

A woman is seated in a plush, tufted blue chair. She is wearing a dark blue suit and black boots. Her right hand is raised in a gesture. The background is a dark blue wall with gold tassels. The overall scene is set in what appears to be the interior of a classic car, with a white wheel visible on the left.

Сабрина
Джефрис

*“Остроумна и страстна,
тази история ще ви
очарова”*
КРИСТИНА ДОД

Забраненият
лорд

САБРИНА ДЖЕФРИС ЗАБРАНЕНИЯТ ЛОРД

Превод: Dream Team

chitanka.info

Пътищата им се пресичат, само за да се разделят отново. Като Пепеляшка на бала, в полунощ Емили Феърчайлд изчезва в тъмнината на нощта и оставя граф Блекмор без дори стъклена пантофка за спомен.

Ала по прищявка на капризната съдба, през друга лунна нощ, на друго място, те се срещат отново.

Дамата е същата — името различно.

Мистерията е пълна, тайната гибелна.

Дали граф Блекмор ще разбули загадката около самоличността на своята любима и дали Емили ще успее да спаси своята скъпа приятелка от позора на падението?

Това само Фортуна знае, а на теб предстои да разбереш...

ГЛАВА 1

„На мнение съм, че децата са невинни и чисти, но когато това определение се използва за мъже или за жени, е просто деликатен начин да ги наречеш слаби.“

Мери Уолстънкraft,
„Защита на правата на жените“

*Дарбишър, Англия
март, 1819 година*

„Със същия успех бих могла да играя и на криеница в цирк“ — помисли си Емили Феърчайлд, като огледа балната зала в извънградското имение на маркиз Драйдън. Намираше се на сред огромно множество от маскирани хора, най-малко около четиристотин, всичките в скъпи екзотични костюми на цени далеч над скромните ѝ възможности.

Никъде обаче не успяваше да открие добрата си приятелка, лейди Софи. Къде беше пропаднала, в името на всичко свято? Емили не искаше да си тръгва от бала без да се види с нея. Софи щеше да е много разочарована, ако не получеше чудесния еликсир, който бе приготвила специално за нея.

— Виждаш ли я, Лорънс? — обърна се тя към братовчед си, опитвайки да надвика силния оркестър. — Достатъчно си висок, за да я забележиш.

Лорънс се намръщи с неодобрение и протегна врата си.

— Ето я там. Заета е с тези глупави и безполезни неща, които в обществото се смятат за забавления.

С други думи, танцуваше. Емили едва сдържа усмивката си. Бедният Лорънс! За пръв път от години бе дошъл от Лондон, за да ги посети в Уилоу Крос, и в отплата баща ѝ го бе накарал да я придружи

на бал с маски — събитие, което Лорънс смяташе за „глупава и идиотска загуба на време“.

Е, поне му бе спестено страданието да танцува с нея. Благоприличието не позволяваше на Емили да участва в танците, докато не приключи траура за нейната майка. Всъщност, мис Феърчайлд, единствена от гостите, бе облечена в черна копринена рокля и само доминото на очите ѝ сочеше, че е дошла на бал с маски.

— С кого танцува Софи? — попита младата жена.

— Доколкото виждам, в този момент партньор ѝ е лорд Блекмор.

— Самият лорд Блекмор? Тя танцува с него?

— Графът на Блекмор има много добра репутация, брат е на съпругата на маркиз Драйдън.

За миг Емили бе обхваната от завист, но почти веднага съумя да я потисне. Беше глупаво да завижда на Софи за нещо, което ѝ принадлежеше по право. Едва ли някога на самата нея щеше да ѝ се предостави възможност да танцува с граф. Тя беше просто дъщеря на енорийски свещеник и нямаше високопоставени роднини.

Провървя ѝ, че изобщо попадна тук. Лейди Драйдън я бе поканила, за да ѝ се отблагодари за една малка услуга, която Емили ѝ бе оказала. Маркизата нямаше основание да я представя на когото и да било от знатните дами и господа, специално дошли за случая от Лондон.

И все пак, какво ли щеше да е да танцува с един толкова известен човек като лорд Блекмор? Навярно можеше да си загуби ума, особено ако беше красив. А дали беше красив? Младото момиче застана на пръсти и присви очи, в опит да види нещо през процепа на доминото си, но не видя нищо сред морето от причудливи костюми, които като разпенени води се въртяха около нея.

— Кажи ми какво се случва, Лорънс? Валс ли танцуват? Дали лорд Блекмор се забавлява?

— Как би могъл да се забавлява? Първо, той танцува. Второ, негова партньорка е Софи. Той заслужава нещо по-добро.

— Какво искаш да кажеш, за бога?

— Както знаеш, лорд Блекмор е много състоятелен човек. Като един от най-младите членове на Камарата на лордовете, той въведе толкова реформи в полза на бедните, колкото никой друг досега.

— Не виждам защо това да е причина Софи да не е достатъчно добра за него?

Лорънс вдигна рамене.

— Не исках да ти го казвам, но твоята приятелка изглежда доста глупавичка и е съвършено неподходяща за един умен и опитен мъж.

— Изобщо не е вярно. Какво знаеш за нея? Та ти я срещна едва вчера.

— Естествено, че знам. Когато ни запознаха, тя се отнесе с мен повече от презрително. Явно е на мнение, че един лондонски адвокат, дори и от най-висок ранг, не заслужава вниманието ѝ.

Опитът му да изрази безразличие, очевидно не се получи и Емили едва успя да потисне смеха си.

— О, Лорънс, разбрал си я съвсем погрешно! Тя изобщо не се отнесе презрително. Просто ужасно се страхува от теб.

— Страхува се? — Гласът му прозвуча скептично. — И защо една дъщеря на маркиз би се страхувала от мен?

Емили дискретно хвърли поглед към братовчед си. Подобно на болшинството джентълмени, небрежни към външния си вид, той бе облечен в обичайния вечерен костюм и маска. Но въпреки че тя закриваше носа и част от гладкото му чело, не можеше да скрие останалите достойнства на лицето му. Да не говорим за това, че имаше дръзка и самоуверена осанка, която сама по себе си би могла да стресне плахата Софи.

— Е? — нетърпеливо повтори той. — Защо би се страхувала от мен?

— Защото, скъпи мой братовчедо, ти си мъж. Красив, силен и плашещо самоуверен.

Когато Лорънс изсумтя недоверчиво, тя добави:

— Повярвай ми, просто вчера направи силно впечатление на Софи. Затова и не успях да разменя с нея повече от няколко думи, докато ти не се извини и не напусна стаята.

— Каква глупост! Жена с нейното положение — красива, богата, с благороден произход, не може да се бои от никого. Когато бъде представена в обществото, около нея сигурно ще се събере огромна тълпа поклонници, жадуващи да се докопат до зестрата ѝ. Тя ще си намери блестяща партия за съпруг и ще отиде да живее в огромна и скъпа къща с някой херцог или маркиз.

— Това може и да е вярно, но все пак Софи се притеснява от представителите на твоя пол.

Внезапно смущение сред танцьорите привлече вниманието на тълпата. Лорънс присви очи и погледна над множеството глави.

— Е, всичко свърши. Но това изобщо не е изненада за мен.

— Какво свърши?

Едър плешив мъж в тога и лавров венец на главата затанцува точно пред очите на Емили и тя не успя да види нищо. Сили небесни! Какво ли не би дала отнякъде да се появи табуретка, за да стъпи на нея.

— Какво става там?

— Бащата на Софи просто я изтръгна от ръцете му. Какъв глупак е този лорд Несфилд! — Лорънс се наклони напред, за да може да проследи по-добре сцената, която Емили не можеше да види. — Сега крещи на Блекмор.

— Бедничката Софи! Сигурно ѝ се иска да умре от срам!

— Бедничката Софи? А какво ще кажеш за Блекмор? — Лорънс си оправи маската. — Почакай за минута. Но разбира се! Браво Блекмор! Така и трябва да се постъпва с глупаците!

Емили отново се изправи на пръсти, но можа да види единствено една гигантска шапка на Мерлин, която ѝ закриваше гледката.

— Какво става? Какво прави той сега?

— Отдалечава се невъзмутим като статуя. Несфилд върви след него и продължава с тирадата си, но той не му обръща никакво внимание и затова маркизът изглежда абсурдно.

— Нищо не разбирам. Защо лорд Несфилд не позволява на Софи да танцува с лорд Блекмор?

Хората около нея шепнеха помежду си и по всичко личеше, че напълно споделят мнението на Лорънс за маркиза.

— Несфилд е главният опонент на Блекмор в парламента. — В тона на братовчед ѝ се появиха горчиви нотки. — Маркизът смята, че народът трябва да се държи под контрол и потиснат, защото, ако им се помага, това може да ги подтикне към бунт и опити за сваляне на аристокрацията от власт. По негово мнение, Блекмор е един от най-лошите подстрекатели и затова може да опетни честта на Софи.

— Маркизът винаги се отнася подозрително към мъжете, когато се касае за Софи — възмутено каза Емили. — От най-ранното ѝ

детство той постоянно се безпокои, че някой негодник може да я отвлече. Именно затова приятелката ми се страхува от представителите на силния пол. Баща ѝ не ѝ позволяваше да общува с момчета на нейната възраст и знае за мъжете само това, което лорд Несфилд ѝ е казвал.

Лорънс изгледа скептично братовчедка си.

— Мислех, че има брат. Със сигурност младежът я е научил на нещо повече.

— Той избяга, когато Софи бе на осем. Беше почти момче — на седемнадесет, струва ми се — и сериозно се скара с баща си. Доколкото знам, сега живее на континента. Така че след като брат ѝ не беше до нея, а майка ѝ умря, с възпитанието на приятелката ми се занимаваше само баща ѝ. Той я накара да повярва, че трябва да се отнася подозрително към всички мъже.

— Мисля, че ти просто се опитваш да ѝ намериш оправдание, макар лорд Несфилд да не блести с особен ум. — Внезапно лицето му помръкна. — Почакай, тя тръгна към нас. Докато баща ѝ се разправя с граф Блекмор, госпожицата се измъкна. Сега ще получиш възможност да ѝ дадеш своя еликсир и ние благополучно ще напуснем това място. Но ако не възразяваш, аз ще се отдръпна, преди тя да ме види и да се *изплаши* от мен.

Той презрително изсумтя и с високомерен вид се скри сред танцуващите.

Веднага след като си отиде, Емили забеляза Софи, която си проправяше път през тълпата. От срам лицето ѝ се бе покрило с руменина. Бедничката! А колко прекрасно изглеждаше тази вечер! Този бал трябваше да бъде нещо като репетиция преди дебюта ѝ в обществото и заради това не си бе облякла маскараден костюм. Прекрасната ѝ копринена рокля с цвят на лавандула съвършено подчертаваше изяществото на дребничката ѝ фигура и гарвановочерните ѝ коси. Не беше чудно, че лорд Блекмор бе пожелал да танцува с нея.

Софи забеляза приятелката си и сред вихър от копринени поли веднага се втурна към нея.

— О, Емили, видя ли какво се случи?!

— Не, но Лорънс ми разказа.

Лицето на Софи почервеня още повече.

— Твоят братовчед стана свидетел на това? О, никога няма да се избавя от този позор! Беше ужасно! Сега всички ще имат лошо мнение за мен!

Мис Феърчайлд загрижено прегърна разстроената си приятелка.

— Нищо страшно не се е случило, скъпа. Никой няма да си помисли нищо лошо за теб. Всички ще обвиняват баща ти и ще бъдат абсолютно прави.

Софи потръпна все едно имаше треска и Емили си помисли, че ще избухне в сълзи. Не биваше да допуска това да се случи, затова решително я издърпа встрани.

— Не се отчайвай, скъпа, мина вече! Трябва да се държиш така, сякаш това изобщо не те вълнува, в противен случай утре всички ще говорят за станалото.

Потискайки риданията си, Софи изящно избърса с ръка очите си.

— Да, права си. — Тя крадешком се огледа наоколо. — Навярно сега всички ме гледат, нали?

— Не им обръщай внимание. — В желанието си да я разсее, Емили добави: — Донесох ти успокоителния еликсир, който поиска.

Лицето на Софи засия.

— Наистина ли?

— Не успях да устоя на молбите ти. — Емили се усмихна, докато вадеше стъкленото шишенце от джоба си. — Нямах да се измъкваш от къщи да ме видиш вчера, ако не си била отчаяна.

Младото момиче взе от ръцете на Емили еликсира и се вгледа в него. В очите ѝ все още блестяха непролети сълзи.

— Никога няма да успея да ти се отблагодаря достатъчно за това, скъпа приятелко. Дори не подозираш колко ми облекчаваш живота.

— Не правя нищо особено, но се надявам да ти помогне.

Ентусиазмът на Софи за миг накара Емили да се почувства неудобно. Веднъж се случи така, че едно от лекарствата ѝ бе причинило вреда...

Не, не биваше да мисли за това. Този път еликсирът бе слаб, като пилешки бульон, просто отваря от лайка, цвят от лавандула и листа от маточина.

— Знам, че непременно ще ми помогне — каза Софи. — Всички в околността безгранично се доверяват на твоите отвари.

Не всички. И особено лорд Несфилд, който щеше да я убие, ако научеше, че бе дала билки на дъщеря му.

— Ако баща ти узнае...

— Няма да узнае — увери я приятелката ѝ и скри шишенцето в чантичката си. Сините ѝ очи помръкнаха. — Ала бих рискувала, особено след всичко, което се случи тази вечер. Съвсем близо съм до това да стана пациентка в Бедлам. Виж!

Тя протегна облечените си в ръкавици ръце, за да покаже как треперят.

Емили ѝ зашепна утешително.

— Тази вечер ми се наложи да преживея такъв кошмар — добави Софи с лице, което скоро щеше да разбива сърца в Лондон. — Първо лейди Драйдън ме представи на своите елегантни приятели, което бе толкова изморително. Сигурна съм, че ме мислят за безмозъчна глупачка. А след това и тази неприятност с лорд Блекмор!

— Това едва ли щеше да се превърне в неприятност, ако не се бе появил баща ти.

— Не съм много сигурна. Бях напълно ужасена през цялото време, докато танцувахме. Графът е известен с това, че се отнася с благородните дами със студенина и презрение.

— Не ставай смешна. — Според Емили, тези слухове въобще не съответстваха с усилията на лорд Блекмор да прокара реформите си. — Баща ти ли ти каза това?

— Не само той. Лейди Манинг спомена, че той рядко посещава светските приеми и освен това, отказва да танцува с дами от своето обкръжение. Предпочита пропаднали жени и скандални вдовици. Говорят, че е напълно безразличен към почтените девойки на възраст за женене.

Емили изви очи към небето. Софи беше още толкова млада! Не бе способна да различи истината от слуховете и сплетните.

— Не си длъжна да слушаш подобни глупости. Сигурна съм, че лорд Блекмор е безупречно вежлив с всички жени, иначе лейди Драйдън нямаше да ти го представи и той не би танцувал с теб.

Софи прехапа долната си устна с острите си бели зъби.

— Може би си права. Когато танцувахме, той се държеше като джентълмен, дори и да изглеждаше леко напрегнат.

— Освен това, ако преди наистина се е отнасял студено към младите жени, може да се е променил. И ако на някоя невинна и нежна девойка ѝ е съдено да смекчи каменното му сърце, това ще бъдеш непременно ти, скъпа приятелко.

На Емили ѝ се стори, че чу приглушено изсумтяване, но когато се огледа, не видя никого. Реши, че е от вятъра, промъкнал се през отворената балконска врата зад нея.

— Това вече няма никакво значение — каза Софи. — Баща ми никога няма да ми позволи да танцувам отново с лорд Блекмор. А и аз не го искам след ужасната сцена, която устрои. О, Емили! И един ден няма да издържа в Лондон! По-добре да избягам с някой от лакеите ни, отколкото да се поява в обществото. Поне познавам нашите лакеи.

Емили тежко въздъхна.

— Ти се шегуваш. Само си представи реакцията на баща си!

Все едно Софи, която смяташе за тежък труд да си обелиш сам портокал, би могла някога да стане съпруга на слуга.

— Не, аз... аз и не мисля да направя нещо подобно. Но много се страхувам от това пътуване до Лондон. — Брадичката на Софи предателски затрепери.

Емили веднага смени темата.

— И така, ти танцува с известния граф Блекмор. Какъв е той? Красив ли е? Обаятелен? Или непоносимо самонадеян?

— Той беше доста любезен и много красив, доколкото можах да преценя. Беше с маска, както братовчед ти, знаеш. — Тя леко се изчерви и после замислено продължи: — Според мен, доста прилича на мистър Фел... — Софи прехапа устни и очите ѝ се ококориха. — О, не! Баща ми отново е тук. Сигурна съм, че ме търси.

Емили се обърна и видя златния лорнет на лорд Несфилд, насочен в тяхна посока. Въпреки че той едва ли можеше да види на такова разстояние, тя простена.

Софи наведе ниско глава, за да скрие лицето си.

— Не бива да ни види, че разговаряме. Знаеш го какъв е.

Естествено, че знаеше. Макар със Софи да бяха близки приятелки от деца, напоследък маркиз Несфилд не поощряваше тяхната дружба.

И за съжаление, Емили знаеше защо.

— Ще е по-добре да се разделим — каза тя, стискайки ръката на Софи. — Върви сега.

— Ти си най-добрата приятелка, която бих могла да имам — прошепна Софи и избяга.

О, Боже! Ами, ако той бе забелязал, че е дала еликсир на Софи? Щеше да е по-добре да се отдалечи, преди маркизът да я спипа. Тя се измъкна през балконската врата и се обърна да погледне назад към балната зала, за да се увери, че той не я е видял.

— Здравей — произнесе някой зад нея и Емили изненадано се извъртя, но се успокои, щом видя, че това е Лорънс. Не би го познала в тъмното, ако не беше слабият отблясък на свещите в залата, отразяващ се в червеникавата му коса.

— Значи ни подслушваше, така ли? — сухо каза тя. — Трябваше да се досетя. Но какво пък, ще бъдеш доволен да узнаеш, че най-накрая можеш да ме отведеш у дома.

Той някак странно мълчеше.

— Готов ли си да напуснеш това досадно и скучно място? — попита младата жена.

Когато Лорънс ѝ отвърна, гласът му прозвуча по-ниско и хрипливо от обичайното:

— Да. Отдавна съм готов. Но ти няма ли да се сбогуваш с домакините?

— О, разбира се, веднага ще го направя — отвърна Емили, засрамена, че бе пропуснала нещо толкова важно. — Но не искам лорд Несфилд да ме види. Имаш ли нещо против да отидеш да се сбогуваш вместо мен?

Мъжът вдигна рамене.

— Разбира се, че не.

С лек поклон, твърде „джентълменски“ за Лорънс, той мина край нея и влезе в балната зала.

Докато чакаше завръщането му, Емили нервно се разхождаше по балкона. Стори ѝ се, че братовчед ѝ се забави твърде много. Като се приближи до вратата, огледа залата и го видя да стои недалеч и да разговаря с Уортингтън. Сочеше в нейна посока. Младата жена бързо се върна обратно на балкона и отново закрачи напред-назад.

Веднага щом Лорънс се появи, те бързо тръгнаха по сенчестата тераса, докато не стигнаха до фойето. След това припряно минаха

през него и се озоваха в преддверието, където стояха слугите в очакване на гостите.

Братовчед ѝ каза тихо нещо на един слуга и той ѝ подаде наметката, а на него плаща, с такъв жест, сякаш бяха особено важни персони. Много странно. Слугите я бяха виждали тук и преди, но никога досега не се бяха обръщали към нея с такава почителност. Какво толкова им бе казал Лорънс?

Слугата ѝ помогна да облече кадифената си наметка и на Емили ѝ се стори, че я изгледа твърде странно. След това той се отдалечи, като я остави да се чуди дали не си е въобразила. Каретата бе докарана отпред с поразителна бързина — без съмнение, защото принадлежеше на лейди Драйдън. Емили и Лорънс не успяха да използват файтона на Феърчайлд, тъй като бе на ремонт, и домакинята им любезно бе предложила да изпрати карета.

Братовчед ѝ отвори богато украсената врата и ѝ помогна да се настани. Тя успя да се отпусне едва тогава, когато той нареди на кочияша да тръгва.

— За известно време бе доста забавно, но съм доволна, че си тръгнахме. А ти?

Той се облегна на седалката и лунната светлина озари усмивката му. Имаше нещо странно в тази усмивка. Изглеждаше някак различна.

— Да, наистина. Беше много любезно от твоя страна да ми предложиш това — и гласът му звучеше необичайно.

— Да ти предложи какво? Не се дръж глупаво, Лорънс! От първата минута, в която пристигнахме, ти нямаше търпение да си тръгнем.

Човекът срещу нея замря.

— Лорънс? Кой, по дяволите, е Лорънс?

Ако изненадата му не ѝ беше подсказала каква ужасна грешка бе допуснала, то начинът му на изразяване щеше. Лорънс никога не би използвал подобен език пред дъщерята на един енорийски свещеник. Затова усмивката му изглеждаше толкова различна и слугите реагираха странно, когато тя си тръгна с него.

— В-вие... не сте Лорънс? — промърмори тя, в гърлото ѝ заседна камък, а сърцето ѝ ускорено заби, когато той се намръщи и бързо свали маската.

Мили Боже! Мъжът беше червенокос като Лорънс, имаше същия ръст и бе облечен в подобен костюм. Но лицето му бе съвсем различно.

— Разбира се, че не съм Лорънс! — раздражено възкликна непознатият срещу нея. — Каква игра играеш?

Той гордо вдигна глава и тя за миг видя твърдата му мъжествена брадичка и гладко избръснатите му бузи, преди луната да се скрие зад облак и да лиши каретата дори от тази оскъдна светлина.

— Ти много добре знаеш кой съм, затова и каза всички онези небивалици на лейди Софи в моя защита.

Мъжът свали качулката на пелерината си и се разположи небрежно на меката брокатена седалка. Твърде интимната обстановка, подчертана от позата му, накара Емили да изпадне в паника. Каква беше тази глупост, че е говорила в негова защита? Какво имаше предвид? Вероятно ставаше дума за разговора ѝ със Софи, който той, без съмнение, бе подслушал. Но те бяха говорили само за предстоящия дебют, за страха ѝ, и...

Мили Боже! И за лорд Блекмор. Те подробно обсъдиха лорд Блекмор! Какво ѝ бе казала Софи? Че графът ужасно прилича на кого? Да, на Лорънс. Ето на кого ѝ бе напомнил Негова Светлост! Това не можеше да бъде!

— Искате да кажете, че вие... вие сте...

— Блекмор, разбира се. Но това ти е добре известно.

Раздразненият му тон я обезкуражи. Защо вдигаше такава врява? Беше станала просто нелепа грешка, която можеше лесно да се поправи. Както и да е, цялото това недоразумение се бе случило по нейна вина, така или иначе. Не можеше да я вини за това, че бе взел думите ѝ насериозно и бе решил, че ѝ е нужен ескорт до вкъщи.

— Не, не знаех. Боя се, че много приличате на моя братовчед Лорънс, който ме съпровождаше тази вечер. В тъмнината на балкона по погрешка ви обърках с него. Това е просто едно недоразумение. Никаква зъл умисъл.

Джордан Уилис, граф Блекмор с изумление се взираше в елегантната привлекателна жена срещу себе си. Каква, по дяволите, беше тази шега?

— Вашият братовчед?

Дяволите да го вземат! Нима цялата тази ситуация бе просто една странна грешка? В края на краищата, той бе с маска, но такава

червена коса, като неговата, се срещаше твърде рядко.

Бе решил, че тя е просто някоя похотлива вдовица, която иска да се срещнат насаме. Освен това, изглеждаше развълнувана. Но ако действително казваше истината, тогава...

— Наистина ли мислите, че всички глупости, които се говорят за моята репутация, са незаслужени?

— Разбира се, че мисля така! — Реакцията му я озадачи. — А защо се съмнявате в това?

Той протегна ръка на облегалката. Струваше му се невъзможно да е толкова наивна при всички слухове, които бе чула за него.

— Защото, когато някоя очарователна вдовица ме защитава, докато стоя наблизко, обикновено се опитва да ми направи впечатление.

— Вдовица? Помислихте, че съм вдовица? — Емили извади ветрилото си и започна трескаво да си вее. — О, Боже! Ето защо, толкова лесно тръгнахте с мен. Вие сте си помислили... Струва ми се, решили сте...

— Че сте вдовица, която си търси малко компания. Да. — Започна да го обхваща предчувствие за приближаваща катастрофа. — Кажете ми, че не греша.

— Ужасно грешите! Аз не съм вдовица. Нося траур заради майка си, която умря миналата година.

Чувство за беда зазвъня в главата му като камбана. Тя не беше вдовица. Вероятно бе девствената дъщеря на някой земевладелец. А той я бе качил в каретата си, без да обръща внимание на това дали някой би могъл да ги види.

Не, не можеше да се окаже такъв глупак.

— Шегувате се. Това някаква игричка ли е?

— Разбира се, че не. Казвам истината!

— Да разбирам ли, че не сте омъжена? — попита Блекмор и усети спазъм в стомаха.

Тя усилено закима.

— И чиста, като току-що навалял сняг, предполагам? — В душата на графа закипя ярост. Не можеше да повярва, че бе постъпил толкова безразсъдно. — Вие сте права и явно наистина е станала ужасна грешка.

— Сега трябва да ме върнете обратно. И ще се убедите, че не съм такава, за каквата ме помислихте. Колкото повече ме задържате тук,

толкова повече ще пострада репутацията ми. Освен това, братовчед ми ще ме търси.

При тези думи, той усети замаяност. Братовчед ѝ щял да я търси! И кой още? Нетърпеливият ѝ баща? Леля ѝ, интригантката? Ами ако го лъжеше? И преди по-усърдните мамички се бяха опитвали да го уловят в капан. Точно по тази причина винаги отбягваше младите неомъжени дами.

А какво да си помисли за убедителния начин, по който тя го защитаваше? Коя млада дама би направила подобно нещо, освен ако не цели да го впечатли? Сигурно бе разбрала, че той ги подслушва. Изобщо не се изненада, когато го откри на терасата.

Започна да го обзема студена ярост.

— Подозирам, че вашият братовчед много добре знае къде се намирате сега.

Емили изпусна ветрилото в скута си.

— Какво искате да кажете?

Той изтълкува притесненото изражение на лицето ѝ като още едно доказателство за вината ѝ.

— Прекрасно знаете какво искам да кажа. Всичко това е просто един капан, не е ли така? Ако се върнем на бала, ще ни посрещне тълпа от хора, готови да ме накарат да „поправя“ своята небрежност. Е, нека да ви кажа нещо. Ако си мислите, че ще позволя на някаква ловка девственица да ме застави да се оженя...

— Да ви застави да се ожените? Да не си мислите... че това... — несвързано промърмори тя и замълча, а после поривисто въздъхна. — Вие предполагате, че умишлено съм уредила всичко това? Че съм ви принудила да ме качите без придружител в карета, рискувайки своята репутация?

— А какво да си помисля? Вие ме защитихте, защото знаехте, че съм там. И всички тези глупости за това, че съм приличал на братовчед ви...

— Ах вие, високомерен самонадеян мерзавец? Виждам, че съм сгрешила, като не се доверих на думите на Софи. Очевидно познавате само един тип жени и не можете да повярвате, че има и други, което обяснява защо не успявате да разпознаете една порядъчна жена, когато я видите.

— Много добре знам какво представляват порядъчните жени — раздразнено я прекъсна той и предишният му страх подаде уродливата си глава. — Те са способни на всякакви заговори и игрички, за да си уловят богат мъж. Ламтят за пари, положение и възможност да превърнат живота на мъжа в ад, готови са на всичко, за да го постигнат.

Емили почти се задуши от възмущение, като не успя да каже й една думичка от гняв, но той добави с неприкрита грубост:

— Непорядъчните жени, напротив, са честни за това, което очакват в отплата на предоставените удоволствия. С тях е лесно да се разбереш, те не ти губят излишно времето и не искат от теб повече от това, което можеш да им дадеш. О, да! Аз добре научих разликата и винаги предпочитам тези жени пред така наречените порядъчни.

Емили се изправи и изгледа графа с леден поглед.

— Сигурно ви е трудно да повярвате в това, лорд Блекмор, но има жени, които доста се различават от тези, които описахте. Жени, които не се стремят да подобрят положението си или съдбата си само като измамат някой нещастен мъж и го заставят да се омъжи за тях. Аз се причислявам към тях. Напълно съм доволна от живота си и нямам намерение да се намесвам във вашия. И разбира се, не съм ви поставяла никакъв капан. Просто направих грешка и тя се превръща във все по-ужасна с всяка следваща минута, прекарана във вашата отвратителна компания.

Разгорещеността на тона й го удиви. Дамата изглеждаше като въплъщение на всички оскърбени жени. В такъв случай, сигурно бе много добра актриса, за да го изиграе, нима не бе така?

— Значи казвате, че изобщо не сте знаели, че съм подслушвал разговора ви?

— Не съм толкова лошо възпитана, за да позволя на приятелката си да клюкарства за мъж, ако знам, че той слуша!

— Е, добре — каза той бавно. — Да предположим, че не сте знаели, че стоя на балкона, но тогава защо ме защитихте пред лейди Софи, след като не ме познавате и не сте сигурна дали слуховете за мен са верни?

Непознатата хладно го погледна в очите.

— Знам за работата ви в парламента. Прецених, че тя ви определя като честен и порядъчен човек.

Нещо в душата му трепна, когато младата жена наблегна на думата „прецених“. Дали не си бе направил прибързани изводи за нея?

Каретата се наклони и Емили бе хвърлена настрана, при което изпод роклята ѝ се показаха изящните ѝ и безспорно привлекателни глезени, но веднага щом тя се изправи, те се скриха от любопитните му очи.

— Освен това е недопустимо да злословите за човек в негово отсъствие, защото не може да се защити. Баща ми, който е енорийски свещеник в Уилоу Крос, ме е учил никога да не обръщам внимание на клюки и сплетни.

— Баща ви е свещеник?!

Чувството му за неловкост нарастваше с всяка следваща минута. Някаква дъщеря на свещеник? Да се опитва да му заложи капан? Това беше малко невероятно. Графът простена. Бе допуснал груба грешка, като позволи на гнева си да го завладее и да замъгли преценката му. Макар и с маска, той можеше да види разгарящия се огън на негодувание в очите ѝ.

— Да — каза тя, след малка пауза, за да осъзнае въпроса му. — Вие можете много да се поучите от него. Той никога не съди за хората, без да знае нищо за тях. Винаги цитира Евангелието от Матей, глава 7, стих 1: „Не съдете, за да не бъдете съдени“.

В името на всичко свято! Тази жена му цитираше Библията с главите и стиховете.

— Аз живея в съответствие с тези правила — продължи дамата, като вече се бе овладяла напълно. — Никой, освен Бог, няма право да съди хората, даже и вие! И освен това...

— Достатъчно, мадам.

Тя продължи, сякаш не го бе чула:

— Има още цитати, където се казва...

— Мадам, престанете! Вярвам ви!

На лицето ѝ се появи забавно изражение, почти разочарование, както у проповедник, когото бяха прокудили от амвона.

— Вие... какво?

— Вярвам ви.

Даже той, при цялото си цинично отношение към нежния пол, не можеше да допусне, че жена, способна да цитира Библията, би могла

да организира заговор против него. Като погледна встрани, графът измърмори:

— Вижда се, че вие... не сте такава, за каквато ви помислих.

— Предполага се, че не — надменно каза Емили.

Блекмор добави през зъби:

— Моля да ме извините, че ви оскърбих.

Последва дълго ледено мълчание. Мили Боже! Той трябваше да разбере това по-рано, но бе толкова разярен, че престана да разсъждава логично. Беше очевидно, че ако тя се опитваше да го хване в капан, нямаше веднага да му каже за грешката си. Щеше да се постарее да го съблазни, да го подтикне да я компрометира. Но жената не направи нищо подобно и което беше по-лошо, той я беше обидил непростимо. Погледна я и се опита да разбере за какво мисли.

Непознатата го наблюдаваше предпазливо като притисната в ъгъла кошута.

— Значи признавате, че не съм имала намерение да ви мамя?

— Да.

— А също и че сгрешихте.

— Да, да, дявол да го вземе!

Емили подсмръкна и се изправи.

— Не е редно да ругаете пред мен.

— За Бога! Сега ме учите как да говоря. — Той въздъхна. — Досадна сте също като доведената ми сестра. Тя постоянно ме тормози, докато не се съглася, че не съм бил прав. Поправя ме и ми цитира Светото Писание, за да ме вкара в правия път.

— В такъв случай й се налага да отделя доста време да поправя граматиката ви и да наизустява Светото писание.

Графът я погледна удивено, а после се разсмя.

— Наистина много.

Момичето се бе оказало с характер, трябваше да й го признае. Нито една жена, освен Сара, никога не се бе осмелявала да го критикува право в лицето. Макар че без съмнение го правеха зад гърба му.

Дъщерята на пастора се бе оказала едно малко интригуващо създание. В нея нямаше и капка глупаво кокетство, както у повечето млади жени, които се налагаше да търпи през последните дни.

Интересно, дали беше красива под тази маска? Всичко останало изглеждаше многообещаващо.

Боже мили, как можеше да мисли за това? Та тя бе девствена!

— Дъщеря на свещеник, цитираща Светото Писание... — произнесе той, като се опитваше да запази тази мисъл в главата си. — Наистина успях да уловя едно съвсем невинно същество, нали?

— Да. — Емили внимателно си оправи полата. — Сега трябва да ме върнете обратно.

— Разбира се, че трябва. — Но графът не си помръдна и пръста, за да нареди на кочияша да обърне каретата в обратна посока. Първо трябваше да обсъдят евентуалните проблеми, които щяха да възникнат от неговата фатална грешка. — Кажете ми, мис...

— Феърчайлд.^[1]

Блекмор простена.

— Дори и името ви е пропито от чистота и невинност.

Докато каретата продължи да трополи по пътя, той скръсти ръце на гърдите си.

— Как мога да ви върна на бала, без да загубите репутацията си? Ако вашият братовчед ви търси, може да е отпред на стълбите, когато се върнем.

Тревожни бръчки помрачиха гладкото ѝ чело.

— Боже мой, прав сте! Дори и да не знае, че съм напуснала бала, слугите ме видяха, че тръгвам с вас.

— Не бива да се тревожите за това. Добре им заплатих, за да държат нашето заминаване в тайна.

Когато тя го изгледа гневно, той повдигна рамене.

— Не обичам да се разнасят слухове за личните ми дела. Слугите няма да кажат на никого, уверявам ви. И все пак, кой още би могъл да ни види, когато си тръгнахме заедно. И ако се върнем заедно...

Емили отчаяно се отпусна на седалката.

— Страхувам се, че е така. Повярвайте ми, че сега бих искал, нещата да са различни.

Бяха достатъчни само няколко човека да видят, че си бе тръгнала от бала с граф Блекмор. И след известно отсъствие се бе върнала заедно с него... Той се намръщи. И нямаше да се налага да му поставя капан. Резултатът щеше да е същият. Всичко, което бе нужно, бе един-единствен човек, стоящ на входа. Тогава всички щяха да узнаят, че мис

Феърчайлд бе пътувала в каретата с графа, скандално известен с връзките си с жени със съмнителна репутация, и тя завинаги щеше да бъде опозорена.

Той не искаше да я сполети такава съдба. Обзе го непривично чувство — някакво досадно желание да не ѝ причини каквато и да е вреда — и сам не разбра защо. Дали не бе, защото тя бе толкова доброжелателна и невинна? Или защото го бе защитила без всякаква умисъл, а просто от чувство за справедливост?

В следващия миг се разнесоха глухи удари от мястото, където седеше кочияшът. След това се чу глас, приглушен от стените на каретата:

— Излизаме на главния път, милорд. А сега накъде?

— Спрете за малко. — Джордан хвърли изучаващ поглед на момичето. — Е, мис Феърчайлд, какво ще правим? Мога да ви закарам до дома ви, а после да се върна и да си дам вид, че съм си тръгнал сам. Но по-късно ще ви се наложи да измислите убедителна история как сте се прибрали у дома и защо сте напуснали бала без придружител.

— Нямам намерение да лъжа, лорд Блекмор — решително каза тя. — Това е против природата ми.

Той с усилие сдържа усмивката си.

— Разбирам. Тогава, вероятно имате план как да се върнем на бала, така че никой да не ни забележи.

Емили нервно подръпна кадифената дантела на чантичката си и изведнъж се оживи:

— Ами ако ме закарате до границите на парка? Ще мога незабелязано да се промъкна там и после да се върна в балната зала, сякаш през цялото време съм се разхождала на чист въздух. Тогава няма да ми се налага да лъжа. А ако вие останете още малко навън и после се появите с вашия разказ как сте си тръгнали сам, вероятно ще можем да се измъкнем.

— С други думи, вие не искате да лъжете, но не се притеснявате да ми предлагате аз да го направя.

— Извинете ме — каза тя с явна досада. — Прав сте, много е непочтено от моя страна, да ви моля...

— Всичко е наред. — Графът с усилие сдържа смеха, напирал в гърлото му. Дявол да го вземе, никога досега не бе срещал толкова принципна жена. Нито пък можеше да си припомни кога за последно

му е било толкова весело. — Повярвайте ми, без никакво колебание ще излъжа, за да спася репутацията ви.

Бледа усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Благодаря ви.

Джордан почука на тавана и нареди на кочияша да се върне назад към парка. Когато той обърна каретата, графът отново съсредоточи вниманието си върху мис Феърчайлд.

Тя мълчаливо се взираше през прозореца. Черната ѝ рокля напълно поглъщаше слабата лунна светлина, проникваща през прозореца. На фона му, озарени от бледата светлина, отчетливо изпъкваха ръката и лицето ѝ.

Мекият овал на лицето ѝ бе обгърнато в тайна. Само ако можеше да види повече. Ако можеше да свали маската и да я огледа както трябва. Това, което виждаше, изглеждаше съвършено. Високото ѝ чело, проблясващо на лунната светлина... изящно оформените ѝ скули... пълните устни. Косата ѝ, напомняща коприна дори и в тъмнината на каретата и...

Какво му ставаше? Беше го обърнал на поезия, а никога не му се бе случвало нещо подобно и бе недопустимо, що се отнася до строгата малка мис Феърчайлд. Не трябваше дори да мисли за нея по този начин. Тя съвсем не беше негов тип.

Внезапно очите им се срещнаха.

— Лорд Блекмор, длъжна съм да ви се извиня, че ви въвлякох в тази история.

— Не, не — запротестира мъжът, категорично размахвайки ръка. — И двамата сгрешихме. Но ако имаме късмет, никой няма да разбере за това.

— А ако узнае?

Питаше го можеше ли да се надява, че той ще постъпи правилно. Изведнъж страшно му се прииска да я убеди в своята почтеност.

— Ще направя каквото трябва, мис Феърчайлд. Не се тревожете за това.

— Не очаквам да се ожените за мен. Но ако измислите някакво обяснение или... или...

— Ще направя всичко, каквото трябва — повтори графът, повече от решително. „Някакво обяснение?“, как пък не! — Но едва ли ще ни

хванат. Досега успешно съм се измъквал от доста компрометиращи ситуации.

— Не се и съмнявам, че ви се удава.

Лукавият ѝ тон предизвика усмивка на устните му. Толкова му се искаше тя да не носи проклетата маска. Въпреки че сребрилата лунна светлина падаше на лицето ѝ, той не можеше да разгадае изражението ѝ.

— И все пак — произнесе Емили, — по какъв начин бих могла да изкупя грешката си...

— Има само един начин — отвърна Блекмор, опасните думи се изплъзнаха от езика му, преди да успее да ги възпре. — Позволете ми да ви видя без маска.

[1] Fair child (англ.) — чисто, безгрешно, неопетнено дете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

*„Далеч една девойка срещнах,
тѣй хубава — и само чар,
с коси вълнисти, със стѣпка
лека,
очите — жар.“*

Джон
Кийтс, „La
belle dame sans
merci“

Емили се беше втренчила безизразно в лорд Блекмор.

— Не ви разбрах?

— Държете ме в неизгодна позиция — вие носите маска, а аз не.

— Гласът му звучеше дрезгав и дълбок в тясното пространство на каретата. — Бих искал да ви видя без маската. Имате ли нещо против?

Тя се поколеба за секунда преди да вдигне ръце към връзките.

— Не, разбира се.

Не беше нещо кой знае какво, а и той се държеше като перфектния джентълмен откакто изясниха положението.

Освен това, дори и най-простата логика ѝ подсказваше, че бе съвсем нормално той да схване погрешно нещата. Със сигурност, често бе преследван от напористи девойки, опитващи да се докопат до богат граф. Как би могла да вини един заможен и влиятелен мъж, че е предпазлив? Най-малкото, което можеше да стори, е да му покаже лицето си.

Стига да успееше да развърже връзките. Мили боже, бяха се оплели на възел. Тя не можеше дори да издърпа проклетото нещо от главата си. Това би развалило фризура ѝ, а ако се върнеше на бала с

коса в пълен безпорядък, хората със сигурност щяха да заподозрат, че се е случило нещо.

— Съжالياвам, но не мога да я развържа.

— Позволете на мен. — Въпреки дългите си крака, той без усилие се премести от своето място на това срещу нея. — Наведете се напред.

Емили се поколеба. Мисълта за пръстите му, докосващи косата ѝ, изпрати нервни тръпки нагоре-надолу по целия ѝ гръбнак. Някакъв женски инстинкт ѝ подсказа, че е твърде опасно да допусне този мъж близо до себе си.

Но пък като се замислеше, той очевидно не гледаше на нея като на жена. На практика се бе отвортил щом разбра, че е девица. Тогава защо пък да не му позволи?

— Добре — каза тя, като се опитваше да запази тона си равен.

Блекмор постави големите си пръсти на тила ѝ, после внимателно започна да разхлабва възела. Емили замръзна на място, сякаш ако стоеше вкаменена като статуя, това щеше да ѝ попречи да усеща тялото му само на няколко инча от своето.

Колко забавно. Досега никога не ѝ се бе случвало да е толкова близо до мъж, който с всеки свой жест разпалва сетивата ѝ: ръцете му, докосващи гърба ѝ, мускулите, които се напрягаха, докато разхлабваше възела... дъхът му, топъл и равен, гъделичкащ нежните косъмчета по голата ѝ шия, твърдото му бедро, прилепено към крака ѝ.

Глупавото ѝ тяло я предаде и тя усети как кръвта ѝ запрепуска лудо през него. Дългите години, прекарани в грижи за болната ѝ майка и после периодът на траур, я бяха лишили от каквито и да било ухажори. Не че имаше много подходящи такива в Уилоу Крос, но тя можеше и да намери някой, ако не се тревожеше постоянно как да опази майка си жива.

Сега майка ѝ беше мъртва, Емили бе на двадесет и две години и единствената ѝ компания бе тази на баща ѝ. Напоследък той бе станал толкова отчужден, а нейните занимания така ограничени, че тя трудно можеше да се спаси от самотата. Все пак се стараяше да е достатъчно заета вкъщи, за да не мисли за това.

До тази вечер. Спътникът ѝ можеше да накара дори и монахиня да закопнее за мъжка компания. Емили нервно погледна навън през прозореца на каретата, но това само засили чувството за интимност.

Наоколо бе толкова безлюдно и пусто, че щурчета свиреха необезпокоявани, а советите се надвикваха с все сила, без да се боят, че някой може да наруши уединението им. Освен това бе тъмно. Много, много тъмно. Опасна ситуация, без съмнение.

Внезапно маската ѝ се свлече.

— Готова сте — измърмори графът и остави смачканата колосана коприна да падне в скута ѝ.

— Благодаря ви. — Тя бързо се плъзна към другия край на седалката.

Той бе прекалено близо, прекалено... прекалено мъжествен. Нейното присъствие можеше и да не му оказва влияние, но неговото определено ѝ въздействаше. В това, подобно на пещера, уединено място, Блекмор придобиваше почти застрашителни размери. Трябваше да се измъкне от цялата тази бъркотия, преди да започне да се държи точно като онези момичета, които той така презираше. Докато се опитваше да се свие, заемайки възможно най-малко място, тя се извъртя и го погледна.

Велики небеса! Това беше голяма грешка. Непостоянната луна сега го заливаше със светлината си и ѝ позволи да го огледа добре за пръв път тази вечер.

Красив? Нима тази незначителна дума бе използвала Софи, за да опише графа на Блекмор?

Спиращ дъха... смуцаващ... поразителен. Мъжът срещу нея бе всичко това, че и много повече. И красив бе само малка част от истината.

Удивително колко много можеха да прикрият една маска и полумракът. Той и Лорънс имаха един и същ цвят на косата и сходно телосложение, но приликите между тях свършваха дотук. Очите на братовчед ѝ бяха по-раздалечени и кафеникави, без определен цвят или нюанс, докато тези на графа бяха по-сближени и почти черни, особено на тази светлина. Бузите на Лорънс бяха бледи, с изключение на моментите, когато се изчервяваше и те добиваха розов оттенък. Лорд Блекмор никога не се изчервяваше. Тя бе уверена в това.

Но начинът, по който оглеждаше лицето ѝ, сякаш се опитваше да различи чертите ѝ, накара собствените ѝ бузи да пламнат. Съжали на момента, че бе махнала маската. Това я бе оставило толкова... толкова незащитена.

— Трудно е да видя на тази светлина, но не ми приличате на дъщеря на пастор. — Когато тя се намръщи, убедена, че той отново подлага думите ѝ на съмнение, Блекмор се почувства длъжен да добави. — Имам предвид, държите се като дъщеря на пастор, но просто не изглеждате като такава.

Емили се отпусна назад.

— И как според вас, изглежда дъщерята на един пастор?

— Не знам. Със стиснати устни, строго лице и целомъдрено излъчване.

— Не сте имали вземане-даване с много хора в моето положение, не е ли така милорд? — каза тя язвително. — Уверявам ви, дъщерите на пасторите имат най-различни лица и маниери на поведение.

Той се усмихна.

— Да благодарим на Господ за това.

Тонът му издаваше пълно одобрение по отношение на външния ѝ вид. Лека тръпка пропълзя надолу по гръбнака ѝ. Боже милостиви! Нищо чудно, че дамите се хвърляха в обятията му, за да го накарат да се ожени за тях. Коя жена не би искала мъж, който само с няколко думи може да накара коленете ѝ да се разтреперят.

Колко жалко, че той бе забранен за нея.

Ставаше ѝ все по-горещо, докато Блекмор продължаваше да се визира в нея. Тя бързо вдигна маската и отново я завърза около лицето си.

— Аз... аз трябва да съм с нея, щом стигнем до парка, нали разбирате?

— Предполагам, че трябва.

Дали си въобрази нотката на разочарование в гласа му? Разбира се, че си беше въобразила. Той просто проявяваше силно любопитство към нея, това беше всичко. Бе съвсем естествено.

Емили се извъртя, за да погледне отново през прозореца, но това само засили усещането за присъствието му. Можеше да почувства, че я наблюдава с интерес, макар и сдържано. Щеше ѝ се и тя да можеше да се контролира толкова добре.

— О, вижте — оживи се младата жена, когато каретата внезапно зави, — стигнахме парка.

— Така ли?

Защо този мъж трябваше да има толкова съблазнителен глас? Сигурно дори не осъзнаваше как звучи, докато на нея ѝ се разтреперваше всяка една мигла от напрежение.

— Да, наистина — каза Емили безрадостно.

Каретата рязко спря, а тя все още гледаше през прозореца. Но когато шумът от движението утихна, тя ги чу. Гласове. В градината, и то доста наблизко.

— О, не! Мисля, че отвън има някой.

Той се наведе към нея, надзъртайки над рамото ѝ през прозореца.

— Виждам ги. Минават точно покрай ябълковото дърво.

Появиха се мъж и жена на неопределена възраст, които си говореха и се смееха, докато вървяха хванати под ръка. Изведнъж единият от тях вдигна глава и забеляза каретата.

Емили се дръпна толкова рязко от прозореца, че се озова в скута на графа. Когато се обърна към него, лицето ѝ бе само на сантиметри от неговото.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

Блекмор удари с юмрук по тавана.

— Кочияш! Направи още една обиколка на алеята.

— Да, милорд — отвърна мъжът и подкара конете в лек тръс.

Емили стоеше все така прилепена към Блекмор, вцепенена от страх, че лунната светлина ще освети лицето ѝ, докато минават покрай двойката. Но когато напуснаха парка, графът каза с леко приглушен тон:

— Вече можете да си махнете ръката от крака ми, мис Феърчайлд.

Чак тогава тя осъзна, че с все сила стиска бедрото му. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, докато отместваше ръката си, но не и преди усещането за твърдите му мускули под елегантните бричове да отпечата по дланта ѝ прогарящо усещане.

Той беше прекалено близо, прекалено... прекалено тук. Емили опита да се приплъзне още по-далече от него на седалката, но нямаше повече накъде. Блекмор също не се помръдна. Тя го погледна паникьосано само за да открие, че я гледа втренчено и неговите неразгадаеми и мистериозни очи загадъчно проблясват на лунната светлина.

— Изглежда съдбата прави всичко възможно, за да ни събере заедно — каза графът с приглушен глас.

— О, не говорете така! Планът ни все още може да успее.

— А ако не успее? — Той бе толкова близо, че Емили можеше да усети топлия му накъсан дъх до устните си.

— Тогава аз ще си понеса последствията. Макар да предпочитам да не се разчуе, че съм пътувала в една карета с мъж и без придружител, всичко това се случи изцяло по моя вина. Така че вие не трябва да се безпокоите за това, милорд.

— Но съм длъжен. Да си кажа честно, идеята за по-нататъшно общуване с вас не е толкова... непривлекателна, каквато бе в началото. — Погледът му бе изпълнен с интимност и интерес, докато се плъзгаше надолу по устните ѝ.

Пулсът ѝ се ускори.

— Не е нужно да го казвате, за да пощадите чувствата ми.

— Повярвайте ми, вашите чувства нямат нищо общо в случая. — Графът наведе глава, докато устните му не се оказаха само на няколко сантиметра от нейните. — В интерес на истината, ми е адски трудно да потисна желанието си да ви целуна.

— О, но вие трябва да го потиснете.

— Да, трябва.

И въпреки това той не го направи. Преди тя да успее да протестира или да има възможността да се отдалечи, Блекмор покри устата ѝ със своята.

Това бе шок, най-поразителният шок, който някога бе изпитвала през живота си. Кой би могъл да предположи, че устните на един мъж може да са толкова нежни... или толкова дяволски изкусителни? Дъхът му, пропит с вкус на бренди, макар той да не изглеждаше ни най-малко замаян от алкохол, се смеси с нейния. Устата му галеше нейната толкова опитно, че тя не смееше дори да помръдне. Емили издиша дълбоко, после задържа дъха си, когато мъжът обгърна раменете ѝ, за да я притегли към себе си. Тя отдалечи устни в отчаян опит да разсее мъглата, помрачаваща здравия ѝ разум, но устата му продължиха пътя си надолу, дарявайки я с възхитителни целувки, от извивката на бузата ѝ до долната част на ухото ѝ, следвайки очертанията на маската.

— Сладка, Емили — прошепна с дъх, гъделичкащ ухото ѝ. — Сладка, невинна, Емили.

Името ѝ и звучеше някак непознато, когато Блекмор го изричаше с този дрезгав глас. Изобщо, той откъде го знаеше? А, да, бе дочул разговора ѝ със Софи.

— Не бива да ме наричате така — колебливо измърмори тя.

Мъжът леко захапа ухото ѝ и я чу как простена:

— Вие... вие трябва да ме наричате мис Феърчайлд.

— Добре тогава. Целунете ме, мис Феърчайлд, или аз със сигурност ще го направя отново.

— Аз... аз предпочитам да не ме... целувате, Лорд Блекмор. Това не е благопристойно.

— Сякаш ме интересува кое е благопристойно и кое не. — Той я целуна по шията, точно на мястото, където препускаше пулсът ѝ. — Помните ли моята скандална репутация? И името ми е Джордан. Кажете го.

— Н-не мога. Прекалено интимно е.

— Именно. — Плъзгайки едната си ръка около талията ѝ, мъжът я придърпа още по-близо, повдигайки брадичката ѝ със свободната си ръка. Емили се взря в искрящите му очи. Сърцето ѝ биеше в див, неравномерен ритъм.

— Кажи името ми — прошепна дрезгаво. — Искам да чуя как го изричаш.

— Джордан — въздъхна младата жена. Ако продължаваха така, нямаше да се налага той да съсипва репутацията ѝ, тя сама с удоволствие щеше да го направи — без колебание. — Джордан, не бива да правим това. Ти... не е редно да ме целуваш.

— Искам да вкуся жената, станала причина за моето падение.

Докато Емили се отдръпваше, готвейки се да протестира, Блекмор за пореден път улови устата ѝ със своята.

Този път целувката му не бе толкова нежна. Той целуваше като мъж, устремен към нещо и това *нещо* категорично бе единственото, за което мислеше в момента. Устните му жадно притискаха нейните. Езикът му очертаваше контурите им, а ръката му се придвижваше плавно от брадичката към шията ѝ, галейки голата кожа със своите опитни и любопитни пръсти. Когато тя въздъхна от явната интимност на неговата милувка, Джордан плъзна езика си в устата ѝ.

Някаква пуританска част от Емили искаше да се възпротиви на това поредно оскърбление. Но ѝ бе невъзможно да протестира. Граф

Блекмор я целуваше възхитително и възбуждащо. Дори не бе предполагала, че ще го срещне някога, а ето го сега тук и я целуваше така...

Умът ѝ се замъгли, когато той плъзна езика си още по-дълбоко в устата ѝ, изследвайки всяко чувствено кътче. Целувките му станаха по-дръзки и настоятелни, а тя бе доброволен участник в тях. Велики небеса, този мъж със сигурност знаеше какво прави. Като пълна глупачка Емили с радост приветстваше всеки опияняващ и изкусен натиск на езика му.

Младата жена изви пръсти, впитайки ги във фините крепирани ревери, прилепайки се до тялото му като отчаяна развратница. Вече нищо не я интересуваше. Удоволствието от целувките му бе като първата глътка шампанско и пробуди непознати чувства и желания в нея. Тя се притисна към него, в безмълвна молба да задоволи тези копнежи. Блекмор ѝ даде дори повече от това, което можеше да си представи. Бутна я назад и я положи по гръб на брокатената седалка.

Но тогава каретата се наклони и Джордан загуби равновесие, което го накара да прекъсне целувката. За един дълъг момент той се взира в очите ѝ и желанието постепенно изчезна от лицето му като цвят от избеляло ленено платно. Тънък лъч лунна светлина пробяга по аристократичните му черти, подчертавайки изсечените скули и нос.

Ръцете ѝ все още стискаха реверите му. Ала сега, когато мъжът я гледаше, сякаш изпаднал в шок, Емили болезнено осъзна в каква скандална ситуация бяха.

Блекмор каза измъчено:

— Боже, мой! Нямах представа колко сладка би могла да е една целувка.

Сладка? Тя беше вълшебна! Тогава защо я гледаше така, сякаш бе самата Мария Магдалена?

Като измърмори тихо проклетие, той се отдръпна от нея и се строполи на отсрещната седалка.

— Какво, по дяволите, си мислех, че правя? Трябва напълно да съм си изгубил проклетия разсъдък.

Засрамена от думите му, младата жена се изправи и опита да приглади дрехите си. Никога не се бе чувствала така — като нищожество.

Изживяването бе толкова прекрасно, че Емили дори и за момент не се замисли колко обичайни бяха за него такъв вид целувки. Дори и със своя беден опит, тя разпозна колко богат бе неговият. Без съмнение, мъжът бе намерил целувките ѝ за болезнено патетични.

— Съжалявам, че си позволих да стигна толкова далеч — каза графът с твърд глас. — Нямах право да се възползвам от ситуацията.

— Моля ви, няма значение. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сега той се опитваше да бъде мил, проклет да е.

— Но е важно. Вие не сте от жените, които... Имам предвид...

— ... че не съм обект на обичайните ви предпочитания — прошепна младата жена крайно огорчена. — Да, знам.

— Нямах това предвид. Нека просто да кажем, че вие сте от типа жени, които са забранени за мен, разбирате ли?

Това не беше вярно, помисли си Емили. Един лорд би могъл да се обвърже с всяка, стига наистина да го желаше. Но Блекмор не би го направил. Една незначителна персона като нея и граф? Това бе немислимо. Тя не бе забранена за него, но той със сигурност бе забранен за нея.

Джордан я наблюдаваше и правеше безуспешни опити да си събере мислите. Съдейки по нараненото ѝ изражение, явно не се изразяваше правилно. Без съмнение, младата дама очакваше да ѝ се закълне във вечната си, неумираща любов. Точно поради тази причина, лордът странеше от почтени, целомъдрени жени. Опитът бе от първостепенно значение, когато опираше до срещите му с противоположния пол. Една порочна жена, която ще го забрави толкова бързо, колкото и той нея — това бе, което търсеше в една любовница. И знаеше по-добре от всеки, че прелъстяването на девизи е много опасно занимание.

Но с Емили... мили Боже, той все още можеше да усети вкуса ѝ по устните си — ябълки и сметана, с лек привкус на шампанско. А когато тя отвори устните си за него... възбуждаше се само при мисълта за това. Похот, събаряща всяка бариера на разум и довод, препусна бясно през него. Дори и сега, просто искаше да я повали на седалката и да зарови тялото си в нейното. Но не можеше.

Чувстваше се като дете, на което са забранили да се натъпче със сладко и все пак го желае, макар да знае, че след това ще се чувства зле. Уханието ѝ на лавандула изпълваше каретата и го примамваше

още повече. Искаше да я вкуси, цялата. Да съблече дрехите ѝ и да притисне устни към всеки инч от нежното ѝ, крехко тяло.

Проклетият глад — той стисна челюсти. Бе толкова силен, че му причиняваше физическа болка.

— Чуйте, Емили — започна, чудейки се как да обясни грешната си преценка.

— Моля ви, не казвайте нищо повече. Аз... аз предполагам, че пълнолунието ни подейства... и на двамата.

— Да, пълнолунието.

Обяснението не бе по-лошо от всяко друго, оправдаващо това безумие. Само едно временно умопомрачение би го накарало да изгуби контрол над себе си. И то заради една малка, строга дъщеря на енорийски свещеник.

Защото ако не се бе въздържал, малката строга дъщеря на енорийския свещеник, можеше да се окаже бъдещата му невеста. Блекмор стегна челюстта си и погледна през прозореца. Молеше се на небесата в парка вече да няма никого. Един брак с Емили Феърчайлд би бил пълно бедствие. Тя едва го познаваше и не би могла да се надява да е щастлива с него. Едва ли щеше да е доволна от един принудителен брак. Бидейки детински наивна, щеше да иска повече от това, което можеше да ѝ даде той. Не след дълго, щяха да се окажат в капана на един безрадостен съюз, какъвто бе този на родителите му — основната причина за разрушаването живота на майка му.

Спомен изникна пред очите му — майка му му крещи в лицето, че Джордан е причината тя да не може да се забавлява, причината да се намира в този ад, причината за нейното страдание. И макар отдавна да бе разбрал, че причината да му говори така се криеше в изпития алкохол, той знаеше, че в думите ѝ има частица истина. Ако не заради него...

Той се насили да потисне болката. Може би Емили би реагирала различно при такъв брак или пък не. Молеше се на Бог никога да не разбере.

Освен това, въпреки нежността и бързата си капитулация пред целувките му, тя си оставаше високоморална и възпитана млада дама. Ако се оженеше за нея, сигурно щяха да се любят само на загасени свещи и да се налага да ѝ иска разрешение, за да посети джентълменския си клуб. И колкото повече я желаше, толкова по-зле

щеше да става. Предпочиташе да си отреже оная работа, отколкото да се примири с такъв живот.

И все пак, тя го бе защитила без дори да го познава. Никоя жена, освен собствената му сестра Сара, не го бе защитавала досега. Да му се гневят да, да клюкарстват по негов адрес и да се стремят към него и титлата му — несъмнено, но да вземат неговата страна — никога.

— Лорд Блекмор, мога ли да ви задам един въпрос? — плахо попита Емили.

Гласът ѝ го стресна. А, значи пак се бяха върнали на официалните обръщения, така ли? Кой би помислил, че само до преди няколко минути тя шепнеше името му с такава страст в гласа. Ала цялата тази вечер бе като сън и сега бе време той да свърши.

— Питайте каквото пожелаете.

Погледът ѝ се премести върху ръцете ѝ, сключени сдържано в скута ѝ.

— Вие... вие казахте, че предпочитате непочтените жени пред почтените и все пак танцувахте с лейди Софи.

Мис Феърчайлд бе прекалено учтива, за да го нарече лицемер, но той знаеше какво си мисли.

— Лейди Драйдън ме помоли да танцувам с вашата приятелка, така и направих. Не съм толкова невъзпитан, че да не зачета желанията на домакинята. Но това беше всичко, уверявам ви, без значение как го е изтълкувал лорд Несфилд. — Усмивка се появи на устните му. — Защо? Да не би да ревнувате?

Този въпрос я накара да кипне.

— Разбира се, че не. Не съм толкова глупава. Аз знам, че съм... знам, че това беше... само мимолетен флирт за вас. Ние се движим в свършено различни кръгове. Ако успея да се добера до къщата, без да бъда забелязана, съмнявам се, че някога ще се срещнем отново.

Прямото описание на това, което той самият вече си мислеше, го подразни.

— Ще съм тук още седмица, така че може и да...

— Си уредим още едно скандално рандеву във вашата карета ли? Не мисля. — Тя отвърна поглед. Променливата светлина на луната осветяваше спокойната твърдост на лицето ѝ, само очите, отразяващи всяка емоция, издаваха истинското ѝ състояние. — Не мисля, че бих оцеляла след още някоя такава среща.

Нито пък той. Мили боже, ако му се предоставеше още една възможност, бе напълно сигурен, че щеше да се направи на пълен глупак. Той отказваше да си загуби ума по която и да е жена, особено по една почтена млада дама като Емили Феърчайлд.

Каретата бързо приближаваше предишното място и с всеки удар на копитата графът все повече падаше духом. Щеше му се да може да я опознае по-добре. Колко жалко, че това бе невъзможно.

Преди да усети, каретата вече забавяше ход и младата жена гледаше през прозореца.

— Слава богу, няма ги — каза Емили с очевидно облекчение.

Нима идеята да бъде принудена да се омъжи за него ѝ се струваше толкова ужасна? Съдейки по вида ѝ, да. Тя мислеше, че той е от типа негодници, които могат да имат „флирт“ с млади дами, да ги целуват до забрава, а после да ги отпратят без дори да се сетят за тях повече.

Много добре. Нека си го мисли. Така бе по-добре.

Блекмор почука по тавана на каретата и нареди на кочияша да спре. После се облегна на седалката.

— Аз ще вляза пръв. Ако някой ме пита за вас, ще казвам, че нямам представа за какво говорят. Вие изчакайте малко, после се поразходете из градината, все едно цяла вечер сте била там. С малко повече късмет, няма да ви се налага да изричате каквито и да било лъжи.

— Благодаря ви — отвърна официално тя, после завъртя дръжката и отвори вратата, за да слезе от каретата.

— Емили — започна той, като я последва навън, в опит да я спре, макар да знаеше, че е безсмислено.

Младата жена се обърна към него, а изразът на лицето ѝ бе изпълнен с очакване. Блекмор не знаеше какво да ѝ каже. Какво би могъл да ѝ предложи? Какво очакваше тя от него? Може би ѝ се искаше той да постъпи безразсъдно и да я попита дали би могъл да я посети или да обяви намеренията си пред баща ѝ? Ако желанието ѝ бе такова, със сигурност нямаше да се сбъдне. Както бе казала и самата тя, това бе просто случайна среща и мъжът не би могъл да промени изхода на събитията.

Графът продължи да мълчи и Емили го дари с тъжна усмивка.

— Благодаря ви за тази толкова поучителна вечер, лорд Блекмор. Никога няма да я забравя.

Нито пък аз, помисли си той, докато я гледаше как бърза към парка — с ефирна грация, долавяща се във всяко нейно движение, дори и сега, когато тичаше, за да се отдалечи от него и да изчезне в нощта — като Пепеляшка след бала.

С една ужасяваща разлика. Мис Феърчайлд не му бе оставила, дори една стъклена пантофка, която да му напомня за нея. За тях нямаше никакво бъдеще. Абсолютно никакво.

ГЛАВА 3

*„Макар и златни, оковите са си
окови,
и никаква, дори и най-меката
подплата
не може да ги направи толкова
леки,
колкото е свободата.“*

Мери
Астел,
английска
поетеса и
феминистка,
„Есе за защита
на жените“

*Уилоу Крос
май, 1819 година*

Тъй като слугите имаха почивен ден, в дома на пастора бе тихо и в този ранен час, когато едва се разсъмваше, в кухнята нямаше никого. Емили стоеше до печката и загряваше бренди, разрежено с вода. Докато приготвяше подсладената тинктура за кашлицата на баща си, се почувства доволна, че е сама в това тъй спокойно пролетно утро.

Тя докосна с пръст огледалната повърхност на напитката. Добре. Беше се нагряла достатъчно. Върна се до масата и заля с горещата течност карамфил, розмарин и див градински чай, предварително стрити на прах в порцеланова купа. Пикантният билков аромат се разнесе из цялата кухня и пробуди в нея спомени за греяно вино и празник... за едно изискано угощение, поднасяно на великолепните балове с маски, устроени от богатите аристократи.

Отпусна се в креслото и скръсти ръце на гърдите си. О! Защо не можеше да изхвърли тази ужасна нощ от главата си? За Бога, бяха минали цели два месеца от този бал. Откакто траурът ѝ бе приключил, постоянно я канеха на балове и тържества. Един или двама млади джентълмени дори ѝ бяха засвидетелствали вниманието си. Досега би трябвало да е забравила напълно за инцидента.

Лорд Блекмор сигурно бе заличил случилото се от съзнанието си още на следващото утро. И макар че глупаво се бе надявала да я посети в един от следващите дни, той не бе проявил никакво внимание към нея.

Естествено. Ясно ѝ бе показал колко малко значи това за него. Очевидно не му се бе понравила нейната неопитност. Само че тя бе достатъчно глупава, за да мечтае за целувките му, да помни вкуса на устните му, прилепени към нейните, и ръцете му, притискащи я към седалката на каретата...

О, проклето, проклето въображение и безпочвени фантазии! Но защо толкова много я терзаеха тези скандални спомени?

Защото това беше първата ѝ целувка. Тя се изчерви. Не, не само първата. И втората, и третата. Колко ли още щяха да се окажат, ако графът не бе спрял? Сигурно щеше да му се отдаде направо там, в каретата. Този мъж определено знаеше как да направи първата целувка на една жена незабравима.

Проклет да е заради това! До този момент животът ѝ протичаше съвсем удовлетворяващо и методично, с незначителни притеснения, обичайни задължения и случайни срещи. Посещаваше църквата, правеше сутрешни визити и поддържаше домакинството в дома на баща си. И какво от това, че понякога изпитваше неудовлетвореност от своя предварително планиран и предопределен живот? Или ако понякога сърцето ѝ се изпълваше с копнеж? Живееше много по-добре от доста други хора и винаги я бяха учили да благодари на Бога за това.

И тогава лорд Блекмор — Джордан — се втурна в безгрижния ѝ живот, наруши спокойствието ѝ и я накара да разбере какво ѝ липсва. Преди не знаеше, че един мъж е способен толкова бързо да разтупти сърцето на една жена или да го изпълни с такава непоносима болка, която почти приличаше на наслада.

Сега разбра какво бе искал да каже поетът Томас Грей с думите: „Където невежеството е блажено, мъдростта е лудост“. Беше се чувствала щастлива в своето невежество. Придобиването на опит и знания за мъжете наистина си беше чиста лудост. И то от най-лошия вид.

— А, ето къде си била — чу се глас от другата страна на вратата и в кухнята влезе баща ѝ. — Трябваше да се сетя, че ще си тук.

Едмънд Феърчайлд беше висок, болнав мъж и докато майка ѝ бе жива, съвсем не приличаше на духовно лице. Но след нейната смърт се бе заровил в работата си, като през цялото време цитираше Светото писание и церемониални стихове. Устните му, които преди постоянно се усмихваха, сега, под тежестта на сполетялото го нещастие, винаги бяха печално стиснати. Ръцете му, които по-рано често я прегръщаха, сега безсилно, вяло и сковано висяха до тялото му.

Когато Емили го видя със смачканите му дрехи и замъглени от съня сини очи, нещо болезнено я присви в гърдите.

— Прости ми, тате. Да не би да те събудих? Опитах се да не вдигам много шум. Просто не можех да заспя.

Той отпусна внимателно върлинещото си тяло на един стол, приглади с пръсти рошавата си прошарена коса и лека усмивка смекчи суровите му черти.

— Не, не ме разбуди ти. Нима не чу, че пристигна карета? Не исках да позвънят и да нарушат съня ти, затова слязох, за да видя кой е дошъл в този необичаен час.

— И кой се оказа толкова невъзпитан? — Но като забеляза, че баща ѝ се намръщи, добави: — Надявам се, че не е била отново жената на кмета, за да иска отвара от брезови листа. Вече няколко пъти ѝ казах да се обърне към аптекаря, но тя настоява, че аз съм единствената в Уилоу Крос, която може да ѝ помогне за измъчващия я ревматизъм. Ако е дошъл някой от слугите ѝ, моля те, предай му, че моят отговор е все още не.

— Не беше жената на кмета. Знаеш ли, Емили, напоследък отказваш на всеки, който ти е поискал лекарство. Преди ти доставяше удоволствие да помагаш на хората с твоите знания. Сега изглежда, сякаш се страхуваш от тях, освен ако не е нещо почти незначително като еликсир, който направи за дъщерята на лорда.

Тя се изправи изведнъж — уж, за да огледа патицата, която трябваше да се оскубе за вечеря. Не искаше баща ѝ да узнае истинската причина, поради която бе започнала да се бои да приготвя лекарства.

— Приготвям ти момици. Това не е ли помощ?

— Да, но това не е лек. — Лицето му придоби загрижен вид. — Ако е заради смъртта на майка ти...

— Разбира се, че не! Аз... просто изгубих интерес към медицината. — Най-много я изненада това, че въобще бе споменал майка ѝ. Те скърбяха за нея поотделно, но избягваха да я споменават един пред друг. Но напоследък в негласното им споразумение се бе появило напрежение.

Емили бързо смени темата.

— Ако на вратата не е бил един от слугите на кмета, тогава кой?

Баща ѝ се плесна с длан по челото.

— Едва не забравих! Лакеят на лорд Несфилд е отвън с каретата на Негова Светлост.

— Лорд Несфилд? Мислех, че все още е в Лондон за дебюта на Софи.

— И аз мислех така. Но по всичко личи, че се е върнал.

Емили започна да скубе патицата с бързи, гневни движения.

— И естествено, първото нещо, което прави *Негова Светлост*, е да изиска присъствието ти в този необичаен час. Човек може да си помисли, че едва ли не, си му слуга... че си...

— Не, скъпа моя, не е изпратил каретата за мен, а за теб.

Патицата падна на масата с глух звук.

— За мен? Но защо?

— Лорд Несфилд иска да отидеш в Ормонд. Лакеят каза, че ставало въпрос за лейди Софи. А ти си най-добрата ѝ приятелка.

Младата жена се втренчи в баща си с ръце, вкопчени в престилката. Софи? Да не би нещо да ѝ се бе случило? Но защо маркизът бе изпратил да повикат точно нея, след като ценеше приятелството им със Софи толкова малко?

Последния път, когато я видя на бала, ѝ бе дала лекарство... Хладни тръпки преминаха по кожата ѝ. Сили небесни, ами ако нещо се бе объркало?

Не, нищо лошо не можеше да се е случило. Настойката беше съвсем слаба. И разбира се, лорд Несфилд едва ли бе изминал дългия път от Лондон само заради една безобидна билкова отвара.

Но какво друго би могло да го накара да се върне и да изпрати ескорт за нея?

Баща ѝ изтълкува мълчанието ѝ неправилно, защото каза:

— Знам, че не харесваш особено този човек, но ще е по-добре да отидеш, детето ми. В края на краищата, той е мой покровител.

— Да, разбира се. Ще отида веднага. — Тя развърза престилката си и я остави на стола. Когато лорд Несфилд искаше нещо, то незабавно трябваше да се изпълни. Нямахме право на избор.

Докато баща ѝ разговаряше с лакея, Емили отдели няколко минути да се преоблече в небесносиня рокля от бродиран муселин. В пълния ѝ с ежедневни дрехи гардероб това бе единствената подходяща рокля за среща с надменния маркиз.

Когато се спусна по стълбите, видя баща си замислено да крачи из всекидневната. Бръчките по лицето му сякаш бяха по-дълбоки от обикновено.

— Емили, не позволявай на лошото настроение на лорд Несфилд да те изкара от кожата. — Възрастният мъж се наведе, когато дъщеря му се надигна на пръсти да го целуне. — Дължим му много. Може и да има труден характер, но все пак и той е Божие създание. Постарай се да запомниш това.

— Няма да го забравя, тате. Не се притеснявай. Сигурна съм, че не е нищо сериозно.

Щом каретата шумно се приближи до старата къща, разположена между земите на арендаторите и гората, на Емили ѝ стана трудно да запази досегашното си спокойствие. Величествената фасада от камък и тухли, със своите безброй много прозорци, създаваше впечатление за плашеща сила и могъщество, което внушаваше благоговееен страх. Маркиз Несфилд притежаваше пълна власт в Уилоу Крос. Ако бе решил да унищожи нея и баща ѝ, би могъл да го осъществи само с един замах. И за нещастие, самата тя му бе дала повод за това.

Нервни тръпки пропълзяха по тялото ѝ. След като слезе от каретата, Емили влезе в разкошната гостна и видя лорд Несфилд,

който я очакваше там. Безпокойството ѝ се превърна в паника. Нещо не беше наред? Но какво? Какво беше станало и каква връзка имаше тя с него?

Сигурно се бе случило нещо важно. Негова Светлост, обикновено облечен разкошно и екстравагантно, бе в небрежни дрехи, намусен и сърдит. Той изглеждаше така, сякаш само преди минута бе пристигнал от Лондон. Маркизът кръжеше из гостната като огромен хищник около безпомощната си жертва, а бастунът му нервно потропваше по мраморния под.

Когато я забеляза, се намръщи още повече и добави нови бръчки на и без това набразденото си лице.

— Най-сетне! Много време ти отне да дойдеш дотук. Приблужи се, мис Феърчайлд, трябва да обсъдим нещо.

Емили прехапа устни, за да не му отговори разгорещено. Така и не бе успяла да свикне с липсата на каквото и да е уважение от страна на лорда към всеки по-нисшестоящ от него. Икономът едва смогна да ѝ вземе пелерината, когато Негова Светлост сграбчи девойката за ръката и я помъкна след себе си към гостната като непослушно дете. Боже мой, какво ставаше? Емили никога не бе виждала лорд Несфилд толкова превъзбуден, а той бе истински майстор в скандалите.

Веднага щом влязоха в богато обзаведена стая, маркизът пусна ръката ѝ. Тя се огледа и с удивление забеляза, че вътре имаше още някого. В широко кресло с висока облегалка седеше едра жена, която приличаше на охранен паун.

О, колко крещящо бе облечена! Емили не се сдържа и зяпна. Дългата атлазена рокля на дамата беше толкова ярколилава, че розовото ѝ лице приличаше на божур, поникнал сред море от теменужки. На пръв поглед изглеждаше около петдесетгодишна, макар че бе трудно да се определи точната ѝ възраст, защото главата ѝ бе украсена със златист тюрбан, а закръглените ѝ бузи изглаждаха бръчките, дръзнали да се появят върху лицето ѝ.

Едно нещо бе сигурно: само крайно уверена в себе си жена би се облякла в толкова екстравагантен и смел тоалет.

— Офелия — произнесе лорд Несфилд, — позволи ми да ти представя мис Феърчайлд, дъщерята на нашия пастор. Мис Феърчайлд, това е Офелия Кембъл, графиня Дънди. Лейди Дънди, моята сестра.

Изгаряща от любопитство, Емили направи дълбок реверанс. Значи това беше прословутата лейди Дънди. Според местните клюки, тази дама бе отхвърлила предложенията за брак на един херцог и един маркиз, за да се омъжи за своя шотландски граф. Едни казваха, че е сключила брак по любов, други — че бе постъпила така, напук на безразличните си родители. Но слуховете говореха, че благодарение на своята съобразителност, остроумие и прямота, тя си бе спечелила уважение и голямо влияние в шотландското висше общество, въпреки английските си корени.

Девојката с притеснение забеляза, че лейди Дънди я изучава с прецизността на ювелир, който внимателно разглежда нешлифовани скъпоценни камъни.

— Сигурно си изненадана, че те извиках тук, мис Феърчайлд — продължи лорд Несфилд. — Както знаеш...

— Рандолф, как може да си толкова невъзпитан? — Лейди Дънди сърдито изгледа брат си. — Първо предложи на бедното момиче да седне. И, за Бога, нареди да донесат нещо, за да се подкрепим. Току-що пристигаме от няколкодневен път и съм напълно изтощена. — С царствено кимване, небрежно насочено към дъщерята на пастора, тя добави: — Трябва да извините брат ми за лошите маниери, мис Феърчайлд, много е уморен. Прекарахме цялата предишна нощ в път, за да компенсирате закъснението, причинено от лошото време.

Лорд Несфилд махна нетърпеливо с ръка по посока на креслото, на което беше разположена сестра му, и излая:

— Седни, мис Феърчайлд! — след това се приближи до вратата и високо извика за някой слуга.

Емили веднага изпълни нареждането му, защото не смееше да му противоречи. Докато очакваха чая, лейди Дънди я засипваше с въпроси: за родителите ѝ, за възпитанието ѝ, за това, какви книги обича да чете. Когато накрая чаят пристигна, на девојката ѝ се искаше да ѝ заяви дръзко, че всичко това не е нейна работа и въобще не я интересува. Мили Боже, какво ставаше? Някаква проверка? Или бе прието дамите от висшето общество да разпитват така гостите си?

— И така, мис Феърчайлд — започна лорд Несфилд, — както сигурно си се досетила, изпратих да те повикат, защото се нуждаем от помощта ти.

Нейната помощ?! Това беше повече от странно.

— Вашият лакей каза, че случаят касае Софи. — Тя бързо отпи глътка чай, под пронизващия поглед на лейди Дънди. — Надявам се, че не е болна? Мога ли да я видя?

— Страхувам се, че това е невъзможно — отвърна вместо брат си лейди Дънди. — Племенницата ми е в Шотландия с дядо си.

— В Шотландия? — Емили толкова рязко остави чашата, че чаят се разплиска по фината порцеланова чинийка. — Мислех, че е в Лондон за дебюта си!

— Така и беше — отвърна лорд Несфилд и пъкна ръце в джобовете на палтото си. Лицето му доби жестоко, дори злоещо изражение. — Докато не се опита да избяга с някакъв мръсник.

Емили напълно забрави за чая.

— Софи? Малката, срамежлива Софи? Направила опит да избяга с мъж?

— Да. Малката, срамежлива Софи направи точно това — мрачно повтори маркизът. — И това е причината да я изпратя при Офелия в Шотландия. Ще остане там дотогава, докато не разбере кой е този мерзавец.

— Какво искате да кажете? Вие не знаете ли кой е?

— За нещастие, не. Една нощ, преди няколко седмици, чух шум и когато се спуснах по стълбището, видях Софи тайно да се измъква от дома ни в Лондон. Хукнах през отворената врата след нея. На улицата я очакваше карета, но когато кочияшът ме видя, бързо подкара впряга. Веднага наредих да ми оседлят коня и се втурнах след него, но разбира се, беше твърде късно. Успя да избяга. Така и не ми се удаде възможност да разбере кой беше този мъж. И досега не съм узнал това. — Опасен блясък се появи в очите му. — Но непременно ще науча. Може да си сигурна в това.

Емили би могла да си помисли, че всичко това е някаква странна шега, ако не бяха две обстоятелства. Първо, лорд Несфилд никога не се шегуваше, и второ, лейди Дънди гръмогласно потвърди намерението на брат си да намерят подлеца.

И кой би си помислил, че срамежливата, плаха Софи би могла да се реши да избяга с мъж? Но тогава си спомни за бала и странния ѝ коментар свързан с лакеите. Нещо по лицето мис Феърчайлд явно бе направило впечатление на Негова Светлост и сестра му, защото те едновременно възкликнаха:

— Ти знаеш кой е той!

— Не! Наистина не зная! Само че... е добре, тя толкова нервничеше заради предстоящия си дебют, че се пошегува... че ще избяга с някой лакей.

Маркизът помръкна.

— Не, не беше лакей, сигурен съм. Този мерзавец е от висшето общество. Пратих по следите му полицията, за да се опитат да намерят кочияша на наетия екипаж, но беше безуспешно. Изглежда проклетата карета е изчезнала безследно. — Лорд Несфилд приближи към лицето си лорнет и се втренчи в Емили. — Тя не каза ли и нещо друго? Не ти ли е писала за някой мъж, когото е срещнала?

— Ако си припомните, лорд Несфилд — хладно произнесе девойката, — вие ѝ забранихте да ми пише. А Софи винаги покорно изпълняваше желанията ви.

Лейди Дънди приглушено се разсмя и маркизът изпадна в ярост.

— Е, видяхме колко е покорна, след като се опита да избяга с онзи мерзавец.

Емили го изгледа възмутено. В края на краищата, каква вина имаше тя?

— Софи не ви ли каза кой е той, когато планът ѝ за бягство се провали?

— Не, дявол да я вземе! — бузите на лорда се издуха от негодувание и той изръмжа, подчертавайки всяка своя дума с удар на бастуна по пода. — Не пожела да каже нищо.

— Успокой се, Рандолф. Твоят драматизъм няма да помогне. — Лейди Дънди ѝ се усмихна леко. — Явно племенницата ми внезапно е придобила твърдост. Тя отказва да назове името на своя любим. Никой не успя да я застави да го направи. Даже и аз. Заяви единствено, че се обичат и непременно ще се оженят, независимо от всичко, което кажем или направим.

— Бих довел дръзката нахалница тук, за да видим дали ще ти се удаде да измъкнеш истината от нея — каза маркизът, но се страхувам, че негодникът ще се появи отново. Поне все още не му е хрумнало да я търси в Шотландия.

— А какво мислите за камериерката на Софи? Тя не може ли да ви каже нещо?

— Не сме я виждали от нощта на бягството. — Лорд Несфилд седна на другия край на дивана. — Само да я намеря, ще я обеса на наглия ѝ език. Никога не правете като това момиче. Тя влияеше лошо на моята Софи.

Емили едва потисна усмивката си. Искаше ѝ се да види поне един човек, за когото лордът би казал, че влияе благотворно на дъщеря му. За изминалите пет години, Софи смени шест различни камериерки, а тази, последната, се бе задържала даже повече от останалите, като се имаше предвид сприхавия характер на маркиза.

Лейди Дънди се наведе напред и си наля още чай.

— Съдейки по всичко, мога с увереност да кажа, че Софи се е запознала с този мъж в Лондон. Как иначе би могла да попадне на такъв мерзавец?

— Наистина, как иначе? — изръмжа брат ѝ. — Убеден съм, че е някой ловец на зестри, бъдете сигурни в това. Ако беше добър, порядъчен мъж, първо щеше да поиска ръката ѝ от мен.

Емили с усилие успя да се въздържи да не възрази. Репутацията на лорд Несфилд би могла да изплаши дори и порядъчен човек. Влюбените, които се измъкваха тайно през нощта, за да се оженият, рядко имаха равностойно положение в обществото. Не бе изключено подозренията на маркиза да са напълно основателни.

— По-скоро е някой благородник без състояние или дори втори син на лорд, стремящ се да си хване богата наследница — каза лейди Дънди. — Такива хора имат достатъчно влиятелни фамилни връзки, за да опазят подобна тайна от полицията.

Разбира се, никой от тях и за миг не допускаше, че той може да е просто влюбен мъж, който е наясно, че това е единственият начин да се ожени за Софи. Въпреки това, като се вземеше предвид колко е неопитна приятелката ѝ, можеха и да се окажат прави.

Лейди Дънди се облегна назад в креслото и разстла, като разпънати платна около себе си, ярките си лилави поли.

— Сега разбирате ли защо сме толкова загрижени, мис Феърчайлд? Моята племенница има намерение да избяга с тайнствения си поклонник. И ако не успеем да разберем кой е той, страхувам се, че ще направят втори опит. И този път, той може да се окаже успешен. Няма как да задържим Софи в Шотландия вечно. Ще тръгнат клюки. Останалите ѝ ухажори — а Рандолф ми каза, че са доста — ще искат

да узнаят къде е отишла. Налага се да им кажем нещо. Но първо ще трябва да разобличим мошеника, който е виновен за това положение.

— След това аз ще се занимавам с него — ще му предложа пари, за да я остави на мира или ще се погрижа да бъде опозорен — намеси се лорд Несфилд. — Но не мога да осуетя плана им, докато не узная кой го е замислил.

Младото момиче въздъхна печално.

— Разбирам какво имате предвид. Много ми се иска да ви помогна, но, както вече казах, Софи никога не ми е споделяла, че се е влюбила в някого.

— Ах, но вие можете да ни помогнете — каза лейди Дънди. — Ние разчитаме изцяло на вас.

Внезапно два чифта очи се втренчиха в Емили и тежестта от обединената им сила я удари с такава мощ, с каквато ярката слънчева светлина заслепява очите, когато дръпнеш внезапно завесата.

О, не! Тук имаше нещо, което тя не разбираше.

Лейди Дънди стана от мястото си и седна на дивана до нея. Това само по себе си бе плашещо, но когато знатната дама хвана ръката ѝ, опасенията на девойката се потвърдиха. Случваше се нещо, което изобщо не ѝ харесваше.

— Разбирате ли, скъпа моя, Рандолф ми разказа за вашата дружба със Софи. Когато тръгнахме към Уилоу Крос, се надявахме, че ще знаете нещо. Но за всеки случай, ако се окажете в неведение, ние съставихме план как да разберем кой е възлюбеният на Софи.

— И този план включва мен?

— Да. Ако желаете да ни помогнете. Заради вашата приятелка.

Мис Феърчайлд неспокойно се размърда на твърдия диван. Тя устреми замислен поглед към лейди Дънди, като отбягваше да гледа лорд Несфилд. Сестра му даваше вид, сякаш Емили има избор, но маркизът определено не ѝ предоставяше такъв. Той просто би ѝ наредил да им помогне, като прекрасно знаеше, че не би посмяла да му откаже.

— Какво искате да направя? — внимателно попита тя.

Напрегнатото изражение на лейди Дънди се смекчи.

— Имаме нужда от шпионин, скъпа — някой, който ще се движи в обичайната среда на Софи и ще общува с поклонниците ѝ... Някой,

към когото би могъл да се обърне онзи женкар, за да получи информация за нея.

— Не разбирам.

— Рандолф забеляза, че около дома му в Лондон се навъртат разни хора, а Софи е сигурна, че нейният любим ще продължи да прави опити да я намери, докато успее. За това ни трябва някоя млада жена на нейната възраст, която би могла да покаже благосклонност и съчувствие към въпросния господин. Ако реши да ѝ се довери и да я помоли за помощ, за да се добере до племенницата ми, този мръсник ще попадне право в ръцете ни.

— Ето затова си ни нужна — грубо отбеляза лорд Несфилд и се приближи. — Искаме да станеш наша шпионка!

Емили изплашено премести поглед от лейди Дънди към брат ѝ, който вече бе плътно до нея.

— Но как така? Това е направо нелепо! Кой от вашия кръг би откровеничил с дъщеря на пастор? И кой би повярвал наистина, че бих могла да му помогна да се добере до Софи?

— Вие сте свършено права, разбира се — спокойно отвърна лейди Дънди. — Ако ви представим като приятелка на Софи — дъщеря на енорийския пастор на Уилоу Крос — би изглеждало подозрително. Дори и ако преди това пуснем слух, че Софи е много болна и не може да присъства на приемите, в обществото ще решат, че е странно да се забавлявате на балове и приеми, вместо да стоите до леглото на страдащата си приятелка.

Лорд Несфилд присви очи и се наведе над нея.

— Затова не трябва да споменаваш, че си дъщеря на пастор. Искаме да се представиш за дъщеря на лейди Офелия.

Когато Емили с изумление отвори очи и се втренчи невярващо в него, той нетърпеливо продължи:

— Ще кажем, че си пристигнала за своя дебют през сезона. Изглеждаш достатъчно млада да минеш за осемнадесетгодишна. А истинските дъщери на Офелия са още малки. Докато станат на подходящата възраст, всички отдавна ще са забравили за теб. Искаме само едно — да говориш със съчувствие за своята братовчедка Софи и да покажеш, че си разстроена от неразположението ѝ. Няколко бала и приема и съм уверен, че човекът, който ни трябва, ще те намери.

Напълно забравила къде се намира и с кого разговаря, Емили възкликна:

— Да не би да сте си загубили ума! Искате да станете шпионка? Да се опитам да се запозная с някакъв мъж заради Софи? Това е напълно налудничавата идея!

Тъй като те мълчаха, чакайки я да се успокои, тя продължи:

— Нито един зестрогонец не би се приближил до мен, ако се представя за член на вашето семейство, уверявам ви. Едва ли ще е толкова глупав, че да се запознава с някоя роднина, когато знае, че вие го търсите.

— Но той няма да повярва, че сте в състояние да му помогнете, ако не сте от семейството — с умиротворителен тон каза лейди Дънди. — Така че, ето какво предлагаме. Когато пристигнем в Лондон, ще пуснем слух, че вие и вашият чичо Рандолф не можете да се търпите. Ще ви представим като своенравна, самоуверена девойка, която не дава пет пари за мнението на възрастните и винаги постъпва така, както си науми. По този начин ще можете да съчувствате на влюбения в Софи мъж и ще спечелите доверието му.

— Ако, за късмет, твоето предполагаемо положение на богата наследница успее да привлече този зестрогонец към теб, още по-добре — добави лорд Несфилд. — Тогава дъщеря ми ще види неговото непостоянство и ще се откаже от намеренията си.

Сили небесни! Те бяха измислили всичко подробно, независимо дали щяха да се окажат прави или не. Бяха планирали целия мошенически трик с нейно участие, още преди да я бяха помолили да им помогне. И сега предполагаха, че тя ще приеме да го изпълни.

— Не мога да участвам в подобна измама — запротестира Емили. — Това не е редно!

Лейди Дънди успокоително я потупа по ръката.

— Не гледайте на това като на измама, скъпа моя. Това е просто едно интересно приключение, което може да помогне на вашата приятелка. Искате ли да измъкнете Софи от ръцете на този мошеник, или не?

— Разбира се, но...

— Ще бъде весело — продължи лейди Дънди, като хвана ръката ѝ. — Ще видите. Помислете за това, което ще ви се удаде да преживеете. На момиче като вас едва ли би му се предоставил друг

случай да прекара един светски сезон в Лондон. Ще посетите града, ще носите скъпи рокли и ще посещавате най-престижните балове. — Тя се наклони по-близо и намигна на младото момиче. — Кой знае? Може би ще успеете да си намерите богат мъж. Нима това не е твърде изкушаващо?

Емили измъкна ръката си и скочи на крака.

— Не, лейди Дънди, не е! Не зная за колко лекомислена ме вземате, но на мен не ми трябва скъпи рокли и състоятелен съпруг, постигнати чрез хитри уловки или лъжи! — Като видя удивлението, изписано на лицето на дамата, тя въздъхна дълбоко, опита да се вземе в ръце и да се успокои. — Съжалявам за положението на Софи, но не мисля, че тя би приела да направя нещо подобно, дори и за да ѝ помогна. Не мога да го направя. Няма!

Лейди Дънди отдръпна глава назад и изгледа девойката от главата до петите, сякаш я виждаше за първи път.

— Много интересно. Млада жена с принципи. Това се среща толкова рядко в наши дни, че трудно мога да го повярвам. — Тя сви рамене и сложи ръце на коленете си. — Е, както виждам, вие нямате намерение да ни помогнете.

— Глупости! — неочаквано гръмко извика маркизът, който бе запазил мълчание по време на емоционалния изблик на Емили. — Остави ни, Офелия. Искам да поговоря с нея насаме.

— Ако тя не иска да ни помогне... — започна сестра му.

— Остави ни, Офелия! — изрева той и я накара да потръпне.

Шумолейки с огромните си поли, лейди Дънди се изправи на крака.

— Добре. Но не си и помисляй да плашиш бедното момиче, Рандолф, така или иначе ще те чуя. — Тя хвърли пронизващ поглед на приятелката на Софи. — Не мога да се съглася с доводите ѝ, но ги уважавам. Освен това, ако тя реши да ни помогне против волята си, от това няма да излезе нищо добро.

— Тя ще ни помогне по своя воля, уверявам те — тихо и злоещо произнесе лорд Несфилд, докато сестра му величествено напускаше стаята. — Нали така, мис Феърчайлд?

Сърцето на Емили слезе в петите, когато вратата на гостната хлопна след графинята, защото разбра какво ще последва.

— Моля ви, милорд, вие трябва да ме разберете...

— Млъкни! — Маркизът бръкна в джоба на бродираното си палто, извади някакъв предмет и го стисна в костеливата си длан. — Сигурен бях, че ще се заинатиш. Не те интересува, че предоставих на баща ти приход, че семейството ти има неплатени дългове към мен още от деня на раждането ти. Нима си мислиш, че можеш да пренебрегнеш задълженията си? Е, аз не смятам да ти го позволя.

Той протегна напред ръката си, в която държеше малък син флакон с няколко капки течност. Емили много добре знаеше какво държи. Опиат. Остатък от лекарство, което бе приготвила за майка си, за да облекчи мъчителните ѝ болки по време на изтощителната ѝ болест.

Същият опиат, който я бе убил.

Когато маркизът се убеди, че е познала шишенцето, отново го скри в джоба си.

— Виждам, че ме разбра. Досега си мислех, че ще е по-добре, ако всички смятат, че майка ти е умряла от болестта си. Освен това, би могло да ми навреди, ако стане известно, че жената на моя енорийски пастор се е самоубила. Това може да предизвика голям скандал.

— Не бих могла да твърдя със сигурност, че тя се е самоубила — възрази Емили. Но го знаеше, разбира се.

В онова ужасно утро, когато намери майка си мъртва и полупразния флакон с опиум на пода до леглото, тя бе свършено сама в къщата. За нещастие, точно в този момент бе пристигнал лорд Несфилд, за да поговори с баща ѝ. Той бе видял всичко и естествено се досети какво се е случило.

В объркването си, Емили го бе помолила за съвет. Искаше да разкаже всичко на баща си, но лорд Несфилд бе настоял да запази мълчание. Обясни ѝ, че признаването на истинската причина за смъртта на майка ѝ дълбоко ще нарани баща ѝ, да не говорим какво би станало, ако се разчуе. Съпругата на пастора бе извършила смъртен грях против Бога и можеше да предизвика такъв скандал, че щеше да провали завинаги живота на баща ѝ. Затова тя се бе съгласила да каже на всички, че майка ѝ е починала от болестта си. Никой, даже и баща ѝ, не биваше да узнае за взетата доза лауданум.

Обхвана я остро чувство на вина, както се бе случвало много пъти досега. Майка ѝ бе умряла по нейна вина, само по нейна! Ако бе проявила повече съобразителност при съхранението на отварата, това

едва ли щеше да се случи. Заради силната болка, която бе изпитвала, бедната жена не бе устояла на изкушението. И дълбоко в душата си Емили не можеше да я вини. Сигурно мислите ѝ бяха твърде порочни, но тя смяташе, че каноните на църквата са твърде жестоки по този въпрос.

— Е, мис Феърчайлд — хладно продължи лорд Несфилд, — и двамата знаем, че майка ти умишлено е изпила лауданума, за да сложи край на страданията си. Ако реша да разглася този факт, с баща ти ще е свършено.

Дали маркизът щеше да изпълни заплахата си? Можеше ли да бъде толкова жесток? Да, той без съмнение беше способен на това.

От друга страна, баща ѝ за нищо на света не би се съгласил тя да участва в подобна измама, даже и с риск за бъдещето си.

— Аз... аз не зная...

— Ако все още се инатиш, позволи ми да ти припомня и нещо друго. Нямам доказателство, че майка ти е изпила отварата сама. Възможно е ти да си ѝ я дала, за да прекратиш страданията ѝ. Напълно вероятно е това да не е самоубийство, а умишлено убийство.

Емили с ужас се втренчи в него. Не можеше да повярва... Той не можеше да мисли...

Маркизът повдигна лорнета към очите си и устреми хладен, безжалостен поглед към нея. През дебелите увеличителни стъкла очите му изглеждаха огромни и толкова вледеняващи.

— Не бих могъл да знам какво наистина се е случило тогава, нали? Единственото, което имам, е полупразен флакон с отвара от опиум. А на всички ни е известно, че се занимаваш с билкарство.

— Но аз никога...

— Нима? А за да спасиш майка си от непоносими страдания? Готов съм да допусна, че за някои това би било благородна постъпка. — Той потупа джоба на палтото си. — Но не и според закона. Ако реша да облекча душата си и да разкажа за събитията през онзи ден... да кажем... на моя приятел, мировия съдия, и да му намекна, че вероятно ти си направила това, той ще е доста заинтригуван. Как мислиш, мис Феърчайлд? Ако това стигне до съда, на кого, според теб, ще повярват?

На Емили ѝ се стори, че стаята се завъртя около нея. Отговорът на този въпрос беше очевиден. Тя нямаше дори и най-малък шанс

срещу могъщия, заемащ високо положение лорд Несфилд. Не съществуваха никакви доказателства за нейната невинност. Освен това, дори и да успееше да спечели този процес — което беше доста съмнително, заради участието на маркиза — те двамата с баща ѝ, щяха да бъдат отхвърлени от всички.

— Вие няма да... Вие не можете да бъдете толкова жесток...

— Горкият ти баща. Да стане свидетел на това, как обвиняват дъщеря му за убийството на собствената ѝ майка. Едва ли ще го преживее. — Лорд Несфилд тайнствено се усмихна. — Това ще погуби и теб. Колко жалко, че животът на едно такова младо момиче, ще приключи в разцвета си.

Емили потрепери.

— И вие бихте излъгали? Ще ме обвините в убийство, което не съм извършила? Но как бихте могли? — В отчаянието си, тя опита да се хване за сламка. — Ще бъдете въввлечен в скандал — дъщерята на вашия пастор, обвинена в убийство.

— Мислиш, че подобен скандал би ме притеснил, след като е застрашена съдбата на дъщеря ми? Искаш ли да защитиш баща си? — Той удари силно с бастуна по пода. — Е, аз също съм готов да защитя репутацията и бъдещето на дъщеря си — с цената на всичко.

Емили се вгледа в огъня на камината и изведнъж силно ѝ се прииска пламъците да избухнат и да погълнат лорд Несфилд заедно с всичките му грозни заплахи.

— Но защо аз? Навярно има и други нещастни момичета, които може да изнудите да направят всичко, което ви хрумне.

— Защото ти си най-подходяща за нашия план. — Неговият безстрастен поглед пробяга по нея преценяващо, все едно си избираше породиста кобила. — Ти си достатъчно благовъзпитана, за да минеш за аристократка, и достатъчно умна, за да научиш това, което не знаеш. Никой от висшето общество не те познава, така че не рискуваш да срещнеш някой познат. Единственият бал, на който си присъствала и където би могла да срещнеш благородници, беше с маски, а ти носеше такава и бе облечена в траурна рокля. И даже не танцува, слава на Бога! — Като скръсти ръце на гърдите си, лорд Несфилд каза: — Както виждаш, няма причина да не си ти. Никой няма да те познае, нито ще се притесни, когато изчезнеш и отново се върнеш тук, към своя безопасен и скучен живот.

Никой нямаше да я познае? Как ли пък не! Лорд Блекмор я бе видял без маска. Разбира се, нямаше как да каже на маркиза, че се бе качила сама в една карета с неговия заклет враг, с човека, станал известен с любовните си авантюри. И то само поради една-единствена причина — лорд Несфилд нямаше да ѝ повярва. А ако ѝ повярваше, то само щеше да получи още едно оръжие срещу нея.

Освен това, Емили не бе уверена, че лорд Блекмор щеше да я познае. Графът я бе видял за съвсем кратко и то на лунна светлина. Сигурно отдавна бе забравил лицето ѝ.

И все пак, имаше и други хора, които можеха да я познаят и лорд Несфилд нямаше как да го отрече.

— А какво ще кажете за братовчед ми Лорънс? Ако ме види в Лондон...

— Не говори глупости. Лондонските адвокати не посещават баловете на висшето общество. А ако случайно го срещнеш на улицата, кажи му, че си дошла в Лондон със Софи.

Тя бързо опита да си спомни за други свои познанства.

— А семейство Горман? И Тейлър? — попита, назовавайки две от най-известните фамилии в Уилоу Крос. — Те винаги посещават Лондон по време на сезона и ме познават. А какво ще кажете за лорд и лейди Драйдън?

— На семейство Драйдън току-що им се роди внук. Те ще останат тук. Майката на мистър Горман е болна и няма да ходят тази година в Лондон, защото не искат да я оставят. А що се отнася до семейство Тейлър, дебютът на дъщеря им миналата година мина толкова добре, че решиха да пропуснат този сезон и да не пътуват до града.

— Сигурно ще се намери още някой...

— В такъв случай, ще поговоря с него.

— Ами баща ми? Как ще му обясня защо заминавам?

Лорд Несфилд небрежно повдигна рамене.

— Ще му кажем, че Софи се нуждае от теб в Лондон. Ще е по-добре да не научава подробностите, защото може да възрази. Или предпочитай да му кажеш истината?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Емили с усилие успя да ги задържи. Какъв подлец! Беше толкова несправедливо. И се бе забъркала във всичко това заради Софи.

Не, не биваше да обвинява приятелката си. Това си беше по нейна вина. Ако бе проявила по-голямо внимание с опитума, нищо нямаше да се случи и лорд Несфилд не би имал такава власт над нея. Това беше нейното наказание.

Участието ѝ в подобна измама беше нарушение на всичките ѝ морални принципи. Но така или иначе, нямаше друг избор. Съмняваше се Бог да пожелае да жертва живота си заради тези принципи, особено ако това щеше да нарани баща ѝ.

— Добре. Ще направя каквото искате — с мъка изрече тя.

— Има и още едно нещо.

В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Какво повече може да поискате от мен?

— Длъжна си да пазиш в тайна причината, заради която се съгласи да ми помогнеш, даже и от сестра ми. Иначе, кълна се, че ще изпълня заканата си!

— Да разбирам ли, че лейди Дънди няма да одобри вашето изнудване?

Маркизът се намръщи.

— Не знам. Но не искам тя да се намесва. Ако ѝ кажеш истината, кълна се...

— Изразихте се достатъчно ясно. — Емили се изправи гордо. — Но ако изпълня всичко това, искам да ми дадете дума, че ще запазите тайната, свързана със смъртта на майка ми, завинаги.

Лорд Несфилд я огледа през лорнета си.

— Разбира се. Когато открия тайния обожател на дъщеря ми и се разправа с него, сметките ни с теб ще бъдат уредени.

— Заклевате ли се в това?

— Заклевам се.

Ще ви заставя да изпълните тази клетва, милорд — гневно си помисли Емили, докато той се отправяше към вратата, за да извика лейди Дънди. — *Не си мислете, че няма да успея.*

ГЛАВА 4

„Минута внимание по отношение правилата на поведение спира развитието на добродетелите.“

Мери Уолстънкарафт,
„Защита на правата на жените“

*Лондон
май, 1819 година*

Емили потрепери и събра поръбените с кожа плисета на дамското си палто, пристегнато около леко облеченото ѝ тяло. През запотения прозорец на каретата на семейство Несфилд лондонските улици проблясваха под майската мъгла. Бе идвала само веднъж в града, като дете, заедно с родителите си и затова имаше бегли спомени за островърхи кули и бисквити с мармалад.

Тази седмица обаче, Лондон ѝ бе оставил доста по-ярки впечатления. С неуверените си млади дами и техните наперени мамички, точещи се в дълга процесия по шапкарските и шивашките магазини. С безкрайни пътувания с каретата през кални, пренаселени с хора улици. И навсякъде се стараше да изпълнява задачата да се представя за току-що пристигналата от Шотландия дъщеря на лейди Дънди.

Защо изобщо бе смятала, че Уилоу Кросинг е скучен и еднообразен? Как ѝ липсваше сутрешното слънце, пръскащо нежните си златни лъчи върху малката им градина, зеленината на просторните поля, спретнатите алеи и пътеки. Какво ли не би дала да е там точно сега.

Лениво, тя изтърка част от замъгления прозорец, рисувайки кръг, за да може да вижда по-ясно огромните къщи, изпълващи в редици улиците. Това беше тя — просто един наблюдател, един външен човек.

Беше без значение като каква я представяше Лейди Дънди, тя никога нямаше да бъде част от този свят.

Тази нощ нежната, всеопрощаваща луна не се виждаше. Слабата светлина от маслените лампи трансформираше обичайните неща в зловещи сенки, от което Емили падна духом още повече. От устните ѝ се отрони дълбока въздишка.

— Не си нервна, нали? — попита лейди Дънди, обръщайки се към нея.

— Малко.

— Няма за какво да се притесняваш, мило дете. След снощи, може да се каже, че най-лошото вече е минало. Съумя да се справиш с представянето си пред двора с добре премерена скромност. Не бих могла да съм по-доволна, дори и да ми беше истинска дъщеря.

Похвалата стопли сърцето на Емили. В началото ѝ се искаше да мрази лейди Дънди, но това се бе оказало невъзможно. Въпреки скандалните неща, които изричаше графинята, тя бе любезна и очарователна — идеалната компания. Бе толкова различна в сравнение с брат си, колкото бяха сладките черешки от лимоните.

Слава Богу, лорд Несфилд ги придружаваше рядко. Той и сестра му решиха, че ще е добре, ако не се появява твърде често, особено като се имаше предвид, че той и „Лейди Ема“ не се разбират много добре.

— Снощното представяне в двора беше лесно — отвърна Емили. — Вие ми казахте кога да тръгна, кога да си подам картата на чакащия лорд, кога да направя реверанс и кога да се оттегля. Дори и една обикновена дъщеря на енорийски свещеник би могла да се справи с тези неща. Но тази вечер няма да е толкова лесно. Ще има повече възможности да допусна грешка.

Лейди Дънди оправи дългите си ръкавици:

— Глупости! Наблюдавах те, мила. Ти имаш тази вродена грация и увереност, която говори за добрия произход, за разлика от онези малки момиченца, които се преструват на прекалено изтънчени, понеже бащите им — търговци, имат достатъчно пари, та да парадират с две карети. Ти си била отгледана съгласно съответните морални норми, които само подчертават възпитаното ти държание.

— А, да, съответните морални норми — каза тя с известна горчилка в гласа, — като да мамя добрите хора, представяйки се за някоя, която не съм.

— Ако го намираш за толкова безвкусно, защо се съгласи да ни помогнеш?

Емили прокле бързия си език и отвърна поглед.

— Правя го заради Софи, разбира се. Защо иначе?

— Защо иначе, наистина?

Девојката бързо смени темата.

— Не ми обръщайте внимание. Просто тази вечер съм малко поразвълнувана. Има установени правила на поведение, които са свойствени за вашето положение, и аз се боя да не пропусна нещо от незнание.

Имаше толкова много да учи — хиляди безсмислени правила! „Не казвай прекалено често «милейди» или «милорд», или ще звучиш като прислуга. Никога не слагай ножа в устата си.“. Очевидно, макар че обноските го позволяваха, представителите на висшето общество го смятаха за нетактично. „Никога не препивай, защото ефектите на алкохола водят до опозоряването на една дама.“

Тя и лейди Дънди бяха преговаряли толкова пъти подредбата по високопоставеност на титлите, че нощем сънуваше кошмари как някой висш чиновник се отвръща от нея с погнуса, защото го е поставила под един обикновен виконт по титла. И кой би предположил, че да научиш модерния валс ще се окаже толкова изтощително?

— Не се притеснявай прекалено много за установените правила. Винаги бихме могли да излезем от ситуацията, като кажем, че грешката се дължи на нервността ти. Не бих могла да прикрия само откровена вулгарност, но с теб няма защо да се притеснявам за това. — Тя потупа нежно Емили по крака. — Дори може да се наложи да настоявам да не си чак толкова изтънчена. Не забравяй ролята си: ти си моето дете бунтар. Иначе никой не би повярвал, че би тръгнала срещу майка си и вуйчо си, помагайки на братовчедка си.

Емили не я свърташе на мястото ѝ, докато опитваше да се нагласи в крайно неудобния корсет, който беше принудена да носи. Същият този корсет безсрамно пристискаше гърдите ѝ. Вкъщи тя никога не беше носила такъв, нито пък толкова богато украсени рокли. Точно сега с радост би заменила всичко това за простичката си муселинена рокля.

Чувството за дискомфорт я правеше раздражителна.

— Все още не съм сигурна какво точно искате да направя. Трябва ли да съм директна? Или да флиртувам? Не съм свикнала с такъв вид поведение.

— Не би могла да знаеш дали ще ти хареса, преди да си опитала, нали? Ако съм разбрала правилно от Рандолф, не си прекарала много време в обществото. Възможно е да откриеш, че флиртуването може да бъде доста приятно. Аз със сигурност му се наслаждавах едно време.

— Но вие сте толкова по-дръзка от мен. Папа винаги казваше, че...

— Забрави за баща си и неговите нравоучения. Прави каквото искаш, Емили. Забавлявай се.

— Няма да се забавлявам.

— Може да се изненадаш. — Когато девойката я погледна скептично, графинята се ухили. — Много хора с удоволствие се преструват на нещо, което не са. Те са повече, отколкото си мислиш. Ти беше на бала с маски у Драйдън в Дарбишър. Не ти ли направи впечатление колко по-различни бяха те с костюми? Как се чувстваха по-освободени?

Емили се сети за необуздания си отклик към лорд Блекмор.

— Направи ми впечатление.

Лейди Дънди покри ръката ѝ със своята леко пълничка длан.

— Напълно обичайно е и нашият маскарад не е по-различен от техния. Почти всеки ден половината членове на висшето общество водят живот, изпълнен с преструвки. Още една млада дама, играеща някаква роля, няма да навреди на никого, но може да избави Софи от едно катастрофално бъдеще — тя се усмихна. — Лейди Ема е твоята маскарадна самоличност, просто за забавление. Това не променя Емили Феърчайлд. И не вреди на никого.

— Ще се опитам. Макар че, ако някой ме въвлече в словесен двубой не съм много сигурна, че ще се справя.

— Казвай първото нещо, което ти дойде на ум, и всичко ще е наред. Това правя аз. Всички са толкова увлечени в опитите си да впечатлят околните, че обикновено истината ги хваща неподготвени.

— Да бъде честна в моята измама?

— Нещо такова. — Графинята стисна ръката ѝ и после я пусна.

Емили изпъна дългите си ръкавици. Е, поне не трябваше да се тревожи, че може да се сблъска с лорд Блекмор тази вечер. Лейди

Дънди ясно ѝ бе казала, че това е *брачен пазар*, а ако имаше мъж, който със сигурност странеше от брака, то това бе той.

Откакто пристигнаха в Лондон, девойката с ужас мислеше за деня, в който пътищата им щяха да се пресекат. Беше глупаво, разбира се, той сигурно дори нямаше да я познае. И все пак тя се тревожеше.

Слава Богу, че тази вечер той нямаше да е наоколо.

Каретата забави ход и Емили погледна през прозореца. Мили боже, навън имаше цял океан от екипажи. Сигурно точно на това казваха „тълпа“.

Прекрасно. Нямаше нищо по-хубаво от това да се изложиш пред голяма публика.

Вече приближаваха главния вход на имението, където строго облечени лакеи, очакваха пристигането на всеки гост. Обзе я парализиращ страх.

Като се протегна да бухне извитите къдрици около лицето на Емили, лейди Дънди ѝ каза окуражително:

— Всичко ще бъде наред. Не се тревожи, ще съм до теб почти през цялото време, така че не се притеснявай да питаш каквото и да е. — Графинята понижи глас, докато каретата спираше. — Помни: ти си на маскарад. Ти си лейди Ема Кембъл, дъщеря на уважаван шотландски леърд от стара и достопочтена фамилия. Няма от какво да се срамуваш.

Лейди Ема Кембъл. Все още звучеше странно в ушите ѝ. Обмисляха дали да не позволят на Емили да използва кръщелното си име, но не искаха някой близък познат на лорд Несфилд да се озадачи от факта, че племенницата му и дъщерята на енорийския му свещеник носят едно и също име. Ема поне бе достатъчно близко до истинското име на Емили, което щеше да предотврати объркването ѝ.

Значи сега тя беше лейди Ема, чудодейно превърната за една нощ от незначителна, обикновена личност в изискана дама от висшето общество. И въпреки всичко, това бе крайно рисковано, помисли си тя, докато лейди Дънди слизаше от каретата. Нямаше да успее да заблуди никого. Можеха да я облекат в най-финия сатен и да сложат перли в косите ѝ. Можеха да я научат да валсира и на езика на ветрилото. Но колкото и да се опитваха, не можеха да я превърнат в графска дъщеря. Един ден щяха да я разобличат — тя не се съмняваше в това.

Молеше се на небесата до тогава задачата ѝ да е изпълнена.

Без особено притеснение за ръкавите на кашмирения си фрак, лорд Блекмор се облегна върху рамката на прозореца на каретата си и извика към кочияша си Уоткинс:

— Защо се бавим толкова много, по дяволите?

— Съжалявам, милорд, но на алеята има преобърнатата карета. Ще отнеме поне десет минути, докато я преместят.

Джордан извади джобния си часовник и го погледна.

— Предполагам, че вече доста сме закъснели — отбеляза приятелят му Джордж Полък от противоположната седалка на каретата.

— Да, благодарение на теб и твоята суета. — Блекмор прибра обратно часовника в джоба на жилетката си. — Трябваше да те оставя да си наемеш файтон, вместо да те чакам да избереш коя жилетка да облечеш. И колко точно шалчета съсипа, докато най-после успя да го завържеш, така че да ти хареса. Десет? Петнайсет?

— Сигурно около двацет — каза Полък меко. Навлажнявайки пръст, той приглади един капризен кичур от русата си коса. — Какъв е смисълът да имаш пари, ако не можеш да ги пръскаш за шалчета?

— Трябваше да ги „пръснеш“ за поправката на проклетата си карета, за да не се налага да те чакам.

— Успокой се, друже. Откога се притесняваш да не закъснееш за някой *брачен пазар*? Не си търсиш съпруга, нали?

— Не, но Йън си търси. Един Господ знае защо е това внезапно желание да се ожени, но обещах да му помогна. Трябваше да пристигна у Мерингтън, преди лорд Несфилд и дъщеря му да си тръгнат, но тъй като вече е почти единайсет, това е малко вероятно, не е ли така?

Йън Ленърд, виконт Сейнт Клер бе близък приятел на Джордан и рядко молеше за услуга когото и да било. Джордан се дразнеше, че заради глупавата суета на Полък можеше да разочарова приятеля си.

— Сейнт Клер няма да възрази, ако закъснееш — каза Полък. — Той не е чак толкова отчаян. Ако не пристигнеш навреме, просто ще осъществи плана си на някой друг бал.

— Това няма значение. Казах, че ще съм там и ще бъда. Аз държа на обещанията си.

Каретата се разклати и потегли напред, а шумът от копитата на конете по паважа изпълни въздуха. Джордан се поуспокои.

— Знаеш, че не това те дразни, нали? — отвърна Полък, докато отстраняваше невидима пращинка от ръкавиците си. — Не обичаш графикът ти да се обърква. Всичко трябва да протече точно както си го планирал или губиш търпение.

— Всеки би загубил търпение с конте като теб — отсече Джордан.

Приятелят му въздъхна.

— Не съм конте, просто вярвам, че приличното облекло е задължително за всеки себеуважаващ се джентълмен. Освен това ми харесва да се издокарвам. Точно това ти е проблемът на теб, Блекмор. Не знаеш как да се отпуснеш и да се наслаждаваш на живота.

— Да, аз съм скучен човек, нали?

— Ако обувката ти става... — когато Джордан го погледна намръщено, Полък пристегна прекалено високо вързаното си шалче и продължи упорито с тирадата си. — Трябва да признаеш, че понякога си точно като часовников механизъм. Животът ти се състои в това да управляваш перфектно имотите си и да движиш нещата в Парламента. Всичко е подредено. Всичко е част от някакъв план.

— Това не е вярно. — Но беше. Той обичаше живота му да е подреден. Беше се нагледал на достатъчно безпорядък, докато растеше, но сега нямаше да го търпи и като възрастен. Затова да, не обичаше, когато нещата не се развиваха по план, само защото някакъв глупак не се бе държал по подобаващ или навременен начин.

Но не това бе раздразнило Полък. Човекът просто не обичаше да го наричат конте.

— След това идва начинът, по който се държиш с жените си — огорчено продължи виновникът за закъснението им. — Никога не съм виждал мъж да си вземе любовница и после да я изостави, без дори да се замисли, защото тя е допуснала грешката да се влюби в него. А те всички се влюбват в теб, проклетнико. Те не разбират, че чарът ти е измамен. Мислят си, че те е грижа за тях. Ти винаги ги караш да въздишат по теб, а после ги захвърляш, в момента, в който поискат нещо повече от секс.

Полък не спираше в опита си да се успокои.

— Все още си ми ядосан заради Джулия, нали?

— Тя ми е приятелка.

— Любовница, имаш предвид. Ако не я бях захвърлил, без да се замисля, сега нямаше да се радваш на компанията ѝ.

Засегнатият мъж отвърна поглед:

— Всъщност пътищата ни поеха в различни посоки.

Това изненада Джордан.

— Вече?

— Уморих се да се състезавам с теб за вниманието ѝ.

Блекмор потръпна. Раздялата му с Джулия бе доста неприятна.

— Това не е по моя вина. Двамата с нея имахме доста ясна уговорка: взаимно удовлетворение на физическите си нужди и толкова. Не съм виновен, че очакванията ѝ са се променили. Поне моите не бяха.

За момент, въздухът се изпълни с напрежение от враждебното мълчание на Полък, което се нарушаваше само от шума на колелетата на каретата по чакъла. Откакто се раздели с Джулия, отношенията им бяха обтегнати, но Джордан не знаеше какво би могъл да стори. Все пак не беше той този, който страдеше от романтични прищевки.

Полък въздъхна.

— Не те разбирам. Чувствата не са нещо, което просто можеш да включваш и изключваш, когато искаш. Не можеш да ги контролираш, както контролираш финансовите си дела. Никога ли не си искал да полудееш от любов?

— Не за Бога, тази мисъл ме ужасява. Да погубя всичко заради една мимолетна емоция? Няма начин. Що за глупак би загърбил разума, практичния си ум, дори самоконтрола си, заради съмнителното удоволствие от това да си влюбен?

Само веднъж през живота си се бе намирал на крачка от това да загуби контрол заради жена. Странно как все още помнеше онази нощ в каретата с онази мис Емили Феърчайлд. Що за лудост го бе обладала тогава? Сигурно заради пълната луна, както самата тя бе споменала. Това бе единственото възможно обяснение защо той замалко не съблазни грешния тип жена.

Но по-късно той все пак си плати за това. Доведената му сестра Сара непрестанно му досаждаше с въпросите си, докато той преднамерено не предизвика скандал с проклетия ѝ съпруг, за да я разубеди от идеята да го сватосва. За съжаление това не прогони

мислите му от Емили и нейната коса, с ухание на лавандула, както и от гъвкавото ѝ, съблазнително тяло. Или от невероятната ѝ способност да прави изявления, които го хващаха неподготвен. Жените рядко го хващаха неподготвен.

Поне срещата им бе кратка и илюзията, че може би е открил единствената жена в цяла Англия, която би могла да го заплени, най-накрая отмина. Без съмнение, ако срещнеше мис Емили Феърчайлд на ярка дневна светлина — не че щеше да се случи — той би я сметнал за твърде обикновена и крайно не пленителна.

— Никога няма да разбере циничната ти представа за брака, Блекмор — каза Полък, — но очевидно Сейнт Клер е избрал подходящия човек за тази работа. Всеки друг мъж би се изкушил да отмъкне за себе си едно такова очарователно създание като лейди Софи, след като веднъж я е срещал. Но не и ти — лордът с каменно сърце.

— Подигравай ми се, ако щеш, но аз съм доволен от каменното си сърце. То не кърви, не се измъчва, нито пък може да бъде наранено.

— Да, но може да се счупи, ако някой го удари с чук. Един ден ще дойде жена, която ще го разбие на хиляди парчета. И аз, разбира се, нямам търпение да видя това.

— В такъв случай, доста ще почакаш — каза Джордан с досада, нарастваща с обсъждането на темата. — Със сигурност няма да се случи тази вечер. Ще танцувам със Софи, само като услуга към Йън. Той смята, че това ще накара лорд Несфилд да приеме неговото предложение за брак, смятайки, че по този начин ще измъкне дъщеря си от лапите ми. Йън ме увери, че ще свършим бързо. Боже, поне се надявам. Тези въпроси са много досадни.

— На мен тези неща не ми пречат, но пък, за разлика от теб, аз мога да оценя едно добро парти. Ти не можеш.

Полък продължаваше настоятелно да се опитва да изкара Джордан безчувствен негодник и това започваше да го дразни.

— А и аз не си търся жена, която да повиши статуса ми в обществото, за разлика от теб.

Полък го изгледа.

— Това намек за липсата ми на титла и връзки ли беше? Защото баща ми беше занаятчия? Боже, какъв сноб си. Важничиш пред останалите само защото можеш да имаш всяка, която пожелаеш.

Силата на гласа на Полък го стресна.

— Това не е вярно. Редица щерки на търговци с радост биха те отвели до олтара.

— Не искам дъщеря на търговец. Както ти грубо изтъкна, аз искам някоя, която да повиши статуса ми в обществото.

— Но защо? Ти вече си в кръговете на висшето общество.

— Да, но искам жена, която да е бисер в моята корона; жена, толкова зашеметяваща, че позицията ми в обществото да е подсигурано до живот. И за предпочитане някоя, която може да ме обича, въпреки недостатъците ми.

Джордан не можа да сдържи смеха си.

— И мислиш, че при Мерингтън ще я откриеш? Там, сред глуповатите девиси и заговорническите им мамички?

— Може би. — Полък опипа шалчето си, което толкова време бе оформял във възел. — Преди Сейнт Клер да набележи Софи, обмислях шанса си и аз да опитам — каза той и се намръщи. — После обаче дойде Йън и я омая. А дори не е влюбен в нея. Просто иска някоя послушна жена, Бог знае защо.

Да, това бе много любопитно. Самият Джордан се чудеше защо изведнъж приятелят му бе забързал така да се жени.

— Не бих му завиждал за Софи, ако бях на твое място. Тя е относително красива и добра по душа, но баща ѝ е абсолютно копеле. Страхувам се, че Йън ще проклина деня, в който се е обвързал с тази фамилия.

Каретата спря пред дома на семейство Мерингтън и Джордан погледна часовника си. Пристигнаха почти навреме, момичето може би все още бе тук. Ако беше така, той щеше да ѝ отдели цял един час. Това би трябвало да е достатъчно дълго, за да вбеси лорд Несфилд и да улесни ухажването на Йън. После можеше да отиде в своя клуб и да приключи с тези глупости.

Двамата слязоха от каретата и влязоха в прелестната градска къща на Мерингтън в пълна тишина. Цялото място бе украсено с пролетни цветя и панделки, толкова, че на човек можеше да му се завие свят. Когато стигнаха до балната зала, Джордан спря, за да се огледа. Както обикновено, балът на Мерингтън приличаше на сборище на гълъбици и свраки, гукащи и грачещи или отлитащи, когато решаха.

Жени с бели рокли се въртяха в танц с мъже с черни фракове, чиито пристегнати талии, прилепнали бричове до коляното и изтупани жилетки, подсилваха приликата им с птици.

Минавайки встрани, той огледа тълпата, търсейки Йън или лейди Софи. Но дори и блясъкът на хилядите свещи и лампи не му помогна да види друго, освен редица ветрила, шлейфове и бели пантофки.

После двамата мъже бяха наобиколени от приятелите на Полък, всичките ергени, дошли на бала, за да си търсят съпруги. Настъпиха няколко кратки мига на размяна на шеги и веселие, които обаче бързо прераснаха в сравняване качествата на младите дами, присъстващи на бала. Джордан искаше да се изсмее на повечето от тях. Що за любовни глупости дрънкаха тези палета. Щом си търсеха жени, можеха поне да ги избират по-разумно.

Точно това щеше да направи Джордан, щом нуждата от наследник станеше неизбежна. Щеше да намери някоя жена с опит — овдовяла маркиза или нещо подобно — с вкус и добра преценка, която би могла да ръководи добре едно домакинство. Един изгоден и за двете страни брак. Обмислено. Без емоции.

Единственото нещо, което не би направил, е да се ожени за някоя госпожичка, току-що излязла от класната стая, която би очаквала той захласнато да слуша всяка нейна дума и да изпълнява всичките ѝ прищевки. Досущ като хилещите се млади дами, които мъжете около него обсъждаха.

Изнервен от празното им бръщолевене, той се обърна към Полък:
— Видя ли Йън някъде?

— Точно преди малко го зърнах на дансинга. — Полък отправи поглед натам.

— Йън танцува? Сигурно се шегуващ. Той мрази да танцува. Макар че сигурно би направил всичко, за да омае лейди Софи.

— Лейди Софи ли? — обади се един от другите. — Не сте ли чули? Лейди Софи е много болна и никой не знае кога състоянието ѝ ще се подобри.

— Сигурно грешите — отвърна Джордан. — Аз чух, че била напуснала града за кратко, но Сейнт Клер ми каза вчера, че се е върнала. Той възнамеряваше да посети семейството ѝ днес.

— Тя може и да се е върнала, но определено не е тук тази вечер. Сейнт Клер танцува с братовчедка ѝ. За втори път, ако мога да

отбележа.

— Дявол да го вземе! — Значи лейди Софи дори не бе тук и не е било нужно да идва в крайна сметка. Е, той щеше да остане достатъчно дълго, за да поизмъчва Йън, че е изпуснал шанса си с момичето на Несфилд и после щеше да се отправи към клуба си.

Отне му около половин минута да открие приятеля си сред танцуващото множество. Трудно беше да не го забележиш. За разлика от ниския, русоляв и блед Полък, Йън имаше тъмната кожа на циганин и се извисяваше една глава над повечето от останалите мъже. Насред насъбралото се множество, той определено можеше да бъде сравнен с черната овца на стадото.

А колкото до партньорката му в танците... виж ти! Йън винаги успяваше да отмъкне най-красивите от тях, нали? Джордан не можеше да различи чертите на лицето ѝ оттук, но косата ѝ определено имаше цвета на тъмно злато, а фигурата ѝ бе мечта за всеки похотлив младеж, дори и облечена в бял сатен. Естествено, Блекмор не беше нито млад, нито похотлив, не и за тях. Той предпочиташе жени в червено... или в черно.

За Бога, това пък откъде му хрумна? Тази вечер за втори път се сещаше за Емили.

Сватовничеството беше отровило въздуха наоколо, това беше всичко. Нямахме как да не му се отрази малко и на него.

Танцът приключи и Джордан си проправи път през тълпата към Йън, поглеждайки предупредително една дръзка матрона, която го приближи, следвана от превзетата си щерка. Тя спря на място, слава Богу. Умна жена.

Не биваше да идва. Всички тези харпии щяха погрешно да изтълкуват присъствието му тук тази вечер и да го нападнат като скакалци. След като говореше със Сейнт Клер, трябваше да си тръгне незабавно.

Колкото повече се приближаваше до двойката, толкова повече го заинтригуваше дамата с Йън. За дебютантка тя бе прекалено грациозна. Не се препъваше докато ходеше, а в действията ѝ нямаше дори и намек за несигурност. Партньорката на приятеля му бе с гръб към него, но само какъв изящен гръб имаше, да не говорим за частта от кръста надолу. Освен всичко и тази невероятна коса, завита в шиньон и обсипана с перли, подчертаващи дългата ѝ елегантна шия.

Можеше да се закълне, че вече е виждал някъде тази шия, както и целия този водопад от коси. Но това, естествено, беше абсурдно. Дори не бе чувал за братовчедката на лейди Софи, още по-малко пък да е виждал прелестите ѝ преди тази вечер.

Тогава двойката спря точно на ръба на дансинга и дамата се обърна към партньора си, откривайки профила на лицето си.

Дявол да го вземе. Джордан я бе виждал преди! Профилът ѝ му бе болезнено познат. Последния път бе озарен от приглушена лунна светлина и покрит с маска, но можеше да се закълне, че беше същото лице... същите деликатно носле и скромна усмивка.

Не, не можеше да бъде. Как би могла да се намира в Лондон и то на такъв бал, облечена в скъпа бяла сатенена рокля и перли? Блекмор си въобразяваше. Тази жена просто имаше известна прилика с Емили. А и той не би могъл да е напълно сигурен за чертите на лицето ѝ. В интерес на истината го бе видял само за няколко кратки мига в тъмнината.

И все пак тази жена имаше същата височина и фигура, същия маниер да привежда леко глава, когато се усмихва и същата лебедова шия. Та дамата дори имаше същия цвят на косата, макар да бе фризирана доста по-екстравагантно. Сърцето му заби учестено и той забърза крачка. Не можеше да е тя. Но беше. Джордан не можеше да греши.

Какво за Бога, правеше дъщерята на пастора тук?

— Емили? — дрезгаво попита той, когато се приближи към тях. — Емили, наистина ли си ти?

Жената се обърна към него със стреснато изражение на лицето. За секунда в изумрудените ѝ очи Блекмор сякаш видя признак, че го е познала. Но изплашеното ѝ изражение изчезна почти мигновено, заменено от неодобрителен поглед.

— Извинете, сър, познаваме ли се?

Младият мъж не би могъл да е по-учуден, дори ако тя го бе ударила с ветрилото си по главата.

— За Бога, Джордан — намеси се Йън, — поне изчакай да те представя, преди да наричаш дамата с малкото ѝ име. — Той премести поглед от приятеля си към жената — те продължаваха да се гледат втренчено един друг. — Вие двамата не се познавате, нали?

— Познаваме се — каза Блекмор в същия момент, в който тя отвърна разгорещено:

— Определено не се познаваме.

Джордан отвори учудено уста, как можеше да се преструва, че не го познава?

Йън продължи с едва доловимо веселие в гласа:

— Тъй като по въпроса явно има недоразумение, ще бъде най-добре да ви представя един на друг. Лейди Ема, позволете да ви представя Джордан Уилис, графът на Блекмор. Джордан, това е лейди Ема Кембъл, дъщеря на графа на Дънди и племенница на лорд Несфилд. — Обръщайки се настрани към нея, той добави: — Не оставяйте грубостта му да ви направи погрешно впечатление. Ако реши, би могъл да очарова дори луната, така че да я убеди да слезе от небето.

Хуморът на Йън бе непонятен за Джордан, особено след липсата на реакция от страна на дамата при споменаването на пълното му име и титла. Лейди Ема? Това сигурно беше грешка. Това не беше дъщерята на графа на Дънди, това беше Емили Феърчайлд, дъщерята на пастора. Бе сигурен в това.

Можеше ли да греша? Все пак беше много тъмно онази нощ в каретата и бе зърнал само за миг лицето ѝ на лунна светлина. И в двата случая не можеше просто да стои и недоумяващо да се визира в нея. Направи лек поклон и каза:

— Извинете ме, лейди Ема, че се обърнах към вас така фамилиарно. — Той погледна разкаяно, макар интонацията му да говореше друго. — Единственото ми извинение е, че ви взех за друга. Моля да простите грешката ми.

Тя повдигна неодобрително вежди.

— Някоя друга? Моля, споделете коя е тази Емили. — Тонът ѝ стана сдържан. — Не ме разочаровайте, лорд Блекмор, или се кълна, че това никога няма да ви го простя. Моля ви, кажете ми, че тя е някоя екзотична принцеса от седемте морета. Или дори оперна певица. Ще се чувствам обидена, ако е някоя по-малко интересна личност от току-що изброените.

Това бе гласът на Емили, устните на Емили... русата коса на Емили. И все пак...

— Тогава съм длъжен да ви разочаровам. Тя е дъщеря на пастор.
— Младият мъж натърти следващите думи: — Нейното име е Емили Феърчайлд.

Той зорко наблюдаваше, за каквато и да е реакция, и сякаш забеляза лека руменина на бузите ѝ.

И да беше така, то бързо изчезна, дамата се усмихна широко и с надменен глас каза:

— Дъщеря на пастор. Наистина ме разочаровахте. Никога не съм допускала, че могат да ме сбъркат с дъщерята на един пастор. Не, не, просто крайно ме разочаровахте.

Йън наблюдаваше Джордан с присвити очи, но той не обърна никакво внимание на приятеля си.

— Тогава трябва да се поправя. Може ли този танц, лейди Ема? Не мога да измисля по-добър начин да се извиня за ужасното си поведение.

Усмивката ѝ изчезна. Добре, успя да я смути.

Но тя възвърна самообладанието си почти веднага. Като положи ръката си в свивката на лакътя на Йън, каза:

— Боя се, че това е невъзможно, лорд Блекмор. Обещала съм следващия валс на лорд Сейнт Клер, а сега свирят валс.

За Бога, нима отказваше да танцува с него! Тази нагла хлапачка. Какво се бе случило с нея? Той стрелна Йън с поглед.

— Ти нямаш нищо против да се откажеш от уговорката, нали, стари приятелю.

С подхилкване, Йън бързо отстрани ръката на младата дама:

— Освобождавам ви от даденото обещание, лейди Ема. Дори още един танц във вашата приятна компания не може да се сравни с това, да видя приятеля си да танцува валс на такова място — събитие, което ще се случи може би за пръв път в живота му.

Вълна на гняв премина по лицето ѝ, когато Джордан протегна ръка. Тя изгледа кръвнишки Йън, а после и Джордан.

— Но ние току-що бяхме представени един на друг. Не можете да направите това. Не е правилно.

Онази нощ в каретата, тя отново бе водила спор кое бе общоприето и кое не. Джордан се усмихна, убеден повече от всякога, че е прав в предположението си коя е тя. Не обърна внимание на протестите ѝ и постави длан на така познатата му тънка талия. Със

сигурност бе докосвал тази талия и преди и бе виждал същите тези устни да потръпват както сега.

Хвана малката ѝ ръчичка и я положи на рамото си, като повтори същите онези думи, които ѝ бе казал онази нощ, но толкова тихо, че само тя да го чуе:

— Сякаш ме интересува кое е редно и кое не.

Емили обаче не даде никакъв признак да си спомня каквото и да било.

— Да, но мен ме интересува — тя изплю следващите думи, — особено когато някой грубиян се опитва да забрави добрите обноски.

Той затегна прегръдката си, когато тя опита да се освободи.

— Съжалявам, скъпа моя, но този грубиян ще има своя валс и ти ще го танцуваш с него. Всички гледат и ако сега ми откажеш, утре твоето име ще е в устата на всеки клюкар в града.

Така или иначе името ѝ щеше да е в устата на всеки. Долови шушуканията на тълпата от момента, в който я пое в прегръдката си. Сейнт Клер не бе единственият силно заинтригуван да го наблюдава как нарушава собственото си правило по отношение на танците с невинни момиченца. Същият този ефект търсеше и самият Йън със Софи. И с малко повечко късмет, това щеше да принуди Емили да му каже истината.

Той усети кога тя забеляза, че всички очи бяха насочени към тях. Ръката ѝ в неговата потрепери, макар раменете ѝ да запазиха същата си изпъната и твърда линия.

— Виждам, че се разбрахме — каза мъжът меко.

Имаше време колкото да забележи порицателния поглед на тези красиви очи, преди музиката да засвири и Джордан да я завърти в ритъма на валса. Отправяйки ѝ една самодоволна усмивка, увенчаваща триумфа му, той я придърпа почти неприлично близо до себе си.

Когато в отговор, тя грубо го настъпи при следващия такт на танца, Блекмор нямаше как да не се засмее. Ако смяташе, че така щеше да го накара да се засрами от постъпката си, значи беше луда. По един или друг начин, той щеше да разбере какво става тук. И никакви жалки опити за посегателство от нейна страна или преструвки нямаше да го спрат.

ГЛАВА 5

*„Глупавият взор думите ти
сдържда,
не вода, а вино любовника
задържа.*

*На масата обикновено, тя
винаги сияе —
кокетка весела е и планове
чертае.“*

Марта
Сонсъм,
„Песен“

Ама че късмет — помисли си Емили, когато Джордан умело я завъртя сред модно облечените дами и господа. Изобщо не бе предполагала, че той би се появил тук или че ще я познае, или че ще пожелае да танцува с нея валс. Определено не бе очаквала всичко това.

Трябваше убедително да възрази, когато я бе попитал — не, когато ѝ бе наредил — да танцува с него. Внезапното дезертъорство на лорд Сейнт Клер я бе объркало. Прието ли бе мъж да отстъпи дамата си на друг? Според нея, това бе съвършено недопустимо. И все пак, кой знае какви бяха правилата, писани за мъже като граф Блекмор и виконт Сейнт Клер?

Най-лошото от всичко бе, че Блекмор се оказа невероятен танцьор. Докато се упражняваха с тромавия лорд Несфилд, тя през цялото време се бе старала да опази краката си. Маркизът я бе обвинявал и тя със съжаление бе признала вината си, но се оказа, че е било напразно. Сега с Джордан тя се движеше грациозно като лебед. По някакъв начин той бе придал лекота на краката ѝ и стъпките на

валса ѝ се струваха толкова естествени, колкото самото ходене. Бе забравила да отброява такта, всъщност беше напълно излишно.

Дяволите да го вземат за това и задето я държеше толкова интимно. Ако я притиснеше малко по-силно към себе си, рискуваше да се превърне в палачинка. Беше достатъчно близо, за да види гладко избръснатата му брада и семейния герб на Блекмор, избродиран със златни букви на шалчето му, а при всяко завъртане усещаше допира на бедрата му.

Както обикновено, той изглеждаше привлекателен и много мъжествен. Никакви глупави сатенени панталони — о, не! Сакото и панталоните на графа бяха от скъп кашмир, вталената му сива жилетка и снежнобялото шалче правеха много по-голямо впечатление, отколкото повечето екстравагантни, сложно бродирани жилетки, в които бяха облечени всички останали мъже в залата.

Дали знаеше как ѝ въздейства танцът с него? Разбира се, че да. Едната му широка длан безсрамно лежеше на кръста ѝ, а другата — собственически притискаше ръката ѝ, припомняйки ѝ за онази нощ в каретата. Ненаправно баща ѝ считаше валса за твърде скандален за порядъчните хора. Нито една жена, притежаваща дори капка здрав разум, не биваше доброволно да се съгласява да стои в такава непосредствена близост до безкрайно съблазнителен граф.

Особено ако преди това е споделяла страстни целувки с него. Спомените я нападаха — пръстите му в косите ѝ... диханието му, парещо кожата ѝ... устните му, обсипващи бузите и шията ѝ с тайнствени възбуждащи целувки.

Сили небесни, тя почувства, че се изчервява. *Боже милостиви!* — помисли си Емили. — *Направи така, че да не забележи!*

Със същия успех можеше да завие и срещу луната. Когато рискува и го изгледа подозрително, разбра, че той определено бе забелязал плъзналата руменина по лицето ѝ. За съжаление, тъмните му очи, очевидно не пропускаха нищо.

— Радвам се, че те накарах да се изчервиш, Емили — насмешливо прошепна той.

— Емили? Защо упорито продължавате да ме приемате за тази особа?

— Можеш да лъжеш всички останали, но не и мен — произнесе Джордан с нисък и дрезгав глас, който тя много добре си спомняше. —

Защо си тук? Защо се представяш за някаква шотландска дама?

Изобщо не ѝ се искаше да го мами, наистина не ѝ се искаше. Но просто нямаше избор.

— Лорд Блекмор, вашата малка шега започва да става досадна. Не разбирам защо упорито продължавате да ме бъркате с тази Емили Феърфакс.

— Феърчайлд! Нейното име... твоето име е Феърчайлд, а не Феърфакс, както отлично ти е известно, по дяволите!

— Не ругайте — неволно го упрекна тя.

Светлината на свещите от полилеите над тях затанцува по злорадо тържествуващото му лице.

— Струва ми се, че съм чувал това и преди — една нощ, в моята карета.

Сили небесни! Бе започнала да се проваля.

— Във вашата карета? Нямам никакво понятие за какво говорите.

Музиката зазвуча гръмко и му попречи да отговори незабавно, но самодоволното му изражение си остана.

Всичко беше напразно. Как щеше да се измъкне от тази ситуация? През целия ѝ съзнателен живот я бяха учили при никакви обстоятелства да не лъже, а сега от нея се очакваше да се държи като опитна мошеничка. Може би просто трябваше да му разкаже всичко...

Е, да, и тогава лорд Несфилд щеше да се погрижи да я обесят. Не можеше да бъде сигурна, че Джордан ще запази тайната ѝ, защото лорд Сейнт Клер явно бе негов приятел. По време на бала, той постоянно я бе разпитвал за приятелката ѝ и засега бе главният ѝ заподозрян. Може би дори Блекмор му бе помогнал да планира бягството им със Софи.

— Хайде, Емили, кажи ми какво става — настоя графът, когато музиката им позволи да продължат разговора.

Внезапно тя си спомни думите на лейди Дънди: *Лейди Ема — твоята маскарадна маска е само за забавление. Тя няма да промени Емили Феърчайлд.*

Това беше просто маскарад, а не измама. И какво значение имаше, че трябваше да го лъже? През онази нощ в каретата той ясно ѝ бе дал да разбере, че за него не бе нищо повече от мимолетно развлечение. Джордан също бе играл определена роля пред нея —

ласкателно ѝ бе шепнал нежни думи, като в същото време отлично знаеше, че никога няма да я потърси отново.

— Тази игра ми омръзна, лорд Блекмор. По-добре измислете нещо ново. — Гласът ѝ прозвуча хладно.

Той я изгледа гневно, сякаш се опитваше да я изплаши, за да я накара да каже истината, но когато тя повече не продума, решително стисна устни.

— Е, добре. Принуждаваш ме да взема по-сериозни мерки.

Жената сдържано се засмя.

— И какво ще ми направите? Ще ме изтезавате? Ще ме затворите в тъмница, докато не ви кажа това, което искате да чуете?

За пръв път тази вечер, Джордан се усмихна, но заприлича на истински дявол. Ангелите сигурно плачеха всеки път, когато той отправяше тази усмивка към някоя жена.

— Сещам се за доста по-приятни начини как да измъкна истината от теб.

Емили твърде късно забеляза, че танцуват в края на залата, където стъклени врати водеха към широка мраморна тераса. Някак си бе успял да я доведе дотук, без тя да забележи.

Той я увлече в танц към терасата и там спря. Младата жена бързо погледна към балната зала, като се молеше лейди Дънди да я е видяла, но вътре имаше прекалено много хора, за да се забележи отсъствието на една двойка, особено когато първоначалният интерес за това, че танцуваше с лорд Блекмор, бе угаснал.

Емили опита да избяга, но той я хвана здраво през талията и я повлече по стълбите, които водеха към градината.

— Мислех, че искате да танцувате — язвително каза тя, а сърцето ѝ биеше толкова гръмко, че можеше да се чуе и в Китай. — Държахте се прекалено грубо, за да си спечелите правото да танцувате валс с мен.

— Както отлично знаеш, бих искал нещо повече от един валс с теб. И за това, което възнамерявам да направя, ни трябва уединение.

Уединение! Последния път, когато бяха останали насаме, я бе целунал безразсъдно. Ако това се случеше отново, тя щеше да се размекне и да му признае всичко.

Но лейди Ема не би се поколебала да излезе с него в градината. Тя бе уверена в себе си и не би постъпила така глупаво. Напротив,

навярно с удоволствие би се срещнала насаме с неженен граф като Джордан.

Съсредоточена в тези мисли, Емили му позволи да я издърпа надолу по стълбите, като механично местеше краката си. Въпреки че, когато се озоваха зад големия дъб, скриващ ги от любопитните погледи, които биха могли да ги видят от терасата, на секундата я обхвана паника.

— И така, Емили? — Графът пусна ръката ѝ и се обърна към нея с маниер на по-голям брат към неразумно дете. — Какво трябва да ми кажеш?

Неговата снизходителност ѝ даде кураж. Как смееше да ѝ говори като на някаква глупачка?

— Не знам какво да ви кажа. Тази ваша малка фантазия, лорд Блекмор... — Като отвори ветрилото си от слонова кост, прикрепено с тънък конец за китката ѝ, тя започна лениво да си вее. — Дъщеря на свещеник? Такава ли трябва да бъда? Може би, бихте предпочели циганка, в краен случай? Но дъщеря на свещеник е твърде скучна роля.

Нейната награда бе изуменото изражение на лицето му.

— Престани да се преструваш, жено! — извика той и грубо я хвана за раменете. — Отлично знам коя си!

— О, не мисля, че знаете. — Като му хвърли кокетна усмивка, независимо от тръпките, които усети в стомаха си, тя прокара пръсти по ревера на сакото му. — Ако наистина знаехте нещо за мен, веднага щяхте да загубите всякакъв интерес към тази Емили.

Джордан примигна с недоумение, а после внимателно я огледа, сякаш искаше да се увери, че не бе сбъркал. После заплашително присви очи.

— Ще възразиш ли, ако прибегна до единствения начин, за който се сещам, за да разбера истината?

— О-о? И какъв е той?

Ръцете му се смъкнаха на талията ѝ и дръзко я привлякоха към него.

— Ще те целуна така, както целунах нея.

Емили нямаше време да се подготви, защото устата му завладя нейната. Макар че почти го бе очаквала, допирът на устните му ѝ подежда като истински шок. Точно както през онази нощ в каретата... Същото зашеметяващо удоволствие, заличаващо цялата ѝ

сдържаност, същата жарка и неудържима възбуда, свързваща я със забранения за нея мъж. Тя изгаряше и се топеше като масло върху парче горещ хляб.

Но когато той отвори устни и прошепна: „Моя сладка Емили“ с изражение, не оставящо съмнение в неговата увереност, сърцето ѝ се преобърна. Всичко беше объркало! Емили Феърчайлд безпомощно се топеше. Ема Кембъл жарко пламтеше.

— Аз съм Ема — прошепна тя, като го поправи. След това дръзко обвини шията му с ръце и силно го придърпа към себе си за нова целувка.

Джордан веднага се скова, но не се отдръпна. Като си спомни как я бе целувал в каретата, тя отвори уста и безсрамно допря езика си до неговия, след това го прокара по долната му неподатлива устна и повтори неговото собствено действие през онази нощ.

За миг Емили се изплаши, че бе отишла прекалено далеч. Тялото му застина, беше неподвижен като айсберг, а тя се бе изправила на пръсти, прилепила устни към неговите с безсрамно нахалство.

Дрезгаво ръмжене се изтръгна от гърлото му и гладната му уста нетърпеливо превзе треперещите ѝ устни. Силните му ръце плътно я придърпаха към мускулестото му тяло и той започна да я целува така яростно и невъздържано, че напълно я зашемети.

Целувката на Джордан я възбуди, а сърцето ѝ трескаво заби. Оказа се, че не бе толкова трудно да се представи за лейди Ема, дръзка и самоуверена девойка, наполовина шотландка. Забравени бяха плахата несигурност и непорочното държание на Емили Феърчайлд, захвърлени като ненужна глупост. Графът много силно я привличаше и бе нужен съвсем незначителен тласък, за да я бутне през ръба и да се потопи в бездната на страстта.

Затова и когато той пъкна езика си по-дълбоко, тя го преплете със своя, а после продължи напред през отворените му устни, за да изследва опасно горещите дълбини на устата му. Целувките му станаха почти груби, сякаш не можеше да ѝ се насити. Отново и отново мъжът превземаше устата ѝ и когато това вече не му бе достатъчно, започна да обсипва с властни и собственически целувки бузите и шията ѝ. Грубата му кожа я драскаше, мускусният му мирис се смесваше с цветния аромат от градината.

Ръцете му блуждаеха по тялото ѝ, галеха гърба ѝ, плъзгаха се по бедрата ѝ. Захвърлил всякакви задръжки, Джордан изостави шията ѝ и се премести на ключицата, а после по-ниско, до ръба на роклята ѝ, докато не достигна до мястото, където се събираха гърдите ѝ.

Емили едва не го избута, стресната от дръзкото му поведение. Но навреме се овладя. Извивайки се назад, позволи на смелите му устни да изследват линията на нежната ѝ гърд.

Удоволствието се разля надолу към корема ѝ като топла струя мед. „Сили небесни! Защо порочните действия са толкова приятни?“ Колкото повече я галеше с горещите си устни, толкова повече ѝ се искаше ласките му да се разпрострат и към онези части от тялото ѝ, до които бе позволено да се докосва само законният съпруг. Тя едва можеше да диша, мислите напуснаха главата ѝ и бързо загуби контрол в тази сладостна схватка.

Графът издърпа една от панделките и разголи гърдата ѝ, което я смути до дълбините на душата. Отблъсна го със сила и се измъкна от прегръдките му, скръствайки ръце, за да се прикрие.

Хиляди упреци напиреха да излязат от устните ѝ, когато погледът ѝ срещна очите му: ожесточени, алчни, пълни с желание. Това я накара да се съвземе. Лейди Ема не би упрекувала един мъж за това, че се държи като такъв.

Наложи ѝ се да използва цялата си воля, за да изобрази уклончива усмивка и да свали ръце от гърдите си.

— Съмнявам се, че вашата Емили някога ви е целувала по подобен начин, лорд Блекмор.

Тя силно се замоли слабата светлина, озаряваща алеята в градината, да скрие от него истинското въздействие от случилото се. Ако Джордан можеше да чуе как бие сърцето ѝ или да види с какво усилие опитва да си поеме въздух, веднага щеше да разбере, че за нея това не беше просто мимолетен флирт.

Слава Богу, но той сякаш нищо не бе забелязал. Когато се приближи към нея, горящото на лицето му желание, бе заменено от истинско изумление.

Емили бързо отвори ветрилото си. Игриво помахаше с него и с танцова стъпка се отдръпна назад.

— Достатъчно, милорд. Съвсем ясно доказах, че не съм вашата пасторска дъщеря. — Тъй като графът продължаваше да я гледа

шокирано, тя добави, влизайки в роля: — Моля да ме извините, но трябва да се върна на бала, преди майка ми отново да ме е хванала в компрометираща ситуация.

— Отново? — объркано попита той.

— Да не си помислихте, че сте първия мъж, когото целувам? Може да съм само наполовина англичанка, но другата ми половина е шотландска. А в Шотландия дамите имат много по-голяма свобода да... се забавляват.

Струваше си човек да види лицето му. Лейди Дънди бе права. Да флиртуваш с мъж — особено такъв, който е готов почти да те изхвърли от карета, за да се отърве набързо от теб — се бе оказало доста приятно занимание.

Емили се обърна и изпрати на графа последен подигравателен поглед през рамо:

— Но не се вълнувайте. Вие сте един от най-добрите, с които съм се целувала, уверявам ви.

След което гордо се отдалечи и триумфално се усмихна на себе си, като се молеше той да не я последва.

Но Джордан бе напълно неспособен да го стори.

Какво, по дяволите? Коя беше тази жена?

Тази съблазнителка, скрита в тялото на Емили, се бе държала като светска кокетка, търсеца си нов любовник, а не като невинната девица, спомените за която го държаха буден в леглото седмици наред. Графът потърка устните си. Все още усещаше сладкия ѝ ароматен дъх и лавандуловия мирис на косите ѝ.

Лавандула — Емили ухаеше на лавандула!

Но много млади жени ползваха този аромат. И нима миловидната дъщеря на свещеника би могла да изиграе подобно представление? Тя бе отказала да произнесе и най-невинната лъжа. И несъмнено не се целуваше така.

Боже милостиви, от целувката ѝ мъжествеността му се бе втвърдила като камък. Извади кърпичка и изтри потта от челото си. Ако това беше Емили, къде се беше научила да флиртува и така да целува, довеждайки мъжа до пълно безумие? Едва не я бе лишил от девствеността ѝ точно тук, в градината на Мерингтън.

Да я лиши от девствеността ѝ! Графът изсумтя. Като че ли тази жена можеше да се окаже девствена. Емили Феърчайлд определено

беше, но що се отнасяше до лейди Ема, силно се съмняваше.

Или просто се опитваше да го заблуди? Ако не беше тази целувка, би се заклел, че тя е Емили. Изглеждаше и ухаеше като нея, дори на вкус беше като Емили. И бе свързана с лорд Несфилд.

Джордан се взе в ръце. Да, всичко бе в това.

Като ругаеше под нос, той оправи дрехите си, за да скрие все още ясно забележимата си възбуда и бавно се отправи към къщата. С периферното си зрение забеляза човешка фигура в сянката на близките дървета, но реши, че вероятно е друга, флиртуваща в тъмната градина двойка и потънал в размисли, подмина нататък.

Ако това беше дамата от каретата, тя твърдо отстояваше лъжите си. Дали Несфилд можеше да принуди порядъчната пасторска дъщеря да се представи за негова племенница? И защо? Този човек трябваше да има сериозна причина, за да предостави на толкова незначителна персона, като Емили, нова самоличност и средства за екстравагантен дебют в обществото.

Грозна мисъл премина в главата му и го накара да се отврати. Ами ако тя бе станала метреса на Несфилд? Маркизът никога не би се оженил за дъщерята на свещеник, но би могъл да й намери изгодна партия, веднага щом приключеше с нея... като отплата за предоставените услуги.

Блекмор поклати глава. Това беше нелепо. Нима Несфилд можеше да вземе Емили за любовница и да се откаже от нея след два месеца. Не вярваше, че граф Дънди и съпругата му биха взели участие в подобна измама.

Независимо от това, мис Феърчайлд не можеше да се включи, без подкрепата на семейство Дънди. И Несфилд.

Мисълта, че Несфилд и Емили плетат заедно интриги, веднага накара Джордан да се усъмни в подозренията си. Как жената, която му бе цитирала Светото писание и категорично бе отказала да лъже, би могла да се окаже способна на такава измама?

Но как биха могли две жени да си приличат толкова? И как можеше той да изпитва такова силно влечение и към двете?

Дявол да я вземе, която и да е — мрачно си помисли графът, докато изкачваше стълбите на терасата и се отправяше към балната зала. Със своето малко представление тя напълно го бе лишила от самообладание, а после безжалостно го бе изоставила, обхванат от

страстно желание. Джордан влезе в шумната зала и спря, за да потърси малката измамница сред танцуващата тълпа. Сякаш го бе заразила с болест, която го караше да я желае толкова силно — това бе единственото обяснение на тази лудост. Ако му бе останала и капка здрав разум, щеше да си тръгне незабавно и да я изхвърли от главата си.

Вместо това, той продължи да стои там и внимателно да оглежда залата, надявайки се да забележи преплетената ѝ с перли коса и ефирната ѝ бяла рокля. Роклята, която преди няколко минути се бе опитал да съблече, нетърпелив да вкуси голата ѝ плът.

— Изглеждаш така, сякаш някой те е ударил с дървен чук по главата — чу познат глас до себе си.

Джордан сърдито изгледа ухилената физиономия на Йън.

— Не беше с чук. И мястото на удара, за нещастие, се намира малко по-надолу.

Отново съсредоточи вниманието си към залата и най-сетне съзря лейди Ема. Тя невъзмутимо танцуваше с младия Радклиф и на милото ѝ лице нямаше и намек за сцената, която бе разиграла пред него в градината. Това пале я държеше прекалено близо и тялото му бе прилепено към полата ѝ. Къде, за Бога, бе нейната придружителка? Някой трябваше да сложи край на скандалното ѝ поведение.

Сейнт Клер проследи погледа му.

— Не ти е присъщо — да се интересуваш от невинни момичета.

— Уверявам те, че изобщо не е толкова невинна — отсече Блекмор.

— Значи вече не я смяташ за дъщерята на свещеника?

— Не знам какво да мисля.

Заслепяваща ярост обхвана Джордан, когато Радклиф склони глава, прошепна нещо в ухото ѝ и я накара да се разсмее.

— Познавам майка ѝ, друже, една достойна дама, бих казал. Защо жена с високото обществено положение на лейди Дънди, би допуснала някой да се представя за нейна дъщеря, рискувайки репутацията на съпруга си и бъдещето на останалите си дъщери.

Защо, наистина?

— Не знам. Може на дамата да ѝ е станало скучно в Шотландия и така да се развлича. — Графът присви очи. — А какво ще кажеш за

произношението на лейди Ема? Ако наистина е от Шотландия, защо няма акцент?

— Това няма как да се случи с майка англичанка, като лейди Дънди. Графинята сигурно се е занимавала с нея дълги години, за да го предотврати.

— Не е толкова лесно да се избегне акцент. Все щеше да се усеща по някакъв начин.

Йън въздъхна.

— Дори лейди Дънди да е имала глупостта да позволи на Бог знае кого да се представи за дъщеря ѝ, лорд Несфилд също твърди, че тя е негова племенница.

— Тогава защо племенницата му и дъщерята на неговия свещеник толкова много си приличат? — „С изключение на опита им по отношение на мъжете“. — Странно съвпадение, не мислиш ли?

— Може би. А как всъщност успя да се срещнеш с дъщерята на свещеника?

— Беше на бала с маски у Драйдън в Дарбишър преди няколко месеца.

— Била е с костюм онази вечер, носила е маска, или нещо подобно?

Джордан се почувства в капан.

— Да, но аз я видях без маска.

— И за колко време?

С мрачна усмивка графът се обърна към танцуващите. Можеше да си представи какво ще си помисли Йън, ако му признае, че бе видял лицето ѝ само за няколко минути, и то на лунна светлина.

— По мълчанието ти разбирам, че е било само бегъл поглед.

— Беше напълно достатъчен.

Сега проклетницата танцуваше с Полък. Почувства ревност, граничеща с идиотизъм, щом си спомни клетвата му да си намери съпруга по любов. „Е, няма да е тя, Полък“ — помисли си Джордан. Полък не беше за нея. Никой от тях не беше. Ако някой можеше да я получи, това щеше да е той, въпреки че нямаше никакво намерение да се включва в измамния ѝ коварен флирт.

За нещастие, тялото му бе на друго мнение. Всичко, от което се нуждаеше в момента, бе отново да я измъкне навън и да предяви претенциите си като някой обезумял жребец.

— Боже мой — измърмори Йън, — сигурно тази пасторска дъщеря ти е направила много силно впечатление, за да я помниш толкова дълго след кратката ви среща.

Графът отвърна на предположението на приятеля си с ледено мълчание. Как би могъл да обясни начина, по който Емили му бе въздействала през онази нощ? Самият той не разбираше.

— Достатъчно, за да съм почти сигурен, че тази жена не е лейди Ема, а Емили Феърчайлд, въввлечена в някоя от конспирациите на Несфилд.

— Този човек е най-тесногърдото и самомнително същество в цяла Англия. Защо би се впуснал в нещо толкова опасно за репутацията му?

— Не знам. Но знам, че тя е жената, с която се срещнах, и мога да се закълна в това.

— Е, надявам се да грешиш.

— Защо?

Внезапно го прониза една ужасна мисъл. Йън в момента наблюдаваше лейди Ема, и при вида на изучаващия му поглед Блекмор бе обхванат от нов нелеп пристъп на ревност.

— Да не би да имаш намерение да я ухажваш вместо Софи?

Йън го изглежда косо.

— Може би. Решил съм да приключа с търсенето на съпруга.

Удивителна ярост завладя Джордан и той почувства, че иска да разкъса най-добрия си приятел на парчета.

— Макар че, съдейки по убийственото ти изражение — продължи Сейнт Клер с видимо развеселен тон, — ще е по-добре да не опитвам. Аз не съм от тези, които се сражават за жени.

Дяволите да го вземат! Той просто е искал да види реакцията му.

— Все ми е едно дали ще я ухажваш — изгърмя гласът на Джордан, като напразно се опитваше да си възвърне предишната позиция. — Но не очаквай от мен да ти помагам, когато се окажа прав.

Приятелят му се разсмя.

— Сега, като се замисля, май лейди Ема не е съвсем подходяща за мен. Разбрах това след два танца с нея. Лейди Софи много повече отговаря на изискванията ми. Нужна ми е скромна съпруга, а не флиртуваща, непокорна шотландка. Нямам намерение да обязвам диви кобилки.

Блекмор не би възразил да опитоми именно тази кобилка. Съдейки по целувката им в градината, лейди Ема би могла да застави и най-благочестивия монах да наруши обета си за целомъдрие. А той съвсем не беше монах.

Но дори и това да беше Емили, графът не трябваше да се отказва от опитите си да я съблазни — тъй като това би значело, че тя е просто една интригантка и лъжкия, а не невинната девойка, за която я мислеше. По непонятна причина тази възможност го накара да изпадне в ярост. Той харесваше Емили Феърчайлд именно такава, каквато беше.

— Само я погледни — язвително каза Джордан. Сега танцуваше с нов партньор, с онзи идиот Уилкинсън. — Тя е невероятна актриса. Но възнамерявам да разкрия малката ѝ игра, каквато и да е тя.

— Защо? Какво ти влиза в работата?

Йън не можеше да го разбере. Блекмор се държеше все едно еднорогът, на когото се бе възхищавал заради вълшебната му сила, се бе оказал обикновен кон с привързан рог на челото. Искаше му се да изтръгне рога и да скрие коня.

— Ако тя е самозванка, хората трябва да го знаят — промърмори графът.

— Каква глупост! Изобщо не правиш това за благо на обществото. Искаш я, и то безумно. Изгубил си си ума, и то по такъв тип жена, каквато винаги си избягвал. — Самодоволната усмивка на Сейнт Клер стана още по-широка. — Какво сладко отмъщение за всички представителки на нежния пол, които излизаха от кожата си заради теб и в отговор не получиха нищо, освен студения ти поглед.

— Не говори глупости. Не съм си загубил ума. Аз никога не го губя.

— Значи това е изключение. Внимавай, приятелю, казват, че е много трудно да се избегне любовта. — И шеговито добави: — Пази сърцето си, ако можеш.

— Няма нужда — отвърна Джордан. — Както Полък обича да повтаря, сърцето ми е от камък. И никой, най-малкото красива женичка, която не крои нищо добро, няма да успее да го промени.

ГЛАВА 6

*„В мъжете всички
ще откриеш тази грешка,
мислят себе си единствено
за расата човешка.“*

Хана
Мор, „Флорио“

Един час по-късно Емили все още не можеше да реши за какво да се притеснява повече: за това, че бе заблудила Джордан, като му бе дала точно онова, което бе поискал — дръзкия фарс с опитна жена; или че с такава лекота се бе представила като развратница. Що за порочна личност постъпваше по този начин — да лъже и съблазнява така... така безсрамно?

— Съвсем притихнахте, лейди Ема — произнесе познат глас до нея. — Скучно ли ви е?

Тя изгледа мистър Полък и както й бе станало навик тази вечер, изрече нещо, което, по нейно мнение, би казала въпросната дама:

— Разбира се, че ми е скучно. Вие, лондончаните, сте толкова спокойни. В Шотландия обикновено танцуваме жига до зазоряване, а този бал изглежда, е вече към своя край. Това просто ме изкарва от кожата ми.

Двете контета, които стояха до Полък, се разсмяха. Той й се усмихна в отговор с блестящи, от твърде многото изпит пунш, очи.

— Тези шотландци са доста диви, не е ли така? Разхождат се навсякъде с онези свои килтове, под които не носят нищо. Мога да си представя няколко от техните танци... са доста опознавателни за младите дами, така да се каже.

Беше недопустимо да се говорят подобни неща пред девойка, която току-що бе представена в обществото, и той много добре знаеше

това. Като потисна силното си желание да зашлеви Полък, Емили закачливо го перна със сгънатото си ветрило.

— Виждам, че разбрахте какво исках да кажа. Вие, англичаните, трябва да опитате да носите килт. Това със сигурност би оживило подобни събития.

Тримата мъже гръмко се разсмяха, а най-силно от всички — Полък. След което се приближи до нея и като снижи глас, каза:

— Назовете времето и мястото, лейди Ема, и ще бъда щастлив да облека килт заради вас.

Емили пренебрегна явния непристоен намек, скрит в думите му.

— И през ум не би ми минало да ви моля да сложите килт, след като вече сте облечен великолепно.

Пролича си, че думите ѝ неимоверно го поласкаха, което изобщо не я учуди. Мистър Полък, при целия си безукорно ангелски вид и небрежни маниери, беше именно такъв, какъвто лейди Дънди определено би назовала *конте*. Под главата му имаше повече гънки, отколкото тя някога бе виждала върху шал, и по затрудненото му движение, когато се обръщаше, можеше да се съди, че колосаната материя прерязва врата му. Емили би могла да му предложи успокояващо мазило за кожата, но силно се съмняваше, че той щеше да го оцени. Освен това, лейди Ема едва ли разбираше от подобни неща.

— Искане ми се да узная какво ли би си помислила вашата майка за интереса ви към килта? — измърмори той.

— Мама изобщо не ме разбира — тихо отвърна тя със заговорнически тон. — Напоследък се е оставила чичо Рандолф да я ръководи, а той е един кисел старец.

Баща ѝ би получил нервен припадък, ако я чуеше да използва такъв език, но тя тайно се наслаждаваше да шокира префърцунените благородници — особено след като нямаше да ѝ се наложи да понесе последствията от дръзкото си поведение.

Наистина се опорочаваше.

Думите ѝ обаче допаднаха на мистър Полък. Той изви в дъга оскубаната си вежда.

— Неведнъж съм спорил с чичо ви и съм принуден да се съглася с вас.

Сърцето ѝ учестено заби. Може би това бе той?

— Наистина ли? Да не би да ви е оскърбил?

— Забрани ми да се приближавам до вашата братовчедка.

— И как постъпихте вие? — попита младата жена и затаи дъх, в очакване на отговора.

Точно в този момент двамата приятели на Полък, раздразнени, че не им обръщат внимание, решиха да напомнят за себе си.

— Полък, Блекмор отново се е втренчил в нас — отбеляза единият от тях. — Струва ми се, че изглежда наистина ядосан.

Дявол да ги вземе тези глупаци, помисли си Емили, когато събеседникът ѝ се обърна към тях, забравил за въпроса ѝ.

— Не му обръщайте внимание — каза пренебрежително той.

— Не му обръщайте внимание! Та това е невъзможно! Инвестирах в най-новото му начинание и тези пари са ми нужни. Мисля, че той... — Контето се поколеба, като хвърли извинителен поглед към Емили. — Мисля, че е хвърлил око на лейди Ема и при всички случаи нямам намерение да заставам на пътя му. — Той хвана приятеля си под ръка: — Да вървим, Фарли, гърлото ми пресъхна. Да пийнем пунш.

Когато глупаците се отдалечиха, Емили закипя от ярост. Как смееше Джордан да сплашва другите мъже? И как щеше да разбере кой е ухажорът на Софи, ако той прогонваше всички?

Тя погледна към другия край на залата, където до голяма китайска ваза стоеше Блекмор, пиеше шампанско и сърдито наблюдаваше мъжете, които току-що я бяха изоставили. С какво удоволствие би разбила вазата в главата му. Негодникът не бе танцувал повече с никого през тази вечер и подхранваше любопитството на обществото с интереса си към нея. Навярно го правеше умишлено, да го вземат дяволите!

Внезапно лорд Блекмор улови погледа ѝ и лицето му се разведри. Огледа я бавно от глава до пети, сякаш я разсъбличаше с очи. Все едно галеше голата ѝ кожа с ръка — всеки един сантиметър от тялото ѝ пламваше от трепет, щом погледът му преминеше оттам. Когато отново се спря на очите ѝ, в неговите гореше неприкрито желание. Тогава се усмихна дръзко, знаещо, и за да я оскърби още повече, вдигна чаша в подигравателна наздравица.

Изгаряща от срам, тя бързо се обърна към Полък, сякаш търсеше закрилата му. Презрян негодник! Когато Емили Феърчайлд се нуждаеше от вниманието му, той я бе отблъснал, но щом развратната

лейди Ема го бе целунала, бе пуснал в ход всичките си умения на съблазнител. Нищо чудно, че лорд Несфилд го подозираше в измяна. Този човек беше истински звяр. Заслужаваше да бъде измамен и тя щеше да се позабавлява да го превърне в глупак.

— Защо и вие не избягахте? — предизвикателно попита тя мистър Полък. — Нима не се страхувате от лорд Блекмор?

— Изобщо. В известен смисъл, ние с него сме приятели. — Контето се приближи и на бледите му бузи се появиха две червени петна. — Ако у вас има и капка здрав разум, лейди Ема, ще е по-добре да го избягвате. Той не се интересува от жени, извън очевидните причини. Не мислете, че бихте го привлекли за съпруг, защото няма да успеете. Веднъж ми се похвали, че има каменно сърце. Колкото и да сте прелестна, съмнявам се, че би омекнал заради вас. Не се прицелвайте в него.

— Не се безпокойте. Намирам го за груб, високомерен и досаден. Той изобщо не ме интересува.

Жалко само, че се целуваше като самия дявол и само от един негов поглед тялото ѝ изтръпваше.

— Радвам се да го чуя. Опасявах се, че вие... сте поласкана от вниманието му.

— Грешите. И ако не възразявате, предпочитам да не говорим повече за лорд Блекмор. Повдига ми се от него.

Мистър Полък весело се разсмя. След това започна колоритно да описва последното си посещение при шивача и тя трябваше да се преструва, че това е необикновено интересна история. Мили Боже, на този човек сигурно му отнемаше ужасно много време да избере нужните дрехи. Досега не беше срещала мъж, който да отдели повече от час в проби за подходяща кройка на жилетката. Колко по-повърхностен можеше да бъде? Емили Феърчайлд веднага би му казала, че си пропилява живота. Лейди Ема, за съжаление, трябваше да изглежда очарована.

Няколко минути по-късно, когато мистър Полък дълбоко бе затънал в разказа как е просветил шивача си по въпроса за жилетките, младата жена видя лорд Сейнт Клер да се приближава зад него. Не можеше да пропусне възможността да говори с виконта насаме и да разбере дали той е любимият на Софи.

Изчака събеседникът си да млъкне за малко и сладко каза:

— Не бих искала да ви затрудня, но ще бъдете ли така любезен да ми донесете чаша пунш? Умирам от жажда.

— С голямо удоволствие. — Полък галантно се поклони и се отправи към другия край на залата. В този момент тя се обърна и видя до себе си лорд Сейнт Клер.

Не би го нарекла класически красив — черните му вежди бяха твърде плътни, бе доста мургав и се открояваше след превзетите аристократи не само с високия си ръст. Особено го отличаваха очите му, черни и пронизващи, те едва ли биха накарали една млада жена да се почувства спокойно и удобно. Беше ѝ трудно да си представи, че малката срамежлива Софи би избягала с него. Но все пак беше невъзможно да си представи, че би избягала с който и да е мъж, така че би могъл да се окаже и лорд Сейнт Клер. Както всъщност и всеки друг.

Той ѝ се усмихна искрено, макар и малко официално.

— Виждам, че имате няколко поклонници, лейди Ема. Когато и да ви погледна, сте заобиколена от тълпа мъже.

Емили не бе убедена, че можеше да ги нарече мъже. По-скоро ѝ приличаха на деца с техните ласкателства и дребни спорове кой кон може да пробяга по-бързо една миля по Ротенроу. Освежаващо бе да разговаря с мъж с мозък.

— Сигурна съм, че още на следващия бал вече няма да съм на мода — усмихна се тя. — Доколкото чух, настроенията във висшето общество са непостоянни като вятъра.

— Понякога така става.

Край тях мина слуга, разносящ поднос с шампанско. Виконтът взе една чаша и ѝ я подаде.

— Дочух, че сте жадна.

— Така е.

Младата жена още не можеше да измисли как да насочи разговора към Софи, когато събеседникът ѝ я изненада, заговаряйки по съвсем различна тема.

— Дойдох да се извиня за поведението на моя приятел. Понякога той се държи... малко странно, когато става дума за жени.

Споменаването на Джордан я накара да хвърли плах поглед по посока на графа, който се взираше мрачно в тях. Тя надменно му обърна гръб.

— Странно? Доколкото чух, той не се интересува от жени, а само от онова, което могат да му предоставят в леглото.

Скандалното ѝ изявление видимо го изненада.

— Виждам, че Полък се е раздрънкарал. Не се доверявайте особено на думите му. Той завижда на Блекмор.

— Значи лорд Блекмор не се хвали с каменното си сърце?

— Нямам представа. Мисля, че е споменавал нещо такова. Но каквото ѝ да говори, сърцето му е също толкова уязвимо, колкото и на останалите мъже. Просто го е скрил зад здрав щит.

Колко жалко, помисли си младата жена.

— Съдейки по думите ви, явно го познавате добре.

— Приятели сме от деца и учихме заедно в Итън. Малко са нещата, които не знаем един за друг.

Емили с усилие потисна желанието си да го разпита подробно за Джордан. Вместо това, трябваше да го накара да говори за Софи.

— Е, по мое мнение, той е много арогантен и невъзпитан — все пак каза тя.

В очите на събеседника ѝ проблесна веселие.

— Защо? Само защото ви помисли за дъщеря на свещеник? Не бива да се тревожите за това. Поговорих с него. Повече няма да ви досажда с тези глупости.

— Само не ми казвайте, че той все още мисли, че аз и тази особа... Емили, сме едно и също лице.

Така ли ѝ се стори, или той наистина се поколеба?

— Не, разбира се, че не. Танцът с вас изглежда го избави от тази заблуда.

Слава богу, целувката имаше ефект. Този маскарад обещаваха да е доста труден, тъй като Джордан и лорд Сейнт Клер бяха близки приятели.

— Всъщност — продължи виконтът, — мисля, че просто се интересува от вас, както преди от дъщерята на свещеника.

Пулсът на Емили рязко се учести. *Спокойно!* — предупреди тя глупавото си сърце. — *Не мен счита за привлекателна Джордан, а тази нахалница, лейди Ема. И за двете ни той е забранен — сега дори повече от всякога!*

— Е, аз не споделям неговия интерес, уверявам ви. — Младата жена пое ръката на Сейнт Клер. — Предпочитам вас пред него. Вие не

се опитвате да ме изпепелите с поглед цяла вечер.

— Много съм поласкан, лейди Ема, но... — Той спря.

— Но какво?

— Привлечен съм от вашата братовчедка.

Аха! Най-накрая от нейното кокетство бе произлязло нещо полезно. Странното бе, че той бе изразил своята любов така хладно. Очевидно лорд Сейнт Клер беше от хората, които умееха да прикриват чувствата си.

— А тя отвърща ли ви с взаимност? — Емили затаи дъх. Този маскарад можеше да приключи още тази нощ, ако виконтът сътрудничи. Но и това не би било достатъчно скоро.

— Искате да кажете, че изобщо не ви е говорила за мен? — попита мъжът.

О, Боже мой! Тя бързо се опита да оправи ситуацията.

— Трябва да разберете, че нямахме възможност да си поговорим след моето пристигане. Заради нейното заболяване, Софи спи почти през цялото време и става само за да си вземе лекарството.

По лицето му се изписа загриженост — не неизмерима, а по-скоро умерена.

— Звучи сериозно.

— Не съвсем — побърза да го увери тя. — Искам да кажа, може да звучи сериозно, но съм убедена, че след няколко дни почивка ще се почувства съвсем добре.

За жена, която още от детството бяха учили, че да се лъже, е смъртен грях, твърде бързо бе овладяла това изкуство. Очевидно, да съгреша беше толкова лесно, колкото и грешно.

Бе избавена от необходимостта да продължи да лъже, защото лейди Дънди се показа от тълпата и се втурна към нея като майка-слоница, заета да спаси малкото си.

— Къде се загуби, непослушно момиче? Помолих те да не се отдалечаваш.

На Емили й отне само миг, за да си спомни ролята на *своенравната дъщеря* и живо отвърна:

— Отказвам да вървя през цялото време след теб като глупачка, мамо. Имам намерение да се забавлявам и не ме интересува какво си мислите с чичо Рандолф.

Лейди Дънди отвори ветрилото си и започна яростно да си вее.

— Какво говориш? Едно младо момиче не може да мисли за развлечения, без да се съобразява с мнението на по-възрастните. Накъде отива светът?! — Като се наклони към лорд Сейнт Клер, дамата каза със заговорнически тон: — Надявам се, че ще се грижите за дъщеря ми. Вие бяхте толкова внимателен към Софи и затова реших, че мога да ви имам доверие и за това своенравно създание.

— Ще се постарая да обуздам младежките ѝ пориви — отвърна младият мъж, като отправи съчувствен поглед към Емили над главата на графинята.

Девојката едва сдържа усмивката си. Очевидно лейди Дънди също считаше виконтът за най-вероятния любим на Софи.

Внезапно от тълпата се появи мистър Полък с чаша пунш и се приближи към тях. Той изгледа мрачно Сейнт Клер и недокоснатата чаша шампанско в ръката на Емили и ѝ връчи пунша.

— Това е последната чаша, лейди Ема. Мисля, че бяхте права — балът почти свърши.

Лейди Дънди изгледа пронизително контето.

— Разбира се, че ще свърши. Казаха ми, че приемите у Мерингтън никога не продължават до късно. Нашите млади дами се нуждаят от почивка.

Тя погледна въпросително към Емили, която леко ѝ кимна в потвърждение, че Полък също е сред заподозрените. Тогава графинята удостои двамата мъже с царствена усмивка.

— Страхувам се, че е време да си ходим. Поели сме ангажимент за сутрешен прием.

— У кого? — попита лорд Сейнт Клер. Дамата сгъна ветрилото си.

— У лейди Астромонт. Може би с вас ще се видим там?

— Ако ми позволите, бих искал да ви предупредя — прекъсна я мистър Полък. — Лейди Астромонт е много старомодна. Само най-скучните хора посещават приемите ѝ. Боя се, че ще бъдете отегчени до смърт.

— Вероятно — каза лейди Дънди, като махна нетърпеливо с покритата си с пръстени ръка. — Но е стара моя приятелка. Дебютът ни в обществото бе в една и съща година. Не бих я обидила с отказа си да посетя сутрешното ѝ градинско парти, след като от толкова години не съм идвала в града.

— Много великодушно от ваша страна — примирено каза виконтът. — Мога ли да се надявам, че лейди Софи ще се чувства достатъчно добре, за да дойде с вас?

— Страхувам се, че това е малко вероятно. Но ще си бъде съвсем добре у дома, докато ние с Рандолф придружаваме Ема на партито. — Тя хвана Емили за ръката. — Да вървим, дъще, трябва да си починеш. Не искаме и ти да се разболееш.

Като хвърли безпомощен поглед към лорд Сейнт Клеър и господин Полък, Емили им подаде по една чаша и се отдалечи след своята майка. Веднага след като се увери, че са се отдалечили достатъчно от тях, тя прошепна:

— Смятате ли, че е лорд Сейнт Клер?

— Напълно е възможно, съвсем скоро ще разберем. Сега, когато знае, че утре Софи ще остане сама у дома, може да се опита да я навести тайно. Това ще бъде неоспоримо доказателство за вината му.

— Как възнамерявате да го заблудите, че тя е там?

— Не се тревожи за това, скъпа. Слугите знаят какво да кажат. Освен това Рандолф ще си остане вкъщи. Той ще попречи на лорд Сейнт Клер, ако реши да предприеме нещо сериозно. — Графинята погледна към мястото, където все още стояха двамата джентълмени. — Какво мислиш за Полък? И него ли подозираш?

— Не зная. Но той каза нещо странно за чичо Ран... и... искам да кажа, лорд Несфилд. Забранил му е да се приближава до Софи.

Лейди Дънди весело се усмихна.

— Виждам, че доста добре се справяш с ролята.

Емили се изчерви.

— Надявам се. Но понякога я ненавиждам.

— Нея?

— Лейди Ема.

Те излязоха от залата и момичето се огледа дали някой не ги подслушва, но наоколо нямаше никого.

— Мразя я, защото тя е богата и кокетна и предизвиква мъжете да я ухахват. — Спомни си как се бе променило поведението на Джордан към нея и добави: — Те никога нямаше да кръжат така около Емили Феърчайлд. Дори нямаше да ѝ обърнат внимание.

— Не говори глупости — те ухахваха именно Емили Феърчайлд. Това е маскарад, а не преселение на душата. Ти си и двете жени.

Никога не би успяла да изиграеш толкова убедително лейди Ема, ако качествата ѝ не се таяха в теб. — Графинята оправи един непокорен кичур от косата ѝ с мил майчински жест, който девойката бе заобичала. — Кажете ми честно, наистина ли толкова много ненавиждаш този маскарад?

Тя наведе глава, твърде засрамена, за да отговори.

— Не. Но затова е толкова ужасно. Той трябваше да предизвика в мен отвращение.

— Трябваше, би трябвало... Тези думи са за хора, които нямат собствен мозък. За щастие, ти не си една от тях. — Дамата се усмихна и добави: — Знаеш ли, няма нищо срамно в това да се позабавляваме. Животът е предназначен за удоволствия.

Животът е предназначен за удоволствия, помисли си Емили, когато лейди Дънди отиде да вземе наметките и да се разпорежи да докарат каретата им. Никой никога не ѝ бе казвал нещо такова. Родителите ѝ бяха говорили за необходимостта безропотно да изпълнява дълга си и да прави нещо полезно за света. Те дори ѝ бяха казали колко е важно да открие любовта. Но никой не бе споменал и дума за удоволствие.

Колко странен поглед на нещата!

— Нима вече си тръгвате, лейди Ема? — дочу плътен глас зад себе си тя.

Емили се вцепени.

Защо Джордан продължаваше да я преследва? Или беше Божието ѝ наказание за това, че се осмеляваше да се радва на целия този маскарад? Младата жена разтегна устните си в студена усмивка и обърна лице към Блекмор.

— Да. Страхувам се, че вечерта се оказа доста досадна.

— Надявах се, че ще танцуваме още веднъж. — Графът снижи глас. — Или пак ще се разходим из градината.

Очите ѝ срещнаха неговите — недостижими, напрегнати... изкушаващи. Сърцето ѝ прескочи един удар. Боже мой! Не биваше да ѝ въздейства по този начин!

— Без съмнение, имате много по-интересни занимания от това да танцувате с мен. Например, да прелъстявате кокетки, да пренебрегвате младите девойки или да шокирате матрони.

Той подигравателно изви вежда.

— Виждам, че някой разпространява мръсни клюки за мен. Интересно, откъде ли си ги научила. Полък? Или онези издънки, които се въртяха цяла вечер около теб и се правеха за посмешище?

— Ако не бях убедена в противното — каза тя мило, — щях да си помисля, че ревнувате.

Блекмор се намръщи заплашително.

— Просто съм любопитен. Скри се сред тези надути глупаци, защото се боеше да се изправиш срещу по-силен противник?

— Такъв като вас, искате да кажете? — Емили с усилие прикри паниката си, причинена от пронизателния му поглед. — Напълно способна съм да се справям с такива като вас. Струва ми се, че достатъчно ясно ви дадох да разберете това, по-рано в градината.

Съжали за думите си в същия миг, в който се изплъзнаха от езика ѝ, защото тялото му се напрегна, ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка, а изражението на лицето му би могло да съблазни и монахиня.

Погледът му просто преливаше от съблазън и девойката би могла да се закълне, че всички в залата могат да забележат. Когато той се приближи толкова, че тя усети типично мъжкия му аромат, ѝ се наложи да вложи всичките си сили, за да не отскочи назад. Графът проговори тихо, с леко дрезгав глас:

— Единственото, което ми даде да разбера в градината, е, че ние с теб трябва по-често да танцуваме твоята специална вариация на валса.

Устата ѝ пресъхна. Нейната вариация на валса без съмнение би довела до неговата вариация, ако някога отново се окажеха сами. А младата жена подозираше, че неговият валс би бил много по-порочен от нейния.

За щастие, лейди Дънди се върна точно в този момент.

— Не мога да разбера какво става с тези слуги. Кълна се, те не са способни... О, здравейте! — Тя застана до Емили, присви очи и се втренчи в Джордан. — Не мисля, че се познаваме, сър!

Набързо ги представи един на друг, изгарящо от желание да си тръгнат по-скоро.

— Виждам откъде лейди Ема е наследила своята външност. — Графът пое пухкавата ръка на дамата и запечата на нея почтителна целувка.

Сили Небесни! Той намекваше, че лейди Ема се преструва? Или просто отправяше един от обичайните си комплименти към лейди Дънди?

Каквато и да бе истината, бе намерил достоен опонент в лицето на графинята.

— Разбира се, така е — спокойно отвърна тя, сякаш не изричаше най-безсрамната лъжа в целия християнски свят. — Формата на веждите, изящния нос... всичко това е наследила от моя род, макар че доста прилича и на баща си. Знаете ли, дъщеря ми има характерните за Кембъл устни.

Емили едва не се задуши, в опит да потисне смеха си, когато Джордан наистина започна да изучава чертите ѝ, за да се увери в думите на лейди Дънди.

— Трябва да призная, Блекмор — продължи графинята, — че вие опровергахте слухове, които чух за вас. Казаха ми, че никога не ласкаете младите момичета и техните майки. Дори чух, че определено предпочитате по... опитните жени.

Младият мъж поклати глава с престорено съжаление:

— Всичко това са необосновани слухове. Както веднъж някой ми каза, недопустимо е да се злослови за човек в негово отсъствие, когато той не може да се защити. — И погледна към Емили с подигравателна усмивка. — Не сте ли съгласна с мен, лейди Ема?

Мили Боже! Точно тези думи му бе казала онази нощ, когато бяха сами в каретата.

— Освен това — самодоволно продължи Джордан, — и през ум не би ми минало да се отнеса толкова зле с вас и вашата прекрасна дъщеря, лейди Дънди. Лейди Ема е най-истинската жена, която съм срещал от много време насам.

Толкова истинска, че чак беше измислена — личеше в злорадата му усмивка. Емили се престори, че не разбира намека му.

Графинята явно въобще не го забеляза.

— Да, дъщеря ми е много интересно момиче. Всички мъже мислят така. Още преди да отпътуваме за Лондон, в Шотландия ми се наложи да отпратя няколко неподходящи млади мъже.

Невинното споменаване на многобройните ухажори, за които бе говорила Емили по-рано като вятър издуха усмивката от лицето на лорд Блекмор.

— Наистина ли? Не съм изненадан. Лейди Ема има талант да привлича такива мъже.

Лейди Дънди нетърпеливо потропа с крак.

— Брат ми би казал, че вие, например, сте напълно неподходящ, лорд Блекмор. Мисля, че той не одобрява политическите ви възгледи.

— Брат ви не одобрява нищо, което се отнася до мен. Но той е съвършен глупак.

Обидните му думи поразиха Емили. Тя предпазливо погледна към графинята, която, за нейна изненада, се разсмя.

— Което си е истина, истина е. И винаги е бил. Добре е, че сте го забелязал.

В този момент лакеят обяви, че каретата им е готова. Лейди Дънди загърна пелерината си.

— Колко жалко, че не мога да остана и да послушам забавните ви разсъждения, но ние наистина трябва да тръгваме. Хайде, Ема.

Графинята се отправи към вратата, но преди Емили да успее да я последва, Джордан я хвана за ръката. Като се поклони, той прошепна:

— Ще продължим с нашата дискусия, когато покровителката ти не е наблизо.

Покровителка, а не майка. Тя го изгледа сърдито и веднага съжали за това. Да отправя поглед към него винаги се бе оказвало грешка. Толкова привлекателни мъже трябваше да се крият от девиците под ключ.

Без да изпуска очите ѝ от поглед, Блекмор повдигна облечената ѝ в ръкавица ръка към устните си. Когато нежно я целуна, позната вълна пропълзя по ръката ѝ и избухна в цялото ѝ тяло като китайски фойерверк.

— С теб не сме приключили — прошепна ѝ многозначително.

— О, Боже, тръпна в очакване — сопна се младата жена, освободи ръката си и се обърна, за да последва лейди Дънди.

Джордан продължи да я наблюдава, докато малката изкусителка си тръгваше, като едва се сдържа да не се втурне след нея и да я разтърси силно. Тя трябваше да е Емили Феърчайлд! Каквото и да говореха, не можеше да е тази лейди Ема.

Тази съблазнителна, довеждаща го до лудост, лейди Ема!

Като Емили Феърчайлд, тя го бе подлъгала със своята чистота и нежност. Като лейди Ема, обаче... Какво ли би било да я отведе в

леглото си? Представяше си как проследява всяка линия от тялото ѝ с уста, как разпуска косите ѝ, като лавандулов облак, и усеща фините кичури между пръстите си, как сочните ѝ гърди изпълват дланите му.

Милостиви Боже! Мъжествеността му отново се втвърди. Досега нито една жена не бе успявала до такава степен да го накара да загуби контрол. А той бе правил любов с най-добрите куртизанки, с най-известните и най-съблазнителните. Тези жени удовлетворяваха потребностите му, но той никога не бе изпитвал към тях такава страст — нито преди срещата си с нея, нито след това. Потеше само при мисълта да усети тялото на Емили под своето, краката ѝ, гостоприемно разтворени, горещата ѝ кожа под допира му, докато вика името му на върха на освобождението.

Като проклрнаше всичко на света, Джордан отиде при лакея и нареди да му докарат каретата.

Дявол да я вземе, нея и красивото ѝ лице, бързия ѝ ум и целия този маскарад! Беше ли тя Емили, или не?

Това трябваше да е тя — никоя друга жена не бе оказвала такова влияние над него. Това, разбира се, бе Емили, която лъжеше, а той трябваше да го докаже.

Каретата му пристигна и той скочи в нея, като вече обмисляше плана си на действие, докато Уоткинс насочваше конете към дома му. Веднага щом пристигна в имението си, Джордан се разпореди да извикат Харгрейвс в кабинета му. Когато няколко минути по-късно икономът влезе, видя графа да пълзи по пода и да рови из разни бележки, които се търкаляха под бюрото.

— Милорд! — възкликна възрастният мъж, като надникна отдолу с разтревожено изражение. — Да не би нещо да не е наред?

— Не получих ли покана за закуската у лейди Астромонт преди няколко седмици? — Графът захвърли един позлатен плик на пода и вдигна друг.

— Разбира се. В купа при останалите покани е. Лейди Астромонт винаги ви кани. И вие винаги отказвате. Тази година не беше изключение.

— Промених си решението. — Тъй като Харгрейвс не каза нищо, Блекмор вдигна поглед към него и завари иконома да го гледа с недоумение: — Това вятърничаво създание едва ли ще има нещо против, ако приема в последния момент.

— Против? След като получи съобщението ви, нейно благородие вероятно ще прекара оставащите до закуската часове в щастливо съзерцание и размисъл за съдбата, която е предначертала особата ви да краси дома ѝ за първи път от десетилетие.

Джордан се засмя. Харгрейвс винаги успяваше да го развесели.

Икономът прочисти гърлото си.

— Милорд, мога ли да попитам защо ваше благородие е решил да посети приема на виконтесата?

Поканата от лейди Атрамонт неочаквано се появи. Нейният разкривен почерк му напомни колко силно го дразнеше тази дама. Тя бе шумна, невъздържана глупачка, с мозък на пиле, и всичките ѝ гости бяха необикновено плиткоумни.

Но той трябваше да присъства на нейната закуска. Младият мъж се изправи, избърса прашните си ръце и хвърли поканата на бюрото си.

— Някой, когото срещнах тази вечер, планира да отиде. — Трябваше да благодари на Йън за информацията. — Съмнявам се обаче, че въпросната особа ще се радва да ме види колкото лейди Атрамонт.

Щеше да следва неотлъчно Емили/лейди Ема, дотогава докато не узнае истината за тази жена и при всеки удобен случай щеше да се опитва да я обърка.

Той внимателно прочете поканата и изпъшка на глас.

— В два часа следобед? Чувал ли си някога да се сервира закуска в по-нелепо време?

— Ако ми позволите да се намеся, милорд, това е обичайното време за подобен род приеми.

— Сигурен съм, че си прав. Но бих могъл да свърша ужасно много работа, докато тези жени започнат закуската. Добре. Нека да е в два часа. Изпрати съобщение на сутринта.

Сега, когато нещата бяха уредени, графът се облегна на бюрото и внимателно огледа икономата си. Длъжността на Харгрейвс се простираше далеч извън рамките на задълженията на обикновен иконом. Възрастният мъж следеше и полусестрата на Джордан, докато още живееше тук. И точно той ѝ намери придружител, който да я охранява при злополучното ѝ пътуване до Нов Южен Уелс. Този човек умееше дори да извлича от клюките на слугите важна информация,

нужна на Джордан за работата му в парламента, както и за други различни цели.

— Харгрейвс, случвало ли ти се е някога да разговаряш със слугите на лорд Несфилд?

— Не, милорд, те са добре обучени да си държат езика зад зъбите. Но това не означава, че не бих могъл. Мисля, че кочияшът им ухажва една прислужница от имението Лангли, а тя е сестра на съпруга на нашата Мери.

Джордан с усилие потисна усмивката си.

— Разбирам. И това означава ли, че ако се наложи, може да се представиш на кочияша на Несфилд?

— Мисля, че да.

— Добре. Искам да проучиш нещо за мен.

— Разбира се, милорд. Ако кочияшът не пожелае да ми каже това, което ви интересува, ще намеря друг начин.

Точно това харесваше младият граф в своя верен иконом — той бе решителен и изобретателен. Дребната му фигура и раболепни маниери печелеха доверието навсякъде, а удивителната му способност да напива всеки до безпаметност неведнъж бе доставяла на господаря му безценна информация. По-хубавото бе, че никога не задаваше въпроси. Приемаше заповедите си и се заемаше да ги изпълни с прецизност. Беше идеален за полицаи от Боу Стрийт. Но беше по-добър от всеки от тях, защото най-доброто му качество беше неговата дискретност. А това Джордан ценеше високо.

— Ето как стоят нещата, Харгрейвс. — Блекмор скръсти ръце на гърдите си. — Има една млада жена...

ГЛАВА 7

„Ние сме наистина неуморни при удовлетворяването на потребностите на телата си, но оставяме душата да гладува.“

Елън Ууд, английска писателка, драматург, журналистка, „За нас“

Офелия отпусна пищното си тяло на дивана срещу креслото на Рандолф и събу пантофките си. Краката я боляха и тя ги протегна върху табуретка от конски косъм. Плащаше си за прекараните на крак дълги часове през изминалата нощ. А сега брат ѝ вилнееше. Беше ѝ трудно да понесе всичко наведнъж.

— Е? — изръмжа той. — Къде е проклетата негодница?

— Скоро ще слезе, сигурна съм. — Офелия се прозя. — Трябва да оставяш на момичето достатъчно време да се наспи, в противен случай ще е напълно безполезна за целта ти.

— Все едно е годна за нещо! Още не съм чул какво стана на бала. Защо я изпрати право в леглото, въпреки че исках незабавно да ми разкаже всичко? Да не би да я предпазваш, защото знаеш, че не е направила никакви разкрития?

— Отпратих я, защото едва стоеше на краката си от умора.

— Заради някакъв глупав бал, който приключи малко след полунощ?

— Не. Заради уроците по танци, обикалянето цял ден по магазините за аксесоари, а след това и бала, на който ѝ се наложи да танцува през цялото време.

— Естествено, всичко това за моя сметка.

Тя извъртя очи и се наведе напред, за да масажира краката си.

— Ако не си искал да направим нещата както трябва, би следвало да ми кажеш по-рано. Щях да ѝ надяна един чувал, да посипя

главата ѝ с пепел и да я държа в ъгъла на всеки прием.

Рандолф не каза нищо, само се намръщи. Никога не бе оценявал хумора на сестра си.

— Е, ще е по-добре момичето да има какво да ми каже, когато слезе. Нямам намерение да плащам за развлеченията ѝ, ако не е способна да се добере до някаква информация.

— Развлечения? — Гръмкият смях на Офелия рязко наруши спокойната утринна тишина в къщата на Несфилд. — За нея е по-скоро изтезание.

Когато Рандолф присви очи и погледна сестра си, тя добави нарочно:

— Макар че не знам защо. Ако не искаше да го прави, просто трябваше да каже не. Нима не съм права?

Той отклони поглед и сви недоволно устни. Настъпи време за по-директен подход.

— Рандолф, какво каза на Емили, за да я заставиш да се съгласи с плана ти? Ясно е, че смята тази идея за неприятна. Трябваше да я видиш снощи след бала. Изглеждаше притеснена и изплашена като мишка в лапите на котка.

— И на бала ли се държа по този начин? Не за това се договорихме, както знаеш. Аз исках, тя...

— Рандолф! Задръж за малко бърбивия си език. — Той я изгледа сърдито, но за щастие, не каза нищо. — Не бива да се притесняваш за Емили. По време на бала тя се държа толкова самоуверено и независимо, както ти пожела. Всички мъже бяха в краката ѝ и според тях, тя бе най-необикновеното създание на земята.

— Тогава защо беше потисната?

— Очевидно, защото смята, че това изпитание е трудно и опасно.

Офелия бе уверена, че мрачното настроение на момичето по пътя за вкъщи, отчасти се дължеше на срещата ѝ с Блекмор, макар че Рандолф не биваше да научава за това. Бе опитала да разбере от Емили какво се беше случило между нея и този мошеник, но девойката отказа да отговори.

Нещо се случваше и Офелия бе готова да се обзаложи с цената на живота си, че е права. Това определено беше проблем. Според слуховете, Блекмор бе способен да сдъвче и изплюе едно крехко създание като Емили. Лейди Дънди нямаше никакво желание да става

свидетел на подобно нещо, тъй като силно се бе привързала към младото момиче.

— Да се върнем към първоначалния ми въпрос — продължи графинята, като не позволи на брат си да отклони темата. — Защо тя се съгласи да помогне на Софи, пренебрегвайки принципите си? Каква власт имаш над бедната Емили?

— Власт? — Той се изду като пепелянка. — Наистина, власт. Баща ѝ дължи средствата им за препитание на мен. Това е и цялата ми власт. — Изгледа косо сестра си и добави: — Освен това, вече си попитала и самата нея, сигурен съм, защото много обичаш да си пъхаш носа там, където не трябва. Какво ти каза тя?

Въпросът му ѝ доказа, че той крие нещо.

— Не пожела да ми каже нищо, както добре знаеш. Заради теб няма доверие на никого от нас.

С видимо облекчение, брат ѝ стана и се приближи до камината.

— Глупости, тя изпълнява дълга си, това е всичко.

Офелия въздъхна. Трябваше да настоява повече. Но отдавна бе научила, че ако притисне Рандолф в ъгъла, той би предпочел ухапване от отровна змия, преди да ѝ каже и думичка. А във вените му вече течеше предостатъчно отрова.

Но можеше да пробва с момичето. Беше повече от ясно, че Емили не понася лъжите. Ако само можеше да спечели доверието ѝ...

Сякаш чула, че говорят за нея, в стаята влезе Емили, вече облечена за сутрешния прием у лейди Астрмонт. Офелия с одобрение отбеляза удачния ѝ избор за рокля от розова батиста. Емили по природа се отличаваше с изтънчен вкус и това правеше ситуацията много по-лесна.

Погледна бегло към лорд Несфилд, който стоеше с гръб към вратата, загледан в пламъците на огъня, и се приближи към лейди Дънди, подавайки ѝ платнена кесийка.

— Това е за стъпалата ви — каза ѝ тихо. — Залейте тези билки с гореща вода. Ще се получи чудесна отвара за болки в краката.

Графинята с усмивка взе торбичката.

— Благодаря, скъпа. Много мило от твоя страна да го приготвиш за мен.

Рандолф рязко се обърна към тях.

— Какво? За какво говориш?

Офелия бързо скри билките в гънките на полите си. Бе сигурна, че поради някаква причина, брат ѝ не одобрява желанието на Емили да лекува, макар че всеки знаеше какъв талант притежава девойката.

— Пожела ми добро утро, глупако. Ти какво си помисли?

— Най-сетне благоволи да се появиш! — извика маркизът към момичето. — Накара ме да те чакам цяла нощ! Седни. Искам да чуя всички подробности, свързани с бала.

Емили седна предпазливо на ръба на стола, като се стараеше да не смачка роклята си.

— Какво ви разказа лейди Дънди?

— Нищо, проклета да е! С кого танцува? Някой пита ли те за Софи?

— Нека помисля. Танцувах с мистър Полък, с лорд Сейнт Клер, лорд Уилкинс, лорд Радклиф, лорд Блейкли и мистър Уолис.

Колко странно, че не спомена Блекмор, помисли си Офелия. Нима не танцува и с него? Тя не бе напълно сигурна.

— Всички те изразиха съчувствието си за неразположението на Софи — продължи Емили. — Но само лорд Сейнт Клер и мистър Полък проявиха искрена заинтересованост. Двамата на няколко пъти ме попитаха кога Софи отново ще се появи в обществото. И както знаете, лорд Сейнт Клер искаше да я посети вчера.

— Да, знам това. И го намирам за много интересно. Сейнт Клер е заобиколен от някаква тайнственост. Чух, че е напуснал баща си поради неизвестна причина, която никой не обсъжда. Няколко години го нямаше в Англия и никой не знае защо. Върна се едва миналата година. Но до мен стигнаха някои ужасни слухове за това, с което се е занимавал на континента...

И, разбира се, помисли си Офелия, — Рандолф е повярвал на всяка една дума.

Неговият собствен син бе избягал на континента, така че се отнасяше с подозрение към всеки млад човек, който бе постъпил така.

Той тръгна да се разхожда из стаята, като на всеки няколко крачки забиваше бастуна си в скъпия обюсонски килим.

— Във всеки случай, веднъж си поговорих с него и му казах, че не е подходящ за дъщеря ми заради слуховете, които се носят за него. И знаете ли какво има дързостта да ми отвърне нахалният пес? Че за него било важно единствено мнението на Софи. — Маркизът

възмутено изсумтя. — Сякаш едно момиче на подобна възраст би могло да знае от какво има нужда. Красива външност — това е, което търси едно момиче на осемнайсет години.

— Това не е истина — възрази Емили. — Мисля, че дъщеря ви е достатъчно умна и не би си избрала съпруг единствено по външния вид.

Офелия не бе толкова сигурна, но не каза нищо. Не познаваше толкова добре племенницата си.

— Поставихме капан на Сейнт Клер — съобщи лейди Дънди на Рандолф. — Казахме му, че всички възнамеряваме да посетим сутрешния прием и Софи ще остане сама у дома. Ако той се появи тук...

— Ако се появи — прекъсна я брат ѝ, — аз ще бъда нащрек. Ще видим, какво ще направи. И дали ще се осмели да дебне около къщата и да си пъха носа там, където не му е работа. Тогава ще сме сигурни, че е той.

— Постарай се да се въздържаш — предупреди го Офелия. — Не бива да плашим плячката или да се показваме прекалено рано. Ако се разчуе какво действително се случи със Софи, само защото си приближил някого прекалено рано, ще разрушиш цялото ѝ бъдеще. Сейнт Клер може и да постъпи съвсем невинно и в такъв случай не бива да се захващаш с него.

— Мисля, че можеш да се довериш на преценката ми. — Рандолф спря на място и погледна Емили през лорнета си. — А как стои въпросът с Полък?

— Не съм напълно сигурна. Той прояви съвсем умерен интерес.

— Полък има доста голямо състояние, но няма титла — каза лорд Несфилд. — Той знае, че не бих позволил на дъщеря си да се омъжи за някой по-ниско от виконт. Софи заслужава само най-доброто.

Софи заслужава публичен бой с пръчки за това, че ни донесе толкова неприятности, помисли си Офелия. Макар че тя почти съчувстваше на бедното момиче. Не беше лесно да имаш баща като Рандолф.

— Какво ще стане, ако един от тези мъже наистина се тревожи за нея? — осмели се да попита Емили. — И какво, ако Софи е влюбена в някой от тях?

— Влюбена? Повярвайте ми, мис Феърчайлд, любовта няма никакво значение. Тя минава бързо и след това, ако сте си избрали погрешен спътник в живота, ще се окажете завинаги свързана с някой, който ще ви донесе единствено позор.

Сили небесни, изведнъж осъзна Офелия. *Рандолф* говореше за своя собствен неудачен брак! Очевидно, си бе въобразил, че е влюбен и се бе оженил за жена с много по-ниско обществено положение, която, с откровената си грубост, често го бе поставяла в неудобно положение. Тя му бе родила един син, който се оказа голямо разочарование. Но все пак има благоприличието, според думите на Рандолф, да умре при раждането на Софи и по този начин бе спасила мъжа си от по-нататъшни унижения.

За съжаление, тъй като на маркиза не му остана никой, с когото да се занимава, след като синът му избяга, Софи се озова в центъра на вниманието му и бе единственият човек от семейството, когото можеше да контролира. Да я изпусне от ръцете си, за него бе равносилно на смърт. Ето защо бе предизвикал цялата тази бъркотия.

— Във всеки случай — продължи яростно Несфилд, — желанията на Софи са без значение. Знаем какво е най-добро за дъщеря ми. Нито Полък, нито Сейнт Клер ѝ подхождат. Трябва да се съсредоточим върху тези двамата, защото те са най-вероятните кандидати. Но може би има и някой друг? Някой, който проявява особено внимание към теб, без да споменава името на Софи.

Когато Емили се изчерви, Офелия очакваше да спомене Блекмор. Но тя само тихо промърмори:

— Никой. — И погледна лейди Дънди умоляващо. Графинята се поколеба дали да запази тайната ѝ. В крайна сметка, това бе безсмислено. Рандолф така или иначе щеше да научи, че Блекмор е проявил интерес към момичето и щяха жестоко да си платят, че са скрили тази информация от него. Освен това, Офелия искаше да види как ще реагира Емили при споменаването на този мошеник.

— А какво ще кажеш за граф Блекмор? — попита тя спокойно, преструвайки се, че не разбира погледа ѝ. — Той разговаря с теб, преди да тръгнем.

Несфилд мигновено се обърна към момичето, което се бе изчервило до уши.

— Блекмор? — Маркизът подчерта думата със силен удар с бастуна. — Този негодник се е осмелил да те приближи? Как може да пропуснеш да го споменеш, след това, което се случи на бала у Драйдън?

Много интересно, помисли си Офелия.

— Какво се е случило на бала у Драйдън, Рандолф? Каж ми.

— Подлецът танцува с моята Софи, това е. Той, с неговата репутация, посмя да се докосне до чиста девойка като Софи! Това бе недопустимо и затова му го казах, когато я измъкнах от ръцете му.

Лейди Дънди живо си представи грозната сцена, която бе устроил брат ѝ.

— Снощи лорд Блекмор ми каза само няколко думи — възрази Емили. — И дори не спомена за Софи.

— Не би го направил — изръмжа маркизът. — Той е хитър като лисица. Но е по-вероятен кандидат от тези двамата, уверявам ви.

— Не говори глупости, Рандолф. Защо му е да бяга със Софи? — Блекмор определено бе хвърлил око на една млада дама, но Офелия бе готова да заложи цяло състояние, че това не е срамежливата ѝ племенница. — Този човек не се нуждае от пари. Освен това, може да получи която наследница пожелае само с едно щракване на пръсти. Така че едва ли би търпял твоите лудости заради Софи.

Несфилд се опря на бастуна си и се наведе напред с пламтящи от гняв очи.

— Не съм казал, че възнамерява да се жени за нея, ако нямаш нищо против. Мъжете от този вид се развличат, като съблазняват жените за забавление.

— О, Рандолф, за Бога... — започна лейди Дънди.

— Мислиш, че преувеличавам! Ние двамата сме заклет врагове и аз му нанесох обида пред всички гости на бала у Драйдън. Може би е решил да ме унизи, като съсипе репутацията на дъщеря ми. Би било типично за такъв мерзавец като него.

Офелия опита да си представи Блекмор, оскърбен от факта, че нейният брат се бе направил на магаре на бала. По-вероятно бе, графът просто да се е смял до припадък.

— Знаеш ли, ти съвсем полудя. Ако Блекмор е решил да компрометира Софи, а след това да откаже да се ожени за нея, той завинаги би унищожил репутацията си в очите на висшето общество.

Никой не би одобрил подобно поведение. Никога не е постъпвал по този начин и не виждам причина да го прави точно сега.

Рандолф се намръщи в отговор на логичните разсъждения на сестра си. Тя се чудеше на изумителната му липса на разум, що се отнасяше до Софи. На всеки бе ясно, че Блекмор никога не би се унижил с подобно жалко отмъщение.

Емили слушаше словесната схватка с нарастващо безпокойство. Никога не бе възприемала Джордан като евентуален любим на Софи, но в главата ѝ започнаха да изникват определени дребни спомени. Целувките му, когато бяха в каретата. Държанието му към лейди Ема в градината. Твърдеше, че не се вълнува от млади девизи, но имаше поне три, към които бе проявил интерес, ако броеше двете си самоличности и Софи.

И все пак, в тези случаи беше нещо съвсем импулсивно, а с лейди Ема, дори умишлено провокирано. Наистина ли бе планирал да опозори една млада жена? На бала на Драйдън графът изобщо не изглеждаше разтревожен от поведението на Несфилд спрямо него.

Не можеше да повярва, че би опозорил Софи, заради такава незначителна глупост. И все пак, може да се е опитал да избяга с нея. След като лорд Несфилд ясно бе изразил неодобрението си, Джордан би могъл да си помисли, че бягството е единствената му възможност да се добере до дъщеря му.

В такъв случай и поведението му към нея предишната нощ можеше да се изтълкува по съвсем различен начин. Той я бе заподозрял — може би защото се страхуваше от капан. От друга страна, защо толкова решително се стремеше да я изобличи? Защо се тревожеше, че тя играе роля? И се бе появил на „брачния пазар“, което съвсем не му бе присъщо. Софи ли е искал да види?

И все пак, той винаги бурно бе протестираше срещу идеята да се ожени. И защо бе целувал Емили и лейди Ема с такава страст, ако бе влюбен в Софи? Само при мисълта, че графът би могъл да е влюбен в приятелката ѝ, я обхвана жесток пристъп на ревност. Не, не можеше да го повярва. Не би флиртувал с нея, ако искаше Софи.

Освен ако не целеше да я накара да му каже какво се случва! Тя се намръщи и склочи вежди. От опитите да разгадае мотивите на Джордан я заболя глава.

Внезапно осъзна, че лорд Несфилд и лейди Дънди едновременно са се втренчили в нея.

— Добре ли си? — попита я графинята.

Емили свали ръце от слепоочията си и се застави да се усмихне:

— Да, всичко е наред. Просто съм малко уморена.

— Слушай ме добре, млада госпожице, и хубаво запомни — гневно изръмжа лорд Несфилд. — Блекмор е също толкова подозрителен, колкото и останалите. Нареждам ти да не го изпускаш от очи. Ще ми разказваш всичко, което прави, и ще ми предаваш всяка дума, която каже. Като за начало, ще започнеш с разговора ви от миналата нощ.

Главоболието ѝ мигновено се засили. Налагаше се отново да си измисля истории, защото определено не можеше да му каже истината.

Когато това приключеше, никога повече нямаше да се замеси в подобна бъркотия. Оттам нататък щеше да има само истина и прямота. Лъжите бяха прекалено изтощителни.

Лейди Астромонт се оказа дребна суетна жена. Бе лекомислена, простодушна и склонна към преувеличения. Веднага щом икономът въведе Емили и лейди Дънди в просторния облицован с мрамор салон, тя се втурна развълнувано към тях, сияеща в лъчезарна усмивка.

— Толкова се радвам, че дойде, Офелия! — Пискливият ѝ глас беше в пълно съответствие с крехката ѝ фигура. — Колко години минаха? Петнадесет? Двадесет? Кълна се, не бих ти дала повече от двадесет и пет. Сигурно въздухът в Шотландия има благоприятен ефект върху кожата.

— Не е от въздуха, Хортензия, единствено добрата шотландска храна ми позволява да съхраня младостта си. — Лейди Дънди се потупа по закръглената буза. — Тя изглажда всичките ми бръчки.

Объркана от откровения намек на графинята за нейната пълнота, лейди Астромонт бързо се обърна към Емили.

— Това трябва да е дъщеря ти. Колко е хубава! Истинска красавица! И много прилича на теб, нали?

— О, да. — Очите на лейди Дънди заблестяха пакостливо. — Истинско копие на майка си е.

— Виждам — сериозно каза лейди Астромонт.

Емили едва сдържа смеха си, докато дамата ги въвеждаше от салона в гостната. С всички сили се стараяше да не се оглежда любопитно встрани, но бе трудно да не забележи показното великолепие на дома на лейди Атрамонт. Лейди Дънди бе споменала, че приятелката ѝ има много повече пари, отколкото здрав разум, и това бе очевидно от безвкусната демонстрация на богатство около нея. Позлатени вази, мраморни статуи, пищни завеси от златиста коприна... всичко това блестеше и заслепяваше гостите.

А Емили просто си помисли: *Колко ли храна за бедните може да се купи за тези пари?*

— Сега всички са в градината — обясни лейди Атрамонт, когато прекоси стаята и се приближи до остъклените врати, водещи натам. — Времето е толкова хубаво, че решихме да изнесем маси навън. Но няма да повярвате как се развълнуваха всички. И само за това говорят.

— За какво? — попита лейди Дънди.

Приятелката ѝ спря и я погледна през рамо, преди да изчурулика с развълнуван глас:

— Дори не можете да си представите кой прие поканата ми! — За да засили ефекта, тя направи пауза. — Лорд Блекмор! Самият той — графът. На моята закуска! След този ден, никога повече няма да се тревожа за това, че не ме ценят достатъчно. Той рядко приема покани и присъства само на най-изтънчените приеми.

Сърцето на Емили заби толкова силно, че тя го чу като грохот в ушите си. Джордан! Беше тук. Сили небесни! Тя не бе готова за това. Всичко, на което бе способна, бе да гледа напред, чувствайки любопитния поглед на лейди Дънди върху себе си. Джордан ѝ бе казал, че не са приключили. Очевидно това бе имал предвид.

— Това е най-удивителното събитие от години насам — продължаваше да реди лейди Атрамонт. — И ти, скъпа приятелко, ще присъстваш. Нима не е чудесно?

— Да, наистина е чудесно — сухо каза Офелия. — Блекмор тук ли е вече?

— О, не! Ще е прекалено да очаквам това от него. Сигурна съм, че ще дойде по-късно, което е негово право, разбира се. В края на краищата, той е Блекмор. Но тази сутрин прие поканата ми и вярвам, че наистина възнамерява да дойде.

Графът се появи след около час. Макар Емили да се опита да пренебрегне пристигането му, усилията ѝ не се увенчаха с успех. Появата му в градината, с домакинята под ръка, беше все едно някой е хвърлил камък в река, който образува нарастващи вълнички от клюки и спекулации.

Очевидно никой не бе повярвал на думите на лейди Атрамонт, че той възнамерява да посети сутрешното ѝ парти, на което присъстваха твърде малко гости. Смятаха, че лъже в напразен опит да си придаде тежест във висшето общество.

Сага, когато Блекмор бе тук, всички шушукаха със съседите си и гадаеха защо бе благоволил да присъства. И тъй като почти всички бяха чули за вчерашния бал, на който бе танцувал с лейди Ема, повечето предположения се насочиха към нея.

О, защо не млъкнеха всички? Емили не можеше да си представи, че толкова много слухове и клюки владеят умовете на лондонското висше общество. Очевидно, нямаха с какво друго да се занимават. За бога, как можеха всеки ден да се движат из град, като Лондон, без да забелязват промените, които трябваше да се направят, и хората, нуждаещи се от помощ? Ако насочеха енергията си към нещо полезно, вместо да преповтарят досадни истории, светът щеше да е много по-добро място.

Веселото чуруликане на лейди Атрамонт се разнесе над моравата:

— Лорд Блекмор, надявам се, че всичко е по вкуса ви. Опитайте от печената патица. Това е любимото ви ястие, нали? А ябълковият пай и...

Докато тя продължаваше да дърдори безсмислено, Емили хвърли бърз поглед към Джордан. Въпреки че лицето му изразяваше леко страдалчески вид, като човек, на когото му стискат обувките, той отговори на излиянията на домакинята с чаровна усмивка, дори промърмори няколко думи за това колко щастлив бил, че е получил поканата ѝ.

Емили бе изненадана. Имайки предвид начина, по който всички говореха за него — все едно беше някакво божество — тя по-скоро очакваше да се държи студено и официално към любезническата домакиня. Макар че едва ли харесваше лейди Атрамонт повече от него, нямаше да ѝ се понрави някой да се отнася покровителствено с

нея в собствения ѝ дом. Това, че и той се чувстваше по същия начин, я зарадва.

Все пак, девойката не можеше да го вини, че при първа възможност се измъкна от здравия захват на домакинята. В същото време изгледа продължително Емили и ясно ѝ даде да разбере защо бе дошъл. След това бавно започна да обикаля гостите като тигър, играещ си с жертвата си.

Блекмор изчака докато лейди Астрамонт не изведе втория си високопоставен гост, лейди Дънди, за да ѝ покаже дома си. Веднага след това бавно се отправи по посока на Емили, която бе седнала в един плетен стол под разклонения дъб.

За нейно щастие, не бе сама. Мистър Полък, който бе решил да дойде също в последния момент, прекарваше цялото си време с нея. Той не бе спрял да се оплаква от прекалено яркото слънце и „ужасно“ преварената съомга и вече бе започнал да я изнервя. Мистър Полък имаше навика да се държи така, сякаш познанството им бе по-близко, отколкото си мислеше тя. И все пак, в този момент Емили се радваше на присъствието му, заради Джордан.

Когато графът приближи към тях, Полък мрачно го поздрави:

— Добър ден, Блекмор.

— Добър ден, Полък. Лейди Ема.

Тя хладно кимна в отговор.

— Къде е вашият приятел — лорд Сейнт Клер?

Дали бе попаднал в заложения му капан?

— Йън рядко посещава светските приеми.

— Не мога да го виня, че пропуска този — саркастично заяви Полък. — Чудя се, какво правиш тук ти, Блекмор. Едва ли някога преди си посещавал лейди Астрамонт.

— Ти също. Но смея да предполагам, че си тук по същата причина, както и аз. — Джордан изгледа Емили. — Дойдох да разгледам градината на лейди Астрамонт, разбира се. Казаха ми, че в нея се срещат необикновени цветя.

Когато бузите на момичето се обагриха в яркочервено, Полък гневно изгледа графа:

— Да, забравих — ти обичаш да тъпчеш с крака цветята, нали?

— Ни най-малко. Красивите цветя обаче, се нуждаят от идеална обстановка и аз съм тук, за да се погрижа за това.

— Така ли? И как според теб изглежда идеалната обстановка? — попита раздразнено Полък. — Място на ревера?

— Не. В провинцията. — Графът лениво се усмихна на Емили. — Ето къде е мястото на прекрасните цветя. Не мислиш ли?

Девојката срещна погледа му и с цялото си същество закопня да му изкрещи в лицето да я остави на мира. Как можеше един мъж да изглежда толкова... толкова красив и да е такъв звяр? До този момент го бе виждала облечен единствено в официални дрехи и сутрешният му небрежен вид само засилваше неговата привлекателност. Така изглеждаше по-достъпен — дори за обикновена дъщеря на пастор. И по-млад. Стоеше, облеган на ствола на дъба, като някой млад момък от пасторална поема, а златистокестенявата му коса пламтеше от лъчите на следобедното слънце. Въпреки това, изразът на лицето му никак не бе пасторален. То излъчваше гневен сарказъм и я приканваше да се включи в словесен двубой.

Считаше се за много умен. „Говори това, което мислиш“ — спомни си тя думите на лейди Дънди. С Джордан това съвсем не бе трудно.

— Не съм сигурна, че правилно разбрах метафората ви за цветята, лорд Блекмор. Нима мислите, че трябва да се върна в Шотландия?

— Ни най-малко. Не смятам, че Шотландия е подходяща за вас. Английската провинция е много по-приемлива за някой с вашите... достойнства.

Полък объркано премести поглед от Емили към Джордан.

— Нима обиждаш дамата, Блекмор? Ако ти само...

— Да я обиждам? Разбира се, че не. Аз ѝ направих комплимент. В Шотландия е твърде студено и пусто за такава прекрасна девојка, каквато е тя. Нашата английска провинция е много по-топла и повече би подхождала на такава красота.

— Не навсякъде в Шотландия е студено и пусто — възрази Емили, като реши да не му оставя последната дума. — Има места, покрити с буйна зеленина.

— Бил съм само в Единбург и околностите му — каза Джордан, — и не ми хареса. Предпочитам нашите скромни британски пасища. Те не са така... диви и непредсказуеми.

Девојката се изчерви при намека му за поведението ѝ предишната вечер. Все още бе убеден, че се преструва на друга, и сега се стремеше да я разобличи публично. Тя се помоли на Бог да има милост.

— Никога не съм бил в Шотландия — прекъсна ги Полък, твърдо решен да се намеси в разговора и погледна Емили със странно собственически поглед. — Как изглежда?

— Да — хладно каза Джордан. — Разкажете ни как изглежда, лейди Ема.

Емили застина смутено, докато не видя лейди Дънди в един от прозорците на горния етаж. Веднага си спомни онова, което дамата ѝ бе разказала с копнеж по дома. Историјата на графинјата я накара да си представи замъка и обкръжаващите го земи. В крайна сметка, не мястото бе важно, а това, което виждаш в него.

Тя погледна Джордан, но пред очите ѝ бе образът на графинјата и сякаш чуваше копнежа в гласа ѝ.

— Шотландия като цяло? Не бих се наела да я описвам. Но замъкът Дънди, в котловината Кембъл, където живеем, се намира на върха на зелен хълм, чийто склонове са покрити с мека като коприна трева и леко се спускат към бреговете на красиво и кристалночисто езеро.

— Шотландците го наричат Лох — сухо отбеляза Джордан.

— Да, разбира се. Не мислех, че ще ви е известно, след като сте англичани. — Тя продолжи: — Зад езерото има скалиста планина, където играехме като деца. Вятърът и дъждът са издълбали в скалите причудливи форми, подобни на гаргойли, които бдяха над нас, докато плувахме.

— Плувахте? — попита Полък. — Нима водата не е твърде студена?

— През по-голямата част от годината — да. — Емили се загледа в далечината, потопена в историите, които графинјата ѝ бе разказвала. — Но в средата на лятото, времето е достатъчно топло. Тогава даже и мама плува. И кога то слънцето залязва над хълма и пръска своите искрящи златни лъчи, сякаш се опитва да остане по-дълго на земята, няма по-красиво място на света.

— Това звучи възхитително — произнесе женски глас. — Како някој приказан сын.

Едва сега Емили разбра, че бе привлякла вниманието на няколко ентузиазирани дами.

Джордан извъртя очи към небето.

— Да, като от омаен сън. Или вълшебна приказка.

Осъзнавайки, че има публика, Емили добави:

— Шотландците, които живеят в долината на Кембъл, говорят, че гората зад замъка Дънди е обитавана от феи. — Тя снижи гласа си до шепот: — Ако рискувате да отидете в гората през нощта, може да видите как се въртят в танц като светулки и размахват малките си прозрачни крила.

Когато Джордан изсумтя подигравателно, дамите го изгледаха гневно и се приближиха до креслото на Емили.

— Разкажете ни още нещо. Случвало ли ви се е да видите феи?

— Не, страхувам се, че не. — Всеобщата въздишка на разочарование я принуди да добави: — Но, разбира се, съм виждала техните следи. Кръгове в тревата на хълма.

— Колко възхитително! — възкликна една млада дама. — Винаги съм си мислела, че Шотландия е най-романтичното място на света.

— Това е само защото четете твърде много истории, написани от онзи идиот Уолтър Скот — заяви Джордан.

— Няма ли и капчица романтика у вас? — отвърна жената. — Не виждате ли как подобна поезия и истории обогатяват душата?

— Да — каза Емили дяволито, — нямате ли романтични чувства, лорд Блекмор?

— Блекмор изобщо не е способен да изпита чувство, още по-малко романтично. — Полък се облегна назад в разклатения си дървен стол. — Той дори не вярва в любовта. Едва вчера ми заяви, че любовта е променлива емоция, на която само глупаците се отдават. Дами, пред вас стои неспособен на романтични чувства мъж.

Емили погледна Джордан.

— Страхувам се, че Полък напълно ме разобличи. — Гласът на Блекмор бе студен и мрачен като изба през зимата. — Не си губя времето с поезия, романтични чувства и подобни безсмислици. Що се отнася до любовта, това е лукс, който не мога да си позволя. Твърде съм зает, за да си губя времето с някакви фалшиви чувства.

— В такъв случай, животът ви наистина е доста безрадостен — искрено каза Емили. — Животът не струва нищо без подобни емоции. Съжалявам всеки, който няма време за тях.

Графът присви очи в тесни цепки, но тя не съжали за думите си. Някой отдавна е трябвало да му го каже. Не можеше да изживее живота си без да вярва в най-човешките емоции на обкръжаващите го мъже и жени. Нищо чудно, че му се носеше славата на студен и напълно владеещ се човек.

Сега всички очи бяха насочени към тях, но Емили не забеляза, погълната от една-единствена мисъл — да разбере защо се бе превърнал в безчувствена ледена статуя. Сигурно му се бе случило нещо много трагично. Или просто бе странно създание, лишено от вродения стремеж на човека към любов. Ако бе така, тя го съжали още повече.

Когато настъпилото мълчание взе да става неловко, Полък внезапно каза:

— Лейди Ема, искате ли да се разходим в градината? Сигурно не сте виждали розите на лейди Астрмонт.

Емили отклони поглед от Блекмор и дари Полък с любезна усмивка:

— Наистина не съм. Ще ви бъда много благодарна, ако ми ги покажете.

Полък ѝ предложи ръка и тя с нетърпение я хвана, наслаждавайки се на шанса да избяга от мрачните погледи и заядливи забележки на Джордан. Но точно когато тръгнаха, той извика към нея:

— Лейди Ема?

Тя спря и се обърна към него.

— Да?

— Когато свършите с Полък, бих искал да разменим няколко думи.

Говореше така, сякаш не се съмняваше в нейното съгласие. Сега всички погледи бяха фокусирани върху нея и без съмнение очакваха същото. В края на краищата, той бе завиден улов. Ако искаше да говори с нея, се очакваше тя да пренебрегне всички останали развлечения и да му обърне внимание.

Но девойката знаеше за какво иска да говорят. Смяташе да я подмами да разкрие истината, особено сега, когато го бе вбесила,

критикувайки го. Емили нямаше да го позволи.

— Страхувам се, че това е невъзможно, лорд Блекмор. Обещах на майка ми, че ще си тръгнем веднага щом тя разгледа дома на лейди Астрамонт, а виждам, че обиколката е към своя край. Сигурна съм, че ще ни пресрещне в градината.

Едва потиснат гняв помрачи красивото му лице. Бе очевидно, че за него бе така необичайно да получи отказ от жена, както и да пие чай на луната. Е, жалко. Докато той не бе напълно сигурен, че тя е същата онази Емили Феърчайлд, не би могъл да я разобличи.

— Може би друг път — каза Джордан.

— Да, друг път.

Чувствайки се много по-уверена, тя се отдалечи с Полък.

Друг път, наистина! Ако зависеше от нея, това щеше да се случи, когато прасетата почнеха да летят, а на рибите им поникнеха крака, нито минута по-рано.

ГЛАВА 8

*„Кого наричаме джентълмен?
Мошеника, глупака, грубияна?
Но само ако притежават
злато,
или пък носят гиздава
премяна.“*

Елиза
Кук, английска
поетеса,
„Породата на
джентълмена“

Няколко минути по-късно, Джордан изхвърча от дома на лейди Атрамонт, след като набързо се сбогува с домакинята. Как смееше лейди Ема да му отказва, пред цял куп хора!

Той скочи в каретата си и нареди на Уоткинс да го откара в клуба. В ушите му все още звучаха думите ѝ: „В такъв случай, животът ви наистина е доста безрадостен“. Малката негодница наистина го съжеляваше. Него! Граф Блекмор! Човекът, който бе направил в живота си повече, отколкото дузина перове!

Само защото не кръстосваше улиците перманентно влюбен, като онзи глупак Полък, не означаваше, че животът му е пуст и безсмислен. В никакъв случай. Всички, които го познаваха, го уважаваха, дори му завиждаха.

Може би наистина прекарваше по-голямата част от нощите си сам. А имаше и случаи — откакто доведената му сестра бе напуснала дома, — по-често, отколкото преди, когато домът му напомняше на величествена гробница на фараон. Понякога животът се обръщаше и по този начин. Преследването на съмнителни обещания за любов не

носеха нищо друго, освен разочарование. Бе научил това съвсем млад. Ако някой си позволише да копнее за обич и щастие и да се надява на нещо повече от просто доволство, щеше да страда. Това беше житейска истина.

И все пак, нейният глас продължаваше да го преследва: „Животът не струва нищо, без подобни емоции.“

Сякаш една жена на нейната възраст би могла да знае нещо за реалния живот! Той презрително изсумтя и погледна през прозореца към прашните улици, които в настъпващия здрач изглеждаха мрачни и сиви, особено в тази част на Лондон. Възрастен търговец мълчаливо и уморено влачеше количка с непродадени ягоди към дома си. Малко по-нататък, под един газов фенер, стоеше улична проститутка, в очакване на клиенти, докато слънцето още не бе залязло.

Макар Джордан да бе израснал в богато и благородно семейство, неведнъж бе ставал свидетел на подобни сцени, особено след като баща му се бе оженил за мащехата му. Понякога се чувстваше виновен, че е избегнал подобен недоимък. Всеки, който бе успял, трябваше да се чувства достатъчно щастлив и да не иска нищо повече.

Да, любовта бе лукс в много по-голяма степен отколкото Емили... лейди Ема... която и да бе тя... можеше да си представи. Преди лорд Несфилд и лейди Дънди да я преоблекат и извадят на показ, тя дори не бе напускала провинцията. Какво можеше да знае за непостоянния характер на любовта, за това как хората даваха обети, а после ги потъпкваха?

Джордан стисна ръце в юмруци. Колко наивна бе Емили с нейните закачки и флиртове и възвишени разсъждения за живота. Смяташе, че щом носи сатенени рокли и се изказва красноречиво, щом събеседниците ѝ жадно поглъщат всяка нейна високопарна дума може да говори каквото си поиска и да се държи безотговорно.

Обаче грешеше. Подобно поведение щеше да ѝ спечели вниманието на най-лошите среди. Ако не внимаваше, мъжете щяха да започнат да се отнасят с нея като с лекомислена, вятърничава жена и съвсем скоро щеше да изпадне в беда.

Ако беше лейди Ема, скоро някой ловец на зестри щеше да я компрометира. А ако все пак беше Емили? Графът се смръщи. Несфилд за нищо на света нямаше да ѝ помогне, попаднеше ли в беда. Блекмор не можеше да проумее защо Несфилд се бе захванал с този

маскарад — или пък лейди Дънди, която създаваше впечатление на доста умна жена — но бе очевидно, че не го прави, за да помогне на Емили. Несфилд просто щеше да получи от нея това, което искаше, и да я остави с празни ръце. Но каквото и да се опитваше да постигне, всичко бе обречено на провал, без значение какво мислеше тя.

Най-сетне стигнаха до Брукс. Графът излезе от каретата и забърза към клуба. Брукс бе любимото място за срещи на членовете на парламента, вигите, и бе почти толкова стар, колкото и своят двойник от другата страна на улицата — Уайтс, който приютяваше предимно тори.

Спокойната атмосфера и тежката обстановка на клуба, обикновено веднага успяваха да оправят лошото му настроение.

За съжаление, не и днес. Блекмор не можеше да разбере защо. Тук, сред здравомислещите перове, със сигурност би трябвало да се отпусне. Нямаше ги глупаво кикотеците се дами у Астромонт, с техните бълнувания за феи и романтични чувства.

Но освен това я нямаше и лейди Ема. Тя бе останала там, с Полък. Същият този Полък сега се докосваше до нея, вдъхваше лавандуловия ѝ аромат и слушаше мелодичния ѝ глас. Дявол да го вземе! И нея също! Как смееше да избере Полък? Разбира се, направила го бе, за да избегне въпросите му. Това трябваше да е. Без значение дали беше лейди Ема или Емили, никой, освен него, нямаше права над нея и следващия път щом видеше Полък щеше да му го разясни.

Лакеят взе плаща му и почтително го уведоми, че лорд Сейнт Клер го очаква в помещението за пушене. Блекмор тихо изруга. Съвсем бе забравил за уговорката си с Йън.

Когато влезе в стаята, му трябваша няколко секунди, за да открие виконта сред облаците тютюнев дим, който изпълваше помещението. Най-сетне графът забеляза приятеля си. Той бе седнал в ъгъла под голям полилей, свободно разположен в кресло, като държеше в едната си ръка лула, а в другата джобен часовник. Поглеждайки към вратата, той видя Джордан и укорително потупа с палец капака на часовника, докато младият мъж се приближаваше.

Блекмор се настани на един стол срещу него и изръмжа:

— Тук съм, Йън. Можеш да разкараш часовника и скептичното си изражение.

Сейнт Клер с усмивка хлопна капака на часовника и го прибра в джоба на жилетката си.

— Вече за втори път, Джордан. И тъй като преди никога не си закъснявал, мога само да предположа, че сигурно се дължи на преждевременното настъпване на старостта. Ако не се вземеш в ръце, съвсем скоро ще започнеш да се разхождаш с развързани ботуши и да си говориш сам.

— Много смешно, предполагам. Вчера закъснях по вина на Полък. А днес просто забравих. Знаеш, понякога се случва. Дори и на мен. В последно време имам много проблеми.

— Лейди Ема може би? — Когато Блекмор го погледна гневно, виконтът добави: — Спомена, че се каниш да посетиш градинското парти на лейди Астрмонт, но и през ум не ми мина, че ще го направиш. Ти, както и всички останали, я считах за прекалено скучна.

Джордан взе една манилска пура от позлатената кутия, която стоеше на масата, заедно с внушителен куп от Таймс и други вестници. Запали я и вдиша дълбоко, пълнейки дробовете си с успокояващ дим.

— Да, така е. Но Емили Феърчайлд беше там. А вече ти казах, че ще направя всичко по силите си, за да докажа, че е измамница.

Като дръпна от лулата, Йън сви рамене.

— Защо просто не пишеш до бащата на мис Феърчайлд и не го попиташ къде е отседнала в Лондон? Ако даде адреса на лорд Несфилд, тогава ще си сигурен, че лейди Ема и мис Феърчайлд са едно и също лице.

— Вече мислих за това, но се съмнявам, че ще има смисъл. Баща ѝ вероятно също участва в заговора. Иначе защо би ѝ разрешил да замине? Освен това, ако получи писмо от мен, няма ли да възникнат въпроси откъде Емили се познава с граф Блекмор. Много добре знаеш провинциалните нрави — веднага ще тръгнат слухове.

— И какъв е проблемът?

— В това, че преди няколко месеца едва не ни хванаха заедно в една карета.

— Ти! В карета с непорочна девойка? — Сейнт Клер удари с лулата страничната облегалка на креслото си. — Наистина започваш да изкуфяваш. Как, по дяволите, се случи това?

Един от деловите партньори на Йън се приближи към тях, сякаш искаше да ги заговори, но мрачният поглед на Джордан го накара бързо да се откаже. Графът разказа на приятеля си това, което се бе случило в онази нощ, като, естествено, пропусна целувката.

— Така че, както виждаш, никой от нас не е виновен и успяхме да се измъкнем. Но едно писмо от мен може да накара хората да започнат да си задават въпроси какво ли се е случило през онази вечер, когато бяхме сами заедно. А ако случайно греша за Емили...

— Аха, значи допускаш, че би могъл и да грешаш! За Бога, видял си я само веднъж, и то на лунна светлина.

— Разбира се. — Джордан дръпна дълбоко от пурата. Лейди Ема с такава любов описа подробно замъка Дънди. И все пак, в нея имаше нещо... — Не мисля, че греша, но не бива да изключвам напълно и случайността. Ако лейди Ема не е мис Феърчайлд, не бих искал да разруша репутацията на едно невинно момиче. Мис Феърчайлд, с която се срещнах, не заслужава да злословят зад гърба ѝ.

— Може да се намери и друго обяснение за приликата между лейди Ема и твоята позната, мис Феърчайлд.

— Наистина ли?

— Лейди Дънди е родена в онзи край, нали така?

— Да, семейното имение на Несфилд се намира в Дарбишър. Мисля, че графинята е прекарала там детството и младостта си, преди да се омъжи.

— Тогава може да се окаже, че са далечни роднини с Феърчайлд. Много втори синове стават свещеници. Може, мистър Феърчайлд да е братовчед на Несфилд или нещо подобно. Може и заради това да му е предоставил годишна издръжка.

Джордан замислено забарабани по страничната облегалка на стола. Това наистина не бе взел под внимание. Неприятен възел се заформи в стомаха му. Ами ако през последните дни бе досаждал на тази жена без причина? Въпреки че двете имаха сходни черти и изказваха сходни идеи, лейди Ема значително се различаваше от Емили. Сдържаният ѝ флирт нямаше нищо общо с морализирането на Емили. А как само се целуваше...

Боже мой! Бе възможно изобщо да не е прав. И това променяше всичко.

— Щом искаш да научиш истината — продължи Йън, — защо не отидеш до Дарбишър?

— Страхувам се, че това ще е неразумно. Но мога да изпратя Харгрейвс, ако не успее да разбере истината от слугите на Несфилд.

Неясна сянка помрачи лицето на Сейнт Клер.

— Не знам дали там би ти провървяло, дори и с това да се заеме Харгрейвс.

— И защо?

— Днес, докато ти беше на закуската, аз отидох до дома на Несфилд с надеждата да поговоря с лейди Софи. Но слугите категорично ми отказаха, заявявайки, че е твърде болна, за да приема посетители. Не смяташ ли, че е странно, че боледува толкова дълго?

Джордан замислено изпусна няколко колелца дим.

— Не е задължително. Никога не съм срещал някоя млада дама по-предразположена към заболявания от лейди Софи.

— Прав си, но аз мисля, че за всичко е виновен проклетият ѝ баща. Смяя да се надявам, че ако се измъкне от железните му лапи, изведнъж ще се оправи. За съжаление, трябва да мина през Несфилд, за да стигна до нея.

Блекмор го изгледа изпитателно. Тази внезапна заинтересованост на Йън към женитбата започна да го безпокои.

— Сигурен съм, че след няколко дни тя ще се възстанови и ще намериш начин да заобиколиш възраженията на баща ѝ.

— Надявам се, че лейди Ема може да ми помогне.

— Лейди Ема?

— Ако ми се удаде възможност да поговоря с нея насаме. Но за това пък имам нужда от твоята помощ.

Джордан замислено погледна приятеля си.

— Ще се радвам да ти помогна, при условие, че ми дадеш възможност да говоря с нея насаме.

Сейнт Клер се намръщи.

— Виж, ако се каниш да плашиш момичето...

— Нямам такова намерение. Просто искам да ѝ задам няколко въпроса.

— Мога да си представя — каза с усмивка Йън.

— Не бих го направил по друг начин — въздъхна Блекмор и остави лулата настрана.

— Ти наистина проявяваш интерес към нея, нали?

Лейди Ема/Емили бе завладяла всички мисли на Джордан, бе го лишила от сън и го бе принудила да се държи като гладно куче в месарски магазин. Нито една жена досега не бе успявала да го отклони от внимателно предначертания път на живота му.

Графът погледна встрани.

— Искам да узная истината. Това е всичко.

— Доколкото разбирам, твоят набег в тъмните недра на имението Атрамонт се е оказал безрезултатен?

— Може и така да се каже.

— Не успя да се добереш до жертвата си ли? Или когато го направи, тя се оказа твърде хитра?

Подигравателният начин, по който приятелят му каза „хитра“, накара Джордан да се наежи.

— Момичето избягваше въпросите ми, ако това имаш предвид — отсече той. — Ако толкова много искаш да узнаеш всичко, което се случи, попитай Полък. Той също беше там.

— Той е бил свидетел на твоя грандиозен провал? С всяка минута става все по-интересно. Предполагам, че ще е по-добре да помоля Полък да ми помогне с лейди Ема, вместо теб.

Без да се замисли, Джордан каза:

— Ако го направиш, кълна се, ще обеся това самодоволно конте на един от нелепите му шалове.

Йън избухна в смях.

— Боже мой! Ти ревнуваш!

— Да ревнувам? От това конте? Не ставай абсурден.

Но когато усмивката на Йън стана още по-широка, Джордан изгаси угарката от пурата си и посегна към кутията за друга. Не ревнуваше. Просто го дразнеше самата мисъл, че толкова изтънчена дама като лейди Ема, бе останала в компанията на такъв идиот като Полък. За съжаление, заради собствения му избухлив характер, тя може би именно в тази минута се разхождаше с онова конте из обширната градина на лейди Атрамонт.

Ами ако наистина бе дъщеря на леърд, която си търси съпруг? Възможно ли бе да реши, че Полък е подходящ? Това денди, за което най-голямото развлечение бе да се разхожда с файтон из града, за да покаже най-новата си безвкусна жилетка?

Ами ако Полък останеше с нея насаме? Ами ако контето бъде възнаградено със същата целувка, с която бе дарен Джордан предишната нощ?

Червена мъгла го заслепи. Мисълта за нея, как стои под черешово дърво в обятията на Полък, как го подканва да я целуне, да я приласкае...

Дявол да го вземе, не биваше да я оставя с този шут! Полък можеше да бъде много сладкодумен, когато искаше да впечатли някоя жена, а съдейки по похотливите погледи, които ѝ отправяше у лейди Атрамонт, лейди Ема бе точно от типа жени, чието внимание Полък би търсил.

Е, ако решише да приеме ухажването му, щеше много да съжالياва за това. Джордан грабна втора пура и я запали със злоба. Щеше да ѝ покаже какъв суетен и надут задник беше Полък.

Нямаше никакво значение, че само до преди няколко дни го бе смятал за нещо като приятел. Сега бе най-лошият му враг. Всеки, който застанеше между него и Лейди Ема/Емили, щеше да се превърне в негов враг.

Дори и Йън.

— Е? — Джордан го погледна косо. — Какъв е твоят план? И в играта ли съм?

— Разбира се. Не бих си отказал удоволствието да наблюдавам как се правиш на глупак заради една жена. — И преди Джордан да успее да възрази, добави: — Ето какво ще направим...

Емили вече за втори път обикаляше градината с мистър Полък. По време на първата обиколка я бе разпитвал за Шотландия. Тя не можа да насочи разговора към Софи, докато лейди Дънди не се присъедини към тях.

Макар да ѝ се искаше да си върви, това беше идеалната възможност да разпита Полък, особено след като Джордан си беше тръгнал. Някак бе успяла да убеди лейди покровителката си, че иска да остане, но се наложи да бъде по-изобретателна, за да си спечели втора разходка с мистър Полък.

Накрая те се оказаха сами. С настъпването на мрака останалите гости се прибраха в къщата и в притъмнялата градина се възцари

интимна атмосфера. Това впечатление се засили, когато в далечината се показа беседка с колони във формата на нимфи и елегантен покрив. Когато се отправиха натам, тишината бе нарушена единствено от звука на стъпките им по покритата с чакъл пътека и песента на славеите.

— Днес наистина ви се удаде да поставите Блекмор на мястото му — поверително произнесе мистър Полък. — Обзалагам се, че повече няма да ви безпокои.

Емили се надяваше да е така, но се опасяваше, че забележката му просто отразява неговите надежди. Лорд Сейнт Клер беше прав — младият мъж наистина бе възмутен от Джордан. Не можеше да си представи защо, освен разбира се, титлата и статуса на графа, които Полък нямаше привилегията да притежава.

Но пък той имаше неща, които липсваха у Блекмор. Като сърце, което не беше от камък.

— Нямах намерение да го поставям на мястото му — искрено отвърна тя. — Само се опитах да го накарам да престане да се надсмива над всичко.

— Страхувам се, че това никога няма да ви се удаде.

Когато стигнаха до беседката, мистър Полък извади кърпичка и избърса една от мраморните пейки за Емили.

— Но нека да не говорим повече за Блекмор. Да поговорим за вас.

— За мен? — Младата жена бързо се отпусна на мястото, което ѝ бе предложил. — Какво би могло да се каже за мен?

Тя предпочиташе да говорят за Софи. Лъчите на залязващото слънце за миг осветиха замисленото лице на придружителя ѝ.

— Мога да ви залея с обичайните баналности: косите ви са като златни нишки, а устните като рубини — но се страхувам, че толкова изтънчена дама като вас е свикнала да чува подобни неща и те ще ви се сторят скучни.

Изтънчена, как не. Само ако знаеше истината!

— Скучни? Не. Нелепи и абсурдни. Уверявам ви, аз съм най-обикновена жена със съвършено обикновени коси и устни. — Тя нервно се заигра с ветрилото, закрепено на китката ѝ, като се чудеше как да обърне разговора в правилната посока. И изведнъж ѝ хрумна. — Моята външност не може да се сравнява с тази на братовчедка ми. С

този прекрасен тен на лицето и разкошни черни коси... Не намирате ли, че е възхитителна?

— Лейди Софи не е достойна дори да държи свещ пред вас. — За изненада на Емили Полък седна до нея и стисна неспокойните ѝ ръце в своите длани с перфектно оформен маникюр. — Точно както луната избледнява и се скрива, когато слънцето изгрее, така и нейната красота не може да се сравнява с вашата.

Небеса, никога досега мъж не ѝ бе говорил поетично. Но не смяташе, че това ще допринесе да запазят отношенията си официални. Опита да освободи ръцете си, но той ги стисна още по-здраво.

— Мистър Полък, наистина трябва да ме пуснете!

— За нищо на света, докато не ви кажа това, което изпълва сърцето ми. — Заради слабата светлина не можеше да види чертите на лицето му, но долови хищническия блясък на светлосините му очи. — Струва ми се, че изпитвате към мен определени чувства, иначе не бихте отказала на Блекмор. А идеята ви да дойдете насаме тук с мен, само го доказва.

Боже мой, тя му бе дала основание да изтълкува всичко погрешно.

— Мистър Полък...

— Не говорете. Нека първо ви кажа какво изпитвам. Без съмнение имате безброй ухажори. Моля ви само да ме считате за един от тях и да ми дадете шанс да продължим познанството си редом с тях.

Това беше истинска катастрофа!

— Не ви разбирам. Мислех, че сте влюбен в моята братовчедка. — Емили най-сетне успя да освободи ръцете си и да се отдръпне от него. — И през ум не ми мина, че бихте могли да се отнесете към мен по този начин. Вие почти не ме познавате.

Той отново се приближи към нея.

— Познавам ви достатъчно добре след днес. Не съм познавал братовчедката ви по-добре, когато започнах да я ухажвам. Но вие се появихте и изтрихте всяка мисъл за нея. Тогава осъзнах, че най-малкото богатство на семейството ви бе показано първо. Най-доброто бе запазено за на края — първокласен диамант.

Цветя, небесни тела, а сега и скъпоценни камъни. Някога говореше ли на прост разбираем език? Очевидно чувствата му към Софи бяха непостоянни, щом толкова лесно се отказваше от тях. Не

можеше да му позволи да продължава с това, независимо какво очакваше лорд Несфилд.

— Моля ви, не казвайте нищо повече. Вие и аз не бихме могли... не би било възможно...

— Знам какво ще кажете — прекъсна я Полък.

Чудесно, помисли си тя, тъй като аз нямам и бегла представа.

— Знам, че баща ви няма да се отнесе с одобрение към факта, че ви ухажда някой без титла. Но вие, шотландците, не гледате така строго на тези неща като нас, англичаните. Без съмнение, ако му обясните, че мога да ви обезпеча добре, това няма да е от значение.

Емили бързо се хвана за тази идея.

— Вие грешите. Това има голямо значение и не само за баща ми, но и за майка ми. Тя е решена да ми намери изгодна партия. Когато става дума за подобни неща, тя е истинска англичанка. — Но като видя, че той изпадна в отчаяние, състрадателното ѝ сърце не издържа. — Разбира се, лично мен, въобще не ме интересуват такива неща като титли. Вие сте един много мил джентълмен и аз съм уверена, че ще станете прекрасен съпруг за някоя друга. Но не мога да пренебрегна желанията на родителите си и да ви позволя да ме ухаждате. Надявам се, че ме разбирате.

Опитът ѝ да смекчи удара от отхвърлянето само го окуражи още повече. Лицето му грейна и той обвини ръка около кръста ѝ, за да я придърпа близо до себе си на пейката. Ветрилото се изплъзна от пръстите и се залюля на китката ѝ.

— Не ме е грижа за чувствата на вашите родители — прошепна той, толкова близо до нея, че задушаваният мирис на тоалетната му вода изпълни ноздрите ѝ. — Ако само това ви притеснява, не бива да се тревожите. Невинаги е необходимо съгласието на родителите за една сватба, навярно сте чували това. — Ухажорът ѝ повдигна вежди. — Както знаете, в някои части на страната мъжете и жените могат да се женят и по свой избор.

Думите му привлякоха вниманието ѝ. Някои части на страната? Навярно е чувала? Нима имаше предвид Гретна Грийн в Шотландия? Дали вече не бе казвал тези думи и пред Софи?

— Мистър Полък, струва ми се, че избързвате. Не може да намекувате, че... че трябва да избягаме и да се оженим тайно.

— Не и ако не се налага. Но няма да позволя на такава дреболия, като съгласието на родителите ви, да застане на пътя на взаимното ни привличане.

Нима той наистина бе способен на това? Толкова ли нетърпелив бе този мъж да се сдобие със знатна жена, че да е готов да прибегне до подобни средства?

Младата жена опита да придаде лекота на тона си.

— Сигурно се шегувате. Винаги ли ухажвате дамите по този начин, предлагайки им да изоставят семейството си и да побегнат към напълно неясно бъдеще?

— Ако се съмнявате в моята искреност, уверявам ви, че съм напълно сериозен. Ще направя всичко по силите си, за да ви имам. Заявявам ви го напълно сериозно.

Хладни тръпки обхванаха Емили, когато привидно слабата му ръка с неочаквана сила я сграбчи през кръста. Не биваше да рискува повече и да остава тук.

— Не е редно да ми говорите тези неща. — Тя опита да се измъкне от ръцете му, но той я притисна още по-силно. Тревогата в гърдите ѝ нарасна. — Сър, аз не мога да пренебрегна желанията на родителите си и, разбира се, никога няма да се съглася да избягам. Трябва да говорите с тях, както го изисква благоприличието.

Другата му ръка се уви около кръста ѝ и прегръдката му стана още по-плътна. Може и да беше конте, но ръцете му бяха изненадващо силни.

— Казахте, че няма да ми разрешат да ви ухажвам, така че ни остава само един избор. Освен това, ми е известно, че вие далеч не се държите винаги толкова благоприлично. — Гневът разкриви чертите на лицето му. — Последвах ви с Блекмор, когато отидохте в градината на Мирингтън. Видях как го целувате.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Той ги бе видял! Мили Боже! Не ѝ беше нужно кой знае какво въображение да си представи за каква я мисли.

Всяка поучителна история, която някога бе чувала, изплува в ума ѝ — мъже, които отнасят млади жени против волята им, мъже, които толкова отчаяно искат да се оженят, че биха сторили всичко, за да подчинят жената на избора си. Тя трескаво обходи с поглед градината

отвъд беседката, но никой не се виждаше. Планът ѝ изобщо не се развиваше добре.

— Не е каквото си мислите... — започна да се оправдава.

— Не ви упреквам за вашите действия. Джордан може да бъде много убедителен. Това, че снощи, в края на краищата, го отхвърлихте, след което му отказахте и днес, ми даде смелост да разкрия чувствата си. Очевидно сте разбрала, че е твърде студен за такава страстна жена като вас. — Той разпери пръсти в основата на гърба ѝ. — Но ние с вас си приличаме, трябва да го разберете. Аз мога да ви удовлетвори много по-добре, отколкото Блекмор.

Мъжът хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, за да може да я целуне. Мокрите му горещи устни се впиха в нейните. Усещането бе такова, сякаш някой бе плеснал варени змиорки върху устата ѝ. Отвратена, тя постави ръце на гърдите му, за да го избута, но Полък не помръдна. Опита да освободи устните си, но той се бе впил в нея като пиявица и изглежда се канеше да си позволи още по-голяма свобода.

Дебелият му език премина по ръба на устните ѝ и напарфюмираният му дъх почти я задави.

Обхвана я истинска паника, когато нахалникът стисна гърдите ѝ и задърпа ръба на корсажа ѝ. Опита се да го отблъсне, като го заблъска по раменете, но когато това не постигна никакъв ефект, силно заби сгънатото си ветрило в бедрото му. Той се отдръпна и започна да сипе проклетия.

Младата жена скочи на крака и с треперещи ръце започна да оправя дрехите си.

— Как смеете, мистър Полък! Не съм ви дала разрешение да ме докосвате по толкова интимен начин! — Звучеше повече като скромната Емили Феърчайлд, отколкото като самоуверената лейди Ема, но не я интересуваше. Нямаше да позволи на глупака да развратничи с нея тук, наред градината!

Със сърдито изражение той заразтрива бедрото си.

— На Блекмор му разрешихте. Видях какви ласки му позволихте. Каква изкусителка сте само.

— Не съм давала на Блекмор никаква свобода, уверявам ви.

— На мен не ми изглеждаше така. — Гласът му звучеше заплашително. Контето стана от пейката. — Извивахте гръб и

мъркахте като котка пред огнище. И преди да свърши тази вечер, кълна се, че ще ви накарам да направите всичко това и за мен.

Когато Полък пристъпи към нея, Емили насочи ветрилото си към него, сякаш държеше кама. Все още не бе наясно с мъжката анатомия, но знаеше едно: мъжете доста пазеха интимните си части. Неведнъж бе виждала момчетата на село как падаха на земята, гърчейки се от болка, след удар в слабините. Пластинките на ветрилото ѝ изтъняваха към края и завършваха твърдо като острие, така че сгънато изглеждаше доста заплашително.

— Ако се приближите още, ще ви пробода. Чувате ли ме?

Полък с тревога погледна надолу и сякаш се поколеба, преценявайки опасността, която заплашваше неговото съкровище.

— Няма да посмеете...

— Ще посмее и още как — прозвуча съвсем наблизко женски глас.

Когато Емили и мистър Полък едновременно обърнаха глави към нея, лейди Дънди излезе от храстите, обкръжаващи беседката. Изражението на лицето ѝ изглеждаше наистина заплашително.

— Във вените на дъщеря ми тече войнствената кръв на шотландците, глупако! Тя няма да се поколебае да те накълца на парчета.

Емили въздъхна от облекчение, а Полък пребледня и отскочи от нея, сякаш бе змия, в която внезапно бе разпознал усойница.

— Лейди Дънди. Не е това, което си мислите. Аз... аз...

— Напълно разбирам какво става. — Графинята нахлу в беседката. — И мога да ви уверя, че няма да допусна това да се случи отново.

Изражението му се помрачи.

— Тогава би трябвало да държите по-изкъсо своенравната си дъщеря. Аз съвсем не съм единственият с когото се среща на усамотени места.

Емили едва сдържа стона си. Сили небесни, ако разкажеше на лейди Дънди за Джордан...

Графинята измери Полък с леден поглед и усмивката му веднага се изпари.

— Мистър Полък, разбирам, че се движите в много по-висок кръг, отколкото заслужавате.

Той нервно подръпна набрания си на талази шал.

— И така — продължи тя с назидателен тон, — ако някога чуя, че повтаряте тази лъжа... Или по-просто казано, ако чуя, че говорите за дъщеря ми не с уважението, което ѝ се полага, дори пред кухненската прислужница на някое незначително домакинство в най-отдалеченото кътче на Англия, ще направя така, че никога да не ви приемат в обществото. За разлика от дъщеря ми, съм въоръжена с нещо повече от ветрило. И с голямо удоволствие ще използвам своето положение и връзки, за да ви унищожа. Надявам се, че ме разбрахте?

От лицето на мистър Полък бяха изчезнали всички цветове. Графинята се обърна към Емили и с не чак толкова студен глас каза:

— Хайде, Ема, време е да си вървим. Не бива да закъсняваме за бала у Уинстед.

— Да, мамо — бързо отвърна тя и почти скочи от стъпалата на беседката.

Лейди Офелия стисна здраво ръката ѝ, като почти я влачеше през градината. Момичето не я винеше за гнева ѝ. Жената можеше да си помисли Бог знае какво за нея, особено след подлите нападки на Полък.

— Лейди Дънди — осмели се да каже накрая Емили, — моля ви да ми простите...

Дамата спря близо до входа на къщата и я изгледа с недоумение.

— Да ти простя? За какво? Този непоправим луд... — Очевидно думите ѝ не бяха достатъчни и тя погледна назад, където в беседката бе останал да седи Полък, унило отпуснал главата си в ръце. Графинята снижи глас: — Аз виня себе си, не теб. Господи, спаси ни и ни прости. Знаех какво се опитваше да постигнеш, като отиде на разходка с него, но бях длъжна да го предотвратя. Ти си още дете. Нямах никаква представа колко мерзки могат да бъдат мъжете. Но аз съм достатъчно възрастна, за да го знам. Позволих на Рандолф да те изпрати като агне на заколение. Би трябвало да ме бичуват за това.

— Не бива да се обвинявате. Аз съвсем не съм дете. Знаех за опасността, когато излязох навън. Просто подцених характера на мистър Полък. Следващия път ще бъда по-внимателна.

— Няма да има следващ път. — Възрастната жена изправи решително рамене. — Ще сложа край на този маскарад. От самото начало си беше лудост и не бях против само защото си мислех, че си се

съгласила да участваш доброволно. Но достатъчно! Повече няма да стоя и безмълвно да гледам как едно невинно момиче се принася в жертва заради глупавата ми племенница.

— Но вие не можете да прекратите това сега. — Емили много добре познаваше лорд Несфилд. Той със сигурност щеше да изпълни заплахите си.

— Разбира се, че мога. Още днес ще кажа на Рандолф да се оправя както иска. Има трима заподозрени. Нека сам да разбере кой от тях е виновен.

— Не, няма да допусна това. — Когато графинята я погледна недоверчиво, Емили промърмори със заекване: — И... исках да кажа, че съм дала обещание на вашия брат и съм длъжна да го спазя.

Лейди Дънди се намръщи:

— Глупости! Забрави за криворазбраното си чувство на преданост. Сигурна съм, че баща ти е работил усърдно, за да заслужи дохода, който получава от Рандолф. Ти нищо не дължиш на брат ми.

На Емили и без това ѝ бе достатъчно трудно да лъже. А да лъже лейди Дънди бе все едно да лъже баща си — бе много неприятно изживяване. Но се налагаше.

— Не става въпрос за лоялност към лорд Несфилд, а за преданост към Софи.

— Глупости! Когато за пръв път чу за нашия план, отказа да участваш. Нямахте нищо против Софи да се омъжи за всеки глупак, когото пожелае. Съгласи се след разговора с Рандолф. Какво ти каза той? Можеш да ми се довериш, нали знаеш? Аз мога да ти помогна.

Никой не можеше да ѝ помогне. Ако разкажеше на своята покровителка всичко, щеше да даде на лорд Несфилд властта да разгласи *цялата истина* за смъртта на майка ѝ, която тя не бе в състояние да опровергае.

— Нямам какво да ви кажа.

— Не, определено има нещо. Кажи ми, скъпа. Всичко ще се оправи.

По гласа на лейди Дънди личеше, че не бе свикнала да приема откази. Емили изведнъж си спомни как Джордан се бе опитал да измъкне признание от нея. Проклети да са всички лордове и дами и техните властни гласове!

Е, щеше да устои на графинята, както бе устояла на Джордан.

— Вие ми обещахте, че ще мога да се забавлявам известно време в Лондон, да нося скъпи рокли и да танцувам всяка нощ до зори. Отказвате ли се от обещанието си?

Графинята присви очи и я погледна.

— Можеш да играеш тази роля пред другите, Емили, но не е нужно да се преструваш пред мен. Не забравяй, на мен ми е известно, че не си лекомислена дъщеря на леърд, чиято единствена цел в живота е да се забавлява.

— Лекомислена дъщеря на леърд — това е част от мен. Нима сама не ми го казахте?

На графинята явно не ѝ хареса, че използваха думите ѝ срещу нея.

— Емили...

— Ако кажете на лорд Несфилд, че не трябва да продължавам с това, а аз заявя, че възнамерявам да продължа, как мислите, какво ще стане тогава?

Лейди Дънди скръсти ръце пред гърдите си.

— Не можеш да продължиш този маскарад без мен, така че дори не си помисляй за това. Как ще изглежда отстрани, ако майката на лейди Ема изостави дъщеря си наред първия ѝ сезон в Лондон?

— И как ще изглежда наистина? Майката на лейди Ема ще трябва или да измисли някаква история, или да разкаже истината на всички и да унищожи репутацията на брат си, на истинските си дъщери, а също и своята собствена. — Емили преглътна буцата заседнала в гърлото ѝ. — Да не говорим за репутацията на Емили Феърчайлд.

За известно време графинята само се взираше в момичето. След това устните ѝ се изкривиха в сдържана усмивка.

— За девойка, отгледана от свещеник, си прекалено безочлива.

— Не аз започнах това, милейди, а вие с брат ви. Но аз непременно ще доведа тази история до край, с вас или без вас.

— Не ми оставяш друг избор, нали?

Емили едва не припадна от облекчение.

— Наистина, не трябва да се тревожите за мен. Мога да се справя. Освен това, мистър Полък беше единственият, който си позволи такава свобода. Всички останали мъже се държаха като истински джентълмени в мое присъствие.

— Дори и Блекмор?

Проницателността на тази жена бе невероятна. Емили се поколеба само за миг преди да излъже:

— Да, дори и графът.

Сега щяха да последват въпроси какво бе имал предвид мистър Полък, след като бе предявил обвиненията си. Как щеше да обясни?

Но очевидно лейди Дънди също не искаше да се задълбочават в този деликатен проблем, както и самата тя.

— Е, добре, ще продължим, както преди. — Но когато девойката понечи да ѝ благодари, графинята добави: — Макар че сега ще бъде много по-внимателна придружителка. Не желая отново да се случи нещо подобно.

— Аз също — искрено каза Емили. Дори лорд Несфилд нямаше право да иска това от нея.

ГЛАВА 9

„Противниците ни обикновено наричат бързината на ума ни «фантазия» или просто «хрумване» и слагат на собствената си инертност благовидния етикет на «разсъдливост» и «убедителност»“.

Мери Астел „Есе за защита на жените“

Текстът на бележката, която получи Емили на следващия ден след закуската у лейди Астромонт, бе съвсем официален. Но явно в нея се криеше някакво тайно послание.

Емили бе прочела писмото, получено предишната сутрин, вече четири пъти, като се опитваше да разгадае, какво се крие между думите, надраскани на гърба на визитката на лорд Сейнт Клер.

„Уважаема лейди Ема!

Ще ми окажете ли честта да посетите утре с мен Британския музей? Лорд Елджин е експонирал колекцията си от мраморни скулптури и съм убеден, че ще изпитате огромно удоволствие да ги разгледате. Ще ви взема в единнадесет сутринта, ако решите да се присъедините към мен.

*Ваш предан приятел:
виконт Сейнт Клер“*

Разбира се, веднага бе изпратила потвърждение. Как би могла да пропусне такава възможност? Въпреки това, поканата я заинтригува, защото бе дошла от човек, заявил, че се интересува повече от братовчедка ѝ. Като прибра бележката в чантичката си, Емили влезе

във фоайето, където лейди Дънди си избираше пелерина от предложените ѝ от иконома Картър.

— Може би лорд Сейнт Клер има предвид приятелска разходка — каза девойката.

Лейди Дънди подигравателно повдигна вежди.

— Да, а може би таласъмните наистина съществуват. Уверявам те, Сейнт Клер има предвид нещо повече.

— Със сигурност е така! — Лорд Несфилд ги наблюдаваше, седнал на един стол в салона, като местеше лорнета си ту към едната, ту към другата. След това намръщено го насочи към Картър.

— Лейди Дънди ще се справи сама. Ще те извикам, ако е необходимо.

Никой не проговори, докато Картър не излезе. Слугите не биваше да знаят за маскарада с Емили, защото нито графинята, нито маркизът им се доверяваха напълно. Тъй като никога досега не бяха срещали нито лейди Дънди, нито децата ѝ, слугите вярваха, че Емили е нейна дъщеря.

Възрастната дама дори бе измислила правдоподобна история, за да може момичето да получава писма от баща си, без да буди подозрения. Беше им казала, че Емили Феърчайлд е гостенка, която очакват да пристигне в Лондон, но доста интензивно пътува, и кореспонденцията ѝ пристига при тях. Това позволяваше на младата жена да отговаря на пастора, без да му разкрива, какво всъщност се случва. С всичкото това увъртане обаче, бе трудно да се говори пред прислугата.

Веднага щом икономът излезе от полезрението му, лорд Несфилд каза:

— Когато вчера вечерта Сейнт Клер дойде тук, той внимателно разпита слугите за Софи. За малко да се разкрива, толкова сигурен бях, че той е мъжът. — Маркизът въздъхна. — Но след това си отиде, без дори да се опита да ги подкупи, за да му позволят да я види. Кълна се, много бих искал да зная, какво беше намислил този мошеник.

— Днес ще разберем — каза лейди Дънди.

— Не виждам как — измърмори сърдито той. — Ако ти ще се навърташ наоколо, няма да каже нищо на мис Феърчайлд. Нека момичето да отиде само. Тогава сигурно ще разбере повече.

— Рандолф! Срамувам се от теб. — Графинята подаде на Емили бял като сняг дантелен шал. — Ти никога не би изпратил собствената си дъщеря на разходка без придружител. Имаш ли дори най-малката представа за благоприличие?

Маркизът се намръщи.

— Все едно в подобна разходка може да има нещо благоприлично. Мили боже! Той ще я води да разглежда мраморни статуи. Работите отиват на зле, ако един млад мъж си мисли, че като покаже на една млада дама скандалното изкуство на древните гърци, я ухажда подобаващо. Не виждам с какво би могло да ѝ навреди още една малка небрежност.

— Това е, защото имаш своеобразна представа за благоприличието — възмути се графинята. — Според теб е скандално на една млада дама да се показват произведения на изкуството, но да рискува своята добродетел не е.

— Ако наистина се нуждае от придружител, защо не изпратиш Хана? — Хана бе прислужница, специално наета за Емили. — Тя е срамежливо момиче и няма да му попречи да поговори с мис Феърчайлд насаме.

— Точно от това се страхувам — измърмори на себе си лейди Дънди, докато си избираше чадър.

— Какво? Какво каза? — попита брат ѝ, като я изгледа през лорнета си.

— Нищо, скъпи. — Лейди Дънди намигна на Емили. — Рандолф, не бива да се тревожиш. Ще оставя Емили насаме с този мъж за няколко минути. Сигурна съм, че това ще бъде достатъчно. Ако имаме късмет, ще можем да изключим Сейнт Клер от заподозрените и да се съсредоточим върху мистър Полък. След закуската у лейди Астромонт ние с Емили вярваме, че е напълно възможно Полък да избяга със Софи. Той би спечелил най-много от евентуален брак с нея.

— Не забравяй за Блекмор — добави лорд Несфилд. — Той също е сред заподозрените.

Лейди Дънди прекрати търсенето на чадър.

— Отначало си мислех, че това е глупава идея. Но сега не съм толкова сигурна. Той постоянно се навърта около Емили. Мисля, че трябва да имаме предвид и тази възможност. — Графинята погледна

девойката: — Той разговаря ли с теб на приема на лейди Астрамонт, скъпа? Пита ли те за Софи?

— За съжаление нямахме възможност да останем насаме — искрено отвърна Емили, като се помоли лейди Дънди да не бе чула публичния ѝ отказ за разходка в градината. Тя бе обмисляла да каже на графинята за подозренията на Джордан, но сега се опасяваше, че това само щеше да я подтикне да прекрати маскарада, с което да възпламени яростта на лорд Несфилд. Не, трябваше да се справи с това сама.

Най-сетне лейди Дънди си избра чадър.

— Жалко, че не си могла да поговориш с него. Е, ще имаш и други възможности.

Ето от това Емили се страхуваше най-много. Дори тази разходка я тревожеше. В края на краищата лорд Сейнт Клер и Джордан бяха приятели. Може би виконтът я бе поканил с една-единствена цел — да я разпита по негова молба.

Ами ако лорд Блекмор бе този, когото търсеха? Въпреки глупавата теория на лорд Несфилд, девойката не отхвърляше възможността Софи да се харесва на Джордан и единственият начин да разбере това, бе като поговори насаме с него.

Звукът на копита по паважа, приближаващи към верандата, накара лейди Дънди да побутне Емили към вратата на гостната.

— По-бързо, мила моя, влез в стаята. Не е добре, ако те заварят в очакване на Сейнт Клер. Рандолф, трябва да се скриеш. Не искаш да изплашиш младежа, нали? О, къде се дяна чантата ми? Кълна се, понякога си мисля, че нарочно шият всички тези аксесоари толкова малки само за да ме дразнят. Картър, ела тук!

Докато лорд Несфилд се отдалечаваше накуцвайки по коридора, Емили влезе в гостната. Искаше ѝ се да се бе сетила да си приготви успокояваща отвара. Днес щеше да ѝ се отрази добре.

Лейди Дънди бързо влезе в стаята и скоро двете чуха хлопването на входната врата, след което до тях долетяха мъжки гласове. Малко по-късно влезе Картър и обяви пристигането на лорд Сейнт Клер.

Щом влезе в гостната, виконтът топло се усмихна на Емили. В действителност през по-голямата част от времето той бе очарователен, макар и понякога да я лишаваше от спокойствието ѝ. С черната си коса

и още по-тъмни очи той ѝ напомняше за пантерата, която бе видяла в една книга — лъскава, тиха и смъртоносно опасна.

Днес обаче изглеждаше приятелски настроен. Размениха си обичайните поздрави. Вежливи поклони и реверанси. Лорд Сейнт Клер не показва ни най-малко недоволство, когато лейди Дънди обяви, че има намерение да ги придружи на разходката.

— Значи ще се насладя на компанията не на една, а на две красиви дами. Очертава се прекрасен ден! — Той потърка радостно ръце. — Е, готови ли сте да видите гръцките статуи?

В отговор на тяхното съгласие, младият мъж им предложи ръцете си и ги съпроводи до входа. Щом излязоха на верандата, Емили погледна надолу и видя Джордан, който стоеше до каретата — своята карета.

Тя внезапно спря. В шоколадовокафявото си палто и тесни бежови панталони, той изглеждаше леко небрежен, но както винаги неподражаем и красив. В очите му, устремени към нея, се четеше предизвикателство и насмешка. Сърцето ѝ лудо заби и тя впи пръсти в ръката на лорд Сейнт Клер.

— Надявам се, нямате нищо против, че поканих лорд Блекмор да се присъедини към нас — спокойно каза той. — Каретата ми е прекалено малка, за да се чувстваме удобно тримата, и лорд Блекмор любезно предложи своята в замяна на честта да ни придружи.

Спри да го гледаш втренчено като глупачка, наруга се Емили. Именно това иска той — да те изкара от равновесие. Тя не осъзнаваше, че все още стои на стъпалата на верандата, докато лорд Сейнт Клер не я попита с тревога:

— Добре ли сте, лейди Ема?

Младата жена извика на лицето си измъчена усмивка в опит да възвърне самообладанието си.

— Нищо особено. Просто... Имам леко главоболие, това е всичко, и на слънце болката малко се усилва.

— Ако не се чувстваш добре, съм уверена, че лорд Сейнт Клер ще се съгласи да отложи разходката — намеси се лейди Дънди.

— Разбира се, без съмнение — каза той с очевидно разочарование. — Може би ще се почувствате по-добре, ако седнете?

На Емили ѝ се прииска да каже „да“, да се скрие в къщата и да заяви, че главоболието не ѝ позволява да отиде. Но ако избягаше

страхливо, Джордан щеше само още повече да затвърди предположението си, че тя е самозванка.

Подигравателната му усмивка я накара да реши:

— Не, всичко е наред. За нищо на света няма да се откажа от тази разходка.

Когато слязоха по стълбите, лорд Сейнт Клер помогна на лейди Дънди да се качи в каретата и остави Емили с Джордан. Докосването им, когато я повдигна, за да влезе, бе толкова кратко, че отстрани бе невъзможно да се забележи, но тя го почувства с цялото си същество. Пръстите му, пъргави и силни, стиснали облечената ѝ в ръкавица ръка... бедрото му, опряно в полите ѝ... другата му ръка, подпиреща гърба ѝ, гореща силна и до болка позната.

Добре че поне не ѝ се налагаше да седи до него. Лорд Сейнт Клер учтиво бе заел мястото срещу графинята, като предостави на Емили възможността да седне до нея.

Но и да седи срещу Джордан не бе много по-добре. Неговата карета, разбира се, беше просторна, но недостатъчно, за да избегне докосването на обутите му в меки ботуши крака, опрени до нейните пантофки. Когато потеглиха, той ги протегна към вратата. Емили почувства как прасецът му се опира в нейния, но полите ѝ скриха маневрите му от погледа на лейди Дънди.

Девојката потрепери и го стрелна с очи. Нима го бе направил нарочно? Греховните му, разбиращи очи срещнаха нейните. О, да, беше го сторил напълно умишлено. Когато ѝ се усмихна и я огледа многозначително, тя усети как ѝ става горещо.

Нямаше значение, че бе облечена в строга дневна рокля с набрана около нея пелерина, а на краката си имаше дебели чорапи. Нито че ръцете ѝ бяха скрити в ръкавици, а почти цялата ѝ коса бе напъхана под шапка, оставяйки лицето ѝ единствената плът, изложена на показ.

Със същия успех можеше и да е напълно гола. Емили усети погледа му да преминава по всеки сантиметър от кожата ѝ под дрехите като забранена ласка. Тогава той погали крака ѝ бавно и отмерено и накара кръвта ѝ да кипне и да потече като горещи струи в цялото ѝ тяло.

Тя се опита да дръпне дискретно крака си. Нахалникът просто протегна своите в същата посока и този път съвсем явно и нахално ги

притисна към нейните. Емили нямаше никаква възможност да се отдръпне без останалите да забележат. Дявол да го вземе!

Постара се да не обръща внимание на крака му, така интимно притиснат към нейния, като опита да се убеди, че не означава нищо, тъй като той бе с високи хесенски ботуши, а тя с плътни чорапи.

Но когато отново започна да гали прасеца ѝ с бързи чувствени движения, дъхът ѝ секна. Цялото ѝ внимание бе насочено към потресаващия, възхитителен контакт между тях. Той я галеше отново и отново, кракът му правеше любов с нейния с бавни, изкусни движения.

Каретата внезапно ѝ се стори твърде тясна. Когато ласката предизвика силно порочно желание в най-интимните части на тялото ѝ, тя неволно потръпна.

— Студено ли ви е, лейди Ема? — подигравателно попита Джордан.

Тя го погледна умоляващо, но той ѝ се усмихна и умишлено плъзна върха на ботуша си по прасеца ѝ, карайки я отново да потръпне.

Графът се усмихна със задоволство:

— Може би имате нужда от одеяло? Сигурен съм, че тук някъде има едно.

— Д-добре съм, лорд Блекмор — успя да произнесе тя със запъване. — Съвсем удобно ми е, благодаря ви.

Лорд Сейнт Клер внимателно я погледна и когато Джордан отново прекара върха на ботуша си по глезена ѝ, се намръщи, което я наведе на мисълта, че е забелязал.

— Нека да разкажем на дамите за колекцията, Джордан — внезапно предложи виконтът, а гласът му прозвуча строго.

Графът се усмихна на Емили, без да обръща внимание на неодобрението в гласа на приятеля си.

— Разбира се. Ти им разкажи.

Лорд Сейнт Клер се поколеба. След това, без да го изпуска от поглед, каза:

— Изложбата представлява колекция от прекрасни, безценни скулптури от Партенона. Лорд Елджин ги донесе в Англия, когато беше посланик на Негово величество в Гърция, и ги продаде преди две години на Британския музей. Сега са изложени за разглеждане.

— Донесъл ги е в Англия? — мрачно попита Джордан, като престана да движи крака си. — По-добре кажи, че ги е откраднал, все едно е влязъл в нечий дом посред нощ и е задигнал семейното сребро.

Очевидно двамата приятели не за пръв спореха по тази тема.

Лорд Сейнт Клер погледна към полите на Емили и с лукава усмивка продължи:

— Но, Джордан, Елджин получи разрешение от правителството на Османската империя да ги отнесе.

Блекмор изсумтя подигравателно и се изправи на мястото си, като по този начин се отдалечи от краката на девойката, за нейна радост.

— Може да кажеш, че е получил разрешение и от Наполеон! Турците са завладели Гърция точно както Бонапарт Италия. Не са имали никакво право да разграбват Партефона. Елджин би следвало да поиска разрешение от гърците. Но той не е, и както чух, те не са особено доволни от това.

Сега, когато Джордан спря да я притеснява, Емили прояви интерес към разговора.

— Не разбирам. Той просто е взел тези скулптури от Партефона и ги е донесъл тук?

— Точно това е направил. — Очите на графа внезапно светнаха. — Благодарение на Елджин половината Партефон е изпратен на парчета в Англия. Той е осквернил храма.

— Но, Джордан — намеси се Сейнт Клер, — храмът и без това е бил разрушен от турците и Бог знае от кого още. Гърците не са се грижили за него. И ако Елджин не бе изнесъл скулптурите, може би французите щяха да го направят.

— Поне те нямаше да ги захвърлят във влажен хангар да се разяждат за шест години, докато Елджин се опитва да убеди Британския музей да ги купи. Да не мислиш, че се е отразило добре на статуите? Мой познат от музея — човек, занимаващ се с почистването им — каза, че скулптурите са в много лошо състояние, заради дългото им излагане на влажния Лондонски въздух. Какво право има Елджин да унищожава исторически паметници от голямо значение и да ги пренася в жертва за свои лични цели?

— Но как са му позволили да стори подобно нещо? — попита Емили шокирано, потресена от чудовищното деяние.

Джордан издаде звук на отвращение.

— Наистина — как? Нашите съграждани дори не осъждат този дявол.

— Това не е вярно — сухо отбеляза лорд Сейнт Клер. — Ти си го порицавал публично достатъчно, за да компенсираш нашето мълчание. Дори се изненадах, когато пожела да дойдеш с нас, за да видиш скулптурите.

— Аз съм в борда на директорите на музея и възнамерявам да проверя как се съхраняват. — За миг той стисна яростно устни. След това погледна Емили и лицето му се проясни. — Освен това, не можах да устоя на изкушението да съпровозя две толкова прекрасни дами.

И за да подсили коментара си, той отново изпъна крак и го опря в нейния. Емили го изгледа гневно и стовари токчето си върху носа на ботуша му. Напълно излишно усилие. Единственият му отговор бе да погали крака ѝ по цялата дължина от прасеца до коляното.

Проклет да е!

Лейди Дънди каза:

— Аз от своя страна, много се радвам, че ще видя скулптурите, без значение как са попаднали тук. В Шотландия рядко имаме възможност да видим такива съкровища, не е ли така, скъпа?

Това наведе Емили на една идея.

— Не говори така, мамо! Само ще затвърдиш лошото мнение на лорд Блекмор за нашата страна. — Тя погледна с усмивка Джордан.

— Лошо мнение? — повтори графинята с присвити очи.

Девојката с удоволствие предаде всичко, което графът бе казал за Шотландия по време на закуската у лейди Астромонт, и по този начин го принуди да обясни думите си на лейди Дънди. Нека се погърчеше малко пред графинята — напълно си го бе заслужил.

Той се намръщи, а Емили и лорд Сейнт Клер си размениха триумфални погледи. Докато стигнат до Британския музей, графинята не спря да лее възвишени хвалби за Шотландия, а Джордан се въсеше мрачно като самия бог на войната. Емили с всички сили се бореше да не се разсмее. Тържеството ѝ продължи и когато Сейнт Клер предложи да помогне на двете дами да слязат от каретата. Освен това, виконтът взе ръката ѝ и остави приятеля си с лейди Дънди. На Емили ѝ се прииска да го разцелува. Очевидно бе напълно наясно, че Джордан ѝ досажда.

Но няколко минути по-късно Блекмор я изненада, след като неочаквано изрази желание да покаже на графинята няколко картини, които се намираха в друга зала, а лорд Сейнт Клер обяви, че двамата с лейди Ема ще останат да разгледат произведенията в помещението, в което се намираха.

Не бе очаквала това, но всичко се нареждаше много удобно. Не само се бе отървала от Джордан за известно време, но и бе получила възможност да поговори с виконта насаме.

Като се огледа бегло наоколо, за да се увери, че спътниците им са се отдалечили достатъчно, лорд Сейнт Клер поведе Емили към залата, където бяха изложени скулптури от Партенона. Тя затаи дъх, когато видя първата от тях — глава на кон, издялана от мрамор с такава прецизност, че се виждаше всяко косъмче от гривата му и всеки мускул по муцуната му.

Какво невероятно изкуство! Заради това си струваше да изтърпи и отвратителното поведение на Джордан.

Оттам обиколиха залата, за да се полюбуват на безглавите скулптури на две жени, чиито дълги, разголени роби не оставяха място за въображението, и кариатида — цяла скулптура на жена, служила за колона в Партенона.

Едва тогава лорд Сейнт Клер заговори:

— Малко ми напомня за Софи.

— Да, наистина. Има същите очи. Толкова невинни.

Мъжът леко докосна мрамора, а после отпусна ръка.

— Как е тя?

— Вече е по-добре. Не бива да се тревожите за нея.

— Тя боледува от седмици. Когато отидох да я посетя, дори не ми изпрати бележка. — Той се намръщи. — Знае ли, че ще се срещнете днес с мен?

— Да, разбира се!

— И не ви предаде съобщение за мен, дори една думичка?

Емили трескаво опита да измисли нещо. Но колкото по-дълго мълчеше Софи, толкова по-силно щеше да се вълнува той и вероятно щеше да се издаде.

— Не. — Но не можа да се сдържи и добави: — Спеше, когато тръгнах.

Младият мъж объркано прокара пръсти през косата си.

— Когато отидох да я посетя вчера, докато вие с лейди Дънди не си бяхте у дома, слугите даже не ми позволиха да я видя. Каква е тази ужасна болест, че дори не се допускат посетители при нея?

Неговата загриженост беше трогателна. Ами ако беше той? И наистина бе влюбен в Софи? Нима бе толкова ужасно да бъдат заедно? Лорд Сейнт Клер очевидно не бе лош човек, без значение какво мислеше лорд Несфилд.

— Не се допускат посетители не заради нейната болест, а просто от женска суета, уверявам ви — излъга Емили. — Кое младо момиче би искало нейните приятели да я видят бледа и болнава, без да е облечена в някоя от красивите си рокли?

Събеседникът ѝ присви устни в тънка линия.

— Това не е типично за лейди Софи. Не ми изглежда суетна. Всъщност, никога не съм срещал толкова откровено и скромно момиче. Това беше и причината, да ѝ предложи вниманието си.

Причината да ѝ предложи вниманието си. Тези думи бяха по-подходящи за някой, който си избираше породиста крава, отколкото любима. Вероятно бе избързала с преценката си за чувствата на лорд Сейнт Клер.

— Освен това — продължи той, — нямам доверие на баща ѝ. Мисля, че може да я държи под ключ, далеч от посетители, за да предотврати нежелан брак.

Сърцето на Емили тревожно заби. Думите му бяха прекалено близо до истината, за да се окажат случайни. Какво трябваше да му отговори? Как да го накара да каже още нещо? Трябваше да се увери със сигурност, че именно той се бе опитал да отведе Софи, преди лорд Несфилд да го обвини открито.

Тя опита по-директен подход.

— Да не би да искате да кажете, че вашите отношения с братовчедка ми са отишли толкова далеч, че се е наложило баща ѝ да използва тази тактика?

Виконтът стисна зъби, без да сваля поглед от статуята. Мили Боже, как щеше да разбере нещо, щом не можеше да види очите му? Със затаен дъх очакваше отговора му.

Внезапно той въздъхна уморено.

— Не знам какво да кажа. Последния път, когато се срещнахме, бяхме много близо до разговор за брак. Но баща ѝ ни прекъсна и

оттогава не съм я виждал. И сега не знам какво да мисля.

Мили Боже, сигурно беше той! Емили почувства облекчение. Вече не биваше да се страхува, че ще я разобличат. Можеше да сложи край на отвратителните лъжи.

Но дали пък не избързваше? Нуждаеше се от повече доказателства.

— Обърнахте ли се към чичо Рандолф с предложение?

— Не искам да го правя, преди да съм сигурен в чувствата й. Мълчанието й ме кара да се чудя дали не съм сгрешил в преценката си. Ако тя не е споделила дори на вас, собствената й братовчедка, за мен...

— О, но тя го направи! — Трябваше да го окуражи иначе никога нямаше да разбере дали е той със сигурност. — Поговорихме си доста за вас след първия ми бал.

— И какво каза тя?

— Е... не мога да ви кажа това. — Девојката се усмихна смутено. — Софи никога не би ми простила, ако издам тайните й.

Погледът му се стрелна към нея и в дълбините на черните му очи видя подозрение.

— Да не би да си играете с мен, лейди Ема?

Тя потрепери. Бе разкрил онази част от характера си, която до този момент пазеше скрита. Опасната му страна.

— Не е така, но ако вие дори не искате да говорите с чичо ми, не виждам защо да ви казвам всичко за братовчедка ми. Не би било честно, особено ако той не ви одобрява.

Сейнт Клер я гледаше и сякаш водеше някакъв вътрешен спор със себе си.

— Искам да ви призная нещо. — Когато млъкна за момент, тя затаи дъх. — Виждате ли...

— Ето ви и вас — чу се гръмък женски глас, когато лейди Дънди се плъзна в стаята, плътно следвана от Джордан. — Помислихме, че сме ви изгубили.

Емили изгледа унищожително графинята. Беше толкова близо, дявол да го вземе! Той беше на косъм да й разкаже за бягството, беше сигурна в това. И сега, благодарение на свръх грижовните инстинкти на майка й, се налагаше да опита отново. Искаше й се да се разплаче от отчаяние!

Лейди Дънди въобще не обърна внимание на съкрушения вид на момичето, както и на лорд Сейнт Клер, впрочем. Тя се втурна към тях и размаха ръка сякаш да обхване цялата сграда.

— Прекрасно е, не мислите ли? Много съм щастлива, че ни поканихте Сейнт Клер. — Тя се усмихна на Емили. — Не е ли прелестно, скъпа?

— Да, мамо. Така е.

Възрастната дама въздъхна.

— Но от това ходене се уморих ужасно много.

— Може би трябва да си починете малко преди да продължим — каза бързо лорд Сейнт Клер, отново възвърнал любезния си и вежлив тон. Той подаде ръка на графинята.

— Мисля, че в съседното помещение има пейки.

Увивайки ръка около лакътя му, лейди Дънди се огледа, след което направи гримаса.

— Мили Боже! Трябва да съм си забравила шала някъде. Нямам представа къде, ще го потърсиш ли, Ема?

— Разбира се, мамо.

— Вземи и лорд Блекмор със себе си, той може да се оправи наоколо.

С лукава усмивка Джордан ѝ подаде ръка. Тя дори не можеше да протестира. Не и когато *майка ѝ* бе дала одобрението си. Лейди Дънди днес бе в чудесна форма и успя да уреди не само една, а цели две усамотени срещи, така че Емили да си свърши работата. Само ако знаеше какво бе направила?

Чувствайки неизбежното, девойката позволи на Джордан да я отведе в съседната стая. Какво да прави сега? Как да го заблуди?

Веднага щом другите се изгубиха от поглед, тя опита да освободи ръката си, но той не ѝ позволи и положи и другата си длан върху нейната.

— Мисля, че започвам да харесвам майка ти — прошепна в ухото ѝ младият мъж. — Очевидно знае какво е най-доброто за теб. Или трябва да кажа *кой* е най-добрият за теб.

Проклетник! Тя отметна глава и му се усмихна хладно.

— Не се ласкайте, лорд Блекмор. Мама може и да ви харесва, но не и аз.

— Така ли? Не беше нужно да идваш днес, почти си мислех, че няма да го направиш, след всички тези глупости за главоболието и така нататък.

— О, не бяха глупости. Уверявам ви — каза сладко тя. — Всеки път щом ви видя, ме заболява главата.

Докато бързо преминаваха през стаята, Емили се оглеждаше за шала, но не и той.

— И двамата знаем, защо получаваш главоболие — промърмори Джордан.

— Защото сте неприятен, арогантен и несравнимо скучен?

Мъжът се изсмя на явната лъжа, после погали ръката ѝ, като започна от края на късата ѝ ръкавица и стигна до върховете на пръстите, с нежност, от която дъхът ѝ спря.

— Получаваш главоболие поради същата причина, заради която трепереше в каретата по-рано. — Той направи пауза. — Защото те кара да си спомняш.

— Да си спомням какво? — Тя издърпа ръката си и се обърна към него. — Начинът, по който ми се нахвърлихте на бала преди две вечери?

Очите му потъмняха, когато погледите им се срещнаха.

— Не, не тогава.

Дявол да ги вземе, подозренията и всичките му скрити намеци. Не биваше да позволява това да се случи.

Емили се извърна и тръгна към една от другите стаи.

— Няма да стоя тук и да слушам глупостите ви. Отивам да потърся шала на мама.

Той я хвана за ръката и я обърна в друга посока, с дяволска усмивка на лицето.

— Сбърка посоката. Лейди Дънди и аз не сме ходили в тази стая, опитай с онази там.

Вратата, към която я поведе, беше по-малка и затворена. Може би, ако не беше толкова ядосана, щеше да забележи пазача, който се поклони почтително на Джордан. Щеше да обърне внимание и на това, че се наложи да я отключи.

Но когато пристъпи в сумрачната стая и вратата се оказа зад гърба ѝ, тя осъзна, че бе направила огромна грешка. Тук нямаше никой друг. Бяха съвсем сами.

ГЛАВА 10

*„На кого не му се е случвало да вярва сяпо
и да бъде заблуден?“*

Елиза
английска
„Любов“

Кук,
поетеса,

Прекрасно, помисли си Джордан, когато ключалката на вратата щракна. Както обикновено, планът му проработи брилянтно. Благодарение на лейди Дънди и нейната необяснима помощ, всичко мина повече от добре и го избави от необходимостта да измисля някаква история, за да доведе Емили тук. Момичето го бе последвало без възражения.

Нейната покорност обаче не трая дълго. Тя веднага се обърна към вратата, щом чу, че пазачът ги заключи. Прекрасните ѝ очи станаха огромни като чинии и тя ядосано се нахвърли на Блекмор:

— Как си позволявате! Да не сте си загубил ума? Кажете му да отключи вратата! Веднага!

— Успокой се. Не е това, което си мислиш. Тази стая е затворена за редовни посетители на музея, така че докато сме тук, вратата трябва да остане заключена. Пазачът ще я отвори, когато си тръгнем. Трябва само да почукаме.

— Искам да си тръгна сега!

Емили се втурна към вратата, но Джордан я хвана, преди да я достигне.

— Не можеш, преди да видиш това.

Той посочи нещо зад нея и тя мрачно се обърна натам. И буквално застина на място.

— Мили Боже! — с благоговение възкликна при вида на голям камък, поставен на груб дървен пиедестал. — Нима това е... е...

— Кентавър — завърши той вместо нея, — изсечен в така наречения метоп^[1].

Емили пристъпи напред и Джордан, без да ѝ пречи, проследи с поглед как доближава скулптурата. Мраморната плоча бе с размери четири на четири фута. Лявата ѝ половина бе покрита с прашно парче плат, но безглавият кентавър отдясно бе изсечен толкова релефно, че изглеждаше така, сякаш опитва да изскочи от мраморния блок.

— Извадили са го от южната стена на Партенона — тихо каза младият мъж. — Невероятно, нали? Помислих си, че ще ти хареса.

— О, много ми харесва! Това е най-доброто, което съм виждала досега.

Нейният искрен ентузиазъм го накара да се усмихне. И макар всичко да бе ловка маневра, за да смекчи лошото ѝ отношение към него, Блекмор беше доволен, че тя оцени произведение на изкуството, което го бе пленило от първия миг, в който го видя.

— Това е фрагмент от битката на кентаврите с лапитите.

— Може ли да го докосна?

— Разбира се.

Емили протегна ръката си през масата и допря пръсти до мраморния кентавър.

— Като жив е. Дори ребрата му се виждат под кожата, сякаш е истинско създание.

— Да, скулптурата е направена с голямо майсторство. — Графът се приближи и застана до нея. — Ето защо исках да я видиш.

Докато Емили разглеждаше метопа, той се наслаждаваше на нея. Самата тя бе като едно съвършено произведение на изкуството, за което човек само би могъл да мечтае. Красотата и гладкостта на бледата ѝ кожа би могла да си съперничи с мрамора, а изящните линии на стройното ѝ тяло, загатнати под роклята... Устата на Джордан пресъхна, а пръстите го засърбяха от копнеж да я докосне.

Защо жените винаги се обличаха в тези тънки полупрозрачни тъкани, навеждащи на мисли за изискани плодови сладкиши с фина пухкава глазура. Нима не разбираха, че пробуждат в мъжа непоносимо желание да махне проклетата обвивка и да стигне до нежната гореща сърцевина.

Всичките тези бели дантели я покриваха като захарна пудра. Бяха навсякъде — по краищата на ръкавите ѝ и по шала, наметнат на

раменете ѝ. Боже мой и наметалото ѝ беше от дантела. Футове от ефирната материя покриваха и шапката ѝ, която той веднага намрази, защото скриваше ароматната ѝ коса.

Тя го погледна, а на лицето ѝ все още бе изписано възхищение.

— Защо не е изложена до другите? Защо я държат заключена?

На графа му трябваша няколко секунди, за да проумее думите ѝ.

— Метопът? Почистват го след годините, прекарани в градината на Елджин. Мисля, че ще са им нужни няколко седмици, преди да го изложат.

— А защо ни позволиха да го видим?

— Както споменах, аз съм в борда на директорите.

— О, разбира се. Затова и пазачът ви познава. — На устните ѝ засия доволна усмивка. — Не знам как да ви благодаря, че използвахте влиянието си и ми дадохте възможност да видя това прекрасно произведение на изкуството.

Тя отново нежно погали скулптурата и той усети толкова силен пристъп на желание, че едва не простена на глас. Копнееше тези пръсти да докосват *него*, да гаят *него*. Искаше го повече от всичко досега.

— Почакай — каза Джордан и хвана ръката ѝ. Бавно измъкна ръкавицата от тънките ѝ пръсти. — Така ще можеш да го почувстваш по-добре.

Той сложи ръката ѝ върху мрамора, горящ от желание да я притисне към нещо друго, също толкова твърдо в момента.

Емили притихна, когато опря ръката ѝ до скулптурата. Стоящият до него метоп престана да съществува. Виждаше единствено стройната фигура на момичето, усещаше под дланта си топлите ѝ пръсти, чу как се учести дишането ѝ.

Няколко минути стояха в мълчание, толкова вгълбени един в друг, че тишината стана оглушителна.

Изведнъж тя отдръпна ръката си и го принуди да отмести своята. Без да откъсва очи от скулптурата, тя промърмори:

— Страшно е дори да си представя, че са държали подобно великолепие в калта. Това творение е прекрасно!

Джордан погледна одухотвореното ѝ лице, осветено от замечтана усмивка, толкова изтънчено и спокойно, сякаш бе изсечено от мрамор.

— Да, прекрасно е — с усилие произнесе той, потискайки страстното си желание да я сграбчи в обятията си и да я зацелува до безпаметност.

Господи, как я желаше! Но не биваше да я плаши, преди да стигне до най-важната си цел. Блекмор се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Искаш ли да видиш и останалата част — тази, която е скрита под кърпата за почитване?

Очите ѝ светнаха от любопитство.

— О, разбира се! Аз... аз искам да кажа — ако е възможно.

Радостното очакване, изписано на лицето ѝ, за миг го накара да изпита чувство на вина. Канеше се да ѝ извърти доста мръсен номер. Но искаше да разбере истината, нали така?

Като потисна угризенията си, Блекмор дръпна покривалото, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Нямахше нужда да поглежда към скулптурата, за да разбере какво вижда тя. Специално бе избрал метопа заради скритата под кърпата фигура.

Под покривалото се намираща безглава статуя на лапит. Бе сграбчил кентавъра за гривата, по всяка вероятност с намерението да му откъсне главата, която природата и времето вече бяха изтрили от камъка. Скулпторът бе изваял тялото на мъжа с голямо майсторство, като бе показал всеки мускул, всяко ребро, всяка вена. От раменете на воина падаше великолепно наметало, от което се виждаше всяка малка неравност или гънка. Но с изключение на мантията, мъжът бе напълно гол от главата до петите. Тя в никакъв случай не би могла да го пропусне. И ако това беше Емили Феърчайлд, реакцията ѝ би трябвало да се прояви достатъчно красноречиво.

И наистина. Тя изглеждаше шокирана. Челюстта ѝ увисна, очите ѝ се ококориха. И почервения от корените на косите до ноктите на краката си, което го накара да изпита огромно удовлетворение. Това беше Емили — трябваше да е тя!

След миг зашеметено мълчание, я чу да прошепва дрезгаво:

— Боже мой, той е великолепен!

Великолепен? Блекмор едва не се задави.

— Не те ли шокира?

Тя вдигна рамене:

— И защо? Аз съм от Шотландия, където мъжете не носят нищо под килтовете си.

Разочарование след разочарование. Нима Емили би могла да говори за килтовете с толкова небрежно безразличие.

Когато тя започна да разглежда скулптурата отблизо, той почувства силен пристъп на ревност.

— Тази част от метопа, като че ли ти хареса повече от предишната?

— Разбира се. Фигурата на мъжа е изсечена много добре.

Добре изсечена? А нямаше ли предвид добре провесена?

— Значи, тази голота не те притеснява? — безсмислено каза Джордан, нямаше сили да изостави темата.

— Разбира се, че не. Човешкото тяло не е срамно. Древните гърци са го разбрали, макар че явно на нас ни липсва тяхната мъдрост.

Как можеше да е толкова спокойна! Това бе просто немислимо! Но след това забеляза, че се бе опряла с ръка на масата, сякаш краката ѝ отказваха да я държат и присви очи. Ха! Тя просто се преструваше, че не е шокирана. Така беше! Реши да използва друг трик.

— Искаш да кажеш: „Гол излязох от утробата на майка си, гол ще се и завърна“, и така всичко си отива на мястото.

Със затаен дъх, той чакаше реакцията ѝ на цитата от Светото Писание.

— Предполагам, че е така. Кой поет цитирахте? Онзи лорд Байрон, от когото всички са така заинтересовани?

Тя мислеше, че ѝ бе рецитирал Байрон. Емили Феърчайлд би трябвало добре да знае един толкова известен цитат — дори на него му трябваша няколко часа, за да го намери в Библията, до която преди никога не се бе докосвал. Но лейди Ема...

Погледът ѝ небрежно се плъзна по мраморната фигура, като се задържа за малко на отпуснатия мъжки орган и графът едва сдържа стона си. Неговият собствен се намираше в състояние на възможно най-силна възбуда.

По дяволите! Можеше да допусне, че ще се преструва, че не е шокирана от голото тяло, и дори да повярва, че не е чувала цитата, който ѝ бе казал — но Емили Феърчайлд в никакъв случай не би могла да разглежда с такова неприкрито любопитство мъжки атрибути.

Сигурно Йън бе прав — момичето бе именно това, което твърдеше, че е — лейди Ема. Най-вероятно бе далечна роднина на дъщерята на пастора и нищо повече.

Не знаеше дали е разочарован, или се радваше. Ако тя не беше Емили, значи бе прав за дъщерята на пастора и нейната непорочност. Младата жена не го заблуждаваше. Сигурно още беше скрита в енорията и четеше цитати от Библията. И тя беше жената, която желаше.

Така ли беше? Той се загледа в лейди Ема, когато тя отстъпи назад, за да огледа по-добре цялостния образ. Заля го по-силно желание дори и от преди.

Но защо бе толкова силно привлечен от нея, ако това не беше неговата Емили?

Защото тя нямаше равна на себе си. Имаше остър като на мъж ум и женствено и съблазнително тяло. Всички жени, които бе срещал в живота си, бледнееха до нея. Тя възпламеняваше чувствата му и предизвикваше порочни желания и беше достижима. С нея не бе необходимо да се въздържа, както с Емили. Лейди Ема не беше невинна.

Младата дама въздъхна и лекия звук събуди страстното желание, което гореше в непокорното му тяло.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме при мама, преди да е пратила пазача на музея да ни търси.

Когато понечи да тръгне към вратата, той я хвана за ръката и я задържа.

— Не тръгвай още, Емили — каза графът нежно.

— Не бива да тревожа мама...

— Не се безпокоеше толкова за нея на бала у Мерингтън. Доколкото си спомням, не те интересуваха нейните желания.

Погледите им се срещнаха и Джордан прочете в очите ѝ уплаха. Панически ужас! Какво се бе случило с капризната кокетка?

Сякаш отгатнала мислите му, тя се усмихна хитро.

— Няма да ви хареса, ако мама нахлуе тук с охраната на музея, уверявам ви.

— Няма да ми хареса и ако си тръгнеш, без да ми дадеш дори една целувка. — Сърцето му биеше учестено, когато я придърпа към себе си. — Само една-единствена. Наложил ми се да преодолее много

трудности, за да организирам тази среща. Нима ще ме разочароваш, като започнеш изведнъж да се държиш сдържано.

Той хвана нежно брадичката ѝ, прокара палеца си по влажната ѝ долна устна и усети как тя трескаво си пое дъх. Желаше го. Преструваше се на безразлична, но изгаряше от желание. Влечението ги обединяваше и с някаква първобитна сила ги привличаше един към друг.

— Не постъпваш честно — прошепна Емили, гледайки го с широко отворени, тревожни очи.

— Никога не го правя.

И сведе устни към нейните.

Тя опита да избегне целувката му, но той хвана лицето ѝ между дланите си, избутвайки шапката ѝ, която падна на пода. След това я задържа неподвижна и завладя устните ѝ.

Те бяха топли... податливи... ароматни като топъл марципан. Но не можеха да утолят непоносимата жажда, която го изгаряше. Притисна език към деликатната ѝ, възхитителна уста и когато тя я разтвори със стон, го обзе чувство на триумф. Плъзгайки го в кадифената топлина, Джордан се наслади на начина, по който го прие.

Но все още не беше достатъчно. След дни на изгарящ копнеж по нея, искаше още, нуждаеше се от повече. Обхвана кръста ѝ с ръце и я придърпа близо, притискайки я изцяло към себе си, докато ръцете му шареха по гърба, талията и бедрата ѝ.

Целува я дълго и страстно, като умирац от глад мъж, макар че никога досега не бе проявявал такова безразсъдство. Тя не беше като жените, с които обикновено се срещаше. Бе във възраст за брак, но не беше невинна. Освен това не беше Емили.

Въпреки това я целуваше. И когато тънките ѝ ръце се увиха срамежливо около кръста му, той изпъшка и я придърпа към масата, която бе на няколко крачки встрани. Не си даде време да помисли, нито прекъсна целувката. Просто я положи на масата и се намърда между краката ѝ, които инстинктивно се бяха разтворили изпод широките ѝ поли.

Сякаш бе изпаднал в транс, оставяйки всички мисли за приличие и здрав разум. Нуждаеше се да я докосва навсякъде, да я гали, да покрива с ласки ръцете, бедрата и гърдите ѝ, които го побъркваха.

Тя се откъсна от устните му, гледайки го зашеметено.

— К-какво правите?

— Играя си с огъня — промърмори той и отново завладя устните си.

Огън, помисли си Емили, когато умелите длани на Джордан се плъзнаха от талията към ханша ѝ, а после и по-ниско, по бедрата. Да, огън... купчини жар, избухващи в пламъци. За това ѝ напомняше чувството, което се зараждаше... в гърдите ѝ... в стомаха... на онова тайно място между краката ѝ. Устните и ръцете му запалваха искри по цялото ѝ тяло и тя, като глупачка, доброволно се оставяше на пламъците, позволявайки му да я изгори.

Без да може да устои на желанието да го докосне, девойката плъзна пръсти в златисто червеникавата му коса, която пламтеше под лъчите на обедното слънце, струящо от прозореца. Гъстите кичури бяха меки и податливи, за разлика от упоритите му ръце, които свободно се разхождаха по тялото ѝ.

Боже, помогни ми!, помисли си тя, когато една от ръцете му се плъзна под полата ѝ и премина с изкусните си пръсти по цялата дължина на чорапа, чак до жартиера ѝ, разпалвайки огъня още по-бурно. Не трябваше да му позволява да я целува. Не биваше да използва дръзката си същност, за да го заблуди при просташките му опити да я разобличи.

Но всичко това бе свършило работа. Той я наричаше Ема, а не Емили!

И сега трябваше сама да събира плодовете от своята глупава игра! Лейди Ема беше дръзка и непокорна. Тя обичаше мъжките ласки и целувки. Порочната лейди Ема напълно я бе превзела.

С безпогрешния си инстинкт на съблазнител, Джордан бе разбрал това. Не остана и следа от сдържаността, която бе проявил с Емили Феърчайлд през онази нощ в каретата, сега той премина всички граници. С едната си ръка сладострастно галеше бедрото ѝ, а другата стоеше на кръста ѝ.

Не за дълго обаче. Отдръпна се леко назад и хвана дантеления ѝ шал, свободно вързан върху роклята.

— Да се отървем от тези безполезни малки неща — промърмори той, като умело развърза шала и го хвърли настрани, разкривайки горната част на гърдите ѝ.

Момичето ахна. Горещият му поглед бе вперен в нежните ѝ извивки, повдигнати от корсета така, че едва не преливаха от роклята. Тя би трябвало да се прикрие, но необяснимо защо ръцете ѝ продължаваха да стоят заровени в косата му. Започвайки с вдлъбнатинката в основата на шията, показалецът му бавно се плъзна към тази между гърдите ѝ.

— Не... Вие не трябва да... да бъдете толкова порочен, Джордан!

— Порочен? — възмути се мъжът. — Не съм и наполовина толкова порочен, колкото заслужаваш. — Пъхна палец под ръба на корсажа ѝ и смъкна плата по рамото ѝ. Освободената ѝ гърд се измъкна навън, сякаш искаше да му се покаже.

Шокирана от волността му, Емили понечи да се прикрие, но той я хвана и задържа пръстите ѝ, а с другата си ръка погали голата ѝ гърд. Очите му срещнаха нейните с поглед, силен и хипнотизиращ като опиум. Безмълвно прекара палец по зърното ѝ, което набъбна и се ствърди под умелата му ласка.

— Мили... Боже! — немошно прошепна тя, когато Джордан отново го погали. Този съблазнителен мерзавец ѝ доставяше невероятно удоволствие.

Не смееше да погледне към триумфалния израз на лицето му. Но когато затвори очи, не му попречи да я докосва. Обзе я неудържимо желание да почувства ласките му. Възхитителните усещания подкосиха краката ѝ и превърнаха решителността ѝ в пепел.

Когато той отново завладя устните ѝ в изгарящо чувствена целувка, се приближи към него, насърчавайки го, потапяйки се в него, сякаш бе сладък сън. Но тя беше будна и по-жива от всякога.

Някъде в дълбините на съзнанието ѝ, уловена в дивата вихрушка на необузdana възбуда, Емили осъзна, че ръцете му са предприели двойна атака — едната се стараеше да освободи втората ѝ гърда, а другата бавно се справяше с жартиера ѝ, галейки нежно вътрешната част на бедрата ѝ. Тази интимна ласка я накара да спре да се заблуждава и да признае, че не може да му устои. Безразсъдната лейди Ема напълно я завладя, изпълвайки я със страстно желание да усеща ръцете му по тялото си.

Как бе прекарала толкова години в пълно неведение за онова, което можеше да направи един мъж... онова, което можеше да накара една жена да прави? Тя копнееше за всяко докосване на пръстите му до

чувствителните ѝ зърна. Всяка нежна ласка, всяко сладко, мъчително движение.

Той остави устните ѝ и покри с горещи целувки бузите, спуснатите ресници, слепоочията ѝ. Емили не бе в състояние да мисли или да се движи, само съществуваше. Нейният свят се сведе единствено до тези интимни ласки. Миризмата на мраморния прах и грубата дървена маса под нея — това бе всичко, освен него, което я свързваше с външния свят.

Устата му се придвижи по изпъкналостта на едната ѝ гърда и преди тя да успее да го осъзнае, той я засмука, а ръката му продължи да гали зърното на другата.

Мили Боже! Колко грешно! Колко развратно!

И какво удоволствие! От устните ѝ се откъсна стон и докато му предоставяше гърдите си, се изви толкова силно назад, че едва не падна от масата.

— Джордан — прошепна тя, стискайки го за раменете. — Господи... Джордан... това... това... е така... така...

— Скандално? — промърмори той до гърдите ѝ.

— Божествено!

Младият мъж я погледна с усмивка.

— Ето това харесвам в теб — каза, като дръпна за кратко ръцете си от нея колкото да свали палтото си и да го захвърли на масата. След това разкопча жилетката си. — Не се срамуваш да се наслаждаваш на удоволствието.

Някъде в дълбините на възбуденото ѝ съзнание се промъкна мисълта, че той не бива да си сваля палтото. Но Джордан хвана ръцете ѝ и ги постави на гърдите си. Потребността да изследва тялото му, както бе направил с нейното, стана почти непоносима. С безсрамното желание той да свали и ризата си, тя погали с любопитни пръсти гърдите и бедрата му, усещайки твърдите мускули. Също като голата каменна статуя зад нея, силен, строен и много мъжествен.

Когато ръцете ѝ се добраха до кръста му, мъжът изпъшка и разкопча горните две копчета на панталоните си. Хвана ръката ѝ, тази, на която нямаше ръкавица, и я пъкна вътре.

— Докосни ме — прошепна той и я погледна с пламтящи очи, докато тя се съпротивляваше слабо. — Докосни ме, както докосна него.

— Н-него?

— Метоба. — Гласът му беше дрезгав от желание, когато избута ръката ѝ надолу към нещо дълго и твърдо, което изпъваше тесните му панталони. — Кентавъра.

— Но аз... н-не го докоснах по този начин.

— Но би могла — рязко произнесе Джордан. — Накара ме да ревнувам от проклетия кентавър, за бога!

Признанието му я развълнува. Разбира се, ръката ѝ не биваше да стои в панталоните му, но така ѝ се искаше да го докосне. Освен това, гледката на голата статуя бе разпалила любопитството ѝ. Тя плахо уви пръсти около него. Твърдото нещо сякаш оживя в ръцете ѝ и тя го пусна, ахвайки.

— Не, недей — изстена мъжът, след което върна ръката ѝ обратно. Устата ѝ пресъхна, когато неговата я насърчи да го погали. — О, Боже! Да, да, точно така. Не спирай. — Стиснал очи, Блекмор плъзна няколко пъти ръката ѝ с израз на огромно удоволствие.

Но когато тя любопитно стегна пръстите си по-силно, той изведнъж отвори очи и издърпа ръката ѝ от панталоните си, проклинайки.

— Това е прекалено. Достатъчно. Не бих могъл да издържа повече.

С похотлив поглед хвана полите ѝ и ги вдигна, оголвайки краката ѝ над коленете.

— Твой ред е — прошепна с многозначителна усмивка, която смрази кръвта ѝ във вените.

Какво искаше да каже?

Той ѝ показа. Плъзна ръце по бедрата ѝ и започна да гали крака ѝ над жартиера. Тогава почувства как палците му се промъкват под бельото ѝ. Тя опита да стисне крака, но тялото му между тях ѝ пречеше.

— Джордан, аз не разбирам...

Първото докосване на ръката му я накара да изтръпне. Второто изтръгна въздишка от гърдите ѝ. След третото копнееше за повече и започна да движи бедрата си, за да посрещне дразнещите му пръсти.

— Мили Боже, Джордан... Джордан...

— Да, Ема? — Той продължи да я гали и тя ахна. — Харесва ли ти? Успях ли да ти доставя удоволствие?

— Мили Боже...

Това, което щеше да каже, бе заглушено от страстна целувка. Галеше я дяволски умело и я довеждаше до лудост. Вече не се притесняваше какво щеше да се случи. Намираше се в обятията на мъж, за когото копнееше от седмици и сега ѝ показваше какво точно е страст. В сравнение с това всичко останало бледнееше.

Тя впиваше пръсти в раменете му, докато той я караше да трепери и да се извива. Когато плъзна пръст в нея, бе неизмеримо шокирана. Точно това бе чакала и желала. Беше възхитително. Харесваше ѝ. Обожаваше го!

— Господи, исках да направя това от първия момент, в който те видях — каза той дрезгаво. — Исках да те докосна, да те взема в обятията си, както сега, да потъна в теб, сладка очарователна любима.

Ласкавите му думи я накараха да изтръпне.

— Мисля само за теб от момента, в който те целунах — изрече пламенно и пръстът му потъна още по-дълбоко. Бе се овлажнила там долу, което улесняваше проникването му.

— А говорят, че не сте способен на романтични чувства — прошепна тя, стиснала рамото му. — Колко грешат само!

Джордан потъна във влажния вход между краката ѝ с отявлено арогантна ласка.

— Не става дума за романтични чувства, скъпа моя. Това е просто желание, гола, неприкрита страст, и нищо повече. Това винаги съм имал в изобилие. Особено що се отнася до теб.

Отне ѝ няколко секунди, за да могат думите му да пробият мъглата от страст, която я обгръщаше и да дойде на себе си. Но когато това се случи, тя се скова, облегна се назад и го погледна.

— К-какво казахте?

Той потърка носа си в ухото ѝ и продължи да я гали.

— Казах, че винаги съм те желал. И ти, без съмнение, го знаеш.

Думите му ѝ въздействаха като кофа със студена вода, излята върху главата ѝ. Всички греховни желания и порочни мисли незабавно изчезнаха.

Долен развратен негодник! Бе си помислила, че я иска, но той желаше само *това*! Боже мой! Емили почти припадна. Каква невероятна глупачка бе.

В яростта си сграбчи ръката му и опита да го отблъсне.

— Какво, по дяволите? — възкликна мъжът, когато тя избута дланта му изпод полата си. Учуденият израз на лицето му бе точно това, което заслужаваше, задето бе толкова глупава.

— Махни се от мен! — отчаяно извика девойката. — Не искам да ме докосваш!

— По дяволите, Ема! — изръмжа той и я сграбчи. — Какви са тия глупости?

— Това не е глупост. — Тя го удари през ръката, а после го избута и скочи от масата. Докато пресичаше стаята, се обърна и му каза през рамо: — Аз не искам... Не мога да направя нещо толкова позорно. Това е грях!

От гняв и унижение очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя започна да оправя роклята си, като опита да се приведе в ред и да не мисли за волностите, които му бе позволила. И всичко това, заради глупостта ѝ да смята, че той наистина изпитва към нея топли чувства. А тя даже бе готова да му се отдаде напълно, ако беше сигурна, че я обича.

Но не и Джордан. Не и той, с каменното му сърце. Беше чисто и просто плътско желание. За Бога, дори не беше към нея, а към лейди Ема! И всичко, само защото смяташе, че шотландката е също толкова опитна, колкото онези... онези напудрени жени, с които той прекарваше времето си. Негодник!

— Ема, няма нищо срамно в правенето на любов — процеди през зъби той, докато я приближаваше и спря зад нея.

Джордан сложи ръце върху раменете ѝ, но тя се дръпна.

— Не е срамно за вас — прошепна горчиво. — Но каквото и да мислите за мен, аз съм длъжна да пазя репутацията си. И ако загубя невинността си...

— Да загубиш невинността си — повтори той саркастично. — Не е ли малко късно да си спомняш за това?

Обхвана я ужас и тя рязко се извърна към него, гледайки го в лицето.

— Искате да кажете, че това, което правихме... аз...

Емили знаеше някои неща за това как жената губи девствеността си, но без много подробности. Бе пъхнал в нея пръстите си. Това същото ли бе като... означаваше ли, че той...

— Вие... лишихте ли ме... от моята девственост? — попита го, ужасена от тази възможност.

— А ти... нима не знаеш?

— Разбира се, че не знам! — възкликна тя с пълно отчаяние. — Никога не съм била с мъж... по този начин! Откъде да знам?

Мускулите на скулите му заиграха и видът му стана определено враждебен.

— Аз мислех, че... така, както се държа в градината, когато ме целуна... начинът, по който реагира днес. По дяволите, от волностите, които ми позволи... Мислех, че...

— Позволих ви това, защото си мислех, че изпитвате нещо към мен! — разгорещено каза тя и веднага съжали. — Бях любопитна, а вие бяхте... толкова...

— Убедителен. — По гласа му си личеше, че вече се е съвзел. — Да, определено имам умения да убеждавам. И те исках, Ема. Все още те искам. Но това е всичко. Ако мислиш, че тази кратка среща ще доведе до сватба...

— О, в името на всичко свято! — прекъсна го девойката, спомняйки си първите няколко минути от престоя си в каретата. — Никога не съм виждала толкова убеден мъж, че жените непременно се стараят да му поставят капан, за да се ожени. — Гневът я направи невнимателна. — Не аз ви доведох тук! Не аз помолих за „една-единствена целувка“. Ако не сте забелязали, аз имам тълпа от ухажори от момента, в който пристигнах в Лондон. Няма нужда да подмамвам един нещастен мъж да се ожени за мен, Джордан!

За миг той замръзна. После присви очи и каза студено:

— Вече го каза веднъж, Емили.

Тя понечи да протестира, но мигновено застина. Наистина бе използвала тези думи, когато се срещнаха за пръв път в каретата. И той току-що я нарече Емили, а не Ема. Сърцето ѝ се преобърна. Сили небесни, той бе разбрал всичко. Джордан знаеше, защото бе успял да я вбеси толкова много, че забрави за ролята си. Проклет да бъде! Не можеше да върне думите си назад или да измисли някакво обяснение за тях. Играенето на роля бе далеч над възможностите ѝ в момента, когато емоциите ѝ бяха така объркани, а той стоеше там, гневно стиснал ръце.

В паниката си тя се втурна към вратата.

— Не, Емили! — възкликна той и се спусна след нея.

Но не успя да я спре. Молейки се на Бог пазачът да е на мястото си, тя забарабани силно по вратата и извика високо:

— Готови сме да си тръгнем. Може да ни пуснете.

— Да, милейди — достигна до нея приглушен глас.

С огромно облекчение тя чу дългоочаквания звук на ключа в ключалката. Но тогава Джордан я притисна към вратата толкова силно, че девойката усети силно възбудената му плът.

— По дяволите, Емили, трябва да поговорим — тихо прошепна той.

Тя яростно поклати глава.

— Махнете се от мен! Не искам да разговарям повече с вас. — Вратата потрепери под пръстите ѝ. — Пуснете ме или се кълна, че ще закрещя.

Младият мъж се поколеба. Емили усещаше горещия му дъх по бузата си. Чу как пазачът се опитва да отвори вратата, но Джордан продължи да я притиска към нея.

— Милейди, нещо пречи на вратата да се отвори — извика пазачът. — Не мога да я помръдна.

Тя изви глава и сърдито изгледа Джордан, предизвиквайки го да се опита да я задържи. Известно време негодникът устоя на погледа ѝ и тя се уплаши, че наистина няма да я пусне.

След това с едно проклятие, той се отдръпна и ѝ даде възможност да се отдалечи от вратата, която веднага се отвори. Пазачът ги изгледа подозрително.

— Всичко наред ли е, милейди?

Тя с усилие застави гласа си да звучи спокойно.

— Всичко е наред, благодаря ви.

Емили излезе от стаята и благодари на Бога, че по това време нямаше никой в тази част на музея.

— Чакай — извика я Джордан.

Младата жена спря, усещайки внимателния поглед на пазача.

— Да?

— Забравихте си шапката и ръкавиците, мис Феърчайлд — саркастично каза графът.

Тя бавно се обърна към него, без да има сили да срещне безмилостния му поглед. Блекмор ѝ подаде вещите и тя ги взе, като не

си направи труда дори да го поправи. Беше глупаво да продължава да се преструва пред него. Сега знаеше коя е.

Значимостта на този факт внезапно я връхлетя. Не можеше да си тръгне, без поне да опита да спаси ситуацията. Тя погледна остро пазача.

— Извинете, сър, ще ни оставите ли насаме за минута?

Мъжът изгледа навъсено Джордан, чиито липсващи палто и жилетка потвърждаваха, че в стаята се бе случило нещо повече от обикновено любуване на произведенията на изкуството.

— Добре, но ще бъда ето там, госпожице, ако имате нужда от мен.

Когато човекът се отдалечи на няколко крачки, тя се застави да погледне право в очите ядосания Джордан.

— Ще ви помоля за услуга... Знаем, че нямам право да го правя, но ви моля... — Тя преглътна и впери поглед надолу към ръцете си. — Умолявам ви да не споменавате пред никого вашите... подозрения за моята самоличност.

— Вече не са подозрения, Емили.

— Разбирам. Но само вие знаете истината и аз...

— Истината? — пристъпи към нея и снижи гласа си до шепот. — Аз не знам проклетата истина. Знаем само, че се представяш за дъщерята на лейди Дънди. Не знам защо и как или...

— И аз не мога да ви кажа.

Той я изгледа свирепо.

— Защо?

Тя сложи ръкавицата си, след това се принуди да го погледне.

— Това е... много сложно. Но, моля ви, повярвайте ми, имам основателна причина за този маскарад. Ако разкриете на някой истината — на приятелите си, на слугите или на когото й да е — това ще съсипе не само моя живот, но и живота на много други хора. — Младата жена преглътна гордостта си. — Аз ви моля. Ако поне малко не съм ви безразлична, запазете мълчание.

Едно мускулче запулсира на челюстта му.

— Искаш да мълча, но няма да ми дадеш отговори. Защо го правиш? Защо те покровителстват Несфилд и сестра му? Каква е целта ви? Ако ми кажеш, ще запазя тайната ти.

Да, естествено, че щеше — само дето това засягаше добрия му приятел лорд Сейнт Клер. Двете с лейди Дънди бяха толкова близо да разкрият кой е любимият на Софи, че Емили не можеше да рискува да подплаши най-подходящия им заподозрян. Или да понесе гнева на лорд Несфилд.

— Съжалявам, Джордан, не мога да ви кажа. Тайната не е само моя.

— А ако откажа да мълча, докато не ми разкажете всичко?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя отчаяно се бореше с тях. Нямахте да му позволи да я види как плаче. За нищо на света!

— Тогава аз ще бъда първата, която ще погубите. Не ви ли беше достатъчно, че отнехте... девствеността ми? Трябва ли да ми вземете и всичко останало?

На лицето му се изписа разкаяние и гласът му омекна:

— Не съм те лишил от девствеността ти. Добродетелта ти е незасегната.

— Е, поне едно нещо е наред — каза тя шепнешком. — Но това не променя нищо. Все още не мога да ви кажа.

— Дявол да го вземе, Емили! Кажи ми!

Младата жена го погледна умолително.

— Защо това ви безпокои толкова? Няма нищо общо с вас. — Той нито веднъж не бе намекнал, че се интересува от Софи, така че нямаше причина да продължават да го подозират, без значение какво мислеше лорд Несфилд за това. — С нищо няма да ви навреди, ако запазите тайната ми. Или толкова ме презирате за опита ми да ви измамя, че няма да се успокоите, докато не ме погубите окончателно?

Лицето му се изкриви от гняв.

— Бог знае, Емили, че не те презирам. Никога не бих могъл и със сигурност не искам да те погубя.

— Тогава запазете тайната ми.

— Защо не можеш да ми споделиш истината? Нима не ти показах, че ме е грижа за теб?

И смееше да го каже сега? След онова, което току-що се бе случило?

— О, да! Чух колко сте загрижен за мен! „Не изпитвам никакви романтични чувства, скъпа моя“ — горчиво повтори думите му. — „Това е просто желание, гола, неприкрита страст и нищо повече“.

Вие просто ме искате, това е всичко. — Тя се обгърна с ръце, почувствала как обидата отново я обхваща. — Не, вие дори не искате мен. Искате тази разпусната лейди Ема! И все още настоявате да ви се доверя, с цената на бъдещето си! Как смеете? — Сълзите преляха от очите ѝ и девойката яростно ги изтри с ръка. — Нямате право да искате това от мен, вие... вие, мерзавец такъв.

Графът простена. Изражението му от гневно стана виновно и той пристъпи напред, за да я утеши.

Момичето бързо отскочи назад и колебливо промърмори:

— Аз... сега трябва да тръгвам. Не мога да остана повече тук.

После се обърна рязко и бързо се отдалечи.

— Моля те, Емили — извика Джордан след нея, — не може ли да поговорим за това?

Тя не отговори и продължи да върви. Шептеше пламенна молитва, докато бързаше към стайте: *Мили Боже, не му позволявай да каже. Ако му попречиш да ме издаде, никога повече няма да правя нещо подобно. Заклевам се.*

Молеше се само Господ да се вслушва и в молитвите на развратниците.

[1] Метоп — от старогръцки — „чело“ — правоъгълна или квадратна плоча между триглифите, един от главните елементи на фриза в античната и класическа архитектура. Най-често е мраморна и украсена с релефни изображения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

„Да изпълняваш ролята на верен приятел е значително по-трудно, отколкото да заемеш с чест и достойнство всеки друг пост или положение в обществото.“

Сара Елис, мисионер
и писател, „Аспекти на
личния живот“

Офелия погледна подозрително Сейнт Клер, докато ставаше от пейката:

— Как така не можете да ги намерите? Трябва да са тук някъде. Мъжът изглежда споделяше тревогата й.

— Претърсих всяка стая, но никъде не мога да ги открия. — Той й подаде парче тъкана коприна. — Обаче открих вашия шал. Беше през няколко стаи.

Разбира се, че е бил. Тя нарочно го бе оставила наблизко. Тогава къде, за бога, бяха те? Чумата да го тръшне Блекмор, този разбойник. Трябваше да предвиди, че това ще се случи, особено след вчера. Сега отговорността щеше да бъде нейна, при това напълно заслужено. Тя беше тази, която позволи на момичето да се забърка в това.

— Когато пипна този негодник... — измърмори тя, докато бързаше през стаята.

Сейнт Клер закрачи мрачно след нея.

— Ваш е, след като аз приключих с него. Кълна се, нямах представа, че ще опита нещо подобно. Джордан по принцип не е безотговорен. Някои дори биха казали, че на моменти е твърде отговорен. Ала поради някаква причина си е втълпил глупавата идея, че вашата дъщеря е...

Когато Сейнт Клер спря по средата на изречението, тя се завъртя и го хвана за лакътя:

— Каква глупава идея?

Той прокара другата си ръка през косата:

— Нищо. Не е нищо.

— Кажете ми веднага какво крои Блекмор относно дъщеря ми!

— Нелепо е. Просто...

— Привет, мамо — дочу се мелодичен глас зад гърба ѝ. — Боя се, че не успяхме да открием шала ви. Навсякъде го търсихме.

Офелия се обърна и видя приближаващите се Емили и лорд Блекмор, само на няколко крачки от тях. Макар момичето да се усмихваше, усмивката бе очевидно престорена. Шапката ѝ бе килната, а лицето ѝ зачервено. А графът изглеждаше толкова свиреп, колкото някой от онези воители, изобразени на дърворезбата, която току-що бе видяла.

Нещо се бе случило, нещо значително. От тях лъхаше напрежение като от пренавита струна.

— Къде, в името на Бога, бяхте вие двамата? — попита Офелия, съсредоточавайки гневния си поглед върху Блекмор.

Той я изгледа в отговор с неприкрито нахалство. Това ѝ се стори леко изнервящо.

Емили припряно отговори:

— Съжалявам, ако сме ви разтревожили, мамо. Когато не успяхме да открием шала ви, попитахме пазачите, но и те не го бяха виждали, затова отидохме да проверим и в каретата. Нали така, лорд Блекмор?

Мъжът се поколеба за момент, а лицето му стана още по-мрачно, ако това изобщо бе възможно.

— Да — каза най-накрая той. — Разбира се. Отидохме до каретата.

По-опашата лъжа не бе чувала в живота си. Ала ако не са били в каретата, къде бяха изчезнали?

Офелия вдигна шала си.

— Сейнт Клер вече го намери. Странно, че не сте го видели. Беше през две стаи.

Емили не смееше да я погледне в очите.

— Да, колко странно — придавайки си дълбоко замислен вид, тя добави. — Сетих се. Това сигурно е стаята, която не проверихме, защото лорд Блекмор каза, че не сте влизали изобщо там. — Младата

жена му отправи плаха усмивка. — Казах ви, че трябва да огледаме всички стаи, глупави човече. Но вие бяхте толкова настоятелен...

Той срещна погледа ѝ, мускулите на челюстта му бяха крайно напрегнати:

— Да, ако не друго, съм настоятелен. По един или друг начин накрая постигам своето, както знаете.

Ново изчервяване обагри бузите на момичето, когато насочи поглед към Сейнт Клер:

— Във всеки случай... боя се, че се налага да съкратим нашата екскурзия, лорд Сейнт Клер, това мое главоболие...

— Разбира се. Трябваше да настоявам да я отложим за друг ден в минутата, в която казахте, че се чувствате неразположена. — Виконтът изгледа сурово Блекмор. — Аз самият мога да бъда доста настоятелен, не е ли така, Джордан?

Двамата мъже се взираха един в друг, докато Офелия не се прокашля. И тъй като никой нямаше да каже истината, а по-скоро щяха да се хванат за гърлата, по неизвестна причина, която отказваха да обсъждат гласно, бе по-добре да се прибират вкъщи:

— В такъв случай, господа, един от вас да извика каретата.

— Аз ще го направя — изръмжа Блекмор и закрачи към изхода, подобно на звяр, дебнещ плячката си.

В момента в който изчезна, Емили видимо се отпусна. Сейнт Клер пое ръката ѝ и я поведе в посоката, в която бе тръгнал и приятелят му, с лейди Дънди след тях.

Той загрижено погледна Емили:

— Добре ли сте? Изглеждате малко притеснена.

Кратката усмивка, която му отправи, бе прекалено широка и жизнерадостна:

— Ще се оправя в мига, в който мога да полегна на спокойствие с мокра кърпа на челото. Не бива да се тревожите.

— С вашата болна братовчедка няма как да не се тревожа — каза той меко. — Може да страдате от същото неразположение.

Да, наистина, помисли си Офелия, *неразположение, наречено мъже*. Те бяха като чума за всички жени по света. С изключение на скъпия ѝ Едуард, разбира се.

Едуард ѝ липсваше. Знаеше, че той не би одобрил, затова и не го бе осведомила за целия този фарс. И все пак ѝ се искаше да бе дошъл с

нея в Лондон. С всеки изминал ден това ставаше все по-сложно и тя можеше да се възползва от съвета му. Съпругът ѝ умееше отлично да преценява хората и щеше да знае как да постъпи със Сейнт Клер и Блекмор.

Обратният път към градската къща на Рандолф премина в мълчание, тя буквално можеше да чуе всяко потропване на конските копита. Но тишината не успя да разсее натрупаното между Блекмор и Емили напрежение, което вибрираше във въздуха като двата края на ударен камертон.

Някак си тя щеше да разбере какво се бе случило, докато ги нямаше. Този път Емили не би могла да я отклони.

Когато каретата спря пред градската къща, Сейнт Клер буквално изхвърча от нея, сякаш за да се избави от създалото се напрежение. За разлика от него, Блекмор не помръдна от мястото си.

— Аз ще те чакам тук — каза на Сейнт Клер, докато той помагаше на Емили да слезе, а после и на графинята.

Прав му път, помисли си Офелия, докато оставяха Блекмор зад гърба си. Тя бе повече от готова да се отърве от присъствието на двамата сприхави господа. В момента в който влязоха в къщата започна да увещава Сейнт Клер, че не е нужно да се притеснява повече за тях и може да си тръгне веднага. Макар той твърдо да изяви желанието си да види Софи, тя не му обърна внимание и с голямо облекчение проследи как си тръгва напрегнат, обезкуражен и дори леко ядосан.

Въпреки че искаше да говори с Емили преди Рандолф да притисне момичето в ъгъла, Картър се приближи към нея още преди да успее да въведе девойката в гостната.

— Мистър Лорън Фелпс чака за среща с вас, милейди. Реших да изчакам негово благородие да си тръгне, преди да го спомена. Много странно. Младият джентълмен твърди, че е братовчед на Емили Феърчайлд. Разбира се, осведомих го, че мис Феърчайлд ще дойде скоро, за да види лейди Софи, но младият джентълмен настоява, че тя вече е тук и иска да я види. Настаних го в гостната.

— Благодаря ти, Картър — каза Офелия, като го освободи с поглед. В момента, в който слугата напусна стаята, тя се обърна към Емили. — Този мистър Фелпс наистина ли ти е братовчед?

— О, да — въздъхна момичето. — Той е адвокат във висшия съд тук. Сигурно татко му е писал, че съм в града. Какво да правя? Ако говоря с него, слугите ще се чудят. Не мога и да му кажа какви ги върша. Той е крайно морален и може да каже на татко.

— Не успя ли да изтръгнеш истината от Сейнт Клер или Блекмор? Трябва ли да продължаваме с този маскарад? — Офелия погледна за секунда към затворената врата на гостната.

— Вие ни прекъснахте точно когато лорд Сейнт Клер щеше да признае нещо важно — прошепна Емили. — Почти съм убедена, че е той. Но не напълно. Трябва ми още време.

Офелия помисли за момент.

— Добре, аз ще се оправя с твоя братовчед.

— Какво ще му кажете?

— Ще видиш. — Тя кимна към врата, която съединяваше трапезарията и гостната. — Можеш да слушаш оттам, ако искаш. Сега тръгвай. Не искаме момъкът да се изнерви и да тръгне да ни търси, тук, където може да те види.

Емили кимна и забърза към трапезарията.

Офелия изчака, докато тя се изгуби от поглед, после влезе в гостната само за да залови младия мъж да рови из купчината писма, оставени на масичката за чай. Той се извъртя и събори ножа за писма на пода.

— Добро утро, мистър Фелпс. Аз съм лейди Дънди. Предполагам, че намирате пощата ни за достатъчно подредена?

Разкажание покри лицето му. Той се наведе да вдигне ножа за писма, но когато се изправи, всякаква следа от срам и притеснение бе изчезнала от лицето му.

— Добро утро, милейди. Просто се чудех дали братовчедка ми си получава писмата.

Тайно възхищавайки се на нахалството му, тя се настани в любимия си стол, като му направи знак и да направи същото.

— Писмата на братовчедка ви са отделени до нейното пристигане. Обещавам ви, че всяко едно от тях ще ѝ бъде предадено.

Мистър Фелпс седна на стола, който му бе посочила.

— Не разбирам. В писмото на чичо ми ясно пишеше, че Емили е в града и е отседнала в градската къща на лорд Несфилд заедно с

лейди Софи. Мислех да я посетя, а вместо това ми разправят някакви небивалици, че тя била още на път.

Нахално пале. Лейди Дънди разгледа младия мъж по-отблизо. Беше красив и у него липсваше сериозния измъчен поглед, какъвто имаха повечето адвокати. Той отговори дръзко на погледа ѝ. Имаше вид на човек, който бе готов да се рови надълбоко в безброй факти, за да открие истината. Интелигентен човек, без съмнение. Това щеше да изисква усилия.

Но пък Офелия не се бе утвърдила като царица на изисканото общуване във висшето общество за нищо. Да говори много, без да каже нищо съществено, беше неин вроден талант.

— Мис Феърчайлд беше тук. Но тя и Софи тръгнаха преди два дни към едно имение в провинцията. Скоро няма да се върнат.

— Чичо ми не спомена нищо такова.

Графинята се наведе напред със съзаклятнически израз на лицето:

— Мога ли да бъда честна, мистър Фелпс?

— Да, разбира се.

— Ние не му казахме. Мис Феърчайлд се боеше, че той може да не ѝ разреши, тъй като домакинята, при която отиват, е... да кажем, по-добре приемана в нашите среди, отколкото сред хора със строг морален код като пастора. — Когато мистър Фелпс понечи да възнегодува, лейди Дънди бързо добави: — Тя е напълно порядъчна към този момент, уверявам ви. Но преди да се омъжи за съпруга си, графа, тя беше... — Офелия снижи гласа си до шепот — актриса. А знам какво мнение има духовенството за подобен тип хора.

Младият мъж сбърчи вежди:

— Пратили сте племенницата си и моята братовчедка в провинциално имение, при жена със съмнителен морал, без разрешението на чичо ми? Кой ги придружава? Защо вие не сте с тях?

— Отивам там след няколко дни, но брат ми е с тях. В пълна безопасност са.

Дано само Рандолф не се върнеше от Уайтс преди мистър Фелпс да си тръгне.

Адвокатът се настани обратно назад в стола си и я погледна недоверчиво:

— Колко странно, че лейди Софи е напуснала града точно по средата на сезона, когато дебютира.

— Не е често срещано явление, признавам, но в този случай е напълно основателно — бързо добави графинята. — Виждате ли, на Софи вече не ѝ е нужно да посещава балове и приеми, тъй като прие предложение за брак.

Слава Богу, нямаше вероятност той да се движи в същите светски кръгове като тях, за да разбере за лъжата ѝ.

Младият мъж изглеждаше изненадан. Изведнъж бледите сини очи проблеснаха изпод тъмните му сбърчени вежди:

— Нима толкова бързо след пристигането ѝ в Лондон?

Офелия сви рамене:

— Това е нещо нормално за момиче с нейните качества. Всъщност, годеникът ѝ е един от гостите, поканени във въпросното имение.

Мистър Фелпс отмести поглед, взирайки се в огъня, сякаш обмисляше думите ѝ:

— Разбирам. — После очите му се върнаха отново на нея, докато се изправяше. — Благодаря ви, че изяснихте въпроса, лейди Дънди.

Офелия също се изправи:

— Няма за какво. Ще ви очакваме да ни посетите, щом мис Феърчайлд се завърне.

— Със сигурност. — Той се отправи към вратата, следван от нея няколко стъпки по-назад, когато изведнъж спря. — Защо не ми дадете адреса на имението, където е отседнала Емили? Така ще мога да ѝ пиша, за да ѝ кажа да ме посети, когато се върне.

Наистина, този млад човек все повече усложняваше нещата. Да не би да имаше някакъв различен интерес към Емили? Все пак понякога братовчедите се женеха помежду си.

Колко крайно неудобна би била намесата му точно сега, когато бяха толкова близо до разкриването на истината. Офелия събра цялото си възможно ледено високомерие и каза:

— Сигурна съм, че вашата братовчедка няма да има време за писма в провинцията, а и не мога да притеснявам домакинята да приема нейна поща. Затова пазим писмата ѝ тук. — Тя пристъпи към вратата и я отвори. — Ще ѝ предам за проявения от вас интерес още

щом пристигна. Сигурна съм, че ще ви пише веднага щом има възможност.

Той премести поглед от нея към отворената врата, макар че сякаш искаше да каже още нещо. После леко се поклони:

— Много добре, лейди Дънди. Извинете, че ви обезпокоих. Ще очаквам с нетърпение писмо от братовчедка си.

— Направете го. Приятен ден, мистър Фелпс.

Тя го наблюдава, докато Картър го изпращаше, после потъна в канапето, а сърцето ѝ биеше ускорено в гърдите. Молеше се това да е последният път, в който вижда това нетърпеливо същество. Вече беше прекалено стара за подобен род игрички.

Емили влетя в стаята:

— Слава Богу, тръгна си! Много добре се справихте. Не мисля, че заподозря нещо, а вие?

Офелия обаче си мислеше, че той изпитва известни подозрения. Но не можеше да каже това на горкото момиче, не и когато имаше толкова други неща на главата си:

— Мисля, че за момента се освободихме от присъствието му.

— Да. — Емили се насили да се усмихне широко. — Е, в такъв случай, смятам да се оттегля за кратка почивка. Главоболието ми, нали се сещате.

Тя вече се бе обърнала към вратата, когато Офелия вметна:

— Почакай един момент, скъпа. Преди да избягаш, за да се скриеш, бих искала да обсъдим случилото се в музея.

Гърбът на момичето се скова:

— Нищо не се е случило. Казах ви, лорд Сейнт Клер...

— Много добре знаеш, че не за това говоря.

Сърцето на Емили замря, когато срещна погледа на графинята. Надяваше се да успее да го избегне, като се молеше лейди Дънди да не я разпитва прекалено много. Трябваше да се досети, че нямаше да стане така.

Офелия потупа мястото до себе си на канапето:

— Ела тук и ми разкажи какво се случи с Блекмор.

Девојката едва не се възпротиви. Не ѝ ли се беше струпало достатъчно за един ден? Само като се сетеше за срещата си с Джордан и ѝ се приискваше да се разплаче. Жадният набег на ръцете му по тялото ѝ... шокиращите неща, които му позволи да ѝ направи. Всеки

миг бе сладко мъчение. И да знае, че нищо от случилото се нямаше абсолютно никакво значение за него... Никога не би могла да разкрие позора си пред лейди Дънди.

От друга страна обаче, се нуждаеше от съвет. Ами ако Джордан разкажеше на всички? Какво можеше да направи тя? Единственият човек, който можеше да ѝ помогне в случая, бе графинята. Би било катастрофа Несфилд да научи за случилото се.

— Е? — запита Офелия, изкарвайки Емили от унеса ѝ.

Тя се отпусна на мястото до възрастната жена. Вероятно беше време да обясни интереса на Джордан към нея. Можеше да ѝ разкаже и без да разкрива цялата истина за случилото се този следобед.

— Дватама с лорд Блекмор отидохме в усамотена част на музея.

— Знаех си, всички тези небивалици за каретата... Опита ли да се възползва от теб? Кълна се, ще удуша негодника, ако е посмял да...

— Не ставаше въпрос за това. — Момичето направи пауза и тежко преглътна. — Виждате ли, той знае коя съм аз в действителност.

Графинята зяпна насреща ѝ.

— Какво? Но как?

Неспособна да погледне лейди Дънди в очите, Емили обясни как бе срещнала Джордан; какво се бе случило тогава; как той я бе познал по-късно и после бе посветил времето си на задачата да докаже коя е. Без да разкрива какво още бяха направили, тя сподели, че най-накрая той я бе подмамил да разкрие самоличността си в музея.

— И сега разбирате — завърши девойката, като погледа ѝ бе съсредоточен в ръцете ѝ, — че интересът му към мен е продиктуван само от желанието му да ме разобличи. И днес, благодарение на моята грешка, той успя.

Очакваше реакцията на графинята с безкраен страх. Дали щеше да я нахока, че не бе разкрила фактите по-рано? Или, да не дава Бог, отидеше право при лорд Несфилд, за да му разкаже за случилото се?

Когато възрастната жена не промълви и дума, Емили не издържа и погледна нагоре, готова да срещне укорителния ѝ поглед. Но вместо това, лейди Дънди се усмихваше. Усмихваше се, за Бога!

— Това наистина е много интересно. Значи през цялото време е знаел коя си? И не е казал нищо на никого? Колко странно.

— Не „знаел“. Подозирал. Не мисля, че би казал нещо, без да е сигурен.

— Хммм. Но днес той разбра, че е прав. Казваш, че си го помолила да не споменава на никого?

— Да. Но не знам дали ще го направи.

— Този следобед си замълча, нали?

— Това е вярно. — Емили обмисли идеята, после разтърси глава.

— От друга страна, той не е от типа, който обича публичните изявления. Ако каже на лорд Сейнт Клер, ще го направи, когато са насаме. Трябва да наблюдаваме виконта внимателно. Поведението му ще покаже дали знае, или не.

Лейди Дънди се поизправи:

— Докато ви нямаше с Блекмор в музея, лорд Сейнт Клер ни покани на опера тази вечер. Запазил е ложа. Мислех, че е добра идея, затова и приех. Какво ще кажеш? Съгласна ли си?

— Да, разбира се. Така ще можем да разберем какво Джордан, и-искам да кажа, лорд Блекмор е казал на Сейнт Клер. Предпочитам да зная пред какво съм изправена.

— Ами ако Блекмор е там?

Емили вирна брадичка:

— Това няма значение. Не се страхувам от него, нали знаете.

Но това не беше истина. Тя се страхуваше от греховните желания, които той събуждаше у нея, страхуваше се, че затъва в едно сляпо увлечение, което щеше да съсипе живота ѝ. И бе ужасена, че Джордан може да разкрие тайната ѝ. Беше ѝ казал, че го е грижа, но какво ли имаше предвид? Ясно бе показал, че не е от типа хора, които биха могли да бъдат разчувствани от нещо толкова глупаво като съжаление.

— Ти си влюбена в него, нали? — попита меко лейди Дънди.

Очите на Емили се разшириха:

— Влюбена. Категорично не! Как бих могла да съм влюбена в човек толкова над моята класа? Той никога не би се оженил за мен. За Бога, дори когато ме мислеше за лейди Ема, интересът му не преминаваше отвъд... — Тя рязко спря и се изчерви.

— Отвъд плътското желание ли имаш предвид? — Графинята настани краката си на табуретката. — Така ли мислиш? Повярвай ми, мъж като него не би тичал по петите на една жена из целия град само заради някаква си похот. Тези нужди може да задоволи и другаде.

— Той ме следваше само защото искаше да ме разобличи — каза Емили с огорчение.

— Дали? Изглежда твърде голямо усилие само за да докаже, че някой е самозванец. Какво би спечелил от всичко това?

— Не знам. И аз се питах защо е толкова настоятелен. Мога само да предполагам, че смята разиграването на този маскарад пред приятелите му за нарушаване на моралните му принципи.

— Морални принципи? Блекмор? От това, което чух, той има такива само когато опира до делата му в парламента. В личните си дела е също толкова морален, колкото и съмишлениците си. Не, интересува се от теб... мога да заложа честа си, че е така.

— Тогава честа ви би била погубена — изрече Емили обезкуражено.

— Ще видим. Тази вечер. И запомни, ако е казал на приятеля си, то вината не е твоя.

— Щеше ми се само и брат ви да разсъждава по същия начин. — Внезапен страх скова сърцето ѝ. — Няма да кажете за всичко това на лорд Несфилд, нали?

— Разбира се, че не. Рандолф би реагирал преувеличено, както обикновено. И не бива да се притесняваш за това повече, чуваш ли? — Възрастната жена я изгледа настоятелно за момент. — Сега тичай да си починеш, скъпа. Ще ти е нужно за довечера. Ти и аз ще се погрижим за всичко, не се притеснявай.

Внезапен прилив на благодарност накара Емили да сграбчи пухкавата ръка на графинята и да я целуне:

— Благодаря ви, лейди Дънди, че няма да разкриете тайната ми на брат си. И че не настоявате да спра с маскарада.

Веселие блесна в погледа на Офелия:

— Да спреш с маскарада? Сега, когато започна да става интересно? Определено няма да се случи. — Емили се надигна, за да си тръгне, когато тя добави: — О, и, скъпа... облечи роклята от червеното кадифе довечера.

Младата жена се изчерви. Беше се заклела да не облича никога тази рокля.

— Но тя е толкова... оскъдна. Не смятате ли, че деколтето е прекалено дълбоко за една дебютантка?

— Глупости. Та това е опера. Всички се обличат така. Върви сега и бъди добро момиче. Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Джордан крачеше по Странд, с ръце, пъхнати в джобовете на зимното си палто. След като видя Йън да изчезва в градската къща на Несфилд, той остави каретата на приятеля си.

Йън щеше да си помисли, че избягва неизбежната дискусия относно „лейди Ема“. Така си беше, но това далеч не бе основната причина да тръгне пеша. Вървенето му помагаше да се справи с чувството на безсилие и гняв, а точно сега възелът и на двете така жестоко се бе стегнал в стомаха му, че щеше да е нужно доста ходене, за да се развърже.

Как трябваше да постъпи с Емили? Не можеше да я изобличи, не и след начина, по който му се бе молила. За Бога, тя изглеждаше толкова отчаяна, толкова ужасена. Би заложил цялото си богатство, че е била принудена да участва насила в този маскарад.

И за какво? Какво биха могли да спечелят от всичко това лорд Несфилд и лейди Дънди? Как изобщо я бяха убедили да им съдейства? Емили Феърчайлд, с която се бе запознал в Дарбишър, бе прекалено честна. Тя бе най-откровената, пряма... и истинска жена, която някога бе срещал. Този маскарад не ѝ бе в природата. Причината да участва сигурно бе основателна — защото не би пренебрегнала лесно принципите си.

Освен когато опреше до правенето на любов. За Бога! Вината го връхлетя и го накара да се почувства като най-долната мижитурка. Изразът на лицето ѝ, когато направи коментара относно добродетелта ѝ... все едно някой заби нож в стомаха му. Тя бе толкова наивна, че дори не знаеше дали е изгубила девствеността си!

В това отношение се бе оказал по-сляп и от слепец. Всеки глупак би прозрял, че опитите на лейди Ема да флиртува бяха просто, за да прикрие истинската си самоличност. Истината за това коя е, беше очевидна — външният ѝ вид, фактът, че го избягваше от самото начало. Дори го бе нарекла Джордан в онази проклета стая в музея. Той никога не бе позволявал на лейди Ема да го нарича с рожденото му име, но бе накарал Емили да го направи. И макар това да бе изпратило

някакъв сигнал за внимание далеч в дебрите на съзнанието му, реши да го пренебрегне.

Защо? Защото искаше да повярва, че тя е лейди Ема. Емили Феърчайлд не бе достъпна за него, но лейди Ема беше. Желаше Емили толкова силно, че беше съгласен да повярва, че е някоя друга само и само, за да я има.

И почти бе отнел девствеността ѝ! Почти бе съсипал репутацията ѝ, защото не искаше да признае истината.

Колелата на карета изтрополиха до него, но не им обърна внимание, докато екипажът не спря и не чу нечий глас:

— Знаех си, че ще те открия на улицата. Влизай вътре, Джордан.

Той вдигна поглед и видя Сейнт Клер да държи вратата отворена:

— Махай се. Точно сега не съм в настроение за поучения.

Когато понечи да тръгне, Йън слезе от каретата и го хвана за ръката.

— Не ме интересува за какво си в настроение. Влизай или ще те вкарам вътре насила.

— Как смееш! — изфуча насреща му Блекмор, свивайки ръце в юмруци. Той си търсеше боя и точно в момента не го интересуваше особено кой бе насреща.

Решителното изражение на виконта се промени при вида на бойната му позиция:

— Не ставай глупак. Това трябва да се уреди на четири очи, а не в публична схватка.

Желанието да удари нещо, каквото и да е, превзе Джордан с почти неудържима сила. Но Йън беше прав. Един публичен скандал щеше да бъде отразен във вестниците и да провокира нежелани спекулации за причината защо се бият, толкова скоро след като са били видени с лейди Ема и лейди Дънди. Не искаше да привлича допълнително внимание към Емили.

Без да каже и дума, свали юмруци и се качи в каретата, хвърляйки се на седалката.

Сейнт Клер го последва и нареди на Уоткинс да кара към градската му къща, след което се обърна към Джордан:

— Какво се случи между теб и лейди Ема?

— Не те засяга — изрече с усилие Блекмор.

— Аз съм този, който я покани. И съм отговорен, ако нещо се е случило...

— Нищо не се е случило.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че тя съвсем случайно си е разместила бонето и е посипала с прах полите си? — Когато погледът на Джордан го прониза, той добави: — О, да забелязах. Това и други неща. Като липсващия й шал. Цяло чудо е, че и лейди Дънди не обърна внимание. Кълна се, ако си компрометирал тази млада дама...

— Не съм я компрометирал. — Макар почти да го бе направил. И искаше да го стори. Стомахът му се сви в още по-голям възел. Дали наистина е било така очевидно? — Защо изобщо си толкова загрижен за скъпата лейди Ема? — отвърна той. — Мислех, че тази, която желаяш, е лейди Софи.

— Така е. Но харесвам лейди Ема и не искам да я видя наранена.

— Нито пък аз, повярвай ми.

Йън замислено потърка брадичка:

— Разбирам. Все още ли смяташ, че е пасторска дъщеря, предрешена като дама?

Импулсът да сподели истината с приятеля си бе почти неудържим. Но Емили го бе умолявала да не казва, с пълни със сълзи очи. Мили Боже, той не можеше отново да я накара да плаче.

— Не, разбира се, че не. Това беше просто глупаво хрумване, нищо повече.

— Значи, това означава, че вече нямаш интерес към нея.

— Не съм казал това — отвърна Блекмор.

Разбира се, че все още се интересуваше от нея. Не смяташе да я разобличава, но нищо нямаше да го спре да разбере с какво я държи лорд Несфилд. Щеше да е дискретен и внимателен, но да узнае истината. Някой трябваше да я спаси от цялата тази лудост, за Бога, преди да бъде разкрита. Очевидно баща й нямаше да го направи.

— Нека видим дали съм разбрал правилно — сухо каза Йън. — Интересуваш се от порядъчна жена във възраст за женене.

Думите „във възраст за женене“ привлякоха вниманието на Джордан. Той му се намръщи:

— Не е каквото си мислиш. Приятна ми е компанията й. Тя е интригуващ човек, това е всичко.

— Лъжец. Благодарение на това запознанство ти — Сейнт Клер вдигна ръка и започна да отброява едно по едно: — закъсня за среща; присъства на закуска, дадена от жена, която ненавиждаш; се опита да прелъстиш същия този интригуващ човек, по средата на претъпкан музей, където да ви хванат, би означавало публично порицание за теб и унижение за нея. Заплаши да смажеш от бой най-добрия си приятел. — Младият мъж направи пауза: — Изпускам ли нещо?

— Юмрукът ми, в твоята челюст — произнесе графът с усилие.

— Вече станаха два пъти, в които заплаши да смажеш от бой най-добрия си приятел. Моля те, кажи ми какво си сторил с истинския граф Блекмор.

— Много забавно. А колкото до опита ми да я прелъстя, всеки мъж с очи би опитал.

— Не и аз. — Йън се наведе напред. — Влюбен ли си в нея?

— Мили Боже, що за въпрос? — Джордан се насили да се усмихне цинично. — Как може да ме питаш? Мъжът със сърце от камък, както ме нарича Польк?

— Той е продажник, преструващ се на романтик. Ти, от друга страна, си романтик, преструващ се на циник. Освен ако не съм познал, и си особено чувствителен, когато става дума за лейди Ема.

— Ужасяваща мисъл. Не, грешиш. Това е похот, нищо повече. Ще премине.

Внезапно чу глас в главата си. *Желаеш ме, това е всичко... и все пак настояваше да ти доверя цялото си бъдеще! Как смееш? Нямаш право да искаш това от мен, ти... ти негоднико!*

Дявол да я вземе! Едното нямаше нищо общо с другото! Беше почтен мъж. Щеше да ѝ помогне, ако само му довереше истината. Можеше да му се вярва. След онази нощ в каретата, тя би трябвало вече да го знае.

Да, разбира се, след като практически я бе прелъстил в музея, без да спре и да се замисли какво би ѝ причинило това. А тя бе толкова невинна, че дори не знаеше дали е още девица, след като бе приключил с издевателството си над нея, за бога! *Може да ми се има доверие, колкото на змия.*

И все пак, трябваше да ѝ помогне. Емили не беше щастлива от създалата се ситуация — всеки глупак би го видял. Някак трябваше да ѝ помогне да се измъкне.

— Само похот, така ли? — попита Йън, прекъсвайки мислите му.
— Тогава значи ти е трудно да стоиш близо до този интригуващ човек, тъй като си прекалено почтен, за да съблазниш една невинна девойка, без да се ожениш за нея след това, а ти нямаш намерение да се жениш.

— Представа нямаш — измърмори Блекмор под носа си. Точно поради тази причина трябваше да страни от нея. И все пак това бе невъзможно, предвид обстоятелствата.

Той се загледа през прозореца и с облекчение забеляза градската къща на Сейнт Клер точно пред тях.

— Изглежда пристигнахме, стари приятелю. Ще се появиш ли тази вечер на бала?

Йън, слава богу, не изкоментира рязката смяна на темата:

— Не знам. Ами ти?

— Най-вероятно. — Ако Джордан го попиташе дали знае къде ще бъде Емили, приятелят му щеше да продължи да го измъчва с въпросите си без капка милост. — Още не съм решил.

Каретата спря.

— Един съвет. Ако наистина се интересуваш от лейди Ема само заради природните ѝ дадености, е по-добре да стоиш по-далеч от нея.

— Съвет? Това по-скоро ми прозвуча като заповед.

Йън слезе от каретата и затръшна вратата:

— Приеми го както искаш, друже.

— Така и ще направя. — Джордан удари по тавана. — Към къщи, Уоткинс!

Да стои далеч от нея? Как ли пък не! Докато Уоткинс се отдалечаваше, изражението на Джордан помръкна. Приятелят му винаги бе галантен към дамите, но този път нагазваше в опасни води. Емили не беше грижа на Йън. Тя бе негова и само негова. И щеше да разбере какво замисля, дори това да го убиеше.

След няколкоминутно обмисляне, Джордан състави план. Щом пристигна в дома си, той се втурна вътре, викайки Харгрейвс.

Икономът се появи на секундата, подтичвайки след господаря си, който вземаше по две стъпала наведнъж, докато не връхлетя в кабинета си:

— Да, милорд. Какво ви трябва?

— Събери си багажа, човече. Заминаваш на пътешествие.

Джордан отвори сейфа си и зарови из документите.

Харгрейвс премигна няколко пъти:

— Сега ли?

— Веднага, щом си готов.

— Къде отивам?

— В Уилоу Крос.

Икономът се прокашля дискретно, докато Джордан ровеше из документите.

— Ъ... където живее мис Феърчайлд? Жената, която мислите, че се представя за лейди Ема?

— Не мисля. Знам. Самата тя ми каза истината днес.

— Не думайте.

— Да. За съжаление, не ми каза защо. — Той замлъкна, докато броеше. — Не си открил нищо повече, нали? С изключение на това кога точно са пристигнали лейди Дънди и дъщеря ѝ в Лондон?

— Всъщност, научих нещо. Не е много, но предполагам вие ще разберете какво означава. Изглежда лейди Софи не е тук, и то от няколко седмици. Говорят, че е болна и се е наложило да се върне у дома, но им е забранено да издават къде е.

— Това е интересно. — Дали маскарадът на Емили имаше нещо общо със Софи и заболяването ѝ? Но какво?

— Още нещо, милорд. Когато попитах за мис Емили Феърчайлд, ми бе обяснено, че скоро ще пристигне. Знаело се, че е на път и затова не получава писмата си и те ги събират за нея, но всички те смятат за странно, че нейният баща ѝ пише толкова често, при положение че тя няма как да отговори.

— Това е много полезно, Харгрейвс. Мога да заключа само, че баща ѝ няма никаква представа за целия този маскарад. Това ще ми е от полза.

Не искаше да заплашва, че ще каже на бащата на Емили, все още — тя нямаше да му го прости. Но ако се наложеше, щеше да го направи. Някой трябваше да се грижи за нея.

— Несфилд я държи с нещо — размишляваше той на глас, — не знам какво е, но искам да разбереш. Затова те изпращам в Уилоу Крос. Тук не откри нищо, затова да се надяваме, че там ще имаш повече късмет. Нямах нищо против едно пътуване в провинцията, нали?

— Не, разбира се. Нямах търпение да се измъкна за малко от града, милорд.

— Добре. Искам да тръгнеш днес. Прекарай няколко дни там, поразпитай. Но бъди дискретен. Не казвай на никого, че аз съм те пратил, нали? Просто разбери каквото можеш за Феърчайлд и Несфилд. Не би трябвало да отнеме много време в такова малко градче.

— Не берете грижа, милорд. Можете да разчитате на мен.

— Знам, че мога.

И докато Харгрейвс бе в Уилоу Крос, Джордан щеше да намери начин да разбере истината оттук. Независимо колко протестираше Емили, той нямаше да ѝ позволи да продължава така. Повече не.

ГЛАВА 12

„Посещението на операта, точно както препиването, е грях, който носи наказанието заедно със себе си.“

Хана Мор, английска
писателка, реформист,
филантроп

Писмо до сестра ѝ,
1775. Из писмата на Хана
Мор

Емили никога не бе ходила на опера. Уилоу Кросинг разполагаше единствено с архаичен оркестър, който свиреше само на събирания, и пътуваща трупа артисти, които понякога играеха Шекспир. Но не и опера, със сигурност.

Сватбата на Фигаро, от Моцарт, ѝ бе напълно непозната. Слава богу, макар да бе италианска опера, се изпълняваше на английски. Тя не само можеше да разбере историята, но и ѝ се наслаждаваше безкрайно, превъзнасяйки музиката като някой неук провинциалист, какъвто си беше. Гласовете звучаха толкова кристално ясно, дори перфектно! Оркестърът познаваше всяка тяхна нотка, дори и високите!

Задоволството ѝ бе подсилено и от факта, че лорд Сейнт Клер не даваше вид да е разбрал някоя тъмна тайна за нея този следобед. Държеше се по обичайния за себе си начин и тя се успокои, особено след като бе дошъл без лорд Блекмор. Може би всичко щеше да е наред.

Може би на Джордан щеше да му е достатъчно, че е доказал пред себе си, че е бил прав за самоличността ѝ. За първи път след бала на Мерингтън се почувства свободна да се забавлява.

Героят, наречен Керубино, юноша, изигран от жена, започна своята ария и Емили се изпъна напред. Как бе възможно такъв мощен

глас да принадлежи на толкова дребна женичка? Музикалният талант на Емили, в най-добрия случай, можеше да се нарече поносим, но пък тя обожаваше да слуша. До края на второ действие лицето вече я болеше да се усмихва.

Полилеят, с хилядите си свещи, бе снижен за антракта и лейди Дънди се надигна от мястото си:

— Виждам, че лейди Мерингтън е тук тази вечер. Възнамерявам да я поздравя.

— Ще ви придружа — каза лорд Сейнт Клер и също се надигна. — Тези столове не са проектирани за мъже с дълги крака. — Той подаде ръка на Емили. — Идвате ли, лейди Ема?

До ложата им долетяха меките, изтънчени тонове на цигулка и тя въздъхна от удоволствие:

— Ще възразите ли, ако остана тук да се наслаждавам на музиката?

Младият мъж каза със сподавен смях:

— Това е само антрактът.

— Да, но е прекрасно, не мислите ли?

Лейди Дънди й отправи снизходителна усмивка:

— Така е, скъпа моя. Хайде, Сейнт Клер. Нека я оставим да се забавлява.

Емили се усмихна в знак на благодарност, после отново съсредоточи вниманието си върху сцената, където музикантите свиреха дует за цигулка и арфа. Обожаваше арфата. Учителят в Уилоу Кросинг притежаваше такава, но тя не произвеждаше тъй ясен и сладостен звук като тази. Имаше си предимства да живееш в града. Това щеше да й липсва.

Внезапно долови слаб звук от отварянето на вратата зад нея и предположи, че лейди Дънди е забравила нещо. Но тогава плътен мъжки глас каза:

— Добър вечер, Емили.

Тя замръзна. Джордан. Той беше тук.

Пулсът й се ускори и сърцето й се разгуптя. О, глупаво, глупаво сърце, трябва ли да се вълнува от такъв човек?

По-скоро чу, отколкото видя придвижването му към предната част на ложата. Повдигайки краищата на сакото си, той зае мястото до нея. Тя застина неподвижна, без да смее да го погледне, при мисълта за

интимностите, които бяха споделили този следобед. Изтри влажните си длани в полите си и горещо си пожела изобщо да не беше идвал.

Но когато той не каза нищо, не устоя и извърна очи към него. Както обикновено, фракът му беше безупречен, шалът съвършен. Защо не носеше зле подбрани дрехи, ръцете му да са покрити с брадавици или изобщо нещо, което да я отврати от него? Не, той трябваше да е идеален във всяко отношение. Перфектният, красив, забранен граф, който целуваше дяволски изкусително и държеше съдбата ѝ в ръцете си.

Той срещна погледа ѝ и тя отмести своя на секундата, ужасена, че я хвана как го наблюдава.

Джордан прочисти гърлото си:

— Изглеждаш прекрасно тази вечер. Макар че ако трябва да съм честен, роклята ти е малко... впита, не смяташ ли?

Гласът му прозвуча като нокти, стържещи по дъска. И какво имаше предвид? Че е прекалено пищна за подобна рокля?

Тя го изглежда:

— Лейди Дънди смята, че е подходяща за опера.

Погледът му за момент попадна върху мястото, където роклята притискаше гърдата ѝ и я издигаше скандално високо, подобно на повечето жени, които бе видяла тази вечер. Графът преглътна, после премести поглед към лицето ѝ:

— За други жени вероятно. Върху теб е пагубна.

За бога, какво искаше да каже? Сега, когато бе сигурен, че е дъщеря на пастор, нима смяташе, че няма право да носи толкова изискани дрехи? Арогантният му негодник.

— Ако ще ме обиждате, по-добре си вървете!

— Да те обиждам? Ни най-малко. Поне не мисля, че съм го направил. — Мъжът въздъхна. — Не ме изхвърляй още, не и след като си направих целия този труд, за да разбера къде си.

— Какъв труд? Сигурна съм, че приятелят ви ви е казал, че ще посетим операта.

— Моят „приятел“ — изрече Джордан с известна доза сарказъм — не ми е казал нищо. Бях на две танцувални забави, прием и ранен бал, за да те търся. Накрая ми се наложи да отида до къщата на Йън и да тормозя слугите му, докато не ми кажат къде е той, а вероятно и ти самата.

Глупавото ѝ сърце отново затуптя:

— Отишли сте на всички тези места, за да търсите мен?

— Трябваше да говоря с теб. Оставихме нещата не доуточнени този следобед.

Емили преглътна разочарованието си. Разбира се, че затова я търсеше. Би било немислимо да е поради друга причина.

Е, тя също искаше да разговаря с него. Но как точно да повдигне въпроса?

— Изпуснахте половината представление.

— Не, не съм. Бях в своята ложа. Държа я целогодишно, предимно заради сестра ми, когато е в града. — Той посочи ложа, разположена от отсрещната страна на театъра, с полуспуснати завеси. Тонът му стана по-твърд. — Бях там, наблюдавайки как останалата част от мъжете не откъсват поглед от теб.

Това в гласа му ревност ли бе? Тя въздъхна. Разбира се, че не беше. Джордан никога не би ревнувал нея или която и да е друга, в интерес на истината.

— Защо не се присъединихте към нас?

— Не бях сигурен дали „майка“ ти ще го допусне, след случилото се този следобед. Предполагам, че е готова жив да ме одере.

Трябваше ли да му каже, че лейди Дънди вече знае за предишната им среща? Не, по-добре да не му казва. Тогава той можеше да реши, че е свободен да тормози графинята с въпроси относно случващото се.

— Тя... не заподозря нищо — излъга Емили.

Блекмор се загледа някъде в далечината, барабанейки с пръсти по коляното си. Изглеждаше обезпокоен.

— Колко изненадващо. Йън веднага заподозря. Прекара половината следобед да ме поучава относно флиртуването с млади, невинни госпожици.

Младата жена замръзна:

— А вие казахте ли му защо... искам да кажа... за какво говорихме и...

— Не. — Сериозен поглед я прониза. — Нищо не му казах. Затова съм тук. За да те уверя, че ще запазя тайната ти.

Вълната на облекчение, която я заля, бе толкова силна, че ѝ се зави свят.

— О, слава на небесата! Толкова се притеснявах!

Джордан се навъси:

— Нима мислеше, че съм толкова коравосърдечен, че да те разоблича без дори да се опитам да разбера какво се случва?

— Не знаех какво да мисля. Досега бяхте толкова... толкова настоявахте да ме разкриете, изглеждаше логично да искате да разкажете на всички...

— Мили боже, нямаш особено високо мнение за мен, нали? — Той скочи на крака и закри из предната част на ложата. — Е, скъпа моя, трябваше да имаш по-голямо доверие на женските си номера. Сълзите и молитвите ти бяха доста ефективни, уверявам те. Не съм направен от камък.

— Не бяха никакви номера! — Наранена от жестоките му думи, тя атакува в отговор. — Освен това, мистър Полък казва, че сам се хвалите с каменното си сърце, така че е нормално да предположа, че сте от камък, не е ли така?

Блекмор се завъртя към нея със сбърчени вежди.

— Полък? Все още ли търчи след теб? Казал ти е това само защото ме ненавижда, ако не знаеш.

— О? Значи никога не сте се хвалил пред него?

С тихо проклятие, той отвърна поглед от нея:

— Добре, може и да съм казал... нещо подобно. Но не съм толкова лош, колкото той ме изкарва. Само защото не се разтапям при вида на женски сълзи, не значи, че не ми въздействат. Не съм безчувственият подлец, за когото ме вземаш.

Изглеждаше толкова обиден, че тя го съжали.

— Очевидно, не — каза, смекчавайки тона си. — Поне ще запазите тайната ми.

— Да. Но все още искам да знам защо се чувстваш длъжна да продължаваш с този маскарад. Можеш да ми се довериш. Кълна се. Само защото опитах да те прелъстя този следобед...

— Не желая да обсъждаме следобеда! — Пресвета дево, нямаше да понесе да ѝ говори за *това*. Полагайки дамската си чантичка на мястото до нея, тя стана и забърза към задната част на ложата, близо до вратата. — Може би ще е по-добре да си вървите.

Джордан я последва:

— Емили, просто се опитвах да те уверя, че това няма да се повтори.

— Разбирам. Сега, след като знаете коя съм, няма опасност да ме докоснете, нали така? Лейди Ема бе тази, която желаехте, не мен.

— За какво, по дяволите, говориш?

О, небеса, бе казала прекалено много.

— Нищо. Няма значение.

Той я сграбчи за ръката.

— Очевидно не е „нищо“ или нямаше да го споменеш. Със сигурност не смяташ, че те целунах този следобед само защото мислех, че си лейди Ема.

— Няма значение. — Тя се бореше да запази тона си равен и невъзмутим, макар отвътре да се разкъсваше от мъка. — Аз... аз разбирам. Наистина, разбирам. Свикнал сте с по-изтънчени жени. Решихте, че съм разпуснатата, затова се опитахте да ме прелъстите. Но сега, когато липсата ми на опит е... болезнено очевидна, няма защо да се тревожа за това, нали така?

— Мили Боже, де да беше истина. — Мъжът прекара пръсти през косата си. — Има само един проблем с теорията ти, Емили. Знаех коя си този следобед и все още те желаех.

Девојката разтърси глава.

— Мислихте, че съм лейди Ема, това... това диво шотландско момиче.

— Казвах си, че си лейди Ема, защото тогава можех да си позволя да направя това, което наистина искам... да правя любов с теб. Нямам желание да отнемам ничия невинност, а мислех, че лейди Ема не е девица, така че не би било грешно.

Когато тя потрепери, той я привлече зад кадифената завеса, закриваща неизползваните места в ложата, а сега вече и тях. После снижи глас:

— Но Емили Феърчайлд бе тази, която наистина желаех, кълна се. Емили Феърчайлд е тази, която все още искам. Гледах как мъжете те съзерцават влюбено цяла вечер и изпитвах желание да предизвикам всеки един от тях на дуел само защото те виждат в това... подобие на рокля.

— Престанете! Спрете да изричате тези неща само за да ме накарате да се почувствам по-добре! — Отвърна лице с насълзени очи.

— Мразя, когато ме съжалявате!

— Да те съжалявам? — Той я притисна към стената и повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне. — Да те съжалявам, за Бога! Не знаеш ли какво ми причиняваш? Ако не бяхме на обществено място, нямаше да водим тази дискусия. Вече щях да съм те отървал от това проклето парче изкушение, което носиш. Щях да пълня очи, наслаждавайки се на всеки инч от красивото ти тяло. Щяхме да сме на пода и да те целувам на всяко място, което би могла да си представиш, и дори на някои, които не би могла. Нямаше да си тръгнеш от тук девица, кълна се.

Тя не би могла да подложи на съмнение думите му сега. Те отекваха в гладния му поглед, дрезгавия му глас, дъха му, излизащ на пресекулки. Тялото му бе горещо до нейното, сравнено със студената стена, опираща се в голия ѝ гръб.

Ясни, мелодични звуци на арфа се процеждаха през съзнанието ѝ, учестени почти колкото пулса ѝ. Но не съвсем.

Тогава ръката му се плъзна надолу по шията ѝ в бавна милувка, която прогори кожата ѝ с желанието, което струеше от него, и пулсът ѝ полудя. Палецът му премина бавно надолу по врата и гръдния ѝ кош, докато не се спря между гърдите ѝ, които се надигаха и спускаха в напразен опит да диша нормално.

Джордан прокара пръста си зад линията на деколтето ѝ.

— Милостиви Боже, ако бяхме където и да е другаде... ако наистина бяхме сами...

Не беше нужно да казва повече. Ако бяха сами, той щеше да свлече корсажа ѝ надолу и да засмуче гръдта ѝ, галейки я както този следобед. Безсрамната жена в нея искаше да го направи. О, колко горещо копнееше да го направи.

Блекмор свали ръката си, хвана нейната и я притисна към издутината на панталоните си.

— Усещаш ли това? — изръмжа той. — Толкова силно те желая. Не мога дори да те погледна, без да изпитам *това*. Няма значение дали се преструваш на Ема, или на проклетата кралица на Англия. Все още си Емили — жената, по която изгарям от страст до такава степен, че не мога да спя. Копнея за теб още от нощта, в която бяхме сами в каретата...

Това си бе истинска лъжа. Тя отдръпна ръката си:

— Онази нощ в каретата, вие ме отблъснахте... не искахте да имате нищо общо с мен.

Младият мъж се приведе напред, докато устата му не се озова до ухото ѝ.

— Тогава защо те целунах? — Той помилва с устни извивката на ухото ѝ, после долната му част и чувствителното местенце под него. Миришеше на сапун и тютюн. И желание. Най-вече на желание. Мънички тръпки на очакване затанцуваха по гръбнака ѝ.

Блекмор продължи с твърд тон:

— Повярвай ми, не целувам жени, които не желая. А знаех, че не бива, *не мога* да желая теб.

— Защото съм дъщеря на пастор и прекалено ниско под вас.

— Не. — Гласът му прозвуча още по-твърдо. — Защото си мила и невинна, и най-вече девствена.

Тя обърна глава към него. Устните им бяха на сантиметри едни от други, толкова близо, че можеше да усети дъха му с аромат на вино.

— И какво лошо има в това да желаеш девственица? — Емили не успя да прикрие огорчението в гласа си. — Повечето мъже ценят непорочността.

— Девниците са опасни създания. Те вярват в любовта и „романтичните чувства“, и всички онези глупости, в които отдавна не вярвам. Девницата очаква мъжът да ѝ даде душата си, а аз не мога да го направя. Не ми е в природата.

Нищо друго не проваляше едно съблазняване като голата истина. Младата жена заби нокти в дланите си, за да спре сълзите.

— О, да забравих. Вие сте мъжът с каменно сърце, нали така? Изпитвате единствено... желание.

Погледът му прикова нейния и за първи път тя реши, че той изглежда несигурен. После лицето му се проясни.

— Именно. Виждам, че най-накрая ме разбра.

Отблъсквайки го от себе си, Емили се придвижи обратно към приглушената светлина на свещите, обгръщайки се плътно с ръце.

— *Никога* няма да ви разбере. Как може човек да живее без любов, без каквито и да е нежни чувства? Как изобщо успявате да станете сутрин от леглото?

— Нямам никакъв проблем със ставането от леглото, уверявам те. Не ми е нужна „любов“, за да преживея деня. Това е нещо, което

научих още от много малък.

— Какво имате предвид?

Изразът на лицето му стана равнодушен и студен като парче лед.

— Не съм дошъл тук да обсъждаме сърдечното ми състояние. Няма нищо общо с това дали може да ми се има доверие. Може и да не съм сантиментален глупак, но съм благоприличен, почтен мъж, който не понася да гледа как участваш в маскарад, който очевидно ненавиждаш. Искам да ти помогна, Емили. Можеш да ми довериш тайните си. Ще направя всичко по силите си, за да те защитя от Несфилд и лейди Дънди.

Чувство на тревога премина през цялото й тяло.

— Н-несфилд?

— Очевидно е, че те държат с нещо. В противен случай не би се съгласила на тази лудост. Мога да ти помогна с тях. Знам, че мога.

Обхвана я паника. Ако започнеше да разпитва, лорд Несфилд...

— Никой не може да ми помогне и определено не и вие. Моля ви, Джордан, просто се откажете.

— Не мога.

— Защо не? — Тя кършеше ръце, докато го приближаваше. — Не ви засяга. Всичко ще приключи скоро. После ще се върна в Уилоу Кросинг, ще изчезна от живота ви и няма да ви безпокоя повече с присъствието си.

— Дявол да го вземе, Емили, не ме безпокоиш! Искам да ти помогна!

— Не ви искам помощта! Не можете ли да си го набиете в дебелата глава? Единственият начин, по който можете да ми помогнете, е, като стоите настрана.

— Няма ли да ми кажеш какво става?

— Не! — Девойката снижи глас. — Моля ви, обещавайте ми, че няма да се намесвате. Не бива да се намесвате.

— Няма да се меся. Но не мога и да стоя настрана.

— Проклет да сте, Джордан. Защо толкова настоявате да съсипете живота ми?

— Не съсипвам живота ти. Опитвам се да попреча *ти* да го направиш. — Той посочи роклята й. — Тази... тази твоя роля изисква да прелъстяваш мъже и да се разхождаш полуоблечена. По-опасно е,

отколкото предполагаш, особено ако флиртуваш с тях толкова безгрижно, колкото с мен.

Емили искаше да се надява, усещайки нотката на ревност в гласа му, ала знаеше, че не бива.

— Единственият опасен за мен мъж сте вие.

— Наистина ли? А Полък? Не те е докоснал? Не се е опитал да се възползва от теб?

Въпросът я изненада до такава степен, че не успя да прикрие изчервяването си.

— Така си и помислих — изръмжа Блекмор. — Дявол да го вземе това, копеле...

— Не беше нищо, с което не бих могла да се справя — прекъсна го тя. — Не съм толкова глупава и наивна, колкото ме смятате. Знаем как да се справям с мъже като него.

Той се изсмя грубо.

— Да, след този следобед мога да го потвърдя.

Бузите ѝ пламнаха. Как смееше да ѝ припомня колко разпуснато се бе държала.

Антрактът беше приключил. Музиката бе заглъхнала и Емили можеше да чуе шума от хора, които се връщаха по ложите и местата си. Скоро лейди Дънди щеше да се появи заедно със Сейнт Клер. Не можеше да се справи с тях двамата и с Джордан едновременно. Освен това вече се бе изморила от намеците му.

Тя пъргаво измина разстоянието до вратата и я задържа отворена:

— Излизайте! Вървете си и стойте далеч от мен!

Той огледа пълнещата се зала и пристъпи към нея. Спря се до вратата и я прикова с пронизващия си поглед.

— Тръгвам си — сега. Но имай предвид, че няма да те оставя на мира, докато не разбере всичко.

След тези думи стремително напусна ложата.

Лейди Дънди стигна до извода, че Сейнт Клер не знае нищо за Емили. Графинята неведнъж му бе предоставила възможност да поговорят за това, но той не бе казал и дума. В такъв случай, Блекмор наистина бе запазил тайната на момичето. Това беше любопитно.

Докато се връщаха към ложата, Офелия забеляза, че от нея излиза самият лорд Блекмор. Тя рязко спря и хвана виконта за ръката.

— Какво ще кажете за това?

Йън проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Проклятие! Простете, лейди Дънди. Ще отида да му кажа, че не е добре дошъл...

— В никакъв случай!

Той я погледна с изумление.

— Какво искате да кажете? След това, което се случи днес, мислех...

— Е, грешите. Харесвам Блекмор. И ми се струва, че е заинтересован от дъщеря ми.

— Може и така да се каже — измърмори Сейнт Клер.

— Много ясно усещам сарказма в гласа ви. Мислите, че не съм права?

— В никакъв случай. Бог ми е свидетел, че не съм срещал мъж, по-увлечен по жена. Но... но...

— Интересът му е само от плътски характер? Това ли се опитвате да ми кажете?

Откровеността ѝ очевидно го зашемети.

— Не съм сигурен. Но той твърди така.

— Глупости! Мъжете винаги казват, че привличането им е само плътско. Това им помага да съхранят гордостта си. Не искат някой да си помисли, че могат да се влюбят в обикновена жена. Все пак Блекмор е много горд.

Йън се усмихна.

— Да. „Влюбване“ е подходящата дума за онова, което Джордан изпитва към лейди Ема. Но да си влюбен в една жена и да направиш нещо в тази посока — нещо достойно, искам да кажа — това са съвършено различни неща.

— Искате да кажете, че може да съблазни дъщеря ми и да я изостави? — Възрастната дама затаи дъх. Ако това беше вярно, трябваше да се сложи край. Емили нямаше нужния опит, за да устои на съблазнителната сила на мъж като Блекмор, а Офелия не смяташе да праща девойката у дома опозорена.

— Не мисля така. Той винаги избягва девиците.

— Е, видно е, че нея не я избягва, нали?

Сейнт Клер се замисли.

— Не, наистина, не. — Младият мъж предизвикателно вдигна глава. — Лейди Дънди, да не би да се опитвате да сватосате Джордан със своята дъщеря?

— Разбира се! Ема е влюбена в него. И ако дъщеря ми иска този мъж, ще направя всичко по силите си, за да го получи.

Най-малкото, което можеше да стори за Емили, след като я бяха въвели в бъркотията на Софи.

— Влюбена е в него? Тя ли ви го каза?

— Не. Отрича яростно. Момичето не може да се справи с чувствата си. Но познавам младите жени и съм готова да заложа цялото си състояние, че тя обича този негодник.

Виконтът замислено потърка брадичката си.

— В такъв случай трябва да се доверя на майчиния ви инстинкт. А по всичко личи, че Джордан също е влюбен в нея.

Очите на Офелия заблестяха.

— Така ли мислите?

— Той също отрича. Но никога не съм го виждал да се държи така заради жена. Не я изпуска от поглед и постоянно говори за нея.

— Охо! Значи трябва да предприемем нещо.

— Какво сте замислили?

Дамата спря и огледа Йън от главата до петите. Дори в слабо осветеното фоайе бе видно колко е привлекателен, макар и малко развратен. Бе висок — Офелия имаше слабост към високи мъже — и добре сложен. Но най-важното, притежаваше всички качества на един истински джентълмен — галантност, такт, чувство за хумор. Е, вярно, че от време на време изглеждаше малко мрачен, сякаш целият свят лежеше на плещите му. Но графинята смяташе, че Сейнт Клер щеше да е чудесен съпруг за всяка жена, даже и за глупачка като Софи.

Колкото до опасенията на Рандолф относно характера му... Е, тя не им вярваше. Вярно, понякога младият мъж изглеждаше малко... опасен, но така беше и с Едуард, а той се бе оказал чудесен.

Въпреки всичко, преди да предприеме важната крачка и да му каже къде всъщност е Софи, искаше да бъде уверена в решението си. И имаше начин да го постигне, като в същото време даде на Емили възможност да бъде ухажвана, както си му е редът.

Лейди Дънди огледа тълпата зрители около тях и придърпа Йън в най-близката празна ложа.

— Обичате ли забавите, лорд Сейнт Клер?

— Какво имате предвид?

— Вечерни партита. Пикници. Развлечения на открито. Имате къща в града, нали? Едва ли ще ви е трудно да дадете прием. И сама бих го организирала, но това ще предизвика подозрения. И ако двама души нямат възможност да се срещнат, но се окажат поканени някъде, никой няма да ви вини за това, нали?

— Да, но...

— Много бих се радвала да посетя дома ви, знаете ли? И ако наистина имате сериозни намерения към Софи, ще ви бъде единствено от полза да узная повече за вас.

Той присви очи.

— Със сигурност ще е от полза. А на вашата племенница също ли ще ѝ е интересно да посети дома ми?

— Мисля, че би се зарадвала, ако беше в Лондон. Но брат ми я изпрати далеч — за да я предпази от неподходящи мъже.

Изражението на лицето му беше интересно.

— Искате да кажете — като мен? Знаех си, че около заболяването ѝ има нещо съмнително.

— Да, какво да се прави, Рандолф понякога наистина прекалява. — Графинята лукаво изгледа Йън. — Но ако ми се удаде възможност да установя, че мъжът е напълно подходящ, бих могла по някакъв начин да повлияя на брат си. Или поне да гарантирам, че ще има сватба, ако разбирате какво имам предвид.

Известно време Сейнт Клер я наблюдава изпитателно.

— Лейди Дънди, да не би да ме изнудвате да дам прием в дома си?

— Нищо подобно. Просто ви показвам огромната полза, която вие, вашият приятел и дъщеря ми бихте имали от подобни мероприятия. — Той като че ли се замисли над думите ѝ, и тя добави: — Освен това бих могла да опозная Блекмор и да преценя дали е подходящ за дъщеря ми, нима не е така?

Младият мъж се разсмя.

— Вие сте една хитра, манипулативна жена.

— Благодаря ви. Правя всичко по силите си да организирам живота на семейството си и да осигуря възможно най-много щастие за тях и по-малко притеснения за себе си.

Той се усмихна лукаво.

— Е, аз няма да се меся във вашите авантюристични планове. Имам нужда от съюзник, а Джордан без съмнение се нуждае от жена, дори и да не иска да го признае. И тъй като идеята е ваша, кого предлагате да покания? Освен вас, разбира се, лейди Ема и Джордан?

— Например, мистър Полък.

— Полък? Защо?

— Изглежда Блекмор ревнува от интереса му към дъщеря ми, не мислите ли? — Това, разбира се, беше само предположение. Истинската причина да включи и отвратителния господин бе, за да може веднъж завинаги да го изключи от списъка като възможния възлюбен на Софи. Молеше се да не е той. Не би могла да понесе този човек да стане член на семейството ѝ.

— Ако бях на ваше място, нямаше да се доверя на Полък спокойно да се навърта около дъщеря ми — каза Сейнт Клер с мрачно изражение.

— Не го и правя. Блекмор ще се погрижи той да се отнася към нея с нужното уважение, не смятате ли?

— Предполагам. — Изражението му поомекна. — Нещо друго?

— О, имам куп предложения. Но трябва да се върнем в ложата, преди Ема да се зачуди къде се губим. С вас ще обсъдим детайлите по-късно.

Беше крайно време да се сложи край на цялото това безумие. И преди това да се случи, Офелия щеше да се погрижи Емили да получи своята награда.

ГЛАВА 13

„Отегчение или страдание — между тези две състояния трябва да избира човек в живота си.“

Мадам дьо Стал,
писмо до Клод Роше, 1800
г.

Вечерно парти, и таз добра! Джордан още не можеше да повярва. Той слезе от каретата пред градската къща на Сейнт Клер, като клатеше недоумяващо глава заради странното поведение на приятеля си. Преди заминаването си от Англия, Йън пребиваваше предимно в провинциалното си имение. Блекмор със сигурност не помнеше някога да е организиран вечерни партита. Този внезапен изблик на общителност бе доста нетипичен.

Но пък също толкова необичайно бе и желанието му да се задоми. Графът никога не бе мислил, че ще доживее деня, в който Йън ще започне да ухажва превзети момиченца на брачния пазар. Скоро той щеше да е женен и да настъпи краят на мързеливите следобеди, прекарани в риболов в имението на Джордан или часовете политически дебати в съвещателната зала на клуб Брукс. Сейнт Клер щеше да приключи с всичко това. Нямаше да изпитва кой знае каква нужда от приятелите си, защото щеше да има жена, която да му прави компания, да споделя мислите и живота му.

Да прогонва самотата.

Мисълта разтърси Джордан. Едно нещо можеше да се каже за брака — той означаваше край на самотата.

А дали беше така? Майка му бе болезнено самотна. Баща му също. Бракът невинаги слагаше край на това чувство. Понякога ставаше дори по-лошо, когато живееш до някого, когото не познаваш истински.

Той въздъхна. Помоли се на бог Йън мъдро да подбере спътницата си и да намери някоя, която няма да го пренебрегва. Не би пожелал на никого брак като на родителите си.

Вратата се отвори точно когато достигна последното мраморно стъпало и един лакей пое палтото и шапката му. Познат женски смях долетя до него от салона на горния етаж, и запали внезапна искра на копнеж в стомаха му. Дали *тя* беше тук? Минаха два дни откакто бе говорил с нея, макар да я бе видял на няколко приема. Но ако беше тук...

Не можеше да бъде! Йън със сигурност не би я поканил заради покровителственото си отношение към нея. И все пак, докато слугата го водеше нагоре, дланите му се изпотиха. А когато влезе в салона и завари група джентълмени, скупчени около Емили, да пият вино и да разказват истории, на които тя се смееше с удоволствие, гърлото му се стегна.

Тя беше тук и, както обикновено, караше мъжете да копнеят по нея. За бога, защо лейди Дънди не направеше нещо, вместо да стои и да я наблюдава с нежно задоволство? Нима проклетата графиня *искаше* Емили да бъде преследвана от тълпи развратни глупаци?

Поне роклята ѝ беше скромна, за разлика от червеното изкушение, което носеше вечерта в операта. Буйни дипли бледорозов сатен обгръщаха формите ѝ и караха устните и бузите ѝ да изглеждат като нежни венчелистчета. Венец бели цветенца от портокалово дърво красеше като ореол златистата ѝ коса, а наниз от също толкова бели перли се спускаше между гърдите ѝ с такова задоволство, че той чак му завидя. Да почива между тези две хълмчета мека плът би събудило задоволство наистина.

— Е, и ако това не е добрият граф — дочу се подигравателен глас.

Джордан откъсна поглед от възхитителния образ и видя Полък, който стоеше до прозореца и държеше чаша за вино от фин кристал със също толкова изящната си ръка.

— Добре дошъл, Блекмор. Пропускаш отлично бургундско. — Контето вдигна чашата, после премести поглед върху Емили. — И още по-прекрасна компания.

Полък? Тук? Нима Йън си бе загубил ума? Не осъзнаваше ли, че мазникът е хвърлил око на Емили? О, как *искаше* да размаже

физиономията на това денди само задето си позволяваше да я гледа.

Незнайно как Джордан успя да се застави да говори спокойно:

— Добра вечер, Полък. Ако знаех, че си тук, щях да дойда по-рано. Не бих искал да пропусна поредния ти интригуващ разказ за последната визита при шивача.

При тази явна проява на сарказъм дамите започнаха да хихикат, а господата да се подсмивват подигравателно, докато лейди Дънди му отправи преценяваща усмивка. Само Емили не му обърна внимание и преднамерено му обърна гръб.

Полък развя пренебрежително ръка с идеално оформен маникюр:

— Поне знам какво биха искали да чуят дамите. Ти ги отегчаваш с истории за драгоценните си реформи.

— А, да. Да не дава бог да се обсъжда нещо важно като: как да се нахранят бедните или да се осигури нормална заплата за обикновения работник. Ще е по-добре, ако се съсредоточим върху кройката на фрака ти.

— Как смееш... — изригна контето, а чашата, която държеше, се строши в юмука му. — Проклет да си, Блекмор! Виж какво ме накара да направя!

В стаята се възцари тишина, а останалите гости изглеждаха вцепенени, несигурни как да реагират и накъде да гледат. Досега не бяха виждали нещо такова.

Полък се хвана за ръката, пронизана от парченца стъкло.

— Кърви, за бога!

Наистина капеше кръв чак по другата му ръка и по мароканския килим на Йън. Кръвта и виното се сливаха в гъста струйка.

— Някой да направи нещо! Повикайте лекар!

Емили се приближи бързо до пострадалия:

— Нека погледна.

Когато той първоначално се възпротиви, тя хвана китката му и извади кърпичката си:

— Спрете! Срязал сте артерия! Да не искате да ви изтече кръвта?

Краката му се подгънаха, а лицето му пребледня, докато дамата запряташе поръбения му с дантела ръкав и превърза здраво кърпичката високо над китката като турникет.

Нейното самообладание и липса на неприязън към кръвта изненада Джордан, докато не си спомни нощта, в която я бе срещнал за

първи път, когато бе дала на Софи някаква отвара и двете жени бяха обсъдили увлечението ѝ по билкарството.

— Елате насам — нареди тя, насочвайки Полък към канапето. — Трябва да извадим стъклата. Страхувам се, че сте получили доста дълбоки разрези. Може да се наложи да ги зашием. — Младата жена огледа стаята и спря поглед върху Йън, който успокояваше гостите. — Лорд Сейнт Клер, ще са ми нужни няколко кърпи, чисти парцали и конци, купа гореща вода и игла. Помолете готвача за чесън, розмарин или мента. И ми донесете малко бренди. Мистър Полък ще има нужда от него.

Йън повика прислугата и им предаде инструкциите, след което отново съсредоточи вниманието си върху злополучните си гости, които сега се бяха скупчили около стола, на който седеше Емили.

— Розмарин и чесън? — извика пациентът ѝ, докато тя навеждаше глава над ръката му. — Звучи все едно ще приготвяте супа.

— И двете са подходящи за третиране на рани. Аз лично предпочитам евкалипта — измърмори Емили, — но се съмнявам лорд Сейнт Клер да има такъв под ръка.

— Какво изобщо знае едно обикновено момиче за лекуването? Не е типичното занимание за свободното време на една графска дъщеря.

Кръвта на Джордан замръзна във вените му. Имаше лек намек на съмнение в гласа му. Но едва ли знаеше нещо. И все пак...

— Със сигурност сте чували за влечението на шотландците към лечителството — каза Блекмор. — Мисля, че е нещо нормално за жените там да се учат на подобни неща. Не е ли така, лейди Дънди?

Графинята повдигна вежда.

— О, определено. Моята Ема се е учила от най-добрите лечители. В безопасност сте в ръцете на една шотландка, мистър Полък.

— Никога не съм чувал подобно нещо за шотландците — измрънка Полък. Емили измъкна парче стъкло от ръката му и той я разтърси. — Ауу! Да не се опитвате да ме убиеете?

— *Ще го направя*, ако не стоите мирен! Да не предпочитате да извикаме лекар? И да ви изтече кръвта, докато чакаме появата му?

Контето млъкна в знак на негодувание. Слугата влезе, носейки нещата, които бяха поискани, и Йън тактично предложи да заведе

дамите на обиколка из къщата, за да не гледат. Останалите господа също тръгнаха с тях, както направи и лейди Дънди. Остана само Джордан. Той нямаше намерение да оставя Емили насаме с Полък, дори и за минута.

— Оставаш да злорадстваш над болката ми ли? — избълва гневно пострадалият срещу него.

— Никак даже. Но лейди Ема може да се нуждае от още нещо.

— Да, свършете нещо полезно. — Спокойният, ясен поглед на младата жена срещна неговия за първи път тази вечер. Тя му подаде парче плат. — Разкъсайте го на ивици.

— Не му го давайте — заядливо измърмори Полък. — Може да го напои с отрова.

Джордан ухапа края на тъканта със зъби и откъсна едно парче:

— *Би трябвало* да те отровя. Светът би бил по-добро място без мъже, достатъчно глупави сами да се порязват на винени чаши.

— Ах, ти арогантен задник такъв! — каза контето, надигайки се от мястото си.

— Достатъчно, престанете и двамата! — Емили дръпна ранения да седне обратно. — Не си помагате така, мистър Полък. — Тя изгледа Джордан. — Нито пък вие. Това е само по ваша вина, да знаете. Ако не го бяхте провокирали...

— Откъде да знам, че няма да го приеме на шега? — отвърна Блекмор невъзмутимо, докато ѝ подаваше парчетата плат.

Девојката ги взе и въздъхна. Смачка розмарина и чесъна между пръстите си, положи обилната смес, която се получи, върху раната и зави превръзката около нея.

— Не беше шега. Просто поредният израз на презрение по отношение на човек, неотговарящ на високите ви стандарти.

Думите на порицание го оставиха безмълвен. Това ли си мислеше тя за него?

Полък наблюдаваше и двамата, и на устните му бавно се появи усмивка.

— Точно така, лейди Ема. Добре го познавате. Той гледа отвисоко на нас, простосмъртните. И със сигурност не разбира мъже с чувствителна натура като мен. — Мазникът покри ръката ѝ със своята, докато тя превързваше раната, а погледът му се спусна надолу, за да се полюбува на гърдите ѝ. — Или мили дами като вас.

Ревност жегна Джордан. И когато тя замръзна, изчервявайки се до корените на косите си, ревността му се разгоря още повече.

Емили бързо привърши с превързването на раната, а после измърмори:

— Прислугата забрави брeндитo, а знам, че сигурно ви боли. Ще го донеса.

Веднага щом излезе, контето се облегна назад, отправяйки му подигравателен поглед.

— Объркал съм се. Тя е много добра в лекуването, не е ли така? Докосва нежно.

Гневът до такава степен бе замъглил погледа на Джордан, че той едва виждаше.

— Стой далеч от нея, Полък, чуваш ли? Тя не е твой тип.

Другият мъж се усмихна, изучавайки превръзката си с нарастващ интерес:

— Предполагам мислиш, че е *твоят* тип.

— Стой настрана от нея. Това е всичко.

— Ще го направя, ако и тя го стори. Но както виждаш, не може да си държи ръцете далеч от мен.

— Не говори глупости — добави Блекмор подигравателно. — Просто се забавлява, като помага на идиоти.

Погледът на Полък го прониза, обиден и далечен:

— Наистина ли? Това ли правеше онази нощ, когато с нея бяхме в градината на лейди Астрамонт?

Кръвта се оттегли от лицето на Джордан. Той си повтаряше, че негодникът лъже, за да си върне задето го направи на глупак пред гостите на Йън. И все пак при всяко споменаване на името му Емили се изчервяваше, а и онова, което му бе казала последната вечер за своеволията на този тип...

— Знаеш ли, Ема целува като ангел — отбеляза мръсникът. — А и тези гърди, толкова зрели на допир...

— Копеле такова! — Блекмор с две крачки стигна до него и го разтърси. — Дръж си мръсните ръчички далеч от нея!

Полък му отпрати самодоволна усмивка.

— Не ми казвай, че си се захласнал по нея. Тя е по-скоро мой тип, отколкото твой, нали знаеш. Поне аз ще се ожена за нея.

Думите шокираха Джордан така, сякаш някой бе плиснал студена вода в лицето му.

Поне аз ще се ожена за нея. Дали Полък щеше да се ожени за нея? Дори и ако знаеше коя наистина е лейди Ема?

И по-важното, дали Емили би се омъжила за Полък? Защо иначе би позволила на този мъж да я докосне, ако не за да си намери богат съпруг?

Не, той не можеше да повярва, че е такава! Просто не можеше!

Отблъсна го с проклятие на уста:

— Махни се, преди да съм ти наврял лъжите обратно в гърлото!

— Лъжи, а? — каза цинично контето, докато си изтупваше редингота. — Може би трябва да попиташ младата дама какво правехме в градината на лейди Астромонт вечерта на закуската. — Той сви рамене. — Или по-добре недей. Може отговорът да не ти хареса.

С буреносно изражение Блекмор се приближи към Полък.

Негодникът отстояваше позицията си, жесток смях се разнесе от устата му:

— Значи мъжът, неспособен на чувства, най-последно си намери майстора, а? Добре. Дано тя разбие леденото ти сърце. — После се завъртя на пета и излезе.

Джордан стоеше там, докато думите на мерзавеца отекваха в съзнанието му. Бяха лъжи, нищо друго, освен лъжи! Тя не би позволила на негодник като него да я докосне. Не би могла!

Източникът на страданията му направи голямата грешка да влезе точно в този момент, носейки бутилка бренди в снежнобелите си ръце. Изглеждаше изненадана да го завари сам.

— Къде е мистър Полък? Може да иска малко бренди за болките.

— Толкова специално внимание за един подлец — озъби се той. — Чудя се защо болката на мистър Полък така те притесни.

— Не обичам да гледам *когото и да е* да страда. У дома винаги съм закърпвала раните на този или онзи. Това е основното ми занимание.

— А да им позволяваш волности също ли е твое занимание?

Тя се стегна:

— Ако имате предвид онова, което се случи между нас в музея...

— Говоря за случилото се между вас с Полък в градината на лейди Астромонт, по дяволите!

Кръвта напусна лицето ѝ:

— Той... той ви е казал за това?

Никакво възражение. Никакви протести. Само вина. Джордан се почувства така, сякаш някой го наръга в стомаха с тъп нож.

— О, да, бе доста щастлив да се похвали как те е целувал и галил!

— Не е! — С объркано изражение, тя направи пауза. — Искам да кажа... е... не беше точно така...

— Значи е казал истината! — Думите имаха неприятен вкус в устата му. — И колко още мъже са те докосвали?

Объркването ѝ избледня, заменено от гняв.

— Как смеете! За вас е приемливо да си слагате ръцете навсякъде по мен, макар съвсем открито да заявявате, че нямате намерение някога да се ожените. Но никой друг няма право да ме доближава, така ли? Само вие можете „да правите каквото искате с тялото ми“?

— Ако храниш някаква глупава надежда, че Полък ще се ожени за теб, по-добре я забрави! Веднъж щом разбере коя си в действителност, няма да те доближи повече. Готов съм да се обзаложа!

— Благодаря ви, че за пореден път изтъкнахте по-низшия ми произход — каза горчиво. — Достатъчно съм добра за вас, за да ме мачкате, но не и за да се ожени някой от вас за мен, така ли? Не се безпокойте, Джордан. Нямам намерение да си забравям мястото — било то с вас *или* с мистър Полък.

Осъзна как са прозвучали думите му чак когато младата жена се завъртя на пета и отвори вратата:

— Емили, нямах предвид...

Но тя вече излизаше през вратата, с толкова високо вдигната глава, че бе истинско чудо как не падна от елегантната ѝ шия. Проклинайки се, че се бе държал толкова безцеремонно, той хукна след нея, но забеляза Йън и другите да слизат по стълбите от втория етаж. Бързо се върна салона. Последното нещо, което искаше, бе да води учтив разговор, докато ревността препускаше като побеснял бик през него.

Чу прислугата в коридора да обявява вечерята. После Сейнт Клер каза:

— Защо всички не слезете за вечеря? Аз ще доведа останалите.

Блекмор огледа стаята, търсейки начин да се измъкне. Но нямаше такъв. В следващия момент домакинът влезе спокойно.

Той се огледа озадачено:

— Къде е Полък? И лейди Ема?

— Кой знае? — Не успя да скрие горчивия привкус в думите си.
— Сигурно е някъде, „утешавайки“ го както само една жена умее. Може да провериш в някоя от спалните.

Йън повдигна едната си вежда:

— Ревността ти личи, Джордан. Много добре знаеш, че лейди Ема не би се усамотила с Полък.

— Не би ли? — Взря се невиждащо в камината, изпитвайки детинското необяснимо желание да изрита жарта. — Полък изглежда мисли другояче. Той намекна, че почти я е имал.

— Полък би казал всичко, за да те провокира. Много добре го знаеш. Това са само лъжи.

— Тогава защо тя не отрече?

— Ти ѝ предаде думите на Полък буквално, така ли?

Скептичният тон на Йън накара Джордан да се обърне към приятеля си:

— Да. Защо не?

— По дяволите, никакъв мозък ли нямаш, щом опре до почтени жени?

— Не — изръмжа Блекмор. — Ако си спомняш, обикновено не си имам вземане-даване с тях.

— Е, не обвиняваш добре възпитана дама в лековато поведение, освен ако умишлено не желаш да я засегнеш. И определено не ѝ казваш, че си го чул от някакъв идиот и си го повярвал.

Графът опита да си спомни дословно разговора им.

— Тя призна, че е била насаме с него.

— И потвърди, че я е докосвал?

— Не точно. Но се изчервява всеки път, щом името му се спомене.

— Разбирам. И това е доказателството ти. Искаше ми се да можеш да се чуеш. Ако който и да е друг бе разказал подобна измишльотина, щеше да му се смееш до припадък. — Йън разтърси глава. — Защо изобщо те вълнува? Ако нямаш намерение да се жениш за момичето, какво значение има дори и Полък да я ухахва?

Джордан пхна ръце в джобовете си. Емили бе казала почти същото.

— Той не е подходящ за нея. Знаеш го. Ще се възползва, а после ще откаже да се ожени за нея. — *Когато открие коя е тя всъщност.* — Защо изобщо покани копелето тук?

Йън се поколеба, преди да отговори:

— Всъщност, идеята да покания Полък бе на лейди Дънди. Аз не бих, но тя настоя.

За бога. Ами ако поради някакво странно стечение на обстоятелствата лейди Дънди и лорд Несфилд бяха решили да омъжат Емили за Полък?

— Какво общо има лейди Дънди с това?

— Вечерята бе нейна идея. Обеща да подкрепи ухажването ми на Софи пред Несфилд. Но първо, искала да ме опознае, за да реши дали съм подходящ кандидат за племенницата ѝ.

Думите на Йън изненадаха Джордан:

— Какво имаш предвид? Нима нещата с лейди Софи са стигнали толкова далеч? Та ти не си виждал момичето от седмици!

— Това не променя нищо. Все още имам много сериозни намерения към нея.

Блекмор си спомни какво бе казал икономът му тази сутрин.

— Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш, приятелю. Докато Харгрейвс разпитваше прислугата на Несфилд за лейди Ема, откри, че лейди Софи не е в града. Няма я от известно време. Не съм сигурен, че дори е болна.

— Да, знам.

— Ти знаеш?

— Лейди Дънди ми каза. Очевидно Несфилд е отпратил дъщеря си в провинцията, за да я предпази от „негодници“ като мен. — Той се усмихна. — Но графинята реши, че брат ѝ е глупак. Каза, че ако ѝ се сторя приемлив, ще намери начин да заобиколи възраженията на Несфилд.

— Аха. — Това имаше смисъл. Беше типично за Несфилд да направи нещо толкова драматично и също толкова типично за лейди Дънди да постъпи както намери за добре. Значи отсъствието на Софи нямаше нищо общо с маскарада на Емили. В такъв случай графинята и

маркизът просто не са искали Софи наоколо с риск да провали плана им, преди да са приключили.

Но какъв беше планът им?

Да поканя Полък беше идея на лейди Дънди. Дявол да го вземе, това имаше нещо общо с контето. Иначе защо мис Феърчайлд би се доближила до него? И сега като се замислеше, тя бе прекарала доста време с него и на първия бал.

От мисълта за Полък и Емили заедно го побиха тръпки.

— Добре ли си? — попита Йън. — Изглеждаш блед.

— Да. Просто съм малко гладен.

— Тогава, предполагам, е най-добре да слезем на вечеря.

Джордан го последва и излезе от стаята. Изпитваше глад, това бе сигурно. Глад да узнае какво става тук.

Поне сега бе намерил начин да накара Емили да му каже истината. О, да, имаше малка изненада за нея, веднага щом я хванеше насаме. И на света нямаше достатъчно сълзи и молби, които да го накарат да се откаже този път.

Емили погледна през масата в трапезарията, където Джордан стоеше до привлекателна и определено добре осигурена млада вдовица. Слава на бога, вниманието му бе привлечено от събеседничката му. Негодницата сигурно щеше да го убеди да напуснат по-рано партито. Емили щеше да е много доволна, ако успееше. Наистина.

— Искате да й издерете очите, нали? — прошепна мистър Полък в ухото й.

Проклет да е лорд Сейнт Клер задето я бе сложил да седи до него. Дъщерята на граф не трябваше да бъде съпроводена на вечеря от един обикновен господин. Но тъй като домакинът им бе ерген, явно не бе запознат с етикета. Той бе казал, че за първи път дава вечерно парти. И все пак, лейди Дънди трябваше да му обясни, докато бяха в салона.

Естествено, виконтът не си бе направил труда да се занимава с подреждането на останалите гости на масата. О, не. Точно затова Джордан бе сложен между лейди Дънди и красивата графиня. Онази, чиито очи Емили наистина искаше да издере, макар да не би го признала за нищо на света.

— Нямам никаква представа за какво говорите — безочливо излъга тя мистър Полък, докато се съсредоточаваше върху рязането на парчето печено говеждо.

— Веселата вдовица, седяща до Блекмор. Тя е точно неговият тип, да знаете.

Ръката на Емили, стискаща ножа, се разтрепери. Знаеше това прекалено добре. Жената бе идеална за него: чувствена и пищна и очевидно достъпна, ако се съдеше по начина, по който излагаше на показ пищния си бюст пред лицето му, докато се облягаше на ръката му. Е, нека вдовицата го вземеше. Щом джентълменът предпочиташе леки жени, напълно я заслужаваше.

— Знам, че започнахме зле — отново ѝ зашепна Полък, — но можем да оставим всичко зад гърба си. Обещавам да съм по-добър с вас от Блекмор. — Той положи превързаната си ръка върху бедрото ѝ. — Всеки мъж, който предпочита обикновена глина пред изящен порцелан, е достоен за презрение.

Явно проклетникът нямаше да се откаже. Тя остави внимателно ножа си, провря ръка под масата и стисна неговата толкова силно, че го чу как измърмори тихо проклятие.

— Мистър Полък, ако отново ме докоснете, ще строша парче изящен порцелан в главата ви. Разбрахте ли ме?

Вдигна ръката му и я пусна в скута му, а после продължи да реже месото си.

— За *него* се пазите, предполагам — каза негодникът с противен тон, докато разтриваше ръката си. — Е, той няма да се ожени за вас.

— Последното, което бих искала, е да се омъжа за лорд Блекмор.

Каква безсрамна лъжа. Вече дни наред тя се преструваше пред себе си, че не я интересува какво мислеше или правеше той, че липсата на интерес към нея — като към потенциална съпруга — няма значение. И през цялото това време ясно си даваше сметка, че всъщност много я интересува. Искаше ѝ се да размаже физиономията на жената срещу нея, онази с добрия късмет да бъде привлекателна вдовица. Едва се съдържаше да не наругае Джордан, заради хладнокръвието и абсолютния контрол върху емоциите му. Опитваше да го намрази, задето бе повярвал на отвратителните неща, които Полък вероятно бе казал за нея.

Но не можеше. Ако бяха на друго място, в друго време, ако положението в обществото и финансовите им възможности бяха еднакви, тя би рискувала всичко, за да го има.

Проклет да е заради това!

Сякаш чул мислите ѝ, той погледна първо към нея, след това към Полък. Челюстта му се стегна. Тогава рязко извърна глава и се наведе, за да прошепне нещо в ухото на вдовицата, което я накара да се засмее.

Емили се изчерви, чудейки се какво ѝ каза и още по-лошо, какво правеше. Дали я докосваше така, както Полък се бе опитал да направи с нея? Или си уговаряше любовна среща за по-късно? От тази мисъл сърцето ѝ се сви.

Сякаш мина цяла вечност преди вечерята да свърши и още една, преди заедно с останалите дами да се оттеглят в салона, далеч от мъжете. Беше толкова хубаво да се лиши от компанията на всички тях. Ако този безкраен маскарад някога приключеше, тя никога повече нямаше да разговаря с представител на техния пол! Проблемите, които създаваха, не си заслужаваха!

За нещастие, докато Емили се настаняваше в удобното кресло, един от тях се приближи до нея. Лакеят привлече всеобщото внимание, докато ѝ подаваше сгъната носна кърпичка:

— Госпожице, забравихте я в трапезарията.

— Но тя не е моя... — започна Емили, вземайки парчето коприна в ръка, но след това забеляза монограма на Блекмор и почувства, че в нея има парче хартия. — О, съжалявам, всъщност е моя, благодаря ви.

Тя изчака, докато вниманието на околните се насочи другаде, и внимателно разгъна бележката в скута си.

„Измисли някакво извинение, за да се измъкнеш — пишеше в нея. — Ще се срещнем във фойето. Трябва да обсъдим нещо.“

Проклинайки на ум, девойката смачка хартията в малка топка. Можеше да си представи за какво искаше да говорят. Без съмнение смяташе да отпрати още цинични намеци за нея и мистър Полък. Негодник! Да не си мислеше, че тя е изцяло на негово разположение?

Със сигурност. И то не безпричинно. Джордан държеше информацията за истинската ѝ самоличност в ръцете си. Можеше да я накара играе по неговите правила по всяко време и бе напълно наясно с това.

Емили изчака вниманието на лейди Дънди да се разсее и прошепна на седящата до нея жена, че отива да си оправи тоалета. За щастие, никой не ѝ обърна внимание, когато се измъкна през вратата.

Блекмор я чакаше във фойето, както бе обещал. Стоеше, облегал рамене на стената, с ръце натикани дълбоко в джобовете на палтото си. Той се отдели от стената и тя прочете в погледа му твърдо намерение най-накрая да сломи съпротивата ѝ.

Емили се уви плътно в копринения шал, сякаш за да се защити.

— Какво искате?

Той стисна ръката ѝ и я дръпна встрани по коридора.

— Трябва да поговорим. Но не сега. Утре сутринта ще дойда да те заведа на езда и ти ще дойдеш с мен, разбра ли ме? Намери начин да оставиш прислужницата и лейди Дънди у дома. Двамата с теб ще имаме много дълъг и личен разговор и най-накрая ще ми кажеш истината.

— Така ли ще направя? Защо смятате, че сега е по-вероятно да го сторя отколкото преди?

Самодоволна усмивка разтегна устните му.

— Защото сега знам повече за вашите намерения. Те са свързани с Полък, не е ли така? Ако не ми кажеш истината, ще му разкажа всичко, което ми е известно. — Усмивката му внезапно изчезна. — Това ще сложи край на плановете ви, каквито и да са били те.

Значи му се бе удало да разбере повече. Или просто гадаеше? Емили скръсти ръце в опит да скрие треперенето си.

— Кажете ми каквото искате — реши да блъфира тя. — Няма значение. Нямам намерение да изляза на езда с вас, нито да ви разказвам каквото и да било.

Той сви устни гневно.

— Много добре, в такъв случай утре сутринта ще поговоря с Полък. Но преди това ще се срещна с Несфилд. Знаем, че той стои зад всичко това. Възможно е да не остане безразличен, когато му съобща, че се каня да разкрия самоличността ти на Полък.

Ужас обхвана Емили. Лорд Несфилд! Ако той му кажеше...

— Не можете! Не бива! — отчаяно запротестира младата жена, отхвърляйки престореното безразличие. — Моля ви, Джордан, не го правете!

— Защо? Просто ми кажи и аз ще мълча.

Изкушаваше се да му каже, о, как искаше да му разкаже всичко. Но това бе невъзможно. Ако му разкриеше, че става дума за Софи, щеше да се досети, че касае и Йън. Блекмор нямаше да толерира нещо, което щеше да разруши надеждите за щастие на неговия приятел. Във всеки случай щеше да отиде при лорд Несфилд и тогава маркизът щеше да изпълни заплахата си.

Тази мисъл я накара да потръпне.

— Аз... аз не мога.

— Е, в такъв случай утре ще посетя лорд Несфилд.

— Но вие ми обещахте да запазите мълчание! Що за човек на честта може да се откаже от обещанието си?

Графът се намръщи.

— Такъв, който вижда на каква опасност се подлагаш. Който иска да те предпази от типове като Полък и Несфилд.

— Полък? За това е всичко, нали? Ревнувате от него и другите мъже около мен, затова...

— Не ревнувам! — изръмжа той. Но скованата му стойка и гневно изражение опровергаваха думите му. — Подбудите ми са без значение. Или ще ми разкажеш всичко, или отивам при Несфилд. Толкова е просто. — Когато тя се вторачи в него и трескаво се зачуди как да промени решението му, Джордан добави: — Давам ти една вечер да решиш. Но утре сутрин...

— Утре сутрин ще съсипете живота ми!

Челюстта му се стегна.

— Не ставай мелодраматична. Връзката между двама ви с Полък би била много по-пагубна за теб от леката ми намеса.

Лека намеса? О, само ако знаеше.

— Не са... ужасните неща, които си представяте, уверявам ви. Знаете, че никога не бих се захванала с нещо непристойно.

— Така ли? Какво всъщност знам наистина за теб? Умела си в преструвките и цитираш Библията, когато ти е угодно. — Погледът му премина по цялото ѝ тяло. — И имаш талант да караш мъжете да те желаят. Това е всичко, което знам. Играеш си с Полък и, Бог ми е свидетел, че си поигра и с мен. И защо? Кажи ми.

— Вие... карате го да звучи толкова... низко.

— От моята гледна точка определено изглежда така.

Проклет да е! Имаше право да бъде подозрителен, но какво повече можеше да му каже? Как щеше да се измъкне от тази бъркотия? Изведнъж се чу глас по-долу по коридора.

— Блекмор, ти ли си?

Беше лорд Сейнт Клер! Емили умолително погледна Джордан.

— Не се тревожи, няма да кажа и дума на Йън. Но утре ще разкрия самоличността ти на всеки, на когото пожелаея.

Той се отдалечи от нея и тръгна към приятеля си така небрежно, сякаш бяха водили напълно безинтересен разговор.

— Тъкмо идвах при теб, Йън. Съжалявам, но се налага да си тръгна.

— Толкова скоро? Нима няма да останеш за танците?

— Ще има и танци? Боже мой, въобще не приличаш на себе си.

Виконтът сви рамене.

— Може би твърде дълго отсъствах от обществото.

Джордан го изгледа строго.

— Или може би просто позволяваш на някои хора да ти оказват влияние. — Когато приятелят му се намръщи, той добави: — Във всеки случай, не мога да остана. Дела и други такива. Разбираш ме.

Сейнт Клер премести поглед върху младата дама.

— Всъщност, не. Но ти винаги постъпваш както ти харесва.

Блекмор погледна Емили с подигравателна усмивка.

— Всичко хубаво, лейди Ема. Ще ви взема утре сутринта в десет. Не забравяйте!

Тя го изгледа гневно. Да забрави! Много добре знаеше, че това няма как да стане! Никога нямаше да му го прости!

Йън изпрати графа и се върна там, където тя все още продължаваше да стои и мълчаливо да завързва шала си на възел.

— Лейди Ема, добре ли сте? — Той внимателно подръпна единия край на шала от вкопчените й пръсти. — Струва ми се, че моят приятел ви разстрои.

— Вашият приятел винаги ме подлудява. В този момент ми се иска да видя главата му, сервирана на поднос.

Виконтът се разсмя.

— Доста кръвожадно изказване за дама.

Но аз не съм дама, помисли си тя мрачно. Това е проблемът.

Жалко, че не можеше да му го каже. Представяйки най-добрия си образ на лейди Ема, тя му отправи надменен поглед.

— Ние, шотландците, сме кръвожаден народ. И не можем да търпим арогантни английски лордове, които се месят в чуждите работи.

— Надявам се, че той не е говорил повече с вас за Полък?

Очите на Емили се разшириха от изненада.

— Лорд Блекмор ви е разказал и за това? Забравете за главата му на поднос. Не ми е достатъчно да видя главата му в блюдо. Ще е по-добре да я набият на кол!

— Успокойте се, лейди Ема. Беше много ядосан и неволно го спомена. Но аз защитих честта ви пред него, уверявам ви, и му напомних какъв идиот е Полък. Обикновено Джордан не би обърнал внимание на лъжливите му хвалби, но когато става дума за вас, приятелят ми полудява от ревност. Това трябва да ви ласкае, защото досега нито една жена не е успявала да го накара да ревнува.

— Да, много съм поласкана — каза младата жена с горчив сарказъм. — Всяка жена би оценила вниманието на мъж, който въобще няма намерение да се жени, но има наглостта да я ревнува от всеки, който ѝ се усмихне?

В очите ѝ се появиха сълзи и като прокле своята невъздържаност, се извърна от лорд Сейнт Клер, за да скрие лицето си от него. Не биваше да говори така. Той можеше да се досети за истинските ѝ чувства.

— Какво искате да кажете с това „въобще няма намерение да се жени“?

Емили избърса очите си с крайчето на шала.

— Прекрасно знаете какво имам предвид. Всеки знае, че Джор... лорд Блекмор предпочита да ухажва „опитни“ жени като тази... тази овдовяла графиня и че сърцето му е от камък. — Гласът ѝ звучеше развълнувано, но не можеше да се успокои. — И колко е горд, че е неуязвим към простичките човешки чувства. Мили Боже! Той се хвали с това.

Йън помълча известно време, а после съчувствено сложи ръка на рамото ѝ.

— Вярно е. Но аз мисля, че той се хвалеше с това само защото в действителност се бои от такъв род емоции. Не е толкова неуязвим,

колкото ви се струва.

— Напротив — прошепна тя при спомена за хладния отказ на молбата ѝ.

— Лейди Ема, позволете ми да ви разкажа нещо за моя приятел. То ще ви помогне да разберете странното му поведение.

— Нищо не би могло да ме накара да го разбера.

— Няма значение. Да отидем в кабинета ми. Мисля, че ще искате да го чуете.

Емили кимна покорно и го последва по коридора. Щеше да го изслуша, въпреки че той не бе в състояние да ѝ каже нещо, което би могло да промени мнението ѝ. Джордан бе от онези мъже, които бяха празни отвътре. Колкото по-скоро приемеше това, толкова по-добре.

ГЛАВА 14

„Най-добрият начин да се възползваш от едно изкушение е, като му се отдадеш.“

Клементина

Стърлинг Греъм,
шотландска писателка,
„Мистификации“

Няколко часа по-късно Емили седеше в каретата. Бе устремила немиждащ поглед през прозореца и си припомняше това, което лорд Сейнт Клер ѝ разказа за Джордан. Бе изпитал толкова много страдание, толкова много болка през детството си. Не бе изненадващо, че се опитваше да избяга от чувствата си. На негово място и тя сигурно щеше да постъпи по същия начин.

— Много си мълчалива тази вечер, скъпа моя — каза лейди Дънди. — Не смяташ ли, че вечерята мина добре?

— Предполагам. — Внезапно ѝ хрумна да попита. — А вие успяхте ли да изкопчите нещо от лорд Сейнт Клер? Нямам търпение да приключим с този маскарад. — Ако възрастната дама бе открила нещо решаващо, можеха да кажат на лорд Несфилд. Той щеше да предприеме нужните действия и да стане прекалено късно за Джордан да се намеси.

Да, бащата на приятелката ѝ щеше да стори нужното — като съсипе лорд Сейнт Клер. Емили прехапа устни. Тогава Блекмор наистина ще я намрази, нали? Тя помагаше на Несфилд да разруши надеждите на приятеля му.

— Страхувам се, че не можах да разбера много — отвърна дамата, и запримига с очи, в които се таеше дразнещо веселие. — Ще имаме нужда от още малко време.

На девойката ѝ се прииска да закрепчи от отчаяние.

— Не можем! Лорд Блекмор разбра, че е замесен мистър Полък и сега заплашва да му разкрие всичко!

Явно графинята въобще не бе загрижена как ще приключи всичко това.

— Наистина ли? Блекмор ли ти го каза?

— Да. Заяви, че ми дава една нощ, за да реша. Сутринта ще ме посети и ако не му кажа цялата истина, ще разкрие самоличността ми на мистър Полък. Негодник! Много добре знаете, че мистър Полък с удоволствие ще ни съсипе публично. Освен това, новината ще накара лорд Сейнт Клер да застане нащрек и няма да успеем да разберем дали той е виновникът.

Лейди Дънди небрежно махна с ръка.

— О, Блекмор няма да направи нищо подобно, бъди сигурна. Може да заплашва, но няма да действа. Не и щом ти си замесена.

— Страхувам се, че грешите. Особено след това, което научих днес. — Емили се обърна с лице към графинята. — Кажете ми нещо. Вие щяхте да сте почти на същата възраст с майката на лорд Блекмор, ако тя беше жива. Познавахте ли я? Каква беше тя?

— Лавиния? Тя обичаше да флиртува. Наслаждаваше се на мъжете и на баловете, и изобщо не слушаше родителите си. Но в онези години самата аз се държах по подобен начин.

— А баща му?

— О, беше нейна пълна противоположност. Изобщо не си подходдаха. Той беше скромен човек. За разлика от сина си, не си губеше времето с... дами за една вечер. От друга страна, обаче, те много си приличат. Изцяло се бе отдал на реформи и рядко посещаваше социални събития. Бе невероятна изненада, когато от всички девойки именно Лавиния го очарова толкова много, че да се ожени за нея.

Емили се поколеба за момент, не знаеше дали да сподели какво ѝ бе разказал лорд Сейнт Клер. Но отчаяно се нуждаеше от съвет, а и не се съмняваше, че може да разчита на мълчанието на лейди Дънди. Освен това ѝ се искаше графинята да осъзнае сериозността на ситуацията.

— В действителност, бащата на лорд Блекмор е бил принуден да се ожени за майка му. Веднъж, когато се оказали насаме, желанието с

такава сила обхванало графа, че те... ами... знаете. След което тя разбрала, че е бременна, и се наложило да се оженят.

— Глупости!

— Истина е! Каза ми го лорд Сейнт Клер. Джордан му е разказал, още когато са били деца. Според Сейнт Клер, лейди Блекмор била толкова нещастна от брака си, че започнала да пие и превърнала живота на сина си в кошмар.

— О, няма да отрека, че е напълно възможно бащата на Блекмор, да е направил дете на Лавиния. Тя беше красива и много лекомислена. Не се съмнявам и че е била именно такава майка, каквато описваш. Омъжена за човек, който е предпочитал да прекарва вечерите си в четене на стихове на Хорацій, и очевидно е отказвал да изпълнява прищевките ѝ, Лавиния би била напълно способна да започне да пие. Бедничката, тя не притежаваше достатъчно находчивост, за да може да се развлича сама. — Гласът на графинята прозвуча мрачно. — Но съм готова да заложа цялото си състояние, че именно тя е съблазнила графа, а не обратното. Баща ѝ беше обикновен баронет, и то без пари. Блекмор ѝ се е сторил подходяща плячка. Може би, е смятала, че да бъде жена на граф ще е забавно... докато в действителност не се е превърнала в такава.

Емили се замисли за момент. Тишината в каретата се нарушаваше единствено от скърцането на пружините. Момичето въздъхна.

— Ако това е вярно, тогава всичко е много по-ужасно. Лорд Сейнт Клер твърди, че тя винаги е обвинявала Джордан за нещастията си и неговото ненавремененно зачеване. Постоянно му натяквала, че е съсипал живота ѝ и че заради него е принудена да живее в ада.

Лейди Дънди възмутено сви устни.

— Как е могла да говори подобни неща на едно невинно дете? Лавиния не бе човек, който би поел отговорност за собствените си постъпки.

— Затова Джордан не иска да довери чувствата си на никого. В неговите представи да отвориш сърцето си за някого е опасно, дори пагубно. — Вероятно намираше нейния маскарад за много подозрителен. Може би приличаше на интригите, в които майка му се бе забърквала. — Така че няма да се поколебае да осъществи заплахите си. Сигурна съм.

— Но все пак отвори малко сърцето си за теб, нали? Все още пази тайната ти и не мисля, че ще я разкрие. — Графинята загадъчно ѝ се усмихна. — Но дори и да го направи, нищо страшно няма да се случи. Просто ще ускори събитията.

— Вие не разбирате! Направих всичко възможно, за да го убедя, че ми е безразлично дали ще говори с мистър Полък или не. Но той каза, че ще се опита да разбере истината от вашия брат. Много е настойчив.

— Тогава нека да говори с него. Каква ще е разликата? Това дори може да помогне: Рандолф ще бъде принуден да сложи край на това безумие. И тогава ще мога да го убедя да приеме Сейнт Клер за ухажор на Софи.

Самоувереният тон на лейди Офелия накара сърцето на Емили да се свие болезнено от страх.

— О, дори не си помисляйте за това. Много добре знаете, че брат ви не желае да приеме виконта. И когато плановете му рухнат, той ще обвини мен. И никога няма да ми прости.

— Глупости! И какво, ако не ти прости? — Когато видя объркването на Емили, графинята добави: — Ако се притесняваш, че баща ти ще си загуби мястото си на енорийски свещеник, това няма да стане. Предполагам, Рандолф те е заплашил, че ще го изгони от енорията, и затова си толкова разстроена.

Емили не можа да произнесе и дума, само гледаше с отчаяние лейди Дънди, и мачкаше в ръката си сатенената завеса.

— Не бива да се тревожиш. Дори и ако той изпълни заплахата си, което аз наистина не допускам, ще помогна на баща ти да получи друга енория не по-лоша от предишната. — Офелия се усмихна и потупа ръката на Емили. — Така че, виждаш ли, не е нужно да се притесняваш. Остави всичко на мен.

Не е нужно да се притеснява! Лорд Несфилд щеше да се погрижи да я обесят, а тя не биваше да се тревожи? Как ѝ се искаше да обясни това на графинята! Но брат ѝ бе обещал да запази мълчание само ако и тя стори същото. Бе хваната в капан между вмешателството на лейди Дънди и вманиачеността на Джордан.

— Така че, не се тревожи за лорд Блекмор, скъпа — продължи възрастната дама, очевидно убедена, че е разрешила всички проблеми на Емили. — Ще разсеем бурята, ако говори с Полък или Рандолф.

Единственото, което младата жена можеше да стори бе да се усмихне фалшиво и да кимне. Не можеше да получи помощ от нея. Трябваше сама да намери изход от цялата тази бъркотия. Но как?

Каретата рязко забави ход и дамите внезапно чуха шум от голяма група коне и силни гласове. Лейди Дънди погледна през прозореца.

— О, скъпа, балът у мисис Крамтън сигурно е в разгара си. Каретите и наетите екипажи съвсем задръстиха улицата. Страхувам се, че ще се наложи да изминем остатъка от пътя пеша.

Къщата вече се виждаше, така че разходката не се оказа толкова неприятна, а лакеят им помогна да преодолеят най-оживените места. В действителност, Емили бе щастлива да се наслади на чистия нощен въздух. Естествено предпочиташе свежия пречистващ въздух на Уилоу Крос отколкото задушната задимена мъгла на Лондон. Но просто имаше нужда да си прочисти ума и да състави някакъв план.

Дамите внимателно си проправяха път сред коне и карети, и се стараеха да не изцапат роклите си.

— Изглежда ще бъде дълга нощ — оплака се лейди Дънди, надвиквайки водача им, който се разправяше с един свой приятел. — Няма да успеем да заспим при всички тези фойерверки. Съжалявам. Ще имаш нужда от бистър ум, когато утре сутринта се срещнеш с лорд Блекмор. — Тя погледна косо девойката. — Знаеш, че той те дразни само защото е увлечен по теб.

— Увлечен по мен? — гневно възкликна Емили. — А аз ви мислех за разумна жена. Очевидно приемам безразсъдството за мъдрост.

— Понякога е трудно да се разграничи едното от другото. Безразсъдството може да бъде резултат от мъдростта. Тези, които знаят истината невинаги се радват да я чуят, както добре ти е известно. — Графинята се усмихна и снижи глас, за да не я чуе близкият лакей. — Но в този случай не съм нито мъдра, нито безразсъдна. Просто казах това, което е известно на всяка жена на моята възраст. Мъжете са особени, странни създания, свършено различни от нас, скъпа моя. Когато желаят нещо много силно, те не искат да си го признаят. Не обичат да стигат до извода, че им е необходима точно определена жена. Но тъй като те се нуждаят от нас, и то за много повече от присъствието ни в леглото си, единственото им средство е да ни

преследват, като упорито твърдят, че просто искат да задоволят нуждите си.

— Лорд Блекмор иска просто да задоволи плътските си желания — прошепна девойката. — Понякога изглежда, че ми е ядосан само защото не може да ме има.

— Сигурна съм, че това е само една малка част от истината. Макар да подозирам, че дори и да се озовеш в леглото му, и да получи каквото иска, това пак няма да му е достатъчно.

Емили се изчерви заради откровеността на графинята. Но лейди Дънди, разбира се, грешеше. Джордан искаше само едно нещо от нея. И ако го получеше, веднага щеше да се отдръпне и да я остави на мира.

Тя се изправи. Точно това би направил! Щеше да спре да я притеснява.

Твърдеше, че е загрижен за нея, но Емили знаеше, че просто иска да разбере истината, защото ревнува. И ревността му произлизаше от това, че не бе задоволил желанията си. Искаше я в леглото си, но не би го направил, ако това означаваше, че трябва да се ожени за нея.

Какво щеше да стане, ако му предложеше това, което той искаше и го убедеше, че не желае нищо в замяна? Може би тогава щеше да се откаже от безумното си желание да разбере какво става. Интересът му към нея щеше да изчезне, а заедно с него и заинтересоваността му да разбере причината за маскарада.

— Емили, чу ли дори една дума от това, което ти казах? — попита Офелия.

Тя се притесни, че графинята може да се досети за насоката на мислите ѝ, и погледна надолу по улицата, като се престори, че ѝ е трудно да се придвижва в тъмното.

— Да.

— Казах, че дори и да му дадеш онова, което иска, това пак няма да му е достатъчно.

— Разбрах какво казахте. — Просто не го вярваше. Дълги години Джордан бе калявал сърцето си срещу всички чувства, освен чиста похот. След цял един живот, в който просто бе задоволявал нуждите на тялото си бе малко вероятно това да се промени сега. Не, ако му дадеше онова, което искаше, щеше да са освободи от него.

Но на каква цена!

Когато най-сетне се добраха до мястото, Емили влезе в къщата след графинята, а в главата ѝ цареше пълен хаос. Ако отдадеше тялото си на Блекмор в замяна на неговото мълчание, щеше да спаси баща си. Но това щеше да съсипе бъдещето ѝ. Можеше дори да се окаже бременна като майката на Джордан.

Е, оставаше да моли Бог да не се случи. А ако все пак се случеше, това нямаше да е чак толкова висока цена, за да избегне бесилката. В сравнение с намеренията на лорд Несфилд една нощ с Джордан не представляваше никаква опасност. И трябваше да го направи, колкото се може по-бързо, за да му попречи да изпълни заплахите си.

Внезапно я порази една ужасна мисъл. Ами ако графът не се съгласеше на тази сделка?

Картър ѝ помогна да свали пелерината си и тя се загледа отчаяно в сатенената си рокля с модна кройка и младежки цвят, която я караше да изглежда като невинна дъщеря на пастор, каквато всъщност беше. Джордан се бе контролирал и не я бе прегърнал, нито целунал в операта, въпреки че го бе искал, и то само заради предубежденията си към девиците и усложненията, които можеха да му причинят.

Е, чудесно! Тогава при него нямаше да отиде невинната Емили Феърчайлд, а дръзката лейди Ема. Тази вечер ѝ бе казал, че вече не е сигурен за нейния характер. Толкова по-добре. Щеше да използва това в своя изгода. Тази нощ тя щеше да сключи с него сделка, дори и ако се наложеше да го съблазни — да! — даже и ако трябваше да го излъже за девствеността си.

Или обмисляше това само защото го желаше? Защото искаше да прави любов с единствения мъж, който някога бе желала истински?

Със сигурност не можеше да е толкова покварена. Не, това бе най-добрият курс на действие. Единственият.

Картър пусна резето на масивните дъбови врати зад тях и звукът отекна в главата ѝ. Как щеше да се измъкне от тази крепост и да намери пътя до градската къща на Джордан? Небеса, тя дори не знаеше къде живее той!

Откъм улицата долетяха неясните гласове на пияни наемни кочияши. *Наемна карета*, помисли си Емили с усмивка. *Идеално*.

— Отивай в леглото, скъпа — каза лейди Дънди. — Опитай да си починеш.

Усмивката на Емили избледня. Тази вечер нямаше да има почивка за нея — в нито един смисъл.

Джордан се излежаваше удобно в едно кресло в кабинета си. Бе свалил самото и ботушите си и опитваше да чете предложението за реформи в приютите за бедни с чаша бренди в ръка. Но не можеше да се концентрира. Най-накрая остави листите и се втренчи в празното пространство. Утре щеше да узнае всичко. Тя непременно щеше да му каже. Бе ясно изписано на ужасеното ѝ лице. Не му харесваше да я плаши, защото не възнамеряваше да изпълни заплахата си. Искаше му се да разбере истината по друг начин, но не можеше. А трябваше и да се отърве от мъжете, които я преследваха. Дори Полък да лъжеше или само да я бе целунал веднъж, копелето щеше да си вземе много повече, ако му се отдадеше възможност. А той можеше и да получи такава, ако Емили продължеше да общува с него. Не, това не можеше да продължава повече. Щеше да я накара да приключи, докато не е попаднала в истинска беда.

Почукване по вратата го изтръгна от мислите му.

— Махай се, казах никой да не ме безпокои!

— Но една жена е дошла да ви види — отвърна слугата.

Жена! Той простена и остави чашата си с тежка въздишка. Така слугите му наричаха падналите гълъбици, които го посещаваха, но нито една от тях не би посмяла да се появи без предварителна покана. От няколко месеца в дома му не бе стъпвала дори и някоя похотлива вдовица. Не и откакто за пръв път срещна Емили.

Емили! Като че ли друга жена би могла да привлече вниманието му сега.

— Дай ѝ малко пари и ѝ кажи да си ходи.

— Опитах милорд, но дамата отказа да ги вземе. Заявих ѝ, че ми е наредено да не ви притеснявам, но тя настоя. Каза, че името ѝ е Емили и ще пожелаете да я приемете.

Графът веднага скочи от креслото. Емили?! Тук? Да не беше полудяла?

Само за миг се озова до вратата и я отвори рязко.

— Мили Боже, защо не започна с това? Веднага я покани горе!

Слугата се поклони и напълно объркан се втурна надолу. Джордан погледна към чорапите на краката си, после забеляза захвърлените си жилетка и палто на стола. Трябваше ли да ги облече? Трябваше ли поне да се престори, че това не е най-неблагоприличната ситуация, в която тя го бе поставяла?

Защо пък да мисли за това? Ако бе толкова глупава, за да дойде тук и да рискува репутацията си, само за да го помоли да се откаже, заслужаваше малко да се шокира.

— Мис Емили — обяви прислужникът.

Джордан се обърна към вратата, когато лакеят въведе момичето в стаята и челюстта му увисна. Мили Боже, едва ли щеше да се шокира от неговия вид. Как беше облечена, само!

Носеше кадифената алена рокля, която му се бе приискало да разкъса в операта! Само че този път беше много по-зле, защото той можеше да се закълне, че под роклята няма нищо — никакви фусти или корсети, може би дори и долна риза. Когато Емили влезе в стаята, блещукащото на свещите кадифе подчерта възхитителните ѝ форми, плътно прилепна по краката ѝ, и тя му заприлича на обвит в позлатена хартия коледен подарък, за какъвто мечтаеше всеки мъж.

Само че не биваше да го разопакова, не му бе позволено по дяволите! Когато тя се приближи графът шумно вдиша, в опит да си поеме дъх. Носещият се от нея аромат на лавандула го обви в изкусителен облак, и той остана прикован на мястото си, без изумено да я изпуска от очи.

— Милорд? — попита слугата. — Това ли ще бъде всичко?

— Да — отвърна приглушено графът. — И този път наистина не искам никой да ме безпокои.

Емили се изчерви, но не каза нищо, когато прислужникът излезе и плътно затвори вратата след себе си.

— Какво по дяволите правиш тук? — избухна Блекмор. — Как дойде?

Тя преглътна с усилие.

— Излязох през прозореца и наех екипаж. Намерих един кочияш, който знаеше къде живееш.

— Дошла си с наета карета? В тази рокля? Направо е удивително, че не си пострадала.

— Имах пелерина, но лакея ви настоя да я сваля.

— Утре ще го убия — промърмори Джордан. Никой не биваше да я вижда в този вид. Никой... освен него!

Той строго си напомни за вероятната причина, която я бе накарала да дойде. Върна се към креслото, взе чашата си и отпи голяма глътка от течния огън. Ако само можеше да потуши пожара, който се разпали в слабините му... Но беше малко вероятно. Само едно нещо можеше да го изгаси и макар да стоеше пред него в най-изкусителната рокля на света, бе напълно недостижима.

Опитваше се да не гледа към Емили. В този ѝ вид не можеше да отговаря за действията си.

— Предполагам, че си дошла тук, облечена по този начин, само за да ме накараш да променя намеренията си.

— Не.

Нежно изречения отговор го изненада. Той я погледна.

— Не се надяваш да се откажа от плановете си?

— Всъщност, дойдох... да ти предложи сделка. — Брадичката ѝ трепереше, както и ръцете ѝ, но тя остана гордо изправена с достойнство, все едно бе облечена в скромна тъмна квакерска рокля. — В операта каза, че ме искаш. Ами... — Поколеба за миг, в опит да събере смелост, а след това спусна ръце по тялото си, сякаш му се показваше. — Можеш да ме имаш.

За първи път в живота си лорд Блекмор почувства, че онемява. Навярно Емили имаше предвид нещо друго, и той не я бе разбрал. Не и неговата непорочна дъщеря на свещеник.

Тъй като той мълчеше, гостенката му продължи малко по-нервно:

— Съвсем доброволно ще ти отдам тялото си за една нощ. В замяна, трябва да ми обещаеш, че няма да разговаряш с лорд Несфилд или Полък. — Момичето си пое дълбоко дъх, а след това бързо добави: — Няма да очаквам нищо друго от теб. Не искам да се жениш за мен. Просто имам нужда от мълчанието ти.

И заради това тя бе готова да го направи? За миг Джордан всъщност обмисли предложението ѝ и какво би означавало то. Можеше да свали роклята ѝ и да погали всяка златна извивка. Би могъл да помилва сладките ѝ гърди, стройните крака и да се зарови дълбоко в нея безнаказано. Да намери облекчение. Най-накрая.

В крайна сметка, изобщо нямаше намерение да ходи при Несфилд. Беше просто блъф.

Но ако се поддадеше и приемеше предложението ѝ, щеше да изгуби единствения коз, с който можеше да я принуди да му каже истината. Не можеше да се откаже от това. Предлагаше му се защото беше отчаяна, а не защото искаше да сподели леглото му. Беше изплашена като млада кобилка на първото си чифтосване. Не можеше да спре да подърпва проклетата рокля, а очите ѝ шареха из кабинета, сякаш търсеше чудовищата, които със сигурност се спотайваха зад лавиците с книги.

Мътните да я вземат заради това!

— Толкова много ли означава за теб тази тайна, че си готова да изтъргуваш себе си?

При думата *изтъргуваш* тя потръпна, но, съдейки по всичко останало, това не я разколеба.

— Да. Целта на този маскарад е много по-благородна, отколкото си мислиш, и ако го прекратиш преди... — В очите ѝ просветна гняв, но бързо угасна. — Трябва да ми повярваш. Много хора ще бъдат засегнати, ако разговаряш с лорд Несфилд. И да! Готова съм на всичко, за да го предотвратя. — После вдигна ръцете си към главата, издърпа фибите и по раменете ѝ се посипа водопад от руси къдрици. — Всичко, което поискаш.

Коленете му се подкосиха от внезапно избухналото в него желание. Лавандуловият аромат го подразни, а когато тя разтърси дългата си коса му се стори, че се озова в рая на развратниците.

Или по-скоро в ада.

— За какъв ме вземаш? — задъхано изрече той, в опит да убеди повече себе си, отколкото нея. — Наистина ли си мислиш, че мога да отнема девствеността ти заради каквото и да било?

— Не трябва да... се притесняваш за това. — Тя предизвикателно вдигна брадичка. — Точно това не би било проблем.

Кръвта замръзна в жилите му. Сигурно бе чул грешно?

— Какво искаш да кажеш?

Момичето въздъхна конвулсивно.

— Няма да ти се наложи да ме лишаваш от девствеността ми. Не съм толкова невинна, за колкото ме мислиш.

— Не ти вярвам!

— И защo не? Как иначе бих могла да играя лейди Ема толкова убедително? Дори ти не беше сигурен коя съм. Виждал ли си девица да се държи по този начин? — Тя присви рамене и леко се изви назад, толкова съблазнително, че гърдите ѝ едва не изскочиха от стегнатото кадифе. — Нима иначе бих могла да облека подобна рокля и да се появя в дома на неженен мъж?

Играеше лейди Ема сега, нали? Опитната лейди Ема. Изкусителната лейди Ема. Беше само роля. Нали?

Тя плахо се обърна към Джордан и внимателно взе чашата от вцепенените му пръсти, а после я остави на близкото бюро. След това положи идеалната си малка ръка на гърдите му и бавно започна да разкопчава ризата му.

— Хайде, Джордан, със сигурност си се съмнявал в моята... добродетел. Ако не беше така, нямаше да повярваш на историите на мистър Полък.

— Не съм му... повярвал — измърмори той, макар че гърлото му се бе свило конвулсивно и едва можеше да диша. Ако скоро не се отдалечеше от него...

Още едно копче бе разкопчано. А после още едно.

— Напротив. И то не безпричинно.

Ревност запламтя в очите му.

— Значи му позволи да те целуне?

Тя не можеше да го погледне.

— Целуна ме, да. И... ме докосваше.

— Той ли...

— Не, разбира се, че не. — Ръката ѝ се спря на панталона му. — Случи се преди да пристигна в Лондон. Не го познаваш.

Това породя съмнение в него, но тя сякаш не го забеляза. О, не, просто продължи да разкопчава ризата му, приближавайки се толкова много, че Джордан можеше само да наблюдава като хипнотизиран как гърдите ѝ се издигат и спускат все по-учестено с всеки следващ дъх.

Поне можеше да диша. Той вече изцяло се бе отказал от това.

— Кой е тогава? — дрезгаво попита Джордан. Тя лъжеше! Не можеше да не лъже! Когато Емили мълчаливо вдигна рамене, той се втурна към нея — Може би, братовчед ти? Този, който те придружаваше на бала у Драйдън?

— Разбира се, че не!

Нейното възмущение засили подозренията му. *Тя просто играе роля* — непрекъснато си повтаряше Джордан. По-скоро би повярвал в това, отколкото, че е сбъркал преценката си за нея.

Когато вдигна поглед към него, тя улови съмнението в очите му и добави:

— Лорънс е мъж със строг морал. Никога не би ме докоснал. — Със загадъчна полуусмивка тя плъзна ръка под ризата и погали гърдите му. Усещането на пръстите ѝ върху кожата му бе невероятно. Сякаш го галеше ангел. — Няма значение кой е. Той не ме интересува. Искам теб. Винаги съм искала единствено теб.

Сведе глава и притисна устни към гърдите му. Ласката ѝ го накара да трепне. Ако просто играеше, това си беше доста убедително представление.

— Това не е вярно. Аз съм сигурен, че...

— Съм девствена? Наистина ли? Както правилно отбеляза преди, какво в действителност знаеш за мен?

Господи! Тя разбъркваше ума му. Ръката ѝ се плъзна леко по ребрата му, и той трескаво въздъхна. Ако казваше истината, тогава можеше да я вземе. Тук. Сега. Срещу желанието ѝ да сподели леглото му, бе готов да ѝ обещае всичко.

Но тя не искаше това! Просто се преструваше, че го иска, както преди в музея. И го правеше така убедително, както и там. Вече плъзгаше пръстите си под кръста му, леко, чувствено. Искаше му се да слезе по-надолу, още по-надолу.

Емили му се усмихна подканващо.

— Нека се насладим един на друг, както винаги си искал. После можеш да забравиш за глупавото си намерение да отидеш при лорд Несфилд и да причиняваш неприятности.

Тези думи припомниха на Блекмор защо всъщност бе дошла. Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Не съм съгласен с твоята сделка. И не вярвам, че не си девствена. Не мога да ти повярвам!

За миг му се стори, че по лицето ѝ пробягна тревога. Но изчезна толкова бързо, че не беше сигурен. На негово място се четеше плашеща решителност... поглед на жена, склонна на прелъстяване.

— Тогава ще ми се наложи да те убедя.

Тя го изненада, като сложи ръката си върху твърдата издупина на панталоните му. Предателската плът рязко се втвърди под пръстите ѝ. Той сподавено изпъшка, а на лицето ѝ се появи удовлетворено изражение. Ролята ѝ се бе превърнала в нещо твърде реално.

Пръстите ѝ го докосваха нежно и интимно през панталоните с такава увереност, че втвърдиха плътта му като стомана. Като се проклрнаше, той хвана ръката ѝ и я отблъсна. Дяволите да я вземат тази изкусителна измамница! Откъде знаеше как да съблазни един мъж?

Сграбчи я за раменете и се опита да открие сянка на несигурност в очите ѝ, но не видя нищо. С лека усмивка, тя обви ръце около кръста му, а после предизвикателно спусна ръцете си и обхвана задните му части. После стисна пръсти и едва не го взриви на място.

— Е какво? Ще продължим ли? — попита тя със съблазнителен тон на любовница.

Тялото му се разбунтува. Изгаряше от желание и бе готов да я обладае точно тук, на пода. Тя открито му се предлагаше, и, Бог да му е на помощ, щеше да приеме предложението ѝ. Веднага!

Джордан я сграбчи в обятията си и я зацелува с цялата сила на страстта, която го изгаряше от първия ден в който я бе видял. Нейният незабавен отклик, начинът по който тялото ѝ се отпусна, охотно разтворените ѝ устни при неговото докосване, го изпълниха с такова ужасно собственическо чувство, че той дори се изплаши. Мили Боже! Този вкус... ароматът ѝ, толкова приятен и изкушаващ... биха могли да накарат всеки мъж да се забрави. Той трескаво движеше езика си в устата ѝ, почти обезумял от желание да я притежава.

Емили се триеше в него като котка. Когато обви шията му с ръце, заравяйки пръсти в косата му, за да се сгуши още по близо, той си представи как започва да мърка.

Тогавя часовникът удари полунощ и двамата се стреснаха.

Джордан се откъсна от устните ѝ, погледна часовника, а после бързо огледа тъмния кабинет. Макар да не бе сигурен, че е способен да издържи дори още една секунда, тя заслужаваше нещо по-добро.

— Хайде — каза той и я дръпна към вратата.

— Къде отиваме?

— В спалнята ми. Не мога да те взема на пода като някой дивак. На вратата Емили рязко спря.

— Значи, си съгласен на сделката? И обещавах да запазиш мълчание?

ГЛАВА 15

*„Порок, тъй отвратителен си
и се опитвам да прогоня
всяко твое проявление
от своето обкръжение.
Дори да го изкореня
напълно бих могла,
ако съм сигурна, че след това
във гостната ми няма да
останат
само празните кресла.“*

Фани
Бърни,
английска
новелистка,
„Камила“

Спалнята на Джордан не бе такава, каквато Емили очакваше. Разбира се, имаше огромно легло с балдахин, което не можеше да бъде по-подходящо за прелъстяване. То бе с разкошни завеси от тъмносиня коприна, а махагоновите колони бяха украсени с красива дърворезба.

Но къде бяха похотливите картини и еротичните скулптури, които подхранваха похотта? За мъж, прекарващ нощите си с блудници и весели вдовици, спалнята му бе изключително скромна и оскъдно обзаведена. Освен леглото, имаше само една елегантна тоалетка с огледало и голямо бюро.

— Ето че пристигнахме. — Той пусна резето и металическия звук болезнено отекна в ушите ѝ.

— Да.

Мили Боже! Тя наистина бе тук. В спалнята му. Насаме с него.

— Нека първо да се отървем от това. Нещо против?

Той мина зад нея и отмести косата ѝ встрани, за да разкопчае роклята ѝ. Емили почувства как платът се разтваря, и хладният въздух погъделичка гърба ѝ. Момичето потръпна отчасти от студ, отчасти от страх. Когато я бе целувал до безпаметност, бе забравила чудовищността на постъпката, която възнамеряваше да направи. Но щом започна да я съблича, Емили се върна в реалността на ситуацията, която вече не можеше да пренебрегва. Завинаги и безвъзвратно щеше да загуби девствеността си.

И то от мъж, който по-скоро щеше да се съгласи да яде пирони, отколкото да се ожени.

Не че тя искаше да се омъжи за него. Днешното посещение я бе накарало да види огромната пропаст, която ги разделяше. Дори само тази спалня бе два пъти по-голяма от всички стаи в пасторския дом взети заедно, а това бе само градската му къща. Вероятно имаше още няколко имота. Неговата съпруга трябваше да е отлична домакиня и да знае и умее такива неща, каквито Емили дори не бе и сънувала.

Жена, като нея, можеше да бъде само любовница. Макар че може да не я биваше и за това. Начинът по който той умело развърза панделките на роклята ѝ и разкопча всички кукички и копчета, доказваха, че го бе правил много пъти. А тя нямаше никакъв опит.

Никога досега не бе била с мъж. Щеше да е цяло чудо, ако успееше да премине това изпитание, преди той да забележи пълната ѝ липса на опит.

Разбира се, когато я обладаеше, истината щеше да се разбере. Бяха ѝ казали, че загубата на девствеността е придружена с кръв и болка, а това трудно щеше да прикрие. Но тогава нямаше да има значение. Единствената причина той да избягва девствениците бе неприязънта му към неопитните жени... и страхът, че ще го заставят да се ожени насила. А тя щеше да го убеди, че няма защо да се бои от последното.

Но първото...

Явно се бе напрегнала и несъзнателно бе направила някакво рязко движение, което издаде страха ѝ, защото той спря да я разкопчава.

— Нещо не е наред ли?

— Какво искаш да кажеш? В-всичко е наред.

Той я обърна към себе си и изучаващо погледна лицето ѝ.

— Гледам те и бих могъл да си помисля, че никога досега не те е събличал мъж.

Емили преглътна.

— Не говори глупости — изкикоти се тя. — Как бих могла да придобия опит в любовните дела облечена? Аз просто... се безпокоя, че няма да ти харесам. Все пак си виждал много жени, поне така казват.

Като огнен лъч погледът му пробяга по разтворената ѝ рокля.

— Някоя не може да се сравнява с теб, Емили. Повярвай ми, абсолютно невъзможно е да не те харесам.

След това се озова в обятията му, Джордан я целуна, и тя забрави за всичко на света. Топлината на устните му, с вкус на бренди, прогони всичките ѝ страхове. Той издърпа роклята от раменете ѝ и дрехата с леко шумолене се свлече на пода, оставяйки я само по дълга до коленете риза.

— Моя — дрезгаво прошепна младият мъж като човек, умиращ от глад за коричка хляб, паднала от каруца на пекар. — Цялата си моя!

Последвалата страстна целувка потвърди думите му.

„Негова“. Тя много искаше да му принадлежи, дори само за една нощ. От мига, в който бе стъпил в онази карета с нея, той бе породил странно безпокойство у нея, което се спотайваше досега. Целувката му я бе освободила за цял живот, бе я накарала да се рее без посока из бурно, непознато море от неразгадани изкушения. Сега не би се върнала назад за нищо на света. Сигурно щеше да получи само това от него, но и то щеше да е напълно достатъчно. Една-единствена възхитителна нощ, която цял живот щеше да пази в сърцето си.

Джордан завладя устните ѝ и Емили го прегърна, като пхна ръце под ризата му и се притисна към топлото му голо тяло. Кожата му бе много по-различна от нейната, по-груба заради косъмчетата, покриващи твърдите мускули. Под дланите ѝ те играеха и се огъваха като въжета.

Той изпъшка и се откъсна от устните ѝ. Дръпна връзките на ризата ѝ и я свлече надолу докато тя не падна на пода върху пурпурната рокля като камелия, заобиколена от рози. Емили остана напълно гола.

Без да знае как да прикрие смущението си, тя опита да се притисне в него, но той не ѝ позволи.

— Искам да те погледам. Позволи ми да те видя.

Девојката се изчерви от главата до петите. Никой, дори собствената ѝ прислужница, никога не я бе виждал напълно гола. Винаги я бяха учили, че е грешно да показва тялото си. Бе допустимо само за кратко, докато се мие или облича. Родителите ѝ често ѝ цитираха откъси от Библията, където Ной проклел най-младия си син, защото го видял гол.

И въпреки това, когато Джордан продължи да я гледа с нямо възхищение, всички канони и заповеди, всички страхове от неспазването им изчезнаха без следа.

— Ти си съвършена — каза той с глас, дрезгав от желание. — Ако знаеш само колко често съм си те представял в мечтите си. Само дето въображението ми се оказа много по-бледо от действителността.

Отвърна му лейди Ема, защото Емили очевидно не притежаваше достатъчно дързост.

— Може да проверим дали и моето въображение ще се окаже по-бледо от действителността — подразни го тя, сваляйки ризата от раменете му.

Самата тя остана поразена от смелостта си. Бе удивително до каква степен възхищението от някой мъж можеше да накара жената да забрави притеснението си и да я подтикне към безсрамно поведение. Но съдейки по всичко Джордан нямаше нищо против. Той любезно се съблече и остана напълно гол като нея.

Гол. И безсрамен. Младата жена въздъхна конвулсивно, а той се ухили.

— Е? Заслужавам ли одобрението ти?

Нима би могла да не хареса нещо? Графът имаше широк гръден кош, покрит с червеникави косъмчета, които го правеха да изглежда като бронзова антична статуя. Талията му не показваше никакви признаци на пълнота, а между мускулестите му бедра...

Тя рязко премести погледа си отново на лицето му, като с всички сили се постара да прикрие тревогата си.

— Ще свършиш работа.

„Ще свършиш работа?“ — помисли си Емили. Той вероятно щеше да я разцепи на две с тази... с тази мъжка принадлежност. Явно

досега не бе имала никаква представа за цялата сложност на съвкуплението. Разбира се, жените не бяха в състояние да приемат подобно нещо. Може би, Бог бе направил грешка, когато бе създавал половите органи на Джордан.

Защо въобще се бе притеснявала, че ще загуби своята чест — той просто щеше да я убие.

Но беше твърде късно за бягство, твърде късно и да признае за пълната си липса на опит. Той вече я бе сграбчил в обятията си и я носеше към леглото с много ясни намерения, а неговата мъжественост се опираше в бедрото ѝ.

— Значи ти *мислиш*, че *ще свърши работа*? Скоро ще видим, скъпа Емили. Когато приключа с теб...

„Аз вече ще бъда мъртва“ — ужасено си помисли тя, в момента в който той я постави на леглото, разтвори краката ѝ и застана между тях.

Устремил огнен поглед в лицето ѝ, той хвана ръцете ѝ и ги притисна към леглото от двете страни на главата ѝ. Никога в живота си не се бе чувствала толкова уязвима и безпомощна. Паниката ѝ нарасна, когато той наклони глава към гърдите ѝ. Испита остро желание да го отблъсне... но то веднага изчезна, когато пое зърното ѝ в уста и започна да го гали докато не я накара да затрепери. Тя буквално се разтопи под ласките му. О, сили небесни! Когато той направи това, Емили почти повярва, че няма да я убие. Или поне не и с болка.

Не, неговото оръжие бе удоволствието, и той знаеше как да го използва. Навсякъде, където се докосваха устните му, избухваше пожар, възбуда и тайнствена наслада. А устните му бродеха къде ли не... галеха гърдите ѝ, докато тя не изви гърба си в дъга, а после се спуснаха надолу, достигайки пъпа ѝ. Бузите му покрити с едnodневна брада драскаха леко кожата ѝ, което само я възбуждаше и ѝ припомняше, че той бе мъж, а тя истинска жена.

Пръстите им се сплетоха и Джордан зацелува корема ѝ, като умело използваше устните и езика си. Накара я да почувства осезаемо тялото си, без да пренебрегва нито една падинка или извивка, обсипваше я с ласки и я караше да се извива и стене. Не бе и предполагала, че устните на един мъж могат да доставят такова неопишуемо удоволствие.

И такава мъчение. Той я бе накарал да желае нещо, което дори не знаеше как да назове, и да изпитва сладка болка на места, които досега не бе забелязвала. Очевидно Джордан също страдаше, защото от устните му се изтръгна не един стон, а по лицето му бе видно, че едва се сдържа.

Емили не знаеше от какво се въздържа. Но ако това бе само началото на съблазняването, тя едва ли щеше да оцелее до края.

След това той съвсем я изненада, запечатвайки с целувка малкия златист остров между краката ѝ. Тя почти скочи от леглото. И докато го гледаше изумено, той пусна ръцете ѝ и за да разтвори със своите копринените ѝ къдрици и нежните гънки на плътта ѝ за следващата още по-интимна целувка.

Нещо в нея се сви на стегнат възел — настоятелно и със сигурност порочно.

— К-какво правиш? — прошепна тя, преди да се усети и да замълчи.

Той се усмихна загадъчно.

— Нима никой мъж не го е правил?

Какво би могла да отвърне? Дали всички мъже се държаха така в леглото? В своите кратки обяснения за правенето на любов, майка ѝ не ѝ бе споменавала нищо подобно. За щастие, той сам отговори на въпроса си.

— Очевидно не.

Отново започна да я гали с устни и език, този път бавно и дълго, и тя изведнъж се почувства така, сякаш в себе си има пружина, която се стягаше все повече и повече при всеки допир на езика му към чувствителната плът. Тя Вкопчи пръстите си в коприненото покривало, за да успее да се задържи и да не го придърпа към себе си, за да не разбере, колко бе порочна.

Но не бе в състояние да удържи тихите възгласи на удоволствие, които неволно се изтръгваха от устните ѝ.

— Да... О, Боже мой... Джордан... Джордан...

— Харесва ли ти? Доволна ли си, скъпа моя Емили? Или да спра?

— Не! — обхвана я силен срам при явното доказателство за нейната порочност, но бедрата ѝ сякаш по собствена воля се задвижиха

към устните му. — Исках да кажа... аз не знам... моля те, Джордан... моля те...

Той не спря. Езикът му проникна в нея и я погали... навитата пружина ставаше все по-напрегната, докато накрая вече почти не можеше да го понесе. Това напрежение... бе твърде много... Емили нямаше да оцелее...

Изведнъж пружината се скъса, и изпрати вълни от наслада към всяка клетка от тялото ѝ, във всяка вена, всеки мускул. Животински вик се изтръгна от гърдите ѝ и тя изви гърба си в арка. Срина се на леглото, и се сви сред вихъра на облекчението.

Когато дойде на себе си го видя да я наблюдава самодоволно, а на лицето му бе изписана чисто мъжка усмивка. Младата жена също се усмихна, не можа да се сдържи. Усещаше в цялото си тяло някаква лека умора и слабост... и огромно удоволствие.

— Значи „ще свърша работа“, така ли? — промърмори Джордан, докато се надвесваше отново над нея и постави ръце до раменете ѝ. Над потното му чело, бяха паднали червеникави кичури, а лицето му гореше от неприкрито желание. — „Сега да видим, дали ти ще свършиш работа, скъпа.“

Приятната ѝ отпадналост незабавно изчезна, когато почувства между краката си мъжествеността му и усети как бавно навлиза в нея.

О, Господи, какво трябваше да прави сега? Нямаше никаква представа. Какво очакваше той от нея?

— Мили Боже, толкова си тясна... — прошепна той със затворени от удоволствие очи, като проникваше все по-дълбоко.

„Тясна“ — не бе правилната дума. Изпълни я толкова плътно, че тя не можеше да мисли за нищо друго. За нейна изненада тялото ѝ бе способно да се нагоди и да го приеме. Въпреки това определено имаше напрежение... и то доста осезателно. Започна да се чувства неприятно и тревожно.

Със сигурност не можеше да приеме повече. Той не би успял да навлезе по-дълбоко в нея. Но Джордан продължи, плъзгаше се все повече и повече, и накрая си помисли, че ще я разцепи на две половини. Започна да се движи под него, като опитваше да спре неговата... неговата... настойчивост.

Внезапно Джордан рязко навлезе в нея и момичето почувства как нещо в нея се разкъса. От гърлото ѝ неволно се изплъзна пронизителен

вик. Мъжът замря, разтвори широко очи, и зашеметено се втренчи в нея.

— Сили небесни! Емили, какво...

Той млъкна, защото се натъкна на виновния ѝ поглед.

Всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Значи си ме излъгала! По дяволите! Излъгала си ме!

Младата жена кимна с чувство на огромно облекчение, защото вече не се налагаше да се преструва.

— Прости ми — прошепна тя.

— Мисля, че вредата... вече е нанесена. Но мога да спра...

— Не! — Ако той спреше, можеше да откаже да изпълни своята част от сделката. В отчаянието си Емили сграбчи бедрата му и го притисна към себе си. — Моля те, довърши започнатото. Ти обеща!

Очите му светеха с укор.

— Но аз ти причиних болка. Трябваше да бъда по-внимателен.

— Първия път винаги боли.

— Така казват — горчиво отвърна той.

Тя размърда ханша си и с удивление забеляза, че вече е много по-лесно.

— В действителност, не е толкова страшно.

Джордан затвори очи, сякаш от болка.

— Ако не престанеш да се движиш, кълна се, че наистина ще свърша!

— Това е добре.

Когато младият мъж отвори изненадано очи и я изгледа с мъка и все още с гняв, тя отново размърда бедрата си и прошепна:

— Искам те Джордан! Девствена или не, аз те искам... толкова силно... моля те...

Явно целият гняв го бе напуснал.

— Тогава се дръж, скъпа. Ще се опитам да не ти причинявам болка.

Вместо отговор тя страстно го целуна. Той ѝ отвърна със стон и езикът му проникна дълбоко в устата ѝ и продължи да се движи.

Вече не я болеше, дори чувството на дискомфорт отслабна. Вътре в нея нарасна сладко напрежение, подобно на това, което бе почувствала, когато я бе галил с устни. Бе изпълнена с непреодолимо желание да движи бедрата си, за да го посрещне.

Когато тя се впусна срещу него, той със стон се откъсна от устните ѝ и прошепна:

— Мили Боже! Емили... толкова невинна... и така страстна! Ти си... невероятна.

— Ти също.

Невероятна и прекрасна! Чувствата, които тя изпитваше докато осъзнаваше, че Джордан я обладава, невероятно я шокираха. И беше радостна, наистина беше радостна, че му се отдаде.

Погледът му я изгори, властен и арогантен.

— Сега наистина си моя — прошепна дрезгаво той. — Моя! Цялата моя.

— Да.

Винаги щеше да му принадлежи, независимо какво щеше да се случи след тази нощ. Никога повече нямаше да бъде с друг.

Емили се държеше здраво за него, като се стараеше да запази в паметта си спомена за усещането на гладката му кожа, присъщия му мускусен аромат, невероятното удоволствие от допира до тялото му, сливащо се с нейното в едно.

„Любов моя“ — помисли си тя, осъзнала с горчивина, че бе истина. Тя го обичаше. Винаги го бе обичала. И утре, когато всичко свършеше, пак щеше да го обича.

Но не можеше да му каже. Той не искаше любов или „подобни глупости“. Вместо това, тя му показва, като откликваше на горещите му тласъци, наслаждаваше се на усещанията, с които я отвеждаше към сладостна забрава.

— Скъпа — прошепна той и трескаво се вряза в нея. — Да... да... Емили...

След това навлезе толкова дълбоко, че сякаш проникна до центъра на душата ѝ. В този момент напрежението, нарастващо в нея, избухна като светкавица, и остави след себе си неизказано облекчение. Тя се изви към него, забивайки пръсти в гърба му и той изкрещя името ѝ и изля горещото си семе в утробата ѝ.

В този миг светът престана да съществува. Останаха само те двамата, слети в едно, потънали в сладко единение. После той се отпусна изтощен върху нея. И когато Емили бавно се върна на земята, доволна и удовлетворена, почти не на себе си от удоволствие,

изведнъж осъзна, че всичко бе свършило. Завинаги. Никога повече нямаше да бъде с него.

Именно тогава тя се обърна настрани и тихо заплака.

В началото Джордан осъзнаваше само най-невероятното чувство на удовлетворение, което някога бе изпитвал. Емили изцяло му принадлежеше. Въпреки опасенията му, тя му се бе отдала с истински ентузиазъм. Бе убеден, че се е представил на висота. А тя... Бог му бе свидетел, какво удоволствие му бе доставила.

Той притисна лице към изящната ѝ шия, отново поразен от фината ѝ деликатност и съвършенството на кожата ѝ. И тогава чу риданието.

Тя плачеше! Джордан се отдръпна тревожно от нея. Мили Боже, беше я наранил повече, отколкото бе предположил. Изпънат до нея на леглото, той протегна трепереща ръка и я погали по бузата.

— Опитвах се да не те нараня, скъпа. Прости ми, прости ми, наистина съжалявам.

Тя бурно поклати глава, като се опитваше да си поеме дъх между неударимите хлипания.

— Ти не... не ми причини болка.

Напрежението в гърдите му малко се отпусна.

— Тогава защо плачеш?

Като изтри с ръка сълзите си, тя го погледна със зачервени очи.

— Защото... всичко беше толкова прекрасно. И никога повече няма да го изпитам.

Смях се изтръгна от устните му преди той да успее да го възпре.

— Дори и аз не мога да променя това. Страхувам се, че жената може да се лиши от своята девственост само веднъж в живота си.

Собствените му думи го накараха да осъзнае: само веднъж в живота. Бе направил немислимото — беше отнел женска невинност. Очакваше, че ще го обхване ярост заради предателството, заради факта, че бе успяла да го надхитри, нещо, което не се бе удавало на нито една жена досега. Но всичко, което изпитваше бе само голяма радост, че беше само той и никой друг.

— Аз... аз не говорех за загубата на девствеността — колебливо промърмори тя. — Имах предвид, че повече никога няма да правя любов с теб.

— Не виждам причина за това. — Той погали златните ѝ коси. Странно спокойствие го обхвана, веднага щом го осени единственото възможно решение. Винаги бе знаел как се очаква да постъпи, ако съблазни жена като Емили. Но не бе мислел, че ще му е толкова приятно. — Разбира се, ще ни се наложи да бъдем дискретни, докато не се оженим, но след това...

— Да се оженим! — Емили седна в леглото и прикри с ръце гърдите си, в напразен опит да запази благоприличие. — Няма да се жениш за мен, Джордан! Не можеш!

Реакцията ѝ го изненада.

— Разбира се, че мога! И непременно ще го направя, та аз те лиших от девствеността ти. Не съм такъв звяр, че да съблазня една жена, и след това да я изпратя в дома ѝ с: „довиждане и щастлив път“!

— Тогава ми пожелай щастлив път. Но не трябва да се жениш за мен — казах ти го в самото начало. Това беше сделка, нищо повече. Единственият начин да те накарам да мълчиш, за който успех да се сетя.

Тя се измъкна от леглото и забързано облече долната си риза. Джордан се взря в червеното петно, което бе останало след нея. *Сделка, нищо повече.* Ужасните думи заблъскаха в главата му. Наистина ли за нея нещата стояха по този начин?

Е, нямаше никакво значение какво означава за нея, помисли си уморено той. Това не променяше нищо. Изправи се и му се прииска Емили да не бе напускала леглото толкова бързо.

— Емили, бъди практична. Трябва да се оженим. Това е единственият начин да спасим репутацията ти.

— Никой не знае за това. И няма нужда да влияе на живота ни.

— Твърде късно е. — Той изскочи от леглото и се приближи към нея. Взе я в обятията си и макар да стоеше неподвижна, му позволи да я задържи. — Сега няма да ти позволя да си отидеш. Какво ще стане, ако носиш детето ми? — Повдигна брадичката ѝ и се вгледа в развълнуваното ѝ лице. — Възнамеряваш да лишиш детето от баща?

— Не, но... това е малко вероятно, нали? Ние току-що... Искам да кажа, само веднъж...

— Повярвай ми — каза той горчиво, мислейки за своите родители. — Веднъж е напълно достатъчно.

Лицето ѝ се покри с мъртвешка бледност.

— Ще се справя с този проблем, ако се случи. Но не мога да ти позволя да се ожениш за мен. Знам, че сигурно си мислиш, че съм планирала всичко, но наистина не дойдох тук, с намерението да те принудя да сключим брак.

— Знам това.

— Аз... аз мислех, че ще си доволен да ме получиш без всякакви задължения. Нищо друго не съм очаквала. Наистина. И нямам намерение да те принуждавам да се ожениш за мен.

Той дори не знаеше дали го радва или обижда силното ѝ желание да го убеди.

— Вярвам ти, скъпа — прегърна я силно. — Предлагам ти да се оженим, защото това е мой избор. Аз искам да се оженя за теб.

— Не, това не е истина. Хиляди пъти си повтарял, че не искаш девственица.

— Знам какво съм говорил. Ако обстоятелствата бяха различни, никога не бих потърсил такава. Но вече съблазних девица, така че честта изисква от мен да се оженя за нея.

Емили се отдръпна от него, а лицето ѝ се изкриви от болка.

— Чест? Значи, за това искаш да се ожениш за мен? За да запазиш честта си?

— Хайде, Емили... — Той се опита да я прегърне. Тя избута ръцете му, сграбчи роклята си и я притисна до гърдите си като щит.

— Не ти искам благородството!

С гневно изражение, той намери панталона си и го нахлузи. Това се превръщаше в дълга дискусия, която точно сега въобще не му се нравеше. Искаше пак да я отведе в леглото и отново да прави любов с нея.

Но бе свършено ясно, че нищо подобно не ѝ е нужно. Очевидно, тя желаше да ѝ се закълне като глупак в любовта си. Но точно това нямаше да получи от него. Бе достатъчно, че бе толкова обсебен от нея, че само при мисълта да се оженят, кръвта му започваше да тече по-бързо във вените, а ръцете го сърбяха да я прегърне отново. Това бе цялата власт, която щеше да ѝ даде над себе си.

— Ние непременно ще се оженим, Емили — настойчиво каза той, като се надвеси над нея. — Това е единственият начин, за да уредим проблема.

— Няма нищо за уреждане.

— Така ли? Достатъчно, Емили. Ти толкова отчаяно се стремеше да запазиш мълчанието ми, че заради това разруши бъдещето си. Бих казал, че има много неща за уреждане и нашата женитба ще разреши всички проблеми. Тогава Несфилд няма да посмее да те докосне.

Обзета от страх, тя започна да навлича роклята си.

— Не разбираш! Трябва да продължа с този маскарад и ти не бива да ме спираш! Няма да ти позволя да ми попречиш!

— Защо? — Хвана раменете ѝ, като не ѝ позволи да закопчее роклята. — Защо този маскарад е толкова важен, че те накара да стигнеш толкова далеч в опита си да продължиш.

За миг той си помисли, че наистина ще му признае. Имаше такъв вид, сякаш много ѝ се искаше да му разкаже. Но после лицето ѝ застина, и погледът ѝ се прикова във вратата зад него.

— Позволи ми да си отида, Джордан. Ако не възнамеряваш да ме държиш тук насила, ще си тръгна. Веднага.

Графът впи пръсти в раменете ѝ, сдържайки силното си желание да я разтърси с все сила.

— Какво трябва да направя, за да ти докажа, че те желая от цялото си сърце? Веднъж каза, че ми нямаш доверие, защото изпитвам към теб единствено страст. Но аз ти предложих да се омъжиш за мен. Ако това не доказва, че можеш да ми се довериш, какво тогава?

Тя внезапно притихна в ръцете му.

— Тук не става въпрос дали ти имам доверие. Ако... ти кажа, рискувам със сигурност да бъда съсипана и ще бъде много по-страшно от загубата на девствеността ми. Повече от това не мога да ти кажа.

— Дяволите да го вземат Несфилд! Няма да му позволя да ти навреди, чуваш ли?

— Нищо не би могъл да направиш.

Той я отблъсна и отиде до мястото, където дрехите му лежах на пода.

— Ще видим това — измърмори Джордан докато се обличаше.

— Не! — Тя бързо пристегна роклята си и се спусна към него, хващайки го за ръката. — Не! Джордан! Трябва да го оставиш!

— Той използва за мръсните си цели невинна млада жена. Нямам намерение да го оставя да се измъкне.

— Но ти обеща! — извика Емили, вкопчена в ръката му. — Каза, че ако ме имаш, ще запазиш мълчание!

Той замръзна при вида на мъртвешки бледото ѝ лице и паническият ужас в очите ѝ. Разкопчаната ѝ рокля, — проклетата алена рокля — беше смъкната толкова ниско, че се виждаше дантеленят ръб на ризата ѝ, а под него заоблените ѝ гърди.

— Аз изпълних своята част от сделката — каза тя с отчаяние. — Не смяташ ли да изпълниш своята?

Да я вземат мътните. Не можеше да ѝ откаже, след като знаеше колко много бе пожертвала, за да го накара да запази мълчание.

И все пак... Емили го бе помолила да не говори с Полък и Несфилд. Можеше само да предполага, че един негов разговор с лейди Дънди също ще се счита за нарушение на споразумението им.

Но имаше един човек, с когото би могъл да говори, и който щеше да я накара да осъзнае колко мъдро и благоразумно ще е от нейна страна да се омъжи за него.

— Добре. — Когато тя го изгледа със съмнение, той оправи роклята ѝ така, че да прикрива по-добре гърдите ѝ. — Няма да кажа нищо на Несфилд или на Полък, щом това искаш.

— Точно това искам.

— Що се отнася до нашата женитба...

Тя опря пръст до устните му.

— Нито дума за това. Не очаквам от теб да се жертваш само от чувство за благоприличие.

— Но това не е жертва — прошепна Джордан и наистина го мислеше.

— Няма значение, не е нужно да се жениш за мен. Моля те да не говорим повече за това. Искам просто да си тръгна, докато не са забелязали, че ме няма. Наеният екипаж ме чака...

— Няма да ти позволя да пътуваш из града с нает екипаж по това време — решително заяви той. — Ще те отведе обратно с каретата си.

— И какво ще стане, ако ни видят заедно и помислят...

— В три часа през нощта? Никой няма да ни види. И ако от това ще се почувстваш по-спокойна, ще спрем на известно разстояние от дома на Несфилд.

Стори му се, че тя изглежда облекчена.

— Благодаря. Да си кажа честно, и аз не си представях, как се връщам обратно с този... този ужасен кочияш. Мисля, че беше малко пиян.

— Не се съмнявам. Между другото, защо не си свалиш роклята и не се измиеш? — Той ѝ показа купата с вода на тоалетната масичка. — Сигурен съм, че ще успея да намеря някоя рокля на сестра ми, която няма да ти стои толкова... предизвикателно.

Когато тя се изчерви, той едва не се усмихна. Някак дори и в *падението си* тя пак си оставаше чиста и невинна.

— Докато се обличаш — добави той, — аз ще се разбера с кочияша.

„И ще му наредя да се приготви за път, за доста дълъг път“.
Защото без значение какво си мислеше тя тази нощ не бе приключила.

ГЛАВА 16

„Ако всички добри хора, бяха умни, а умните бяха добри, светът би бил много по-прекрасен, отколкото дори можем да си представим.“

Елизабет Уърсуърд,
английска поетеса, „Умни
и добри“

Емили се качи в каретата на Блекмор и седна в далечния край на седалката с лице напред. Роклята ѝ бе малко тясна и дълга, явно доведената сестра на Джордан бе по-висока и стройна от нея. Но поне не беше толкова разголена, колкото предишната.

Когато малко по-късно той се качи в каретата, зае мястото до нея. Нареди на Уоткинс да тръгва и хвана ръката ѝ.

— Имаш уморен вид. Нощта май се оказа прекалено дълга?

— Да.

Чувстваше се напълно изчерпана. Любовните игри може и да доставяха удоволствие, но освен това бяха изтощителни.

Блекмор дръпна завеските и в каретата стана почти тъмно. Той се разположи в края на седалката, облегна се на страничната стена на каретата и придърпа Емили в скута си, като удобно прислони главата ѝ на гърдите си.

— Защо не си подремнеш малко? Когато пристигнем, ще те събудя.

Когато я обви с ръце, тя се отпусна срещу него. Наистина бе уморена. Ако можеше да затвори очи само за миг...

— Не ти ли убивам?

— Не, изобщо. А и това може да е последният път, в който те държа така.

Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи, но за щастие Джордан не можеше да ги види в тъмното. Да, за последен път. Макар да лежи в прегръдките му да беше удоволствие, което не биваше да си позволява, нямаше сила да отхвърли момента.

Но Емили се съмняваше, че ще може да заспи. Бяха се случили толкова много неща, искаше ѝ се да ги обмисли...

Стори ѝ се, че само няколко секунди по-късно я разбуди някакъв тътнещ шум. Бледа сива светлина се процеждаше през завесите, и приглушаваше златистия блясък на брокатените възглавници. Сега ясно можеше да разгледа вътрешността на каретата, където цареше полумрак. Вероятно минаваха по нейната улица, добре осветена от маслените фенери.

Отново се чу нисък тътнещ звук, който дойде някъде зад нея, и тя се обърна, за да погледне Джордан. Явно той похъркваше в съня си. Ето какво я бе разбудило. Емили се усмихна. Нещо толкова мило и нормално, че въобще не би го свързала с граф Блекмор. Графовете не би трябвало да хъркат. Както и да кихат, или да се хранят или каквото и да е друго присъщо на обикновения човек. „Те трябва да имат слуги, които да правят всичко това вместо тях“ — помисли си тя иронично.

Кой би си помислил, че някога ще стане толкова близка с някой благородник и ще го чуе как хърка?

Емили докосна бузата му, по която се усещаше набола брада и се загледа с любов в лицето му, толкова спокойно в съня. Болезнена мисъл я накара да отдръпне назад ръката си. Беше прекалено съблазнително да помечтае за това как би могла да го вижда така всяка сутрин, само трябваше да се съгласи да пожертва самоуважението си.

Не можеше да повярва, че ѝ бе предложил да се оженят. Очакваше, че ще е доволен просто да я има в леглото си. Очевидно бе преценила характера му съвсем погрешно. Ако предполагаше, че Джордан ще се почувства по този начин, дали все още щеше да е склонна да му се отдаде?

Емили погледна към леко изкривената му уста и въздъхна. Да. Беше толкова слаба. Не съжаляваше и за миг за нощта, която прекараха заедно. Нищо чудно, че младите момичета толкова често се поддаваха на магията на развратните мъже. Ако те бяха и наполовина толкова умели в прелъстяването като Джордан...

За миг си представи какво ли щеше да е, ако му е жена. Биха могли да правят любов, когато си поискат. През зимата щяха да се крият под завивките, да се целуват и докосват и да правят всички онези луди неща, които ѝ бе показал през изминалата нощ. А през лятото да правят любов в градината...

Тя се изчерви само при мисълта. Да правят любов навън, където всеки може да ги види... Що за развратна мисъл! Това само доказваше колко пропаднала бе.

Но нищо не се бе променило... той бе така забранен за нея, както и преди. Сигурно би могла да пренебрегне разликата в социалното им положение, факта, че бе прекарал целия си живот отбягвайки брака, дори и това, че не я обичаше... Но имаше една очевидна причина, поради която тя не можеше да се омъжи за него.

Нейният маскарад. Щом разбереше защо се преструва на лейди Ема, щом откриеше, че Несфилд иска да разбие всички планове за щастие на най-близкия му приятел, Джордан щеше с отвращение да я отритне.

С тъжна въздишка Емили се освободи от ръцете на Джордан, слезе от коленете му и се премести на отсрещната седалка. После дръпна завесите с увереността, че ще види запалените фенери на влажната улица.

Но не видя нито мокрите павета, нито къщите, неясно извисяващи се в тъмата на безмълвната нощ, подобно на огромни тромави чудовища, очакващи разсъмването. Зад прозореца отдавна се бе развиделило — бе настъпило облачно и мрачно утро. И през облаците прах, вдигащи се под колелата на каретата, тя видя обширни зелени поля, тук-там пресечени от жив плет.

Младата жена със свито сърце разтвори широко завесите. Мили Боже! Те не бяха в Лондон — това беше селска местност!

— Събуди се, Джордан! — извика тя, като се наведе и го задърпа за ръката. — Побърканият ти кочияш ни е извел извън града.

Джордан веднага престана да хърка, отвори сънливо очи и се втренчи в нея.

— Какво по дяволите...

— Ние не сме в Лондон! Не знам колко сме се отдалечили от града, но съдейки по факта, че е сутрин, трябва да е достатъчно далеч.

Веднага нареди на кочияша да се върне! Ако не се върна в къщата, преди да са разбрали, че ме няма... — Отчаянието я сграбчи.

Джордан седна на седалката и изпъшка:

— Дявол да го вземе, кракът ми се е схванал. — Той започна да го разтрива и с двете си ръце.

— Ти самият си схванат, проклет да си! — Тя сграбчи едната му ръка. — Престани веднага! Нямаме никакво време за губене. Веднага му нареди да спре и да се върне.

— Кой?

Ако имаше чанта, тя щеше да го цапардоса по главата.

— Уоткинс, разбира се. Глупавият ти кочияш ни е извел извън града.

Сякаш най-накрая бе разбрал какво се опитва да му каже през последните няколко минути, графът погледна през прозореца.

— Мисля, че си права.

От раздражението гласът ѝ прозвуча рязко.

— Спри го, за Бога! Кажи му да се върне!

— Не мога.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че можеш.

— Ако Уоткинс е решил да се отпрати на извънградска разходка, нищо не би го спряло. Можем само да се настаним удобно и да се насладим на преживяването.

— Не ставай глупав. Не си длъжен... — Тя млъкна и присви очи. Графът изглеждаше твърде безгрижен. Очевидно злодеят бе планирал всичко. — Къде отиваме, Джордан?

— Нямам никаква представа.

— Това не е повод за шеги, проклет да си. Отговори ми! Къде отиваме?

Очите му срещнаха нейните, непоколебими и ясни.

— Разбира се, права си. Това не е повод за шеги.

— Къде отиваме?

— На север.

Отговорът му едва не я остави без думи.

— На север?

— Както вече казах, ние ще се оженим.

Трябваше ѝ време, за да вникне в смисъла на казаното. Но когато най-сетне осъзна значението, застина от възмущение.

— Водиш ме в Гретна Грийн? Против волята ми? Ти... ти негодник такъв...

— По-внимателно, скъпа. Говориш на бъдещия си съпруг — каза графът със самодоволна усмивка.

Младата жена заудря с юмрук по тавана на каретата.

— Спри каретата, Уоткинс! — извика тя. — Спри веднага!

Кочияшът продължи да управлява конете.

— Той няма да го направи, докато аз не му наредя — заяви Джордан. — Освен това каква полза ще имаш, ако те остави тук, на средата на пътя. Пеша ли ще се прибереш в Лондон?

— Да, ако се наложи.

— Емили, престани да се инатиш! Знаеш, че женитбата с мен е единственото решение.

— Не можеш да ме принудиш да произнеса брачните клетви. Насила ли възнамеряваш да ме накараш да вляза в църквата? Имай предвид, че ще крещя и ще се боря.

Страстта ѝ явно го разтревожи. След което присви очи:

— Да, ако се наложи — повтори собствените ѝ думи.

От гърдите ѝ се чу яростен вопъл и тя трескаво се огледа с какво да го замери. Първо към него полетя шапката, а после и кожените му ръкавици. Джордан ги избегна, но на лицето му се изписа тревога.

Тя вече вдигаше една от възглавниците, когато той сграбчи ръката ѝ.

— Успокой се, Емили. Боже мой, някой може да си помисли, че те водя на екзекуция!

Силите ѝ внезапно я напуснаха и тя със стон се свлече на седалката. Какво щеше да каже лорд Несфилд, когато разбереше, че си е тръгнала? Колко време щеше да му е нужно, за да стигне до извода, че просто бе избягала? И колко още, преди да започне да действа?

— Дори не можеш да си представиш какво направи — отчаяно прошепна тя.

Той съчувствено стисна дланите ѝ.

— Тогава ми разкажи, скъпа. Обещавам ти, че ще направя всичко, за да те измъкна от лапите на Несфилд.

Тя вдигна очи, разкъсвана между нетърпимото желание да облекчи душата си и твърдата увереност, че не бива да го прави. Ако му кажеше за заплахите на Несфилд, той без съмнение щеше да обърне

към Лондон и да прибегне към физическа саморазправа. Що за добро щеше да свърши това? Лорд Несфилд имаше неоспоримо доказателство срещу нея и нито бой, нито заплахи от страна на Джордан щяха да променят това. Всъщност, неговата намеса само би го подтикнала към действие и Блекмор не можеше да го спре.

Каквото и влияние да имаше графът, не можеше да промени обстоятелствата, довели до смъртта на майка ѝ. Или странната подигравка на съдбата, която бе дала власт на лорд Несфилд върху нея.

Колкото и да ѝ се искаше да му каже, не можеше. Не трябваше.

Единственият ѝ изход бе да го убеди да се върнат... или да намери начин да избяга от него по пътя за Гретна Грийн. В края на краищата, пътят бе дълъг и щеше да се наложи да спират от време на време. Тогава би могла да избяга. И колкото по-рано станеше това, толкова по-бързо щеше да се върне в Лондон и може би да има време да избегне катастрофата.

Загледа се в притесненото лице на Джордан. Междувременно трябваше да го разсее.

— Емили — помоли я той. — Защо не искаш да ми разкажеш?

— Това вече няма значение.

Блекмор се намръщи, очевидно почувствал колко близо бе до истината.

— За мен има.

— Ще ти разкажа. Но не сега.

— А кога?

Какво би могла да му каже, че да го успокои, докато ѝ се удадеше възможност да избяга? Изведнъж ѝ хрумна.

— Ще ти разкажа всичко, след като се оженим.

Съмнение замъгли очите му.

— Значи, вече си промени решението? Казваш, че ще се омъжиш за мен?

Мразеше да го лъже, особено за това, но нима имаше друг избор?

— Да.

— Защо?

Тя безпомощно вдигна рамене.

— Защото не ми оставяш друг избор. Достатъчно съм практична, за да знам, че не мога да се боря с теб. Така че е по-добре да се съглася. — И тъй като той все още я гледаше скептично, тя

саркастично добави: — Макар че не можеш да очакваш да съм доволна.

Той мрачно стисна устни.

— Не виждам причина да го представяш като смъртна присъда.

— Извини ме. Но това... това драстично ще промени живота ми.

— За по-добро, надявам се. — Блекмор пусна ръцете ѝ и се облегна на възглавниците. — Знаеш ли, аз не виждам причина да чакам, докато се оженим, така че можеш да ми кажеш истината.

— Щом се оженим ще знам, че мога да ти се доверя. Тогава няма да се страхувам да ти разкрия всичко.

Очите му мрачно заблестяха.

— По дяволите, знаеш, че можеш да ми вярваш и сега.

Болеше я да вижда болката изписана на лицето му, особено сега, когато никак не приличаше на граф, целият омачкан и с разрошена от съня коса. Но нямаше избор.

— Моля те, Джордан — каза тя, — вече спечели. Какво значение има, ако минат седмица или две, преди да чуеш тъжната ми история?

Странна светлина заблестя в очите му.

— Седмица или две? Е, какво пък, не мисля, че е от значение.

Емили с облекчение се отпусна на седалката. Сега можеше да помисли как да организира бягството си. Преди всичко трябваше да спре каретата. След това да отвлече вниманието му достатъчно за дълго, че да може да избяга. Най-трудно, разбира се, щеше да е връщането ѝ в Лондон. Как щеше да се справи с този проблем?

Внезапно стомаха ѝ изкъркори и това я наведе на една мисъл.

— Да не се каниш да ме умориш от глад, докато стигнем до Гретна Грийн?

— Нямам намерение да държа гладен никой от нас — каза той сухо. — Мислех да закусим в Бедфорд. Познават ме добре в хана „Бялата мантия“. Там ще се погрижат за нас както подобава.

Емили не искаше да се озовава в центъра на вниманието, още повече в хан, където Джордан бе добре известен.

— Много ли е далече?

Графът почука на тавана и повтори въпроса ѝ на Уоткинс. Отговорът му не го зарадва.

— Страхувам се, че до там има около два часа, а може и повече. Събуди се по-рано, отколкото очаквах.

— Значи — сряза го тя, — все пак възнамеряваш да ме умориш от глад. Какво добро начало за съвместен живот.

Джордан въздъхна.

— Е, добре. Ще спрем в най-близкия хан, на който попаднем. Така устройва ли ви, милейди?

— Напълно.

— Погрижи се да се нахраниш обилно — изръмжа той. — Бих искал да стигнем до Лестър тази вечер.

Не и ако плановете ѝ успееха! Въпреки че Емили много би искала да дочака нощта, за да избяга, тя се страхуваше, че отсъствието ѝ ще се проточи прекалено дълго.

Ханът „Африкански глиган“, който се изпречи на пътя им, изглеждаше доста жалък. Разнебитена полудървена постройка с избеляла табела. Въпреки всичко, дворът беше оживен, изпълнен с талиги, пощенски коли и обикновени каруци. Очевидно ханът обслужваше пътници от по-бедните класи, които можеха да си позволят единствено закуска с наденица и овесена каша само за няколко пенса.

Дори скромният баща на Емили никога не би спрял на подобно място. Но то бе напълно подходящо за плановете ѝ, тъй като гостите приличаха на хора, които биха ѝ помогнали, а не на богатите и стиснати членове на висшето общество.

— Това е — заяви тя. — Нека да спрем тук.

Джордан презрително погледна през прозореца.

— Е, скъпа моя, доста си смела. Освен немитите гости, до които ще трябва да си опираш лактите, вероятно ще намерим и някой друг плъх на масата.

— Не ме е грижа. Гладна съм. — Емили го изгледа язвително. — Освен това, нали си граф. Нима не можеш да ни осигуриш самостоятелна стая в която да се нахраним?

Това значително щеше да опрости нещата.

— Повярвай ми, това и ще се опитам да направя. — На лицето му се появи замислено изражение. — Нямам нищо против да се уединим. Естествено ако собственикът на гостилницата е в състояние да ни го осигури.

Собственикът, чиято щръкнала брадичка и топчест нос напълно съответстваха на името на гостилницата, бе щастлив да им услужи,

особено след като Джордан сложи в ръката му впечатляващ брой златни монети. Той и без това гледаше графа с благоговение, но при вида на златото направо засия.

— Съпругата ми и аз се нуждаем от отделна стая, най-добрата с която разполагате — каза Джордан. — И ни донесете възможно най-бързо обилна закуска. Кочияшът ми също трябва да се нахрани.

Той добави още една монета и му прошепна нещо, без да изпуска Емили от очи.

Собственикът кимна толкова енергично, че момичето си помисли, че главата му всеки момент може да падне.

— Имам идеалната стая за вас, милорд. Не се съмнявам, че ваше сиятелство ще остане доволен. От тук, моля. Внимавайте! Тук има разхлабена дъска...

Емили се облегна на ръката, предложена ѝ от Джордан и опита да не мисли за това, колко приятно ѝ бе станало, че я бе нарекъл своя съпруга. Не можеше, не биваше да позволява на това изкушение да повлияе на решителността ѝ. Брак с човек, неспособен да обича, щеше да ѝ донесе единствено нещастие, дори и ако се пренебрегнеха другите обстоятелства.

Докато се изкачваха по разнебитените стълби към втори етаж, след бърборещия собственик, Емили бегло се огледа наоколо. Щеше да ѝ се наложи да избяга бързо, и не биваше да обърка изхода.

Собственикът ги въведе в уютна стая с весели пердета и изненадващо чист под, макар че миришеше силно на въглища и риба, а оскъдните мебели изглеждаха доста похабени.

— Ей сега ще се разпоредя да ви донесат закуската, милорд.

Веднага щом той излезе, Емили забеляза леглото. Все още го гледаше втренчено, когато чу Джордан да заключва вратата. Тя се обърна и го погледна с укор.

— Това не е трапезария. Тук има легло.

Многозначителната му усмивка накара коленете ѝ да омекнат.

— Така е. Помислих си, че бихме могли... да задоволим апетита си не само по отношение на храната.

Емили се изчерви. Небеса, той отново я искаше в леглото си. От самата мисъл за това ѝ стана горещо и краката ѝ се подкосиха. И защо да не му позволи? В крайна сметка щеше да го напусне преди края на деня. И тогава нямаше да имат друг шанс да правят любов.

Щеше ли да навреди още само час в обятията му?

Тя се отърси. Разбира се, че щеше! Ако отново му позволи да прави любов с нея, нямаше да може да го напусне. Освен това, колкото по-често правеха любов, толкова по-вероятно беше да зачене дете. Той пристъпи към нея, а тя се отдръпна назад.

— Стига, Джордан. Сега не му е времето. Каза, че искаш да стигнем до Лестър още днес.

Той отново пристъпи към нея с усмивка на красивото си лице.

— Ние непременно ще стигнем до Лестър, не се тревожи. Хайде де, има време докато ни донесат закуската. Достатъчно, за да си доставим удоволствие.

Когато той се приближи, тя отстъпи, оставяйки леглото помежду им в опит да се измъкне.

— Наистина ли искаш съдържателят да ни изненада докато... е, знаеш.

Заобикаляйки леглото, той се засмя.

— Правене на любов, скъпа моя. Нарича се правене на любов. А и врата е заключена, забрави ли?

Емили пристъпи назад, но се препъна в грубия дървен скрин. Огледа се и на него забеляза порцеланова кана с вода за миене на ръце. Хрумна ѝ една идея.

Тя застана така, че да скрие ръцете си от Джордан и затърси каната зад гърба си.

— Имам намерение да се нахраня, веднага щом донесат закуската. Все още не сме женени, нали знаеш. И ако наистина искаш предварително да упражняваш съпружеските си права, поне първо ме нахрани.

Графът се хвърли към нея и я сграбчи в обятията си, точно в момента в който тя напипа с върха на пръстите си дръжката на каната.

— Е, добре. Какво ще кажеш за лека закуска преди основното блюдо? — Той целуна върха на носа ѝ. — Нещо, което ще ми помогне да дочакам храната.

След това устните му завладяха нейните, ласкаво, настойчиво и — ах! — толкова съблазнително... За миг тя си позволи да се наслади на целувката, позволи му да разтвори устните ѝ с езика си, да проникне в топлите дълбини на устата ѝ, с намек какво още би искал

да направи, кои части от тялото ѝ би искал да притежава. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ, докато не докоснаха гърдите ѝ.

Но когато умелите му пръсти обхванаха меката плът, Емили се откъсна от устните му.

Какво правеше? Тя леко се извъртя в ръцете му и здраво сграбчи дръжката на каната, като се помоли на Бог той да не забележи.

Джордан не подозираше нищо. Очите му горяха от неудовлетворено желание, а дишането му стана тежко и накъсано, когато отново се наклони към устните ѝ.

— Съжалявам Джордан — прошепна тя точно преди да я целуне. И го удари с все сила с порцелановата кана по главата.

ГЛАВА 17

„Не понасям шума и препирнята, неделима част от големите имоти и титли, и това, че на тях се гледа като на благословия, когато всъщност трябва да бъдат давани само на глупци, защото само за тях те са благословия.“

Лейди Мери Уортли
Монтегю, в писмо до
съпруга ѝ, 28 март 1710 г.

Когато Джордан дойде в съзнание, лежеше наред локва вода върху грубия дървен под. Взря се в мръсния таван и опита да разбере защо е мокър и защо, по дяволите, го боли главата. Седна със стон и докосна подутината. Как се бе озовал легнал в тази мизерна стая?

Тогава забеляза счупената кана на няколко стъпки от него и си спомни всичко.

„Дяволите да я вземат“ — изръмжа той, докато се изправяше на крака. С надигането болката в главата стана още по-силна, но гневът го подтикваше да действа. Женичката всъщност бе избягала! И то след като бе започнал да вярва, че се е примирила с идеята за брака им. Така му се падаше, щом подценяваше Емили Феърчайлд.

Препъвайки се, стигна до вратата и опита да я отвори, но се оказа невъзможно. По дяволите! Тя го беше заключила вътре. Започна да блъска по вратата, викайки с цяло гърло собственика на хана. Дочу суетня от другата страна, женски и след това мъжки глас да спорят.

— Тя каза, че той я е отвлякъл — измърмори жената.

— Да, но, гълъбче, той е граф! — Вторият глас сигурно принадлежеше на съдържателя. — Не можем да държим граф за затворник!

— Отворете врата! — изкрещя Джордан, още по-разярен след техния разговор. — Отворете я или се кълна, че ще ви докарам всеки

съдия в тази страна!

Последва пауза, но — за щастие — кратка. След това чу ключът да се превърта в ключалката, вратата се отвори и разкри чупещия ръце собственик, заедно с намръщената му съпруга.

Блекмор игнорира и двамата, и заслиза надолу по скърцащите стълби толкова бързо, колкото му позволяваше болката в главата. Не знаеше колко дълго е бил в безсъзнание, но нямаше значение. Щеше да я открие. И когато това станеше...

Той нахлу в трапезарията, но с бегъл поглед установи, че я няма там. Обърна се към съдържателя, който го бе последвал по стълбите, мърморейки куп извинения.

— Къде е тя? — изръмжа графът и пристъпи към него.

— Тя-я... тя... каза, че сте я отвлекли против волята ѝ. Тя... тя...

— Къде е съпругата ми? — изгърмя гласът му.

С трепереща ръка собственикът посочи към вратата.

Джордан побърза да излезе на двора, вече контролирайки се по-добре. За щастие, ударът, който бе получил, не бе достатъчно силен, за да предизвика сериозна травма. В другия край на претъпканата градина забеляза Уоткинс да спори с едър мъж, който помагаше на Емили да се качи в малка двуколка.

— Пусни жена ми! — изрева Блекмор и разбута тълпата, за да си проправи път.

Очите на Емили се разшириха, щом го забеляза.

— Побързайте! — подтикна тя своя предполагаем спасител. — Качвайте се!

Когато мъжът се поколеба и стреснатият му поглед се закова в лорда, който приближаваше към него, разблъсквайки тълпата, тя грабна юздите, но Уоткинс пристъпи напред и ги сграбчи, преди да може да направи нещо.

Младата жена изгледа свирепо първо Уоткинс, после графът и се изправи в двуколката:

— Връщам се обратно в Лондон. И няма нещо, което можеш да направиш, за да ме спреш!

— Не разчитай на това... — изръмжа Джордан, докато крачеше към нея.

Едрият мъж застана на пътя му:

— Дамата не желае да дойде с вас, гос'дарю. И ми плати да я закарам обратно до града.

— Платила ти е? — Той бръкна в джоба на самото си, за да извади кесията, но тя бе изчезнала. Не само го бе ударила с каната и го бе заключила, но имаше дързостта и да му открадне парите! — Уверявам ви, че каквато и глупава история да ви е разказала, тази жена ми е съпруга и кочияшът ми може да го потвърди.

Уоткинс закима енергично, готов да потвърди лъжата на господаря си, но предизвикалият го мъжага не му обърна внимание.

— Тя спомена, че ще твърдите това. Каза, че лъжете хората, за да й попречите да избя'а. Е, аз ня'а да допусна някакъв коравосърдечен развратник, па макар и благородник, да нарани младата дама.

Блекмор огледа своя противник. Дяволите да я вземат, добре беше избрала защитника си. Огромният мъж го надвишаваше с няколко инча и с около тридесет килограма, въпреки че и самият той не бе дребен. Исполинът миришеше на пот и полска работа и вероятно се прехранваше с пренасянето на тежки каменни блокове. Кое то допълнително вбеси Джордан.

— Отдръпнете се или ще ви принудя — просъска със спокоен, нисък глас, като си даде сметка, че половината хан се е събрал в двора зад него, за да наблюдава разрешаването на спора.

— Ще ме принудиш? — разсмя се великанът. — Ще ме принудиш? Ти, малък, нагъл...

Замахна с един от големите си юмруци към главата на Джордан, но той се наведе и му отвърна с бърз удар в корема. Мъжата едва-едва успя да му хвърли изпълнен с недоумение поглед, невярващ, че един благородник може да има толкова силен удар, когато Блекмор заби дясно кроше в брадичката му.

Гигантът се олюля, но не падна. После изненадващо удари графа в око то и той политна назад. Джордан смътно дочу как Емили извика и ги моли да спрат, но това беше изключено.

Този селяк се бе опитал да я отведе. А никой нямаше право да отвежда Емили. Младият мъж бързо се прицели с левия юмрук в лицето на противника си, а след това вложи цялата си сила в съкрушителен десен удар в стомаха на великана, най-слабата зона на мъжа. Това свърши работа. Злочестият Галахад на Емили се строполи на земята, като се държеше за корема.

През последните пет години, Джордан ненапрасно бе прекарвал толкова време в клуба в тренировки по бокс. Едно от нещата, които научи, бе, че размерът не е от такова значение, каквото мястото, към което насочваш удара.

— Следващия път, не заставай между „развратника“ и съпругата му — промърмори той, докато прекрачваше стенещата фигура, и се отправи към Емили, която все още стоеше в двуколката със зяпнала уста.

Преди дори да успее да протестира Блекмор я хвана и тя увисна в ръцете му. Пренебрегвайки ахването ѝ, той я понесе към каретата си.

— Остави ме! — извика младата жена и заудря по гърдите му. — Проклет да си, Джордан, няма да дойда с теб!

Когато той просто я прехвърли през рамо като чувал с пшеница и кимна към Уоткинс, за да отвори вратата на каретата, тя извика:

— Някой да го спре! Помогнете ми, моля!

Намръщен, графът я хвърли в каретата, след което се изправи пред мърморещата тълпа. Благодарение на Емили и напълно погрешната му преценка за нежеланието ѝ да се омъжи за него, беше попаднал в доста неловко положение. Повече от едно лица погледнаха към него с подозрение, а група мускулести работници слязоха от една каруца, въоръжени с вили и лопати.

Кръстосвайки ръце на гърдите си, Блекмор с безгрижие се престори, че не ги забелязва.

— Моля да простите на жена ми за всички неприятности, които причини. Двамата с нея спорихме и това е нейният начин да ме накаже.

— Ти... ти, лъжец такъв! — Започна да протестира тя през отворената врата на каретата. — Ти, мошеник такъв, ти...

Той затвори вратата пред лицето ѝ, после се облегна на нея, доволен, че каретата му бе с достатъчно дебели стени, за да заглуши гласа на Емили.

— Както виждате, дамата ще каже всичко, за да отвърне на удара.

— Тя твърди, че си я е отвлякъл — извика гневен глас от тълпата.

Джордан изсумтя.

— Хайде сега, наистина ли мислите, че трябва да отвлека жена, за да ми прави компания? Освен това, казах на съдържателя на хана, че ми е съпруга още когато влязохме. Тогава тя не протестира, а имаше

възможност да го направи. Но и не ми беше ядосана. — Той им хвърли печален поглед. — Или поне не толкова ядосана, колкото е сега.

Противникът му се изправи нестабилно на крака и го загледа предпазливо и в същото време упорито.

— Дамата каза, че искаш да се възползваш от нея. Т'ва е, което ми рече.

— Длъжен съм да призная вината си. — Принудителна усмивка се появи на лицето му. — Доста често се възползвам от красивата си жена, но кой не би?

За негово облекчение, от тълпата се дочу хихикане.

— За съжаление — продължи Джордан, — тя не желае да остави своите капризни приятели в Лондон за една-две седмици и изясни това преди няколко минути — каза той, въздъхвайки преувеличено. — Но, уви! Зоват ме бизнес дела и реших да взема съпругата си с мен в провинцията, където мога да... да се възползвам от нея.

Можеше да усети внезапно обхваналата ги нерешителност. В съзнанието на тези хора се водеше борба между твърдото убеждение в безнравствеността на благородниците и не по-малко твърдата вяра в непостоянството и капризите на дамите. Това, наред със способността му да победи мъж почти два пъти по-едър от него, сякаш ги убеди, въпреки че той нямаше намерение да остане, за да разбере със сигурност.

За да приключи окончателно с въпроса, Блекмор се обърна към победения си противник:

— Можеш да задържиш парите, които ти е дала съпругата ми. Заслужи си ги.

Погледът му подсилваше думите, напомняйки на огромния мъжага, че графът не е човек, с когото можеш да се отнасяш лекомислено, особено след като съпругата му го бе ограбила. Исполинът пребледня и промърмори:

— Трябва да я държите изкъсо, гос'дарю.

Джордан знаеше, че е спечелил. Той се обърна към собственика на хана:

— Благодаря ви за гостоприемството, но се страхувам, че трябва тръгваме, преди на жена ми да ѝ хрумне още някоя глупава идея.

— Да, милорд, разбирам.

Графът посегна към дръжката на вратата, когато ханджията извика:

— Почакайте!

Блекмор замръзна и се запита дали в края на краищата няма да бъде убит с камъни от тълпата. Той се обърна към съдържателя на хана и му отправи възможно най-високомерния си поглед.

— Вие и съпругата ви ще се нуждаете от закуска — нервно заекна ханджията. Даде знак на едно слугинче, което изчезна в хана и бързо се върна с кошница, покрита с памучен раиран плат. — Позволих си своеволието да ви приготвя това.

— Благодаря ви. — Поне един човек знаеше, чия страна е най-практично да заеме.

Този път усмивката на Джордан беше искрена.

— Може би това ще намали гнева на съпругата ми дотолкова, че да мога да се възползвам от нея.

На фона на общия смях, младият мъж отвори вратата на каретата и се качи. Емили стоеше вцепенена и гледаше напред. Той остави кошницата на другата седалка, седна тежко до нея и даде знак на Уоткинс да потегля.

Вече се клатушкаха из двора на хана и Джордан се опитваше да се успокои. Искаше му се да я удуши и се опасяваше, че ако я погледне ще го направи. Но в сърцето си не можеше да я обвинява. Беше я отвлякъл, в края на краищата, дори и да бе за собственото ѝ добро.

Обвиняваше себе си повече от всичко. Трябваше да се досети, когато му отговори толкова страстно в странноприемницата, че още не се бе примирила с идеята за брака им, както претендираше.

Когато проговори, гласът му звучеше достатъчно любезно:

— Надявам се, че не мислиш да повтаряш този театър във всяка странноприемница, в която спираме.

— Ще ми помогне ли?

Отправи поглед към нея, но тя се взираше право напред, все едно беше в транс.

— Съмнявам се.

Слабото потрепване на лицето ѝ опроверга привидното спокойствие на гласа ѝ. Той погледна надолу и забеляза, че е стиснала в юмруци полата на роклята си.

— Казах истината — измъчено изрече младата жена, — но те ти повярвах. Всичко, което трябваше да направиш, бе да разкажеш няколко сладкодумни истории и те с радост ти позволиха да ме отведеш.

Гласът ѝ звучеше толкова наранено, че Джордан не можеше да потисне угризението, което почувства. Това го ядоса.

— Наистина ли очакваше да рискуват препитанието си заради теб? Въпреки всички онези поети, които възхваляват идеята за жестокия благородник, низшите съсловия не са по-различни от теб и мен. Оцеляването е на първо място. Идеали като кавалерство и благородство отиват на второ.

— Какъв циник си само.

Каза го с такава ненавист и макар че беше само заключение, то го прониза в сърцето. Той не беше циник, а реалист. Циникът вижда слабост във всичко, докато реалистът гледа на света практично. Нима тя не можеше да го забележи? Не, точно в този момент Емили вероятно го мислеше за въплъщение на дявола. И то само заради факта, че вършеше най-доброто за нея.

Трябваше да е благодарна! Това не беше начинът, по който жените реагират, когато съсипалият ги мъж им предлага да се венчаят. Ето го тук, загърбил всички правила в своя живот, а тя дори не го оценяваше! Никога и на никоя не бе предлагал брак и със сигурност не беше очаквал, че ще го направи за една невинна девица с големи очи. Беше странно колко естествено беше усещането да я представи за своя жена там, в двора на хана. Тези думи трябваше да предизвикат вкус на пепел в устата му, но по време на разправията му с работника не мислеше за нищо друго. Що се отнасяше до него, тя вече му бе съпруга. Оставаше им само едно парче хартия, което щеше да го потвърди. Ако успееше да го постигне.

— Кажи ми нещо, Емили — промълви, неспособен да запази мълчанието между тях. — Защо си толкова непреклонна да се омъжиш за мен, че чак ме обяви за похитител, за да избягаш? Толкова противна ли ти се струва идеята за брак с мен?

Задържа дъх в очакване на отговора, като се чудеше защо това е толкова важно за него. Когато тя не отговори веднага, тъпата болка, зародила се в сърцето му, беше по-тревожна от който и да е неин отговор.

— Забрави, няма значение — каза той напрегнато.

Младата жена погледна към него и въздъхна:

— Разбира се, че не намирам брака с теб за отблъскващ. При други обстоятелства...

— Какви други обстоятелства?

Погледът ѝ се сведе към ръцете ѝ:

— Причините, поради които повечето хора се женят. Изглежда си забравил, че аз съм от онези глупави девственици, за които постоянно повтаряш. — Спря, сякаш уплашена да продължи. — А-аз искам любов, Джордан. Знаем, че го мислиш за глупаво, но това е, което искам.

Той не се изненада да го чуе, но откри, че е невъзможно да ѝ даде отговора, който тя желаше. Мисълта да ѝ каже, че я обича, го ужасяваше. И не беше истина. Не можеше да е. Освен това Емили не бе казала и думичка за това, че го обича. Откритието го смути повече, отколкото му хареса. Минаха няколко минути преди той да може да проговори.

— И не се интересуваш, че да не се омъжиш за мен ще означава твоето падение?

— Бракът, сключен само за да спаси нечия чест, е абсурден. Сам знаеш, че това би довело само до беди. Твоите родители...

— Моите родители? Какво въобще знаеш за тях?

Тя неловко сви рамене.

— Лорд Сейнт Клер ми обясни, че са били принудени да се венчаят. Каза, че са били безкрайно нещастни заедно.

— О, така ли?

Дяволите да го вземат Иън. Ако Джордан искаше тя да знае това, тогава щеше сам да ѝ каже.

— Не искам да си мислиш, че се опитвам да те хвана в брачния капан по начина, по който е направила твоята майка с баща ти. Не мога да понеса брак, в който ще ме обвиняваш, че съм съсипала живота ти.

— Не те обвинявам за това — отсече той.

Погледът ѝ се закова в него.

— Напротив, правиш го. Мислиш, че всички жени си приличат, че са точно като майка ти — опитват да те хванат в нещо, което ти не искаш.

Вълната от гняв го накара да се намръщи.

— Наистина ли мислиш, че съм толкова тесногръд, за да се отнасям с недоверие към целия пол заради действията на една жена? — Когато Емили просто се взря в него, той с мъка произнесе: — Освен нощта в каретата, когато направих няколко наистина неоснователни обвинения, намеквал ли съм някога, че се опитвах да ме хванеш в нещо?

Тя леко смръщи чело.

— Е, добре, не, но...

— За бога, Емили, аз дори не обвинявам майка си за това, което се е случило с брака им, така че е невъзможно да обвинявам и теб.

— Какво имаш предвид? Естествено, че обвинявах майка си! Заради това избягвах младите девственици!

Блекмор се премести на другата седалка, за да се изправи с лице към нея.

— Избягвам младите девственици, защото не искам да повтора грешката на баща си.

— Именно. Жена го е хванала в капана на брака и ти не...

— Не. Да бъде измамен да се ожени, не в това е било неговата грешка. А че се е влюбил толкова силно, че е загубил поглед на цялостната картина. — Джордан се взря непоколебимо в нея. — Всеки мъж, притежаващ пари и власт, знае, че някоя жена ще направи всичко, за да го спечели, точно както някой мъж ще направи всичко, за да се сдобие с богата наследница. Опитваме се да се предпазим и се учим да различаваме знаците. И те уверявам, че баща ми не може да е достигнал неженен до двадесет и шестгодишна възраст, без да е развил такива инстинкти.

Когато тя го погледна объркано, графът въздъхна:

— Майка ми наистина е поставила капан на баща ми и да, те са били принудени да се оженят. Но тя е била поучавана от родителите си, че хващането на съпруг с висока титла и даже с по-голямо богатство е най-величественото постижение, към което една млада лейди може да се стреми. Тя просто е правила това, което са я учили. Не я обвинявам.

Той взе ръката на Емили в своята. Вгледа се в силните, податливи пръсти и в кожата, която най-вероятно никога не беше виждала екзотичен лосион, и си помисли колко съвършено различна е тя от неговата суетна, ненаситна майка.

— И баща ми също е бил поучаван. Знаел е, че трябва да внимава с подобно ухаждане. Но майка ми е била красавица, а баща ми не е бил кой знае колко хубав и привлекателен. Бил е срамежлив и пристрастен към четеното на книги. Затова, когато една зашеметяваща красавица започнала да флиртува с него, той забравил цялата си предпазливост. — Гласът му се стегна. — Душата му, замаяна от любов, сбъркала повърхностното с наивното, лекомислената натура — с ентузиазма на младостта. Каквито и качества да липсвали на майка ми, те били заместени в съзнанието му от погрешна преценка, и всичко по простата причина, че се оставил да го води една сляпа емоция и недотам сляп penis.

Вместо да изглежда шокирана при неговата преднамерена жестокост, Емили го гледаше вгълбено. Джордан се смръщи и пусна ръката ѝ. Нямаше намерение да разкрива толкова много, просто думите се изляха сами.

Но ако щяха да се женят, най-добре тя да знае защо не си позволява подобни лекомислия.

— Накрая — продължи той, — баща ми излязъл от обгърналата го мъгла, за да разбере, че майка ми не е такава, за каквато си я представяло съзнанието му. Но вече било прекалено късно. Тя била бременна и трябвало да изпълни дълга си. Събудил се, за да открие себе си — интелигентен, тих мъж, обременен с глупава, себелюбива съпруга, която не споделяла неговите любов и чувствителност.

Блекмор рязко си пое дъх. Всичко се върна болезнено при него — непрекъснатите спорове, отказите на баща му да задоволява прищевките на майка му, нейното постоянно пиене. И наред с всичко, убедеността, че това нямаше да се случи, ако не беше неговото неуместно раждане...

С желязна сила на волята младият граф зарови спомените си.

— Бракът се превърнал в мъчение за него. Обичал я и бил отхвърлен в същото време. Затова се отдръпнал, за да запази разума си. А майка ми, лишена от своя умилкващ се ухаждор, се обърнала към друг другар. Към бутилката. — Той продължи с горчивина: — Това е, което твоята глупава „любов“ причини на две тъжни, неподходящи си души. В крайна сметка флиртуването на баща ми с Купидон довело до пълно бедствие. Можеш ли да ме виниш, че смятам чувството за опасно?

— Но, Джордан, това е просто един отделен случай. Баща ти се е оженил повторно, нали? Или не е бил влюбен тогава?

— О, бил е влюбен. Баща ми никога не си научи урока.

— Тя също ли не е била добър човек? — прошепна Емили.

Изражението му омекна, когато се замисли за Мод.

— Тя беше ангел. — Блекмор хвърли на Емили една полуусмивка. — Понякога ми напомняш на нея.

Младата жена се изчерви, но не отвърна поглед.

— Ето, виждаш ли? Любовта невинаги завършва катастрофално.

— Не разбираш. Имаха само няколко прекрасни години заедно. После тя се зарази от чудовищна болест и баща ми се разпадна. Той вложи толкова много от себе си в тази любов, че да я изгуби бе повече, отколкото можеше да понесе. — Гласът му стана сериозен. — Накрая той приличаше повече на призрак, напълно отдаден на нея, сломен от отчаяние, че не можеше да направи нищо, за да я спаси. Умря скоро след Мод, не можеше да живее без нея. Колкото до мен, Купидон изстреля стрелата, която го уби, оставайки сина му и заварената му дъщеря да скърбят без други родители да ги утешат.

За един дълъг момент и двамата застинаха в мълчание, единственият звук беше чаткането на копитата по калния път. След това Емили въздъхна:

— Съжалявам — прошепна тя.

Изписаното на лицето ѝ съжаление събуди гнева му.

— Не ти го казвам, за да те разстроя или да те накарам да ме съжаляваш. Просто мисля, че трябва да знаеш истината. Даже и да исках да те обичам, не мога. Научих се да устоявам на тези непостоянни емоции преди много време. — Когато тя пребледня, мъжът добави: — Но това не означава, че не можем да имаме спокоен, задоволителен брак. Всъщност, ако не е замъглен от емоции, ще е по-добър от повечето.

— Наистина мислиш така, нали? — Младата жена повдигна брадичката си, а очите ѝ се смекчиха от съжаление и болка... и някакво друго, дълбоко чувство. — А какво ще стане, ако аз съм влюбена в теб?

За негово отвращение, първата му реакция на това просто заключение беше чиста наслада. Емили, неговата Емили, влюбена в

него? След това практичната му страна напомни за себе си и той се принуди да каже:

— Не си влюбена в мен. Бъркаш желанието с нещо друго, което е разбираемо, предвид обстоятелствата.

— Не се отнасяй снизходително към мен, Джордан — отсече тя. — Може да съм наивна и млада и всичко, което презираш, но не съм глупава. Знаем какво чувствам.

Със смущение той разбра, че няма желание да спори с нея за това. Колко самовлюбен можеше да бъде един мъж, че да изпита удоволствие от нейната любов, въпреки че не можеше да ѝ отвърне?

И все пак не можеше да не се зарадва. Блекмор внимателно подбра думите си:

— Ако това е вярно, не виждам причина да попречи на брака ни. Докато разбираш, че... не съм способен да обичам.

— Баща ти разбираше ли, че майка ти е неспособна да обича? — отвърна Емили. — На това ли се дължи този успех на брака им?

Не можеше да избере по-добро оръжие. Джордан настръхна.

— Не е същото. Моите родители не са си подхождали. За разлика от нас двамата.

Тя се засмя с мъка.

— О, сигурно. Ти си граф, а аз обикновена дъщеря на пастор. Ти имаш за даденост собствената си лежа в операта, а аз се смятам за благословена, ако посетя такава веднъж. Говориш си на малко име с Принца на Уелс, а аз не бях виждала портрета му преди фарса с фалшивото ми представяне в обществото. Нямам и най-малка представа как и къде сядат хората на вечерен прием и...

— Нищо от това не ме интересува — каза той яростно.

— Днес не, може би. Но ще започне. Един ден ще се събудиш и ще откриеш, че се срамуваш от мен. — Младата жена се загледа през прозореца към тъмната гора, покрай която преминаваха. — Ако ме обичаше, може би нямаше да забележиш липсата на изтънченост и невежеството ми за обществото, но при тези условия това би било само пречка за теб.

— Забравяш другите си възхитителни преимущества — дарбата ти да лекуваш, бързия ти ум, твоята сладка натура...

— Каква полза би имал един граф от всичко това? Относно лекуването, можеш да си позволиш най-добрите доктори, които можеш

да купиш с пари. Относно познанието, имаш най-великите умове на свое разположение. И се съмнявам, че жена със сладка натура изобщо би ти послужила за нещо.

Грешеше. Нейната „сладка натура“ беше първото, което го привлече. Но Емили никога нямаше да го повярва, докато беше толкова скромна.

Обаче имаше едно нещо, на което щеше да повярва.

— Забравяш една неоспорима, много важна способност. — Той хвана брадичката ѝ и я повдигна леко, докато тя се взря в лицето му с несигурни, почти войнствени очи. — Способността да ме задоволяваш в леглото.

Погледът ѝ не трепна под неговия.

— Това е най-лесното нещо, което може да се купи, както много добре знаеш, след като си плащал, за да споделяш времето на проститутки и вдовици, милорд.

Джордан се намръщи на това обезсмислено използване на титлата му.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш. — Мъжът прокара пръсти из набързо прибраната ѝ коса, като измъкна няколко фуркета, оставяйки я да се спусне като златно покривало върху раменете ѝ. Гласът му стана дрезгав, когато погали зачервената ѝ буза, а люшкането на карета направи докосването му небрежно. — Никога досега не съм имал нощ, така изпълнена с удоволствие, колкото миналата. Само заради това желая да ти дам името си.

Той приближи устата си на няколко инча от нейната. Ако не можеше да я убеди да се омъжи за него с думи, щеше да използва всички останали възможни средства. Но щеше да я убеди. Може и да не бе влюбен, но беше решил, че съпругата е практически нещо. Особено когато жената бе Емили.

Желание избухна вътре в нея, въпреки че се опита да го прикрие.

— А какво ще се случи, когато се умориш да ме любиш?

Абсурдността на това изявление го накара да се усмихне:

— Никога няма да се случи. — И преди тя да успее да изтъкне някакви други аргументи, Джордан покри устата ѝ със своята.

Мили Боже, тя беше толкова мека. Имаше устни, създадени за целувки, деликатното им очертание и естественият им цвят бяха много по-възбуждащи от начервените устни на която и да е блудница.

Многократно потопи език дълбоко в устата ѝ и ѝ показа какво всъщност иска да направи с нея. Ароматът на лавандула замъгли сетивата му и придаде наслада на целувката, която вече беше по-сладка отколкото можеше да понесе.

Изпитваше яростна нужда да докосне всяка частица от нея, да я бележи като своя. Но искаше да го направи бавно, да се увери, че преди това е докарал нуждата ѝ до трескави висини. Той бавно погали нежната кожа на шията ѝ, след това се наведе над гърдите ѝ, където тънкият дантелен край на шемизетата ѝ минаваше покрай горната част на двете перфектни заоблени кълба сладка женска плът.

Въпреки че Емили му позволи да я целуне, Джордан можеше да почувства напрежението и... несигурността ѝ. Младият мъж тържествено се закле, че ще я премахне напълно. Дори да му отнемеше цял ден, щеше да я накара да го желае, толкова силно, колкото и той нея.

Ръцете му се плъзнаха сръчно покрай корсажа към редицата кукички. За щастие дамското ѝ палто беше отворено отпред и беше лесно да ги разкопчае, за да разкрие шемизетата ѝ.

Тя се дръпна рязко назад и вдигна ръце да задържи наполовина разтворения корсаж:

— Джордан, не трябва... не можеш...

— Защо не? — Той се наведе, за да плъзне ръце под полите ѝ. Прокара ги деликатно по прасците ѝ, после над копринените чорапи, докато не достигна украсените с панделки жартieri и не ги разхлаби с припряно, грубо движение. Емили притисна полите си с ръце.

— Още не сме женени!

— Това не те притесни снощи. — Мъжът свали единия чорап, после другия.

— Да... но... но... тук? Под ярката дневна светлина?

— Мога да се погрижа за ярката дневна светлина. — Без да поглежда, той дръпна рязко завесата, покривайки единствения прозорец. След като денят бе засенчен, каретата се осветяваше единствено от слабата сива светлина, но тя бе достатъчна да разкрие войнственото ѝ изражение.

— Хайде, скъпа моя. Ние за малко не правихме любов онази първа нощ, когато се срещнахме в каретата ми. Не е толкова различно сега, нали?

Тя се отдръпна назад в седалката.

— Много е различно. Тогава спря. Не ме желаше.

— Винаги съм те искал.

Макар че си пое остро дъх, младата жена вдигна глава.

— Не мен. Тялото ми. Ти желаеш тялото ми, а не мен — невинната, с глупави надежди за любов.

— Забравяш, че вече не си толкова невинна — подразни я, докато събличаше палтото си и след това жакета. — Аз те желая. Всяка частица от теб. — Той се приближи и отново посегна към корсажа ѝ. Емили хвана ръката му.

— Не мисля, че трябва да правим това.

Джордан погледна към разтворените ѝ устни и измъченото изражение.

— Разбирам. Можеш да ме съблазниш, когато желаеш, но на мен не ми е позволено същото. Това въобще не е справедливо.

— Не беше честно от твоя страна да ме отвлечеш и да ме принудиш да се омъжа за теб.

— Истина е. Аз не исках да бъда съблазнен, а ти не искаше да бъдеш отвлечена. — Гласът му се снижи. — Но и двамата желаем това.

— Аз... аз не... — каза безволево тя, когато отново плъзна ръце под полата ѝ. — Моля те, Джордан, не трябва...

— Казваш го само защото си ядосана, че попречих на плановете ти. Но не го мислиш. Каква причина може да имаш, за да ни лишаваш от нещо, което и двамата желаем? Особено като знаеш, че ще се оженим, така или иначе.

— Защото... защото... — Емили се поколеба, когато той плъзна ръце над разхлабените чорапи, нагоре към бедрата ѝ. Намери меките къдрици и заплете пръсти в тях, галейки я леко и нежно.

Тя накъсано си пое дъх.

— Боже мой... О, мили...

Джордан се зарови в нея, а кръвта му забушува, щом откри, че е влажна, топла и напълно готова за него. Помилва я, докато каретата продължаваше да се люшка и прошепна:

— Слушай тялото си, то никога не лъже.

Намери сърцевината ѝ и я потърка, докато очите ѝ се затвориха и вълни на удоволствие се разляха по лицето ѝ.

— Ти си... много порочен мъж — изрече задавено.

— Порочен е този, който прави нещо порочно. — Блекмор хвана главата ѝ със свободната си ръка, придържайки я, докато навеждаше устата си към нея. — А аз се готвя да направя толкова много порочни неща с теб, скъпа моя...

Тя въздъхна, малък израз на примирение, и той го заглуши с целувката си. Полагаше големи усилия да не я уплаши със силата на копнежа си, но това бе всичко, което можеше да направи, за да бъде целувката нежна, когато всъщност искаше да я плякосо като мародерстващ викинг.

В началото Емили му отговори плахо и колебливо. Но когато езиците им се срещнаха и преплетоха, тя се изви към него и го сграбчи за кръста, за да го придърпа по-близо. Преди да се усети, младата жена стисна силно ризата му и я дръпна, освобождавайки я от панталоните му.

Нетърпелив да ѝ помогне, Джордан разкопча копчетата на панталоните, а после и на бельото си. Ръцете ѝ се плъзнаха по ребрата, назад към гърба му. Но когато ги вмъкна в разхлабените панталони, за да погали хълбоците му, той почти загуби всякакъв контрол.

— Мили боже — промърмори, като откъсна устата си от нейната, — никога не спираш да ме изненадаваш.

Очите ѝ блестяха от желание и страстна усмивка докосна устните ѝ.

— Ако ти можеш да правиш порочни неща с мен, тогава... и аз мога да правя порочни неща с теб.

Прекъсна я с целувка и този път не успя да сдържи нуждата си. Езикът му потъна в нея и завладя устата ѝ, докато пръстите на ръката му търсеха хлъзгавия център между бедрата ѝ. Тя се премести, за да му даде по-добър достъп, но за малко да падне от седалката и трябваше да се върне назад. Позицията им го затрудняваше да я докосва по този начин, особено в клатушкащата се карета, заплашваща да ги събори на пода по всяко време.

С ръмжане той отдръпна ръката си и се облегна назад на седалката. Свали панталоните и бельото си под коленете, сграбчи я за кръста и я отпусна в скута си. Когато Емили зяпна от изненада, той ловко я намести, докато тя не възседна бедрата му, с поли вдигнати над коленете.

Вкопчи ръце в раменете му и го погледна с широко отворени очи.

— К-какво правиш?

Джордан посегна към корсажа ѝ, доразкопча кукичките и я разсъблече, докато не остана само с прозрачната си шемизета.

— Има повече от един начин да се прави любов, скъпа моя. Миналата нощ те взех като разгонен дивак, затова сега ти ще определяш ритъма.

Червенина покри бузите ѝ, щом погледна надолу към стърчащата му ерекция.

— Н-не разбирам.

Мъжът се ухили.

— Мисля, че разбираш.

Стиснал кръста ѝ, той я придърпа толкова близо, че членът му се притисна към покрития ѝ с ризата корем.

— Постави колене върху седалката. Да, точно така. Сега се изправи върху тях, след това...

Това беше единственото напътствие, от което се нуждаеше. Лицето ѝ бе обагрено в яркочервено, но въпреки това се намести над него и се плъзна бавно надолу, обгръщайки го в сладката си, кадифена топлота.

— О, господи — простена той. — Усещам те толкова добре... толкова дяволски добре.

Ако някога бе предположил, че е толкова умела и проявяваща желание ученичка, щеше да ѝ предложи брак още през първата вечер, когато я срещна. Очевидно не трябваше да се притеснява, че ще желае да правят любов на приглушени свещи и спуснати завеси.

Всъщност сега лицето ѝ беше осветено — от вълнението на нейния успех, от изненада и, със сигурност, от горещите вълни на насладата. Размърда се непохватно в скута му и той въздъхна.

Дарявайки го с доволна усмивка, Емили повтори движението. Това само го измъчваше, защото тя не продължи. Блекмор изви хълбоци под нея, в опит да я накара да се движи по начина, по който искаше, но малката изкусителка просто си седеше.

— Трябва да се движиш, скъпа — изстена. — Нагоре и надолу.

— Знам как се прави, Джордан. — Палава усмивка изгря на лицето ѝ. — Аз също бях там миналата нощ, помниш ли? Но ти каза, че сега е мой ред да определям ритъма и точно това правя. Мисля, че в момента предпочитам да постоя тук за минутка и да те наблюдавам.

Първо съблече ризата му, а след това прокара върховете на пръстите си надолу по гърдите му.

— Емили... — простена мъжът.

— Ами това? — С усмивка, тя се изправи побъркващо бавно на колене, после се спусна обратно, измъчвайки го докрай. Пръстите му се забиха в тялото ѝ и той стисна зъби. Палавницата повтори движението, дори по-бавно от преди, макар че го завърши с поклащане на хълбоците, което го докара до лудост.

— Казвал ли ти е някой някога, че си ужасно дразнеща?

— Аз? Не аз започнах това и ти го знаеш.

Проклинайки, Блекмор я погледна свирепо.

— Движи се, дявол да го вземе!

— Имаш предвид така? — Лицето ѝ представляваше самата невинност, докато тя се плъзна нагоре и след това надолу, което му изглеждаше като четвърт инч. — Правилно го правя, нали?

Капки пот се появиха по челото му. Мислеше си да го измъчва, така ли? Добре, тази игра можеше да се играе от двама. Джордан вмъкна пръст до мястото, където бяха толкова плътно съединени и потърси нейния сладък, чувствителен център. Емили ахна, когато я погали, толкова леко, че дори не можеше да се нарече ласка.

Сега тя беше тази, която стенеше и се извиваше срещу ръката му.

— Това ти харесва, нали? — Докосна я отново за кратко и със сигурност не достатъчно задоволително. — Това ли е, което искаш? — повтори предишните ѝ думи. — Правилно го правя, нали?

— Моля те... Джордан... — Тя се наведе към него, а пръстите ѝ се впиха в раменете му. Гърдите ѝ се залюляха на няколко инча от устата му. Дори и покрити с почти прозрачната шемизета, те бяха прекалено изкусителни, за да бъдат пренебрегнати.

Той засмука едната през муселина, след това духна срещу влажния, прозрачен плат, докато тя потръпна и зърното ѝ се превърна в твърда пъпка.

— Още? — попита я порочно. Повтори действието с другото зърно, езикът му се стрелна, за да го дари с мимолетна ласка. — Или да спра?

— Проклет да си, че винаги трябва да печелиш — каза младата жена, като съблече шемизетата си, после притисна красивите си голи

гърди към лицето му. При движението тя се размести в скута му, затягайки хватката си около ерекцията му. Той простена.

— Мисля, че и двамата трябва да спечелим. — И тласна бедрата си към нея, припомняйки ѝ какво желае. — Движи се, скъпа, движи се...

Най-накрая малката палавница го направи.

Беше невероятно. Беше същинско мъчение. Тя откри перфектния ритъм, плавен, бърз и изкусителен. Дори съумя да слее поклащането на каретата с него и се залюля в унисон на движението, което го изцеди докрай.

Мили боже, когато Емили го любеше, изживяването беше невероятно. Ароматът на лавандула пронизваше сетивата му, а треперенето и невинното ѝ извиване го замайваха. Беше му много трудно да задържи собственото си освобождение, за да изчака нейното. Но го направи. След миналата вечер искаше тя да опознае пълното удовлетворение.

Затова концентрира всичките си усилия да милва гърдите ѝ с език и да гали топлата коприна между бедрата ѝ.

— Мили боже, Джордан... — прошепна, когато той силно подръпна зърното ѝ със зъби. — Направи го отново... да... о, да...

Неподправеното ѝ удоволствие беше проклятие, правещо го неспособен да се сдържа. Трябваше да затвори очи, за да не вижда как удоволствието зачервява страните ѝ, изумително изкусителната гледка как го язди. Докато беше невинна, имаше надмощие; като опитна жена — щеше да го съсипе.

Нека Господ го пазеше дотогава.

Ритъмът ѝ се усили, а тялото ѝ на богиня го измъчваше с удоволствие. Треската му за освобождение стана неудържима, особено когато тя завладя устата му със своята и смело започна да прониква навътре с език. С почти нечовешко желание той го засмука.

Изведнъж Емили прекъсна целувката, а тялото ѝ се изви над неговото.

— Обичам те, Джордан! — извика, докато се полюшваше около него. — Обичам те... обичам те...

Това беше краят. С гърлен вик той се освободи в нея и я усети как в същото време потръпва около него.

Обичам те. Думите ѝ отекваха в съзнанието му, докато я притискаше яростно към себе си. *Обичам те.*

ГЛАВА 18

„Какво оказва се лъжата най-накрая?

На правдата маскирания лик.“

Лорд

Байрон, „Дон

Жуан“, песен

11, стих 37

Малко по-късно, Емили, само по долна риза, нахлузваше чорапите си. Джордан, облечен единствено с панталони, се наведе над кошницата, която им бяха дали от хана, за да разгледа съдържанието ѝ. Обхвана я прилив на нежност, когато видя обсипания му с лунички гръб, които се бяха пръснали и по релефните очертания на раменете му. Той ѝ принадлежеше. За кратко, може би само за няколко часа, но беше неин.

Разумът ѝ шумно запротестира. *Не трябваше да му казваш, че го обичаш. Не биваше да му позволяваш да прави любов с теб. Трябваше да бъдеш силна.*

Тя го игнорира. Защо никой не я предупреди, че удоволствието от правенето на любов може да бъде толкова разнообразно? Тогава сигурно прелъстяването му нямаше да я изненада толкова. Може би нямаше да крещи трескаво, че го обича или да се разкрие така безсрамно.

О, но изразът на лицето му, когато го дразнеше в началото... Емили потисна кикота си. Трябваше пак да го направи някой път, щом се оженят.

Леден ужас сграбчи сърцето ѝ. Какво си мислеше? Те нямаше да се оженят. Трябваше да се върне в Лондон, дори това да означаваше да прави опити за бягство на всяко място, на което щяха да спрат. С всеки

час се придвижваха все по на север и само един бог знаеше как щеше да постъпи лорд Несфилд, щом разбере, че е изчезнала. Лейди Дънди може би щеше да го заблуждава за известно време, дори ден или два, но когато в крайна сметка Емили не се появеше...

Панически страх стегна гърдите ѝ. Когато се случеше това, всичко щеше да свърши. Значи трябваше да е силна. И да намери начин да избяга от Джордан.

— Страхувам се, че наденицата е студена — каза той и извади някаква мазна хартия, в която бе опакована. — Но мисля, че има препечени филийки и конфитюр. О, ето и плодов кейк. Искаш ли да опиташ?

Подаде ѝ парче от сладкиша и срещна погледа ѝ.

— Какво има? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Таласъм би бил по-правилният израз за образа на лорд Несфилд, загнездил се в мислите ѝ. Тя се усмихна насила.

— Аз... аз съм просто уморена, това е всичко. И гладна.

Блекмор ѝ подаде десерта, след което се облегна назад и разопакова наденицата.

— Тук има изобилие от храна. А след като се нахраним, можеш добре да си подремнеш.

Емили отхапа от кейка, но не усети вкуса му.

— Изобщо ли няма да спрем?

Младият мъж се престори на много заинтригуван от наденицата.

— Да, разбира се. Ще спрем за вечеря.

— Мислех, че ще прекараме нощта в Лестър.

Този път той се поколеба.

— Може би.

Тогава смени темата. Почувства се временно помилван, все пак тя не можеше просто да скочи от каретата. Емили се възползва от възможността да научи нещо повече за него. Разговаряха, както правеха повечето ново влюбени, и всеки искаше да научи тайните на другия. Не бе изненадана да чуе, че като дете Джордан е бил ужасно самотен или че майка му му липсваше, въпреки коравосърдечното ѝ отношение към него.

Страстта, с която говореше за реформите, го караше да изглежда не чак толкова различен от нея, колкото си мислеше. Най-малкото, графът се опитваше да разбере проблемите и тревогите на

обикновените хора. По-голямата част от перовете, като лорд Несфилд, изобщо не се интересуваха от подобни неща.

За нея се оказа болезнено да слуша за близкото му приятелство с Йън. Очевидно Блекмор бе готов на всичко за приятеля, който му бе помогнал да премине през мрачните години на детството. Емили се притесни, че той ще я намрази, след като лорд Несфилд преминеше в действие и уличеше Сейнт Клер. Само ако...

Не, не можеше да рискува. За лорд Сейнт Клер изобличаването щеше да означава позор и край на надеждите му да се ожени за Софи. Докато за нея — разкриването ѝ можеше да ѝ коства живота.

Джордан опита да насочи разговора към родителите ѝ, но Емили заобиколи темата само с няколко лаконични думи за смъртта на майка си.

Късно през деня, младата жена разбра какво имаше предвид той с думите „спиране за вечеря“. Макар сутринта да бяха отбивали на два пъти, за да може тя да се облекчи встрани от пътя, първия път, когато спряха за повече от няколко минути, на нея не ѝ бе позволено да напуска каретата. Очевидно Джордан бе решил да не поема повече рискове, защото остана вътре с нея, докато Уоткинс отиде в хана, за да плати вечерята и да им я донесе.

Емили се разтревожи, но после се утеши с факта, че това едва ли щеше да продължи дълго. Едно пътуване до Шотландия отнемаше поне две седмици, а Уоткинс също трябваше да спи, все някога.

Следобед тя заспа, унесена от поклащането на каретата. Събудиха я нежните целувки на Джордан и те отново се любиха, бавно, спокойно, сякаш цялото време на света им принадлежеше.

След това той заспа, склонил глава към стената. Младата жена го погледна и си помисли колко възхитително изглежда с непокорната си коса и смекчените от съня черти на лицето, което обикновено бе строго. Твърдеше, че не е способен да обича, но тя вече не вярваше в това. Да спечелиш любовта на такъв мъж, разбира се, бе трудно, но ако това станеше, победата би била много по-сладка.

Ако само можеше да остане с него и да види как се случва... Тя въздъхна и мъчителна тревога стегна гърлото ѝ. Мили боже, трябваше да направи нещо, за да спрат възможно най-скоро. Не можеше още дълго да понесе тази забрава, това място, където той сякаш ѝ принадлежеше, а в същото време знаеше, че не е така.

Малко след залез-слънце желанието ѝ се изпълни. Спряха в един хан и Джордан отново пожела отделна стая за тях. За нейно разочарование обаче, в стаята нямаше легло, а Уоткинс се присъедини към тях, за да се нахрани.

Докато ядяха печено агнешко и съомга в уютната стая, която бе два пъти по-голяма и четири пъти по-люксовна от тази в „Африканския глиган“, Емили забеляза, че кочияшът им се прозява сънливо и се наведе към Джордан:

— Няма ли да останем тук през нощта?

— Все още не сме стигнали Лестър — отвърна спокойно той.

— Но твоят човек изглежда изтощен.

— Да, знам.

Това бе всичко, което ѝ каза. Но когато тръгнаха отново, Уоткинс вече имаше помощник, някакъв мъж, който Блекмор бе наел в хана. На Емили ѝ се стори странно, че Джордан, който толкова настойчиво се стремеше да стигне до Лестър, бе наел този непознат само за няколко часа, но реши, че това бе негово право. Можеше да си го позволи.

В каретата тя отново се унесе с мисълта, че когато пристигнат в Лестър, ще се събуди и ще реши какво да прави. Така че остана неприятно изненадана, когато отвори очи и установи, че следващият ден отдавна е настъпил.

Младата жена се изправи и изгледа гневно Джордан, който седеше срещу нея напълно буден и белеше портокал с джобното си ножче.

— Защо не спяхме? Със сигурност сме подминали Лестър.

— Да.

Той небрежно подпря краката си на седалката до нея и безгрижно ги скръсти в глезените. *По-скоро отдавна го подминахме* — помисли си Емили. — *Навярно сме съвсем близо до Уилоу Крос.*

В главата ѝ закъртя тревога. Уилоу Крос бе встрани от главния път за Шотландия. Погледна през прозореца и ѝ се стори, че горичката ѝ е позната. Внезапно я сграбчи смразяващ ужас и коленете ѝ омекнаха.

— Това не е пътят към Шотландия — заяви тя.

— Да — отвърна той, съсредоточен в почистването на портокала.
— Ние не отиваме в Шотландия.

— Какво имаш предвид? Ти каза...

— Казах, че ще се оженим. Ти ме попита къде отиваме и аз отвърнах „на север“. Е, отиваме на север.

Внезапно истината я осени.

— Ти ме водиш у дома.

Блекмор я погледна в очите.

— Да. Възнамерявам да го направя правилно, а това означава да поискам ръката ти от твоя баща.

Мили боже! Емили дори не можеше да си представи какво щеше да си помисли баща ѝ, когато пристигнеха и Джордан обявеше, че иска да се ожени за нея. Как би могла да обясни това? Дори и да успееше да измисли някаква история, която да оправдае внезапната им поява, едва ли графът щеше да запази в тайна нейния маскарад. О, не... Нима я бе довел тук поради тази причина?

И накрая щеше да се наложи да признае на баща си, че майка ѝ се е самоубила. Не! Само не това!

— Това няма да стане — възмути се тя. — Ако ме заведеш при баща ми, ще му кажа, че не искам да се омъжа за теб. Тогава ще трябва да се откажеш от плановете си.

— Ако откажеш да се омъжиш за мен, Емили, аз ще му разкажа с какво се занимаваше през последния месец. Сигурен съм, че ще му е много интересно.

— Той знае всичко — излъга девойката. — Това няма да промени нищо.

— Баща ти не знае нищо. Мой човек научи, че слугите на лейди Дънди се чудят защо бащата на мис Феърчайлд ѝ изпраща писма на техния адрес.

Гърлото я стегна, но се опита да покаже безразличие.

— Джордан, ти обеща...

— Обещах да не разговарям с Несфилд. — Краката му се удариха в пода, защото мъжът се наведе напред и я погледна мрачно. — Не съм обещал, че няма да опитам да те защитя по някакъв друг начин. Забъркала си се с човек, който ще те съсипе, ако продължиш да изпълняват заповедите му. Няма да гледам безучастно как това се случва. И тъй като ти не искаш да ми обясниш защо Несфилд те принуждава да участваш в този маскарад, и не ми позволяваш да говоря с него, не ми остава никакъв друг избор, освен да те измъкна от

властта му, и то толкова далеч, колкото мога. Ако е необходимо да говоря с баща ти...

— Ти ще убиеш баща ми — едва доловимо прошепна тя. — Не знаеш какво правиш.

— Тогава ми обясни.

Емили се вгледа в безмилостното му лице, в очите му нямаше дори леко снизхождение. Погледна през прозореца и с тревога видя, че вече се движат по главния път, пресичащ града. След пет минути, ако не и по-рано, щяха да стигнат до дома на свещеника. Веднага трябваше да каже нещо на Джордан, каквото и да е, което да го накара да спре. Може би ако му разкриеше причината за маскарада... Да, това сигурно щеше да го задоволи. Вероятно ако знаеше причината, нямаше да я притиска да разбере защо се е съгласила да участва. Разбира се, той щеше да я намрази заради разбитите надежди на своя приятел, но тя нямаше как да промени това.

— Добре — прошепна. — Само спри каретата. Моля те.

Очите му се присвиха, сякаш опитваше да прецени дали е искрена.

— Спри каретата!

Графът изпълни молбата ѝ и нареди на Уоткинс да отбие.

Тя с облекчение се отпусна на седалката. След това видя изпълнените му с очакване очи и промълви уморено:

— Свързано е със Софи.

— Софи?

Блекмор се изненада. Очевидно, не бе очаквал такъв развой на събитията. Емили му разказа подробно как приятелката ѝ бе опитала да избяга от дома си и как лорд Несфилд и лейди Дънди я помолиха да стане шпионка, за да разберат кой претендира да стане съпруг на Софи. Не се спря на причините, които я бяха накарали да се съгласи, като наблегна основно върху обяснението на плановете им.

Младата жена веднага разбра в кой момент Джордан свърза нейния маскарад с лорд Сейнт Клер. Той се изправи на седалката и изруга.

— Йън също е един от заподозрените, нали? Не само Полък, но и Йън. Ето защо беше толкова мила с него. Ето защо бяха тези вечери, разходки в музея и танци по баловете.

Студенината в гласа му я накара да скръсти здраво ръце пред гърдите си.

— Да. Лорд Несфилд подозираше дори и теб, заради интереса ти към мен, но му казах, че това е просто смешно.

Графът удари с юмрук стената на каретата.

— Трябваше да се досетя, че всичко това се отнася до Йън. Но ревността към Полък ме заслепи и не забелязах очевидното. — Изглежда я гневно. — Шпионирала си най-добрия ми приятел, знаейки, че Несфилд ще го съсипе, ако научи, че това е бил Йън.

— Да го съсипе? Не! Лорд Несфилд каза, че ще предложи на този мъж, който и да е той, пари или... или нещо, което ще го накара да се съгласи да остави Софи на мира.

Джордан я изгледа с отвращение.

— Емили, ти не си глупава. Нима наистина смяташ, че Несфилд ще се ограничи до предлагането на пари? А какво ще стане, ако възлюбеният на Софи откаже парите му? Нима Несфилд няма да го съсипе? Нима няма да предприеме мерки, за да... отстрани този човек?

Очите ѝ се разшириха.

— Ти... искаш да кажеш, да го убие?

— Разбира се. Не изключвам това. Несфилд няма да се съгласи на дуел, защото знае, че не може да спечели. Вместо това ще наеме бандити, които ще причакат Йън в някоя тъмна странична уличка...

— Той не спомена нищо за убийство. Със сигурност не би... — Тя замлъкна ужасена. Човек, който можеше да заплаши млада жена с бесило, защото отказва да изпълни заповедите му, без колебание би наредил да убият някого.

Емили ахна.

— Във всеки, случай не успях да разбера кой е бил. Може би не е лорд Сейнт Клер.

— А може и да е той. Не мисля, че Йън е способен да отвлече наследница, но кой би могъл да знае със сигурност? — Блекмор се наведе към нея с напрегнато изражение. — Дори и да не е Йън, ти си помагала на тази змия да разбере кой е той само за да унищожат бедния човек. Защо?

— Софи е моя близка приятелка — упорито отвърна девойката, хващайки се за обяснението, което ѝ бе дала лейди Дънди. — Аз... не исках да се омъжи за някой... някой...

— Зестрогонец? Каква глупост! Дори ако твоята приятелка се бе влюбила в беден пастир, ти щеше да отидеш до края на света само за да им помогнеш да намерят щастието си. Много добре те познавам. Ти вярваш в подобни идиотщини. — Джордан се намръщи още повече. — Къде отиде отвращението ти от лъжите? И аз трябва да ти повярвам, че си се съгласила да участваш в този маскарад, който ти е неприятен, да се обличаш в разголени рокли и да се излагаш на показ пред всички мъже на Лондон, само за да помогнеш на приятелката си? Не го вярвам!

— Не ме интересува дали вярваш.

— Ще е по-добре да те интересува. Защото веднага щом те оставя при баща ти, ще се върна в Лондон. И ще стигна до дъното на тази мръсна история, дори ако се наложи да удуша Несфилд.

Емили изпадна в паника.

— Не можеш да направиш това. Говори с лорд Сейнт Клер, ако сметеш за нужно, и с Полък също. Предупреди ги да стоят настрана. Но само не се доближавай до Несфилд.

Мъжът стисна раменете ѝ и я разтърси.

— Защо, по дяволите? Какво те заплаши, че ще направи с теб?

От очите ѝ потекоха сълзи и се затъркаляха по бузите ѝ.

— Аз... не мога... да ти кажа. И без това нищо не можеш да направиш, ако ти кажа...

— Отнася се за баща ти. Така ли е? Той е заплашил да отнеме енорията му? Емили, мога да предложа на баща ти десет енории, където пожелае.

— Това няма значение. — Тя се огледа с отчаяние. — Лорд Несфилд знае нещо за мен... той каза, че...

Не, не можеше да му признае това. Джордан със сигурност щеше да се втурне към Несфилд, колкото и да го умоляваше да не го прави. Той беше човек на действието и никога нямаше да се съгласи с довода, че не би могъл да попречи на маркиза да я изпрати на съд. Със сигурност щеше да се намеси, да заплаши лорд Несфилд и да не постигне нищо повече, освен да я погуби. Емили можеше да се сети само за един начин как да го предотврати. Младата жена прочисти гърлото си.

— Ще се омъжа за теб, Джордан. Ще бъда твоя любовница... Ще направя всичко, което пожелаеш. Само не отивай при Несфилд. Вземи

ме със себе си в Лондон и аз... ще поговоря сама с него.

Блекмор я погледна така, сякаш бе някое отвратително насекомо. Пусна раменете ѝ и изтръгна вкопчените ѝ в сакото му пръсти, а после се облегна назад.

— Нещо? Какво е това ужасно нещо, което знае за теб Несфилд, и ти си готова да станеш моя любовница само за да не се превърне в обществено достояние?

— Няма значение. Ще се оженим и той може би няма... — Тя се задави. — Какво говоря? Той те мрази. Ако се оженим, ще е още вероятно да използва против мен това, което знае. — Джордан я гледаше с такава настоятелност, че сърцето ѝ болезнено се сви. — Освен това, не искаш жена с мрачни тайни, нали? Едно е да се унижиш да сключиш брак с дъщерята на обикновен свещеник, но не дай Боже, да се ожениш за жена, която крие нещо, или може да се окаже крадла, или... или дори убийца!

— Достатъчно!

— Ще те помоля да ми се довериш — прошепна тя. — Но ти няма да се съгласиш, нали? Не и могъщият граф Блекмор. Не, ти трябва да знаеш всичко, да контролираш всичко. Никога няма да проявиш глупостта да се довериш на някой друг.

— Проклетата да си, Емили, млъкни!

Очите му пламнаха като факли в тъмна нощ. Той почука рязко на тавана.

— Към къщата на пастора, Уоткинс.

Каретата се наклони и с грохот се заклати напред. Емили погледна Джордан.

— Какво ще правиш?

Мъжът не отговори. Беше го обзело обезпокоително безмълвие, напрегнато и плашещо.

— И все пак ще говориш с него. Въпреки че те помолих да не го правиш. Макар че ти ми обеща, ако ти се отдам.

Това го накара да трепне.

— Не трябваше да давам това обещание. Не доведе до нищо добро.

— Значи ще нарушиш думата си?

— Не разбираш ли? Трябва да го направя. За твое добро. Нищо от това, което каза, няма да промени ситуацията. Ще те заведа в дома

на баща ти и ще се върна в Лондон. — Той погледна встрани. — Но ще се върна. Без значение какво мислиш за мен, Емили, аз няма да те изоставя. Не се нуждая от оковите на някакви съмнителни емоции, за да постъпя правилно по отношение на теб. Ние ще се оженим, независимо от това, което ще каже или направи Несфилд, или...

— Ако говориш с него за мен, няма да има никаква сватба.

— Какво искаш да кажеш?

Това означаваше, че опитите на Несфилд да унищожи нея и семейството ѝ ще сложат край на всякакви мисли за брак. Но сега ѝ хрумна нещо друго. Джордан искаше всичко да се случва по неговия начин. Даваше обещания и ги нарушаваше, ако сметнеше за нужно. Целият контрол трябваше да е негов, защото ако го отстъпеше на някого, щеше да разкрие пукнатината в бронята си. А тя не можеше да се омъжи за такъв човек, без значение какво му се бе случило.

— Искам да кажа, че няма да се омъжа за теб. Не те обвинявам, че смяташ да предупредиш приятелите си — това е разбираемо. Но единствената причина да настояваш да посетиш лорд Несфилд е „да ми помогнеш“, или поне така твърдиш. Кой ти дава правото да решаваш кое е добро за мен, когато дори не знаеш цялата история? Отказваш да се довериш на моята преценка. Не желаяш да спазиш обещанието си. Е, щом не си в състояние да изпълниш нещо толкова просто, не виждам как бихме могли да се оженим.

Той направи пренебрежителен жест.

— Баща ти ще те накара да се омъжиш за мен, след като разбере...

— Че ме лиши от девствеността ми? Не, няма. Не всички мъже са като теб, Джордан. Някои от тях ги е грижа за това от какво се нуждаят или искат жените.

— Грижа ме е, по дяволите! Ако не ме беше, не бих ти предложил брак.

— Да, но не достатъчно, за да се съобразиш с желанието ми или да удържиш обещанието си. Така че аз няма да се омъжа за теб.

— Караш ме да избирам? Между разговора с Несфилд и брака ни?

Тя кимна.

Гласът му прозвуча горчиво:

— Мислех, че ме обичаш.

— Така е. Обичам те достатъчно, за да искам да имаме щастлив брак, а не такъв, в който да изпълнявам всичко и да играя роля на обожаваша съпруга.

— Значи, ме обичаш само ако правя това, което искаш?

— Не, обичам те без значение какво правиш. Но не мога да се омъжа за теб, след като не зачиташ мнението ми.

Каретата спря пред дома на свещеника и Емили погледна към родната си къща. Стори ѝ се много странно да бъде тук, когато целият ѝ живот бе толкова объркан. Тя си помисли за любовта, свързвала родителите им, за нейната магическа сила, която ги бе защитавала и им бе помагала да издържат на всички сътресения.

— Абсурд — продължи той. — Нашата женитба няма нищо общо. Просто това е най-естественият начин за излизане от ситуацията, в която се озова, след като беше компрометирана. Любовта няма нищо общо...

— Знаеш ли какво, Джордан? Ти цял живот си избягвал любовта. И го обясняваш с това, че баща ти е разрушил живота си, като се е влюбил в майка ти, която не го е заслужавала. — Емили въздъхна сдържано. — Но дълбоко грешиш. Бракът на родителите ти се е оказал нещастен не заради това, че баща ти твърде силно е бил влюбен в майка ти. Той се е превърнал в бедствие, защото твоята майка не го е обичала в замяна. Не любовта е разрушила брака им, а липсата ѝ.

Блекмор имаше такъв вид, сякаш го бе зашлевила.

— Не знаеш нищо за това.

— Напротив. В състояние съм да разпозная човек, гладен за любов, когато го видя. Но любовта изисква доверие и готовност да дадеш толкова, колкото получаваш. — Тя хвана дръжката на вратата. — Жалко е, че не можеш да го разбереш.

После отвори вратата и слезе от каретата.

— Емили, почакай... — запротестира той и се спусна след нея. Девойката рязко се обърна и блокира пътя му, преди той да успее да направи крачка.

— Какво смяташ да правиш? Да отидеш и да кажеш на баща ми, че съм компрометирана и че съм виновна за всички смъртни грехове? А след това ще се върнеш в Лондон, за да съсипеш живота ми, докато аз слушам проповедите му? Не. Остави ми поне малко достойнство.

— Почакай...

— Не, връщай се в Лондон. Поговори с приятеля си. Не искам да стана причина за неговите неприятности. Само помни, че ако говориш с лорд Несфилд, между нас всичко ще приключи.

Джордан я погледна, лицето му изглеждаше пепеляво, но тя просто скръсти ръце на гърдите си и продължи да му препречва пътя.

— Добре — студено каза той накрая. — Както искаш.

После се обърна, качи се отново в каретата и нареди на кочияша да тръгва.

Затаила дъх, Емили продължи да гледа след него, докато екипажът не се скри от погледа ѝ, като се питаше дали баща ѝ ги бе видял през прозореца. Всъщност това нямаше значение. Налагаше се да му разкаже всичко, независимо каква болка щеше да му причини. Той бе единствената ѝ надежда. Ако успееше да му обясни сериозността на ситуацията, баща ѝ със сигурност щеше да ѝ помогне да се върне в Лондон. А ако пристигнеше преди Джордан, можеше и да убеди лорд Несфилд, че цялата тази бъркотия, не се бе случила по нейна вина. А тя наистина имаше шанс да изпревари графа, защото двамата с Уоткинс бяха много уморени и не приемаха случая за толкова спешен като нея.

Бързо се отправи към дома си, като се чудеше как да обясни своята поява. Но щом влезе в гостната замръзна на мястото си, защото завари там не само баща си, а и братовчед си Лорънс.

Изненадата ѝ се смени с чувство на облекчение.

— Благодаря на бога! Лорънс, ти ще ме заведеш в Лондон. Как се озова тук? На кон ли? Аз мога да яздя и ако побързаме...

— Не бързай толкова, детето ми — прекъсна я баща ѝ. — Какво правиш тук? Как пристигна? Лорънс ми разказа невероятна история...

— Няма време, татко. — Емили се обърна към братовчед си: — Трябва да тръгнем веднага за Лондон.

— Какво се е случило? — Лицето на младежа се изкриви. — Нещо със Софи ли? Боже мой, какво са ѝ направили? Ако това чудовище, баща ѝ, я е наранил, аз...

Той млъкна, щом видя смутеното ѝ изражение.

— Софи? — прошепна тя. — Защо се притесняваш за Софи?

Младият мъж се изчерви силно и девойката веднага разбра. Мили боже!

— Ти! Това си бил ти!

— Аз? — измърмори Лорънс и безпомощно погледна към чичо си. — Нямам представа за какво говориш.

— Как не, много добре знаеш, дявол да те вземе.

— Емили! — строго каза пасторът. — Как смееш да използваш такъв език!

Прииска ѝ се да се разсмее. Само ако баща ѝ знаеше... Всичко, което бе направила, думите, които бе изрекла, и за какво? Дори не бе забелязала това, което бе точно под носа ѝ през цялото време. Бурната реакция на Лорънс към Софи... Повишеното внимание на Софи към него. Трябваше веднага да осъзнае, че са привлечени един към друг.

Разбира се, братовчед ѝ твърдеше, че презира „снобката“ лейди Софи. Макар че след бала той вече не бе толкова упорит в своята неприязън. Дори небрежно ѝ бе задал един или два въпроса за Софи и семейството ѝ, но Емили бе решила...

— Как успя да я ухажваш, след като лорд Несфилд я държи толкова изолирана? — попита тя, опитвайки се да разбере какво се беше случило. — Сигурна съм, че той никога не би позволил това.

— Да я ухажвам? — с престорена изненада попита младежът.

— Проклет да си, Лорънс, престани да се правиш на глупак. Знаем, че двамата със Софи сте се опитали да избягате.

Сега беше ред на баща ѝ да погледне изненадано.

— Лорънс е опитал да избяга с лейди Софи? Но кога? Как?

— В Лондон, преди няколко седмици — отвърна кратко Емили. — Лорд Несфилд я хванал, докато напускала къщата, и Лорънс е бил принуден да избяга.

И през цялото това време е ставало дума за братовчед ѝ. Със същия успех тя би могла и сама да стегне примката на врата си. Собственият ѝ братовчед! Лорд Несфилд никога нямаше да повярва, че не е била замесена в плановете на му.

— Лорънс! — попита пасторът с най-поучителния си тон. — Вярно ли е това?

Младият мъж отмести поглед от нея към чичо си, след това наведе глава.

— Да.

— Господи, имай милост — промърмори мистър Феърчайлд. — Лорд Несфилд ще ми съдере кожата заради това.

Щеше да направи повече, помисли си мрачно Емили.

— Ах, Лорънс. Ако знаеш само какви неприятности причини...

— Не ме интересува — отвърна той с целия егоизъм на един влюбен. — Аз я обичам и тя ме обича.

Девојката се разсмя почти истерично.

— Младежка любов. Жалко, лорд Несфилд няма да разбере идеята. Той мисли, че си зестрогонец и си я омаял.

— Този идиот! Не ме интересуват парите му. Той има най-прекрасната дъщеря на света и дори не го осъзнава.

— В това е и целият проблем — той не го знае.

Емили се отпусна в едно кресло, напълно изтощена. Нейният маскарад, глупавият ѝ маскарад е бил за нищо. Лъжите и игричките, вълнуващата ѝ нощ с Джордан — всичко е било напразно. Бе напълно съсипана, репутацията ѝ бе загубена, а съвсем скоро и животът ѝ щеше да бъде застрашен. И всичко това, защото бе сляпа, за да проумее чувствата на братовчед си. Както и на приятелката си.

— Кога се случи това? — прошепна младата жена. — Мислех, че тя не ти харесва.

Лорънс zakрачи из стаята с ръце на гърба си.

— Веднага забелязах колко е красива, разбира се. Още тогава завидях на мъжа, който щеше да я спечели. Но тя се държеше твърде надменно, дори хладно. След това на бала, когато ти ми каза за нейната срамежливост, започнах да преосмислям всичко.

Емили отново се изсмя горчиво. Превъзходно! Оказа се, че трябва сама да си благодари за това.

— После те изгубих от погледа си за известно време. Мислех, че е време да си тръгваме от бала, но не можах да те открия никъде.

Девојката се изправи в креслото и нервно погледна към баща си. По това време е била с Джордан в каретата.

— Тъй като последно разговаря със Софи — продължи Лорънс, — я потърсих, за да я попитам дали знае къде си. Намерих я сама и много объркана.

Той млъкна, а чертите му се изкривиха от гняв.

— Някакъв глупак се пошегувал за сцената, която баща ѝ направил на дансинга и тя се чувстваше унижена и едва се сдържаше да не заплаче. Аз... аз направих единственото нещо, което ми хрумна, за да я развеселя. Поканих я на танц.

Емили въздъхна. Сцената оживя пред очите ѝ. Лорънс, изпълнен с благородство при вида на страдащата Софи, и приятелката ѝ, която му е благодарна за неговата доброта, въпреки жестокостта на останалите.

Лицето на Лорънс се смекчи и придоби замечтаното изражение на влюбен.

— Изтанцувахме два танца. Беше неопишимо блаженство.

Братовчед ѝ бе танцувал два пъти? И го наричаше неопишимо блаженство? Наистина бе улучен от стрелата на Купидон, щом се бе променил толкова много.

— И след двата неопишени танца, решихте да избягате? — попита удивено Емили.

— Разбира се, че не. — Той извърна поглед. — Когато се върнах в Лондон, знаех, че тя също е там за своя дебют в обществото. Така че аз... хмм... я проследих.

— Проследил си я? — попита пасторът с присвити очи.

— Наех детектив от Бонд стрийт, за да разбере къде е отседнала. И един ден, когато отиде да пазарува със своята прислужница, я последвах и... — Младежът погледна виновно чичо си. — Престорих се, че я срещам случайно на улицата.

— Искаш да кажеш, че си я излъгал?

Лорънс се сви смутено под обвинителния му поглед, а Емили едва се сдържаше да не заплаче. Невинното хитруване на братовчед ѝ бледнееше в сравнение с това, което бе правила през последните седмици. Когато баща ѝ разбереше, това можеше да го вкара преждевременно в гроба.

— Това беше незначителна лъжа, при това само една — възрази Лорънс. — Тя също искала да ме види, и то толкова силно, колкото аз нея, затова и започнахме да се срещаме често.

— И кога точно главата ти роди пагубната идея да избягаш с жена, с много по-високо положение от твоето и очевидно отвъд обхвата на портфейла ти, млади човече? — сърдито попита пасторът.

Лорънс сви рамене и гордо се извиси над възрастния мъж.

— Искам да ви съобщя, че печеля доста добре. Във всеки случай тя не се вълнува от това. Софи ме обича. Само това има значение.

— Така ли мислиш? — Мистър Феърчайлд поклати глава. — Да видим какво ще кажеш, когато тя започне да се оплаква, че не

разполага със собствена карета или иска да си купи някоя дрънкулка. Шапката трябва да се избира според главата, синко.

Много вярна забележка — мрачно си помисли Емили.

— Не ме интересува какво мислиш, чичо — арогантно възрази Лорънс. — Аз ще се ожена за Софи. Веднага, щом я открия. — Той се отправи решително към Емили. — Наблюдавах къщата в Лондон и разпитах някои слуги, но не успях да открия нищо.

Коленичи пред нея и импулсивно сграбчи ръцете ѝ, с измъчено лице, което дори малко я стресна.

— Скъпа братовчедке, моля те, кажи ми къде е. Ти си най-добрата ѝ приятелка, сигурно знаеш. Слугите ми казаха, че е в провинцията, но я няма никъде. И за миг не повярвах на разказа на лейди Дънди за домашното парти, на което сте и двете. Какво са направили с нея? Тя наистина ли е сгодена, както ми каза лейди Дънди?

Девојката въздъхна. Проклетият глупак беше толкова объркан, толкова силно влюбен, че я болеше да го гледа. Ако можеше Джордан да изпитва същото към нея... Не, по-добре, че не беше така. Когато лорд Несфилд приключеше с нея, нямаше да е останало нищо за обичане.

— Братовчедке? — повика я младежът.

— Не е сгодена.

Емили се облегна в креслото. Сега трябваше да избере — да каже на Лорънс къде е Софи, или... да не каже нищо и да го предаде на лорд Несфилд. Но след онова, което ѝ бе казал Джордан, тя беше сигурна, че маркизът ще унищожи Лорънс. Софи щеше да е нещастна, а Лорънс вероятно съсипан или убит, защото той никога не би приел пари от маркиза. Всеки друг, но не и нейният принципен и непреклонен братовчед.

Освен това, лорд Несфилд навярно щеше да обвини нея за всичко, което се бе случило, особено ако Софи упорито отстояваше чувствата си към Лорънс. Да не говорим, че точно Емили ги бе запознала зад гърба на лорда. Това щеше да му даде достатъчно основания, за да изпълни заплахите си.

Девојката въздъхна. Като ще е гарга, да е рошава.

— Тя е в Шотландия, в имението на лейди Дънди.

Той я изгледа подозрително.

— Но лейди Дънди в момента е в Лондон. Довела е дъщеря си за сезона.

Пасторът се намеси.

— Каква дъщеря? Най-голямата няма дори петнайсет. Поне така ми каза преди няколко месеца маркизът, когато го попитах за семейството ѝ. Със сигурност е твърде млада.

— Слугите ми разказаха — възрази раздражено Лорънс, — че лейди Дънди и дъщеря ѝ — лейди Ема, са отседнали в имението на лорд Несфилд.

Възрастният човек се намръщи.

— Тя не се казва Ема и...

Той млъкна и в същото време Лорънс впи поглед в Емили.

— Това е дълга история — прошепна тя. — Всичко ще ти разкажа, татко, веднага щом Лорънс си тръгне.

Обърна се към братовчед си и бързо му разказа всичко, което ѝ бе казала лейди Дънди за това къде се намира имението ѝ.

— Сега тръгвай. Отивай да вземеш своята Софи, но се пази от лорд Дънди. Сигурна съм, че внимателно пази своята племенница.

— Благодаря ти, братовчедке. — Лорънс я прегърна през кръста и я целуна по бузата, за голяма нейна изненада. — Никога няма да забравя твоята услуга.

Аз също, помисли тя с горчивина. Беше дошло време да изпълни най-неприятната си задача — да обясни всичко на баща си. Пасторът я гледаше с очакване и не ѝ оставаше нищо друго, освен да го направи. Започна с предложението на лорд Несфилд и лейди Дънди, но не можа да продължи по-нататък.

— И ти се съгласи на това? — избоботи баща ѝ. — Съгласила си се да заблудиш стотици хора?

— Лорд Несфилд не ми остави никакъв избор. — Девојката преглътна. — Татко, има нещо, което не знаеш, за това как почина мама.

Когато Емили завърши историята си за лауданума и как бе открила майка си мъртва, в присъствието на лорд Несфилд като свидетел, баща ѝ изглеждаше смъртно блед. Той се отпусна на един стол с празен поглед, зареян в пространството. След това, за ужас на дъщеря си, започна да се смее горчиво и гневно.

— Татко — възкликна тя и бързо тръгна към него. — Ти трябва да се съвземеш. Знам, че звучи ужасно, но...

— Съжалявам, Емили — произнесе пасторът с болка. — Просто съм много ядосан на себе си. Отдалечих се от теб и в резултат на това не забелязах, че си се озовала във властта на този човек, а през цялото време съм можел да го предотвратя.

— За какво говориш?

Баща ѝ я погледна измъчено, после хвана ръката ѝ в своята.

— Скъпо мое момиче. Твърде дълго пренебрегнахме тази тема. Дойде време да ти разкажа какво знам за смъртта на майка ти.

ГЛАВА 19

„Грешно е да се страхуваме от превъзходството на разума и душата; това превъзходство е силно морално, тъй като да разбере всичко прави човек толерантен, а възможността да чувстваш дълбоко, води до неизмерима благодат.“

Мадам дьо Стал,
„Корин“

Джордан трябваше да вземе решение. След като прекара още два мъчителни дни на път, вече приближаваше Лондон, а все още не знаеше как да постъпи. Всичко щеше да е много по-лесно, ако бе намерил Харгрейвс, преди да напусне Уилоу Крос. Той можеше да е разбрал нещо, което би обяснило безразсъдното поведение на Емили. Но беглата проверка на хановете показа, че единственият човек, който бе дошъл наскоро от Лондон, си бе тръгнал на разсъмване.

Графът се надяваше да срещне своя слуга по пътя, но това не стана. Сега трябваше да реши какво да прави. Дали да се отправи незабавно към имението на Несфилд и да атакува змията в собствената му дупка? Или бе по-добре да изчака и да чуе какво ще му разкаже Харгрейвс?

Каретата се разтърси, попаднала в една от хилядите дупки, с които бе осеян пътят за вкъщи. Той си спомни, че пътят на север бе гладък, без нито един недостатък. Беше удивително как страстта можеше да накара човек да вижда всичко в розово. Ако изключеше произшествието в „Африканския глиган“, пътуването им бе приятно — като разходка с лодка с леки вълни и попътен вятър.

Джордан простена. Мили боже! Пак се бе отдал на поезия. Ето какво бе направила с него Емили със своите приказки за любов. Почувства го отново. Удар в стомаха, от който сърцето му спираше.

Любов. Тя го обичаше. Но нямаше да се омъжи за него, ако отидеше да разговаря с Несфилд. След като бе слушал ден и половина аргументите ѝ за щастливия брак, беше сигурен, че тя наистина нямаше да го направи.

Дявол да вземе и нея и ултиматумите ѝ! Той можеше да притисне Несфилд, за да разбере с какви тайни копелето изнудва Емили. Или да мълчи и да я остави сама да се справи с маркиза. За бога, това не беше по силите ѝ. Нямаше власт, нито пари, нито име... нищо, с което да му се противопостави. Трябваше да е благодарна, че Джордан бе готов да се застъпи за нея.

Но не беше. Според нея намесата му се дължеше просто от липсата на грижа за нея.

Истината беше, че го бе грижа прекалено много, толкова много, че мисълта Несфилд да знае нещо лошо за нея смрази кръвта му. Не можеше да е нещо съществено. Неговата скъпа Емили не би могла да направи нещо наистина нередно. Той не можеше да го повярва.

Но тя беше готова да погуби себе си и да върши отвратителни неща само за да затвори устата на Несфилд. За бога, какво можеше да обясни това поведение, ако не нещо ужасно? Той имаше право да научи какво се крие в миналото ѝ. След като възнамеряваше да ѝ даде името си, беше длъжен да разбере в какво се забърква.

Отказваш да се довериш на преценката ми, нали? — сякаш я чу да казва. — Е, ако не можеш да направиш нещо толкова просто, не виждам как бихме могли да се оженим?

По дяволите. Дявол да ги вземе и логиката ѝ и странните ѝ преценки, и това, че не можеше да види, че той мисли само за благополучието ѝ.

Какво ти дава право да решаваш кое е най-доброто за мен, след като не знаеш цялата история?

Графът отново изстена. Тя не искаше да му каже какво става. Как можеше да очаква, че той ще стои спокойно и ще позволи на Несфилд да унищожи живота ѝ?

Е, щеше да разбере истината от маркиза, а Емили — така или иначе — щеше да се омъжи за него, каквото и да мислеше. Нямаше да постигне нищо със своя ултиматум. Та той беше граф Блекмор, за бога! И баща ѝ щеше да е луд, ако ѝ позволише да отхвърли подобно предложение.

Ами ако го стореше? Ако пасторът беше толкова принципен, колкото твърдеше дъщеря му? Какво щеше да стане, ако той заемеше нейната страна и откажеше да подкрепи предложението на Джордан? Той изсумтя. Тогава нека я остави да разруши живота си. Нека го изживее, потънала в срам. И вината нямаше да е негова, че е постъпила толкова глупаво. Джордан бе направил повече от колкото можеше да се очаква. Не се нуждаеше от съпруга. Не бе искал такава и щеше да си бъде по-добре сам.

Повярва в това. За около една миля. Тогава с проклетие заби юмрук в тапицираната седалка. Истината бе, че не можеше да понесе мисълта, че няма да се ожени за нея, че няма да я има отново в живота си.

Това му причини почти физическа болка. Наречи го съдба, но от момента, в който Емили бе влязла в каретата му в Дарбишър, тя бе свързана с него завинаги. Мисълта, че можеше да я загуби, му се струваше убийствена.

По дяволите! Ето какво се случваше с хората, когато позволяха на чувствата да контролират съдбата им, вместо разума. Тя си бе помислила, че го е омотала в мрежите си, с няколкото думи за любов, които му бе казала. И смяташе да използва съблазнителното си признание, за да го накара да я иска толкова силно, че да е готов да направи всичко за нея. Баща му бе направил същата грешка.

Той се изправи на седалката. Това не беше вярно. Баща му никога не бе чул и една любовна дума от майка му. Тя се отнасяше към мъжа си единствено с презрение. Не отдаваше значение на безценния дар, който ѝ бе предложил, бе го приела за даденост и никога не му даде нищо в замяна.

Не любовта разрушава — бе казала Емили, — *а липсата на любов.*

Внезапно истината го отрезви като ледена кофа с вода. През цялото това време се бе смятал за по-мъдрия наследник баща си, човек, който бе убеден — заради опита на баща му — че чувствата са опасни. Но не приличаше на баща си. А на майка си.

Без значение какво си повтаряше, Джордан бе толкова зажаднял за любов, колкото твърдеше Емили. Наслаждаваше се на признанието ѝ, че го обича. Попиваше привличането като попивателна.

Подобно на майка си, искаше да получи всичко, без да даде нищо в замяна. Само удоволствия и никаква отговорност.

Да, беше предложил брак на Емили, но това не бе нищо. Така, както си го представяше, щеше да му отдаде тялото си, сърцето си и любовта си, а какво щеше да ѝ даде той? Името си? Пари? Емили не искаше нито едното, нито другото. Деца? Той дори не знаеше дали тя иска деца. Неговата компания? На жена като нея никога нямаше да ѝ липсва компания.

Това, за което мечтаеше, колкото и странно да бе, беше щастлив брак. С него. Но да ѝ даде това бе много по-трудно, отколкото да ѝ даде името си или присъствието си. Той знаеше какво представлява истинският брак — баща му и мащехата му имаха такъв. Щастливият брак се постигаше трудно. Това предполагаше взаимност, равноправен съюз. Изискваше да пренебрегваш желанията си заради някой друг.

Означаваше да позволиш на някого да те опознае толкова интимно, че той или тя може да те съсипе, стига да пожелае. Доверие. Означаваше доверие.

Ако не можеш да направиш нещо толкова просто...

— Милорд — чу се отвън гласа на Уоткинс. — Обещахте да ми кажете къде отиваме, щом влезем в града.

Джордан се поколеба само за миг. След това за пръв път в живота си промени мнението си.

— Към къщи, Уоткинс — извика той. — Заведи ме вкъщи.

Стиснала в ръка бележката от Блекмор, Офелия нареди да докарат каретата и докато я чакаше нетърпеливо, закрачи по верандата. Поканата за имението на Блекмор не я изненада изобщо. От самото начало бе предположила, че Емили е с него. Разбира се, бе казала на Рандолф, че момичето се е прибрало вкъщи и ще се върне след няколко дни. Това бе единственото, за което се сети, за да му попречи да вземе драстични мерки. Дори се молеше това да не е поредната опашата лъжа. Но в сърцето си знаеше, че девойката е заминала с Блекмор. И той, дяволите да го вземат, я държеше насила.

Къде, не знаеше. През последните три дни безброй пъти бе ходила до дома на графа, но слугите му ѝ казваха, че е напуснал града и не знаят къде е отишъл. Но където и да беше, Емили бе с него.

Офелия бе твърдо уверена в това. Сега мерзавецът се бе върнал, за да разруши илюзиите на графинята, че бе отвел девойката в Гретна Грийн. Трябваше да се досети. Защо да се жени за нея, след като си мислеше, че може да я има и без благословията на църквата? В крайна сметка, след като знаеше истината за самоличността ѝ, той държеше козовете. Знаеше много добре, че нито Офелия, нито Рандолф ще бъдат в позиция да възразят публично срещу действията му.

Естествено, това не означаваше, че Офелия ще допусне да му се размине. О, не! Щеше да го принуди да се ожени за момичето, дори ако това означаваше да го заплаши с пистолет.

Екипажът пристигна и лейди Дънди се качи. Гласът ѝ се бе изострил от нетърпение, докато даваше инструкции на кочияша. Докато се клатушкаше по пътя, отвори картичката със сбитото съобщение и отново го прочете. Единственото нещо, което не разбираше, бе настояването на Блекмор да отиде сама и да не казва на Рандолф къде ще ходи. Това беше любопитно. И, за бога, къде беше графът през последните три дни?

Когато най-сетне пристигна в имението на Блекмор, дамата вече кипеше от гняв. Не обърна никакво внимание на лакея, който ѝ помогна да слезе от каретата, и като вихрушка се промъкна през слугата, който ѝ отвори да влезе през масивната дъбова врата.

— Къде е онзи негодник? — попита прислужника, докато му подаваше наметалото си.

Той затрепери под погледа ѝ, но не му се наложи да ѝ покаже пътя, защото чу гласове, които се носеха иззад откренатата врата на втория етаж. Познала в един от тях гласа на Блекмор, Офелия се втурна нагоре по стълбите.

Чу го да казва:

— Къде, по дяволите, е Харгрейвс? Той трябваше да се върне преди мен. Бях сигурен, че ме чака тук...

Когато графинята нахлу като вихрушка през вратата, прекъсвайки с афект речта му, тя бе поразена от това, което се разкри пред очите ѝ. Джордан се разхождаше пред камината, в стая, която очевидно му служеше за кабинет. Той изглеждаше уморен и раздърпан. Там беше и Сейнт Клер, а Емили не се виждаше никъде. Без да обръща внимание на хладния поглед на Йън, тя веднага атакува Блекмор:

— Къде е тя? Какво ѝ стори?

Мъжът, изглежда, притежаваше влудяващо спокойствие. С един бърз поглед към приятеля си, той заобиколи масивното бюро, като без съмнение целеше да я сплаши.

— Добър ден, лейди Дънди — заяви хладно домакинът и зае мястото си. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Чумата да ви тръшне, млади човече. Къде е Емили?

— Емили? Много лесно се отказахте от измамата. — В гласа на графа прозвуча искрена изненада.

Той какво си бе помислил? Че тя ще мрънка и ще се преструва пред Сейнт Клер, докато благополучието на девойката беше в опасност? Мерзавец.

— Не ме интересува всичко това. Искам да знам какво направи с бедното момиче!

— Бедното момиче е в Уилоу Крос при баща си, където трябва да бъде. Заведох я там.

Графинята с изумление се втренчи в него. Емили си беше вкъщи? С баща си?

Последните му думи приковаха вниманието ѝ.

— Искате да ми кажете, че сте пътували два дни с Емили, без придружител? Вие сте ужасен човек. Трябваше да се замислите! Когато приключа с вас...

— С мен? — избухна Джордан, скочи рязко и се наведе напред, опрял юмруци в бюрото.

— Заведох я там, след като се появи в дома ми посред нощ. Това „бедно момиче“ ми предложи известни волности в замяна на моето мълчание за нейния маскарад. Да, заведох я у дома ѝ. Какво можех да направя? Да я оставя тук и да позволя на двама ви с Несфилд да я покварявате? Най-малкото с баща си тя е в безопасност.

Офелия, за пръв път откакто бе напуснала училище, усети, че се изчервява. Емили... се бе предложила на Блекмор? За неговото мълчание?

Графинята се отпусна тежко на най-близкия стол, неспособна да осъзнае чутото. През онази нощ, когато Емили бе говорила искрено с нея, и през ум не ѝ бе минало колко отчаяно е всъщност момичето.

— Така че не ми говорете за придружители — продължи той с нисък заплашителен тон. — Доколкото разбирам, вие с вашия брат съучастник сте я изпратили при мен.

Офелия тръсна с възмущение глава.

— Как си позволяваш, нагло псе! Нямах представа, че тя ще направи нещо толкова отчаяно.

— Нима?

— Не, разбира се! — Графинята се обърна към лорд Сейнт Клер.
— Кажете му! Знаете, че никога не бих...

— Честно казано, аз не знам какво бихте направили, лейди Дънди. Вие казахте, че искате да я омъжите за Джордан. Може би сте решили, че ще стане, ако я изпратите при него.

Този път бе ред на Блекмор да се изненада. Той се обърна към приятеля си:

— Лейди Дънди ти е казала това?

— Да — бързо отвърна Офелия. — Но не бих използвала толкова непочтен начин. И Емили не знае нищо за моите планове. В действителност, тя смята, че вие нямате никакво намерение да се жените.

Сянка на безпокойство премина по лицето му.

— Да, знам.

Офелия се надигна от стола си и се спусна към бюрото.

— Няма значение какво съм казала или направила, вие не трябва да я обвинявате. Да, тя участва в този маскарад по моя молба. Предполагам, че знаете защо? — Когато графът ѝ кимна, тя продължи:
— Но намерението ѝ беше само да разбере кой е човекът, който се опита да избяга със Софи, нищо повече.

— Не бях аз — заяви Йън. — Нека да изясним това веднага.

Графинята го изгледа с досада.

— Както кажете. Сега това едва ли има значение. Вече реших, че сте напълно подходящ за Софи. Ако Блекмор не бе изплашил Емили до такава степен, че тя е решила да предприеме отчаяни мерки, сама щях да ви предоставя Софи.

Сейнт Клер се изненада.

— Наистина ли?

— Престанете и двамата — намеси се Джордан. — Не ме интересуват Софи и нейните проблеми. Безпокоя се единствено за Емили. Вие казахте, че тя участва в този маскарад само защото сте я помолили. Но освен това, има и нещо друго. Същата вечер, когато тя дойде при мен, изглеждаше обезумяла от страх. Искам да знам защо?

Офелия въздъхна тъжно.

— Ако знаех, щях да ви кажа. Тя настояваше, че просто е загрижена за съдбата на Софи, но знаех, че има и нещо друго. Когато за пръв път я помолихме да вземе участие в този фарс, тя отказа. Тогава брат ми поговори с нея насаме и тя внезапно си промени решението.

— И вие не разбрахте за какво става дума? Въведохте невинната провинциалистка в лондонското висше общество, в компанията на безпринципни мъже, като Полък, без ни най-малко съжаление?

— Вижте какво, Блекмор, аз направих всичко по силите си, за да я защита. Същата вечер, когато Полък я нападна в градината на лейди Астромонт...

— Нападнал я е? Ще го обеся за топките!

О, боже мой! Бе допуснала грешката да предположи, че Емили е разказала на Джордан за този малък инцидент.

— Не се тревожете. Не му се удаде да стигне по-далеч от една целувка. Когато отидох при тях, тя го държеше на разстояние с острия връх на ветрилото си и го заплашваше да го лиши от мъжествеността му. Емили умее да се грижи за себе си, без значение какво мислите. Освен това, аз винаги бях нащрек и се опитвах да я защита.

— Наистина ли? Тогава как успях да остана толкова дълго насаме с нея в музея? Обяснете ми?

Офелия го измери със своя най-високомерен поглед.

— В този ден направих грешката да предположа, че си имам работа с джентълмен. Колко глупаво от моя страна.

Приглушеният смях на Сейнт Клер привлече вниманието ѝ. Изглежда, че по някаква причина, негодникът намираше всичко за много забавно. Блекмор обаче, явно не споделяше неговото веселие.

— Въобще не е трябвало да попада в подобна ситуация...

— Съгласна съм. За съжаление, въпреки че многократно предлагам да сложим край на маскарада, тя винаги отказваше. В това беше непреклонна. И макар да нямах никаква представа защо иска да продължи, трябваше да се съглася с нея.

Думите ѝ накараха младият граф да спре внезапно. Той прокара разсеяно пръсти в косата си.

— Брат ви знае нещо за нея, което...

— Знам. Той не иска да каже какво, тя също мълчи. Дори ѝ предложих да предоставя на баща ѝ друга енория, ако тя иска да прекрати маскарада, но Емили отказа помощта ми.

— Моята също — горчиво каза Джордан. — Дявол да го вземе! Надявах се, че ще ми помогнете да разбера. Но вие само добавихте нови въпроси.

— Опасявам се, че единственият човек, който знае истината, освен Емили, е Рандолф. Но се съмнявам, че ще ви каже.

— Във всеки случай, не мога да разговарям с него.

Думите на Блекмор я изненадаха.

— И защо не?

Красивите му черти помръкнаха. Той се приближи до камината и се взря в огъня за известно време, сякаш обмисляше нещо. След което изрече тихо:

— Тя ми каза, че няма да се омъжи за мен, ако отида да разговарям с брат ви.

— Какво? — възкликнаха едновременно Офелия и Сейнт Клер.

— Ти? Да се ожениш? — добави Йън, а очите му проблясваха пакостливо.

Джордан го стрелна с поглед.

— Един мъж все някога трябва да се ожени, нали така? И освен ако — докато съм отсъствал — в парламента не са приели нов закон, графовете все още имат право да се женят за когото пожелаят.

Лейди Дънди с огромно усилие успя да потисне радостния смях, който заплашваше да изригне от гърлото ѝ. Блекмор смяташе да се ожени за Емили! Мили боже, момичето бе успяло да спечели партията на десетилетието. Не, на века! Офелия се бе надявала на това, но не смееше дори да мечтае, че ще се случи наистина.

Много внимателно графинята се обърна дипломатично към него:

— Разбира се, можете да се ожените. — Тя замълча. — Предполагам, че сте ѝ направили предложение. Тя прие ли?

Очевидно това бе деликатна тема. Джордан грабна бронзовата маша и започна да рови с нея в камината, докато наоколо захвърчаха искри, заплашвайки да изгорят мебелите му.

— Все още не. Зависи как ще постъпя с Несфилд.

— Това е толкова странно — замислено каза дамата. — Какво толкова може да знае за нея Рандолф, че да я накара да се откаже от

мъжа, когото обича?

Графът я погледна зашеметено.

— Казала ви е, че ме обича?

— Не и с думи. Но когато влезете в стаята, реакцията ѝ към вас е толкова явна, както ароматът на лавандула в косата ѝ.

Това, като че ли му хареса. Точно когато Офелия бе на път да го попита дали споделя чувствата на Емили, откъм вратата се дочу нов глас:

— Добър ден, милорд. Разбрах, че ме търсите.

Когато всички погледи се извърнаха към червенокосия мъж, появил се на вратата, Блекмор възкликна:

— Харгрейвс! Ето те и теб. Защо се забави толкова? В Уилоу Крос ми казаха, че си тръгнал преди два дни.

— В Уилоу Крос? Били сте там, милорд?

— Да. Тръгнах в същия ден като теб — обясни раздражено Джордан. — Надявах се да те настигна по пътя към къщи.

— Конят ми си загуби подковата и се наложи да остана в Бедфорд, докато му поставят нова. Сигурно сте минали покрай мен, докато бях в ковачницата. Съжалявам, милорд. Бързах, колкото мога.

Офелия огледа жилестата му фигура с известно подозрение.

— Блекмор, кой е този човек?

— Мой слуга. Наредих му да отиде в Уилоу Крос, за да научи всичко, което успее, за Емили.

Графът бе събирал информация за девойката. Той наистина беше влюбен в нея, нали?

— И какво? Какво откри? — нетърпеливо попита Джордан.

Харгрейвс очевидно се чувстваше неудобно да говори в присъствието на толкова много присъстващи.

— Разпитах хората за някаква връзка между лорд Несфилд и госпожица Феърчайлд, но повечето отговаряха, че такава няма. И все пак аптекарят ми разказа интересна история. Изглежда, че майката на момичето е починала преди повече от година. Тя страдала от тежка болест, също като вашата мащеха. Мъчили са я ужасни болки и госпожица Феърчайлд сама ѝ е приготвяла лекарство, предимно лауданум. В деня, в който госпожата умряла, първо я открила дъщеря ѝ. — Харгрейвс замълча драматично и добави: — И лорд Несфилд.

Джордан гледаше слугата си и не знаеше какво да мисли. Не, той бе напълно убеден, че Емили не би могла да наблюдава безучастно страданията на любим човек, особено на майка си. Може да ѝ е дала малко повече от настойката. И тогава се е появил Несфилд.

Гласът ѝ се промъкваше в съзнанието му. *Лорд Несфилд знае нещо за мен... не дай си боже да трябва да се ожениш за жена, която крие тайни, и би могла да е крадла или... убийца.*

Мили боже, в това определено имаше смисъл. Обясняваше защо любимата му отказва да каже истината на когото и да е било. Беше извършила престъпление. Несфилд можеше да я изпрати на бесилката и тя го е знаеше.

Тази новина би трябвало да го ужаси. Все пак ставаше дума за убийство на родител. Но той много добре помнеше ужасните мъки на Мод накрая. И щеше, без да се замисли, да ѝ даде допълнително лауданум, ако имаше тази възможност.

Нищо чудно, че Емили бе почти обезумяла. Не бе изненадващо, че го бе помолила да ѝ има доверие. С право си бе помислила, че Джордан не може да направи нищо, ако я обвинят в убийство. Дори може да се е страхувала, че ще я презре, ако узнае истината.

Не, не нея презираше той.

— Дяволите да го вземат! — Блекмор изгледа сърдито лейди Дънди. — Вашият брат Рандолф е по-отвратителен и от най-гнусната змия.

Очевидно тя бе направила същото заключение за Емили и майка ѝ, защото му отвърна:

— Да, такъв е.

Изведнъж младият мъж изпита страх. Мили боже, ами ако първо бе отишъл при Несфилд... Нищо чудно, че го бе помолила да ѝ се довери. Той би могъл да застраши живота ѝ. Разбира се, ако му се бе доверила и му бе разказала още отначало... Но тя не му вярваше дотолкова, че да знае как би реагирал. Можеше ли да я вини? В крайна сметка бе заложен нейният живот. И все пак, горещо му се искаше тя да му се довери с живота си.

— Какво ще правим сега? — попита лейди Дънди. — Щом Рандолф тормози момичето, мисля, че това не са празни заплахи.

— Да, без съмнение.

Джордан се замисли за момент. Изведнъж му хрумна една идея, толкова проста, че чак се изненада, че не се бе сетил по-рано.

— Почакайте. Имам идеалното решение.

С няколко думи той изложи плана си.

Графинята го изгледа с нескрито възхищение.

— Мисля, че ще проработи.

Внезапно в стаята се втурна млад лакей, преследван от един от слугите на Джордан, който се опитваше да го спре.

Лакеят забеляза Офелия и се втурна към нея.

— Милейди, незабавно трябва да се върнете у дома. Лейди Ема се върна. Тя доведе със себе си един възрастен мъж и се случват странни неща, и... — Изведнъж забеляза, че четири чифта очи са се втренчили в него и млъкна. — 3-за всеки случай, мистър Картър реши да изпрати за вас и лорд Несфилд.

— Веднага ще дойда — рече тя на лакея, а след това се обърна към Джордан. — Какво ще кажеш?

Младият мъж поклати глава.

— Мисля, че Емили е обяснила на баща си сериозността на ситуацията и той е дошъл да ѝ помогне. Макар че не мога да си представя какво могат да направят. Според мен, нашият план е най-доброто решение.

Лейди Дънди пристъпи към вратата, но се поколеба.

— Ще дойдеш ли с мен, Блекмор?

— Разбира се. Съвсем скоро.

Когато дамата си тръгна, той се облегна тежко на бюрото и внезапно почувства слабост в коленете.

— Добре ли си? — попита Йън.

Графът енергично поклати глава.

— Какво ще стане, ако нахлуя там и тя си помисли, че съм тръгнал против желанието ѝ. Или, не дай си боже, влоша нещата?

— Ще действаш точно според нейните желания. Обещал си ѝ да не питаш Несфилд за причината за нейния маскарад и ще го спазиш. И не виждам как би могъл да влошиш нещата повече от това.

— Да, но тя може да не го види по този начин и ако е така... — Той млъкна и само при мисълта, почувства странно стягане в гърдите. — Бих могъл да я загубя.

Сейнт Клер го погледна учудено и в същото време съчувствено.

— Така значи, граф Блекмор най-накрая се влюби — каза виконтът тихо.

Младият мъж понечи да протестира, както обикновено, но осъзна, че не е способен да го направи. Буквално не можеше да каже и дума.

— Любов? Така ли наричат това омразно физическо състояние? Студена пот, сърцебиене, убийствен страх, че може да се наложи да прекарам живота си без нея?

— Така са ми казвали.

Джордан впери поглед в приятеля си, после изстена.

— Тогава това е дяволско неудобство и през цялото време съм бил прав да му се противопоставям. Мили боже, не мисля, че бих могъл да мина през това повече от веднъж в живота си.

Йън се усмихна.

— С малко късмет, няма да ти се наложи.

ГЛАВА 20

*„В облеклото скромна ти бъди,
с храна не прекалявай,
с две думи, скъпа моя,
целувка дай ми и мълчи.“*

Лейди

Мари Уортли
Монтагю,
„Кратко
резюме на
съветите на
Лорд
Литълтън“

Емили седеше до камината в салона на Несфилд, но изведнъж скочи и за пореден път закрачи напред-назад, като нервно усукваше шала си в заплетен възел.

— Емили, скъпа, успокой се — каза баща ѝ. — Съвсем скоро всичко това ще свърши.

— Знам.

И после какво? Щеше да се омъжи за Джордан? Който не я обичаше? В края на краищата тя дори не знаеше как щеше да реагира на новината за смъртта на майка ѝ. Може би след това, въобще нямаше да иска да има нищо общо със семейството ѝ.

И все пак къде беше той? Нима двамата с баща ѝ бяха пристигнали в Лондон преди него? Не ѝ се вярваше. Желанието ѝ всичко да се изясни, бе непоносимо.

— Татко, ще отида да поговоря с Картър.

— С иконома? Защо?

— Просто така. Аз... аз просто искам да разбера дали лорд Несфилд ще се прибере скоро.

Всъщност, помисли си тя, докато бързо излизаше от стаята, искаше да разбере дали маркизът не бе излязъл да се срещне с Джордан. Или Джордан бе дошъл по-рано и Несфилд бе отишъл да я предаде, за да я арестуват. Нямахше как да каже това на баща си. Той дори не знаеше за Джордан. Бе му казала, че неин приятел я е довел в Уилоу Крос. Това си беше истина, но, естествено, той бе много повече от приятел. Но не смееше да му каже за възможното си бъдеще с графа, след като все още бе толкова несигурна в чувствата си и така разстроена.

Вече не би трябвало да има значение дали Блекмор е говорил с Несфилд. Дори ако маркизът се опиташе да приведе заплахите си в действие, баща ѝ имаше средство да му попречи.

Все пак това имаше значение за нея. Ако Джордан ѝ нямаше доверие, какъв брак щяха да имат? Вероятно можеше да живее без любовта му. Но без доверието му? Пренебрегването на желанията ѝ? Това би бил най-лошият вид съюз.

От друга страна, тя искаше от него нещо, което бе твърде много за почти всеки. Без да му изясни обстоятелствата, го бе помолила да не се намесва. За всеки мъж би било трудно, а за Джордан — почти невъзможно. И по-лошото бе, че ако все още не бе пристигнал в Лондон, тя никога нямаше да го узнае със сигурност.

Намери Картър в трапезарията да наблюдава подготовката за вечерята с такъв вид, сякаш такива инциденти се случваха всеки ден.

— Може ли да поговоря с вас? — попита тя тихо, поглеждайки внимателно другите слуги. — Насаме.

— Разбира се, милей... мис Феърчайлд.

Веднага щом двамата с баща ѝ пристигнаха, пасторът бе настоял да уведомят слугите коя е. Емили би предпочела да не го правят, защото бе прекалено сложно и може би лейди Дънди би сметнала за уместно да го направи по различен начин. Но баща ѝ бе твърде набожен, за да прикрие такава лъжа.

Тя отведе Картър встрани.

— Казахте, че лорд Несфилд е отишъл в клуба. Той... сам ли беше? Или получи покана да отиде там?

Икономът я погледна изненадано.

— Покана? Единственият човек, който получи покана тази сутрин, беше лейди Дънди. Лорд Блекмор отпрати молба да го посети. Сега тя е там.

Емили се взираше в него с широко отворени очи.

— Сигурен ли сте, че поканата се отнасяше само до нея? Не беше ли споменат и лорд Несфилд?

— Абсолютно сигурен съм. Графинята дори настоя да не споменавам на брат ѝ къде отива. Каза, че лорд Блекмор е поискал това.

Думите му поразиха девойката. Той беше изпълнил молбата ѝ. Не можеше да го вини за желанието му да говори с лейди Дънди, това не беше част от споразумението, и той бе в правото си да събере колкото се може повече информация. Но не беше отишъл при Несфилд. Това определено говореше доста за силата на чувствата му към нея, нали?

Независимо че Емили осъзнаваше, че всичко все още не бе приключило, не можеше да сдържи огромната си радост, пърхаща в сърцето ѝ.

Върна се бързо в гостната и седна до баща си с тайнствена усмивка. Джордан бе изпълнил желанието ѝ! Нейният Джордан! Да, нейният Джордан! Сега можеше да мисли така за него. Ако все още я искаше, след като това приключеше.

Двамата с баща ѝ едновременно чуха шума на приближаваща карета. Когато тя спря пред къщата, пасторът хвана ръката на дъщеря си и я стисна. След това чуха гласове във фоайето, но когато най-накрая някой влезе в стаята, това не беше Несфилд.

Беше Джордан.

Младата жена го погледна с учудване, защото графът тръгна към нея, придружен от лейди Дънди и лорд Сейнт Клер. Дори не ѝ даде време да го представи на баща си.

— Емили, каретата на Несфилд пристигна точно след нашата. Имаме само минута. Знам всичко за майка ти, за лауданума и за изнудването на Несфилд. — Когато тя се намръщи, той добави: — Не съм го научил от него, ако така мислиш. Не сме говорили. Кълна ти се.

— Тогава кой може да ти е казал?

— Няма време за обяснения. — Младият мъж падна на едно коляно, хвана ръката ѝ и я целуна. — Сега е твой ред да ми се

довериш. Имам план как да те защитя, няма да навреди на никого, но трябва да ми позволиш да разговарям с Несфилд.

— Емили, кой е този човек? — намеси се пасторът, взирайки си в съединените им ръце.

— Това е... мой приятел — колебливо промърмори дъщерята. — Татко, запознай се с лорд Блекмор. Лорд Блекмор, това е баща ми, Едмънд Феърчайлд.

— Много се радвам да се запознаем, сър — каза бързо Джордан. — Имаме много неща за обсъждане. Но се страхувам, че това ще стане по-късно.

Без да обръща внимание, че пасторът се взираше в него с изумление и зле прикрито благоговение, той отново насочи вниманието си към Емили.

— Не искам да говоря с Несфилд без твоето съгласие. Ще ми позволиш ли да го направя заради теб? Знам какво върша, уверявам те.

— Той знае какво прави — намеси се шепнешком лейди Дънди, после погледна през рамо, защото чу, че Картър разговаря с брат й във фойето. — Нека поговорят.

— Чуйте ме — намеси се баща й. — Ние вече имаме собствено решение...

— Всичко е наред, татко.

Джордан й бе поискал разрешение. Той, който винаги държеше всичко под контрол. Лицето й се озари в усмивка.

— Искам да разбера какво е намислил лорд Блекмор. Това няма да навреди, нали? — Погледна баща си многозначително. — Моля те. Направи го заради мен.

Пасторът едва успя да даде неохотно съгласието си, когато лорд Несфилд нахлу шумно в стаята.

— Къде е това проклето момиче? — изрева той, но веднага спря, щом видя сестра си, пастора, граф Блекмор и виконт Сейнт Клер, събрани около Емили като фаланга на войници, защитаващи своята кралица.

Но се възстанови бързо.

— Вън! Всички да излязат! Освен племенницата ми. Искам да поговоря с нея насаме.

Емили се разсмя на глас. Той все още се опитваше да поддържа маскарада. Сега? Дори когато баща й бе тук?

— Не се смейте, млада госпожице — каза Несфилд зловещо. — Знаеш какво мога да направя с теб.

Баща ѝ се стегна и понечи да се изправи, но Емили го хвана за ръката и го задържа. Джордан пристъпи напред.

— О? И какво ще направиш с нея?

За съжаление Несфилд не познаваше настроенятията на младия граф толкова добре като нея, иначе щеше да усети, че стъпва върху опасна почва.

— Това не е твоя работа, Блекмор. Върви си.

— Не мога. Дойдох да говоря с вас за вашата *племенница*. Искам да се ожена за нея.

Емили се намръщи. Ако това беше идеята на Джордан, тя нямаше да проработи. Баща ѝ изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне, но тя затегна хватката си върху ръката му, призовавайки го да мълчи.

— Да се ожениш за нея? — от устата на Несфилд захвърчаха слюнки. — Няма да го позволя. Сега си тръгвай. И вземи приятеля си със себе си.

— Навярно ще предпочетете да се ожена за вашата племенница, а не за дъщеря ви.

Това категорично мнение привлече всеобщото внимание. Очите на Несфилд пламнаха от гняв.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че аз съм този, който се опита да избяга с дъщеря ви Софи. Знаем, че сте опитали да ме откриете. Чух за мъжете, които сте наели. Независимо от това, аз, разбира се, възнамерявах да опитам още веднъж. — Той погледна към Емили. — Но тогава срещнах очарователната ви племенница и изведнъж загубих интерес към дъщеря ви.

Девојката се втренчи в него изумена, развълнувана и щастлива. Беше измислил идеалното решение. Първо обяви себе си за негодника, който Несфилд смяташе да погуби, след това го бе лишил от основание да направи това, отказвайки се от интереса си към Софи.

Беше перфектно измислено и ако бяха сами, щеше да го целуне.

— Лейди Ема напълно завладя сърцето ми — продължи графът с искреност, която не подлежеше на съмнение. Пламенният поглед, с който я гледаше, потвърждаваше това. — Затова ще трябва да се

съгласите с този брак, тъй като знам, че не искате да ме видите женен за дъщеря ви.

В този момент пасторът скоочи от мястото си, без да може да се сдържа повече.

— Не слушайте този човек, лорд Несфилд. Не той опита да избяга с дъщеря ви и аз мога да го докажа.

Блекмор се обърна към него. Лицето му беше зачервено от гняв заради това, че осуетиха плана му.

— Мистър Феърчайлд, не разбирате сериозността на ситуацията. Емили реши, че е най-добре да се намеси.

— Всичко е наред, Джордан. — Тя стана от мястото си. — Той разбира. Нека да говори.

Младият мъж се вгледа в нея за миг, после кимна отсечено. Но за първи път тя видя страх в очите му. Страх за нея. Това я стопли до дъното на сърцето ѝ.

— Какво знаеш за всичко това, Феърчайлд? — настоятелно попита Несфилд.

— Може би си спомняте племенника ми, Лорънс Фелпс. — Несфилд го удостои със сърдит поглед и пасторът продължи: — Той е този, който е избягал със Софи. Казвам избягал, защото най-вероятно сега е при нея в Шотландия. Съжалявам да ви го кажа, милорд, но съм сигурен, че те ще се оженят, преди да успеете да стигнете до тях.

Новият обрат на събитията изуми всички. Несфилд кипеше от ярост, лорд Сейнт Клер изглеждаше объркан, тъй като очевидно никога не бе чувал за нейния братовчед.

Джордан се намръщи.

Единствено лейди Дънди изглеждаше спокойна, когато се обърна към Емили.

— Мистър Фелпс? Това е адвокатът, който посети дома ни под претекст, че иска да се срещне с теб, нали? — Когато девойката кимна, дамата избухна в смях. — Е, на това му се казва съюз, достоен за рая. Той е много спокоен, трезв и покровителствено настроен — всичко, което бащата на Софи я учеше да търси.

Емили не бе разсъждавала по този начин, но като помисли малко, също се разсмя. Разбира се, сега бе готова да се смее и при най-малък повод.

За съжаление веселието ѝ разгневи още повече лорд Несфилд.

— Моята Софи никога няма да се омъжи за адвокат! Ще анулирам този брак! Ще го убия! Аз...

— Няма да направиш нищо подобно — каза Офелия. — И ако не започнеш да се държиш учтиво, ще бъда щастлива да поканя племенницата си и съпруга ѝ да останат при нас в Шотландия.

Лишен от възможността да получи удовлетворение, лорд Несфилд насочи гнева си към Емили:

— Това е твое дело, кучко! Ще те обеся за това!

Тя се отдръпна назад от злобата в гласа му, но Джордан застана между двама им.

— Стой далеч от нея, или ще те убия, кълна се! И ако още веднъж си позволиш да говориш с нея с този тон...

— Прави каквото искаш, Блекмор, но не можеш да ме спреш да унищожа нея и баща ѝ. — Гласът на Несфилд прозвуча злорадо. — Не мисля, че ще искаш да ме спреш, когато чуеш истината за това момиче. Та тя е убила майка си.

— Не съм го направила — възкликна Емили, а Джордан извика едновременно с нея:

— Не ме интересува.

След това двамата се спогледаха.

— Не си ли? — попита той.

Девојката не можа да прикрие изненадата си.

— Ти всъщност си си мислел, че съм го направила?

— Е, аз... аз... слугата ми отиде в Уилоу Крос и разбра... искам да кажа, че... — Виждайки, че с всяка своя дума се обърква все повече, нетърпеливо добави: — Няма значение. Тя е изпитвала силна болка, а ти имаш добро сърце. Разбирам това. Аз...

— Всичко е наред — каза Емили, а в гърлото ѝ напираше истеричен смях.

Трябваше да се чувства обидена, че си е помислил, че е способна на убийство, но той разбираше обстоятелствата. И всяко недоволство, което можеше да почувства, беше засенчено от осъзнаването, че Джордан бе готов да направи големи жертви заради нея, дори когато смяташе, че е отнела живота на майка си. Завладя я шеметна радост.

— Всичко е наред, Джордан — повтори тя утешително, — но не съм го извършила.

Баща ѝ се намръщи при неуместното ѝ веселие, след което се обърна гневно към Несфилд.

— Да, тя не го е направила. Съпругата ми се самоуби.

Думите му оставиха безмълвни всички, с изключение на Емили, и то не заради казаното, а от това кой ги бе изрекъл. Щом видя, че е привлякъл вниманието на присъстващите, пасторът добави:

— И което е по-важно, мога да го докажа. — Бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. — Виждате ли, жена ми е оставила предсмъртно писмо.

Емили отново изпита неопределимо чувство на облекчение. Все още се чувстваше виновна, че именно приготвеният от нея лауданум бе убил майка ѝ. Беше съвсем различно да разбере, че тя не бе умряла заради пристъп на силна болка, приемайки прекалено много лекарство, което Емили бе оставила доста небрежно наблизко. В писмото си майка ѝ подробно обясняваше причините, поради които бе решила да умре, и съвсем съзнателно е планирала и изпълнила смъртта си. Емили не можеше да обвинява нито себе си, нито нея за това.

— Какво искаш да кажеш? — попита подозрително Несфилд. — Ти никога не си споменавал тази бележка.

Баща ѝ се изчерви.

— Знам. И това се оказа не само грях, но и ужасна грешка. — Той се поколеба, сякаш не искаше да споделя толкова лични неща пред непознати. Но после въздъхна, очевидно осъзнал, че няма избор. — В деня на смъртта ѝ, когато се върнах вкъщи и ви заварих с Емили при моята бедна Фийби, бях много объркан и обзет от мъка. Избягах в спалнята си — с Фийби спяхме в отделни стаи, за да ѝ е по-спокойно — и там на скрина намерих бележката. Оказа се, че Фийби бе успяла да напусне леглото си и да стигне до там.

Емили побърза да отиде при баща си, почувствала отново цялата му мъка. Той се облегна на нея за подкрепа.

— Първата ми реакция бе да изпадна в ужас. Фийби беше извършила смъртен грях. Щеше да е прокълната завинаги. — Спря за миг, за да се пребори с емоцията. — Най-лошото от всичко обаче, бе да знам, че болката, която я измъчваше, бе толкова силна, че я е подтикнала към този отчаян акт.

Пасторът се втренчи в лицето на дъщеря си.

— Тогава започнах да мисля за последствията. И постъпих като егоист. Ако самоубийството на Фийби станеше обществено достояние, щях да загубя енорията, да бъда опозорен. И какво щеше да стане с дъщеря ми? Щеше да е почти невъзможно да се омъжи и да има нормален живот. — Млъкна, а след това упорито вдигна глава: — Не се гордея с това, но не можех да постъпя по друг начин, докато мислех за тези въпроси. Както и да е, реших да запазя случилото се в тайна дори от Емили. Мислех, че не знаеше за самоубийството. Истината е, че никой от нас не искаше да говори за смъртта на Фийби.

Той стисна силно ръката на дъщеря си.

— Но това беше грешка. Сега го разбирам. Най-малкото, трябваше да кажа на моето сладко момиче какво се е случило.

— Аз също трябваше да ти кажа истината, татко — обърна се към него Емили, защото не искаше той да вини само себе си. — Но исках да те защитя.

— И аз теб. — Възрастният мъж се засмя горчиво. — Така че и двамата бяхме порицани за своето мълчание. Аз заслужавам наказание. — Гласът му секна. — Но моето мило момиче — не. Ако можех само да си представя, че лорд Несфилд е знаел и го е използвал срещу нея...

— Ти не би могъл да знаеш — увери го тя, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Все още я поразяваше фактът, че баща ѝ през цялото време бе крил в душата си такава мъка. Нищо чудно, че не можеше да забрави болката си. И всичко това заради нея. Той го бе направил заради нея!

— О, татко, обичам те — прошепна Емили.

— И аз те обичам, сладкото ми момиче.

— Трогателна сцена — каза Несфилд дрезгаво и удари с бастун по килима. — Но тази бележка, не е никакво доказателство. Как мога да съм сигурен, че не сте я написали вие?

Пасторът изглежда гневно маркиза.

— Може да имате власт и богатство, милорд, но даже и вие не можете да опровергавате, че бележката е написана от ръката на съпругата ми. Всеки, който го сравни с нещо друго, написано от нея, ще се увери в това. В нея е отбелязана датата на смъртта и тя заявява открито, че възнамерява да сложи край на живота си. Така че тази бележка представлява неопровержимо доказателство.

Несфилд може и да беше негодник, но не бе глупак. Той огледа през лорнета си всички свидетели на разговора.

— Мислите, че сте победили? Да допуснем, че не мога да докажа убийството. Но това няма да ми попречи да те съсия, Феърчайлд. Светът ще разбере, че съпругата ти се е самоубила, и няма да успееш да си намериш енория, докато си жив...

— Съмнявам се в това — прекъсна го Джордан. — Тук присъстват трима души, готови с удоволствие да помогнат на този човек. — Той се приближи към негодника и заплашително снижи глас. — Що се отнася до скандала, съм сигурен, че светът с удоволствие ще чуе за това как дъщерята на маркиз Несфилд избягала с адвокат.

Рандолф пребледня.

— Или може би — продължи с още по-зловещ тон младият граф, — ще трябва да разкажа на света как сте използвали самоубийството на жената на свещеника от вашата енория, за да принудите дъщеря му да участва в маскарада ви против волята си. Това ще е много забавна тема по време на вечеря.

— Няма да разпространиш тази информация! Тя ще посрами и мис Феърчайлд!

— Може би в началото. Но какво от това, след като тя ще стане моя жена? — Когато маркизът пребледня, Блекмор добави: — Да, аз възнамерявам да се оженя за нея, повече от всякога. И никой не би посмял да каже нещо против нея пред мен. Това може дори да се разглежда като една голяма мелодрама, пълна със злодеи. Лейди Дънди, от своя страна, може да доукраси историята, а Йън да впечатли приятелите си, като им каже, че през цялото време е участвал в маскарада. А вашето име ще бъде хулено всеки път, щом бъде споменато.

— Достатъчно. — Несфилд се олюля на мястото си, а лицето му се изкриви от ужас.

Емили никога досега не го би виждала да изглежда толкова стар. Или поне така безпомощен. След като бе загубил дъщеря си и бе лишен от възможността да отмъсти на мъжа, който му я бе отнел, той стана съсухрен и жалък. Ако не бе понесла толкова страдания по негова вина, тя сигурно щеше да го съжали. Почти.

— Добре — промърмори той, стиснал бастуна в треперещата си ръка. — Нищо от това, което бе казано, не трябва да напуска тази стая.

— Това не е достатъчно — изръмжа Джордан. — Не искам жена ми да продължава да лъже. Той я погледна с усмивка и тя му отвърна с цялата любов в сърцето си. — Емили ненавижда лъжата и аз не искам съпругата ми да се разстройва. А вие обявихте на всеослушание, че тя е дъщеря на лейди Дънди. — Блекмор скръсти ръце на гърдите си. — Затова ще направим следното. Ще разпространим навсякъде няколко измислени истории за тази пародия. Емили, загрижена за приятелката си Софи, се е съгласила да участва в маскарада доброволно, за да открие мошеника, който се е опитал да избяга с любимата ви дъщеря. Това е било благородно начинание, но обречено на неуспех от самото начало, защото аз съм знаел коя е Емили.

Когато Несфилд премигна смаяно, на устните на Джордан се появи подигравателна усмивка.

— Не знаехте това, нали? Във всеки случай в нашата история ще казваме, че съм решил да ѝ помогна, както и приятелят ми Йън. През това време ние двамата сме се влюбили. Но когато тя открива, че собственият ѝ братовчед, човек без никакви средства, е опитал да избяга със Софи, Емили се е оставила на вашата милост и вие като великодушен и любящ баща, сте приел младежа като бъдещ съпруг на Софи и сте добавил двеста лири към годишната издръжка на мистър Феърчайлд.

— Не можете да очаквате от мен... — започна Рандолф.

— Не се тревожете за това — намеси се пасторът. — Не искам да имам нищо общо с този нещастник.

Блекмор сви рамене.

— Много добре. Това е лесно поправимо. Мистър Феърчайлд е оставил енорията си, защото е приел щедрото предложение на новия си зет.

— Никой няма да повярва на тази... приказка — изграчи немощно маркизът.

— Прав сте — отвърна Джордан. — Но това няма значение. Всички ще правят предположения какво се е случило наистина и затова ще бъде тема на разговор за седмици наред, но с толкова много високопоставени участници, едва ли ще успеят да намерят за виновен само един от актьорите в маскарада. Освен това, всичко е било с добри намерения и е завършило щастливо — да събере двама влюбени.

В гласа му прозвуча сарказъм:

— И тъй като всичко е за добро, няколкото малки лъжи могат да се пренебрегнат. Съпругата ми и лейди Дънди ще изглеждат като благородни защитнички на младите влюбени, а дъщеря ви ще бъде възхвалявана за своята всеотдайна любов. Не бива да пропускаме да споменем, че нейният съпруг е адвокат. Съжалявам единствено, че ще излезете от цялата тази история като светец.

Несфилд събра последните остатъци от злобния си нрав:

— Ако смятате, че ще подкрепя тази история само за да може мис Феърчайлд да запази репутацията си непокътната...

— Внимавай, Рандолф — предупреди го лейди Дънди, — ако името ти започне да се валя в калта, това ще се отрази и на мен, а аз нямам намерение да бъда обект на подигравки на вечерните партита.

Блекмор подигравателно вдигна вежди.

— Е, Несфилд? Ще излезем ли от тази ситуация сравнително неврежими, само като участници в една забавна история? Това е повече отколкото заслужаваш. Но тъй като всичко останало може да навреди на Емили, а аз няма да го позволя, това е единственият изход.

Старият маркиз видимо се стресна от заплахата в думите на Джордан. Той огледа всички, обединени против него, двама от тях с почетни титли и богатства, а третият — собствената му сестра. Внезапно осъзна, че борбата срещу такъв съюз ще доведе до катастрофа за него самия.

— Добре — изръмжа победен. — Но вие петимата може да продължите този фарс без мен. Аз отивам в Шотландия. Все още има малък шанс да предотвратя опита на дъщеря ми да си съсипе живота.

След това напусна стаята и нареди да му приготвят каретата.

— Приятно пътуване — заяви Джордан със заплашителен тон.

Емили потръпна. Имаше предчувствие, че годеникът ѝ ще намери някакъв начин да накара Несфилд да си плати за стореното. Не би ѝ се искало да бъде на мястото на маркиза. Но тогава Блекмор я изненада, като се обърна към баща ѝ:

— Ще подкрепите ли моята история, мистър Феърчайлд? Знам колко много ненавиждате лъжите.

— Възнамерявам винаги да казвам истината — отвърна пасторът, но след като видя колко се притесни младият граф, добави: — Това не е трудно. Не знам нищо, освен онова, което съм чул от другите. Кой

съм аз, че да говоря за това, което се е случило или не, докато дъщеря ми е била в Лондон?

Мистър Феърчайлд изгледа благородника преценяващо.

— Първо обаче, бих искал да узная от вас и от дъщеря ми малко повече за случилото се. Вече няколко пъти споменахте за брак с нея, а допреди няколко минути аз дори не знаех, че се познавате. — Когато Джордан се намръщи, пасторът побърза да каже: — Не ме разбирайте погрешно. Много съм благодарен за вашата намеса днес. Сам не бих се справил с лорд Несфилд и наполовина толкова добре. — Той стисна силно ръката на Емили. — Въпреки това се чувствам объркан и малко обезпокоен от вашия интерес към дъщеря ми.

— Това не е толкова странно — заяви графът. — За първи път я срещнах на бала на лейди Драйдън в Дарбишър. След това, когато дойде в Лондон, започнахме често да се срещаме. — Гласът му се смекчи. — И аз се влюбих в нея.

Отново го бе казал. Любов. Едно беше да се преструва пред лорд Несфилд, но нямаше нужда да лицемерничи пред баща ѝ.

— Джордан, не е необходимо...

Той я прекъсна, преди тя да успее да каже „лъжеш“.

— Единственият проблем е, че аз ѝ направих предложение, а тя все още не го е приела.

Емили не можеше да повярва. Граф Блекмор стоеше пред нея и изглеждаше неуверен като влюбен мъж, предложил ръката и сърцето си за втори път, и не бе сигурен дали тя ще приеме.

Той погледна към лейди Дънди и лорд Сейнт Клер, сякаш за насърчение. После се обърна нервно към баща ѝ.

— Знам, че искам прекалено много, сър, но ще ми позволите ли да разговарям насаме с дъщеря ви за няколко минути? След това ще ми бъде много по-лесно да отговарям на вашите въпроси.

Когато пасторът се поколеба, Емили го прегърна през кръста.

— Моля те, татко.

— Както искаш — промърмори той. — Но само за няколко минути.

След това я пусна и тръгна към вратата, но спря и замислено изгледа Джордан.

— Мисля, че трябва да знаете, че докато вчера дъщеря ми си приготвяше багажа за Лондон, при мен в Уилоу Крос дойде съсед,

който ми съобщи, че е видял как от дома ми тръгва изискана карета. Емили ми каза, че я е довел някакъв приятел, но сега се чудя...

— Както вече ви казах — отбеляза графът, — ще отговоря на всичките ви въпроси по-късно.

Баща ѝ кимна, очевидно припомняйки си за огромната разлика в положенията им. Джордан може и да беше млад мъж, нетърпелив да получи ръката на дъщеря му, но също така бе и прочутият лорд Блекмор, и годините закоравяло поведение можеше да затруднят убеждаването на баща ѝ в това.

За щастие лейди Дънди и лорд Сейнт Клер приеха излизането на баща ѝ като сигнал и също се оттеглиха. Когато Емили и Джордан останаха напълно сами, той се приближи към нея с несигурни стъпки.

— Емили, потвърждавам всяка една дума, казана пред баща ти. През последните два дни живях с постоянния страх, че може да не се омъжиш за мен. Мисълта, че мога да те загубя вледенява кръвта ми и ми разбива сърцето. Аз те обичам. Ето, виждаш ли, казах го. Сега, моля те, сложи край на страданията ми и се съгласи да се омъжиш за мен.

В първия момент Емили се задъха от радост. Той я обичаше. Джордан я обичаше. Наистина го бе казал.

След това я обхвана едно палаво и малко отмъстително чувство. След всичките му упорити заявления, че е неспособен да обича и всички страдания, които ѝ се бе наложило да изтърпи заради това, ѝ се прииска да го подразни поне малко.

— Сигурен ли си, че е любов Джордан? Това, което ми описваш, звучи по-скоро като треска. — Тя докосна с опакото на ръката си челото му. — Може би си болен. Все пак, граф Блекмор да се е влюбил...

— Престани да ми се подиграваш, момиченце — каза той предупредително и хвана ръката ѝ. — Добре тогава. Искаш да се държа като сантиментален идиот, нали? — Гласът му потрепери, когато продължи: — Имам нужда от теб, Емили Фьърчайлд, ти си моята сродна душа. Искам те. И, да, аз те обичам. И винаги ще те обичам.

Притисна ръката ѝ към сърцето си.

— Първия път, когато ми цитира Светото писание, ти отрони парче от каменното ми сърце и продължи да го пропукваш, докато не

превърна в прах каменната му обвивка. Благодарение на теб сега имам истинско живо сърце. И то винаги ще ти принадлежи. — Целуна ръката ѝ и се усмихна иронично. — Сега как е, скъпа моя? Достатъчни ли са ти тези сърдечни излияния? Ще проявиш ли любезността да се омъжиш за мен?

Тя радостно го целуна, като вложи в целувката цялата си любов, която можа да изрази. Когато се отдръпна, той изглеждаше замаян.

— Надявам се, че това означава „да“?

Емили се усмихна широко. Сърцето ѝ беше препълнено с толкова щастие, че ѝ се струваше, че ще експлодира. Най-накрая нейният забранен лорд, вече не бе забранен.

— Да, любов моя. Това е най-емоционалното и сантиментално „да“.

ЕПИЛОГ

*„Душата ми е лодка омагьосана
и като сънен лебед е заплувала
по посребрените вълни на
твойта песен.“*

Пърси
Биш Шели,
„Освободеният
Прометей“

Коледният бал на доведената сестра на Джордан бе по-многолюден, отколкото би му се искало, като се имаше предвид деликатното състояние на Емили. Тя не биваше да се появява на такова шумно място, след като още не се бе възстановила от раждането на сина им преди месец. Но бе настояла да приемат поканата, защото имението Уортинг се намираще съвсем близо до тяхното. Какво друго би могъл да направи, освен да изпълни желанието на жена си, когато да изпълнява редките ѝ прищевки му доставяше такова удоволствие.

Графът се връщаше към жена си с чаша пунш, когато я забеляза да води съсредоточен разговор с доведената му сестра. Щом ги приближи, чу да споменават името му. Пакостлив импулс го накара да се скрие зад близката колона и напрегна слух да чуе разговора им.

— Той е съвсем различен човек, откакто те срещна — каза Сара. — Джордан мрази събирания от всякакъв вид и със сигурност никога не съм го чувала да рецитира поезия, както направи по време на вечеря. Изглежда толкова отпуснат и щастлив. Каква отвара си дала на брат ми, Емили? И аз искам малко.

— Със сигурност съпругът ти няма нужда от подобно нещо.

— Да. Истината е, че има моменти, когато не ми се иска Гидиън да се отпуска, знаеш какво имам предвид.

— Много добре разбирам. В такива ситуации, мога да те уверя, че Джордан никога не се отпуска.

Двете жени се разсмяха и Блекмор реши, че е време да се намеси.

— Дами, ушите ми горят — закачливо каза той, заобиколи колоната и подаде пунша на жена си.

Появата му предизвика нов изблик на смях.

Въпреки че той с укор повдигна едната си вежда, тайно бе доволен, че съпругата му се наслаждава на удоволствията в спалнята. Жалко, че не можеха да им се отдадат поне още една седмица, или поне така бе казал лекарят.

На него му се струваше като цяла година. Той хвърли на съпругата си сладострастен поглед, възнегодувайки вътрешно, че бе избрала алената кадифена рокля за този повод. Вярно е, че бе много подходяща за коледен бал и все още да я мислеше за скандална, но трябваше да признае, че и роклята на сестра му не бе по-скромна.

Но всеки път щом видеше Емили, облечена във въпросната дреха — която бе като рамка на нежната ѝ като фин порцелан кожа и повдигаше гърдите ѝ, които сега бяха наедрили, защото кърмеше сина им — ставаше твърд като скала. Тази рокля винаги му напомняше за първия път, когато бяха заедно и тя му се бе предложила, безуспешно опитвайки да прикрие своята невинност. Той отпи голяма глътка пунш. Мили боже, щеше да е истинско чудо, ако оцелееше през следващите седем дни, без да я вземе. Трябваше да я убие, задето бе облякла тази рокля. Не, това, което искаше да направи, беше много по-приятно.

— Джордан, добре ли си? — попита Емили и се намръщи загрижено.

— Всичко е наред. — „Просто ме е обзела адска похот, скъпа моя“, в опит да разсее обсебващото го желание да разкъса роклята и да се наслади на пищните ѝ гърди и съблазнителни форми, той огледа стаята.

— Виждам, че Софи и Лорънс са тук.

В другия край на стаята Лорънс прошепна нещо в ухото на жена си и очите ѝ заблестяха. Лицата им сияеха и ясно показваха, че всеки, който се бе опитвал да попречи на брака им, е грешал дълбоко. Блекмор добави:

— Радвам се, че някои от членовете на лондонското висше общество ги приеха.

— Най-вече тези, които искат да дразнят лорд Несфилд — намеси се Сара. Тя погледна с любопитство брат си. — Не че напоследък това би коствало кой знае какви усилия. Чух, че имал доста лични и финансови неуспехи. Отнели са членството му в клуба, загубил е хиляди паунди в корабно предприятие и е затънал в съдебни спорове за значителен дял от имуществото си. Какъв лош късмет е имал тази година.

— Да, много лош късмет — повтори сухо графът и размени погледи с жена си. Несфилд го очакваше още солидна доза сериозни неприятности, преди Джордан да приключи с него. Щом забеляза в очите на сестра си догадка, той смени темата. — Чудя се как Йън преживява брака на Лорънс и Софи.

— Подозирам, че никога не е бил влюбен в нея — каза Емили. — Не изглеждаше особено разочарован.

„Влюбен“, помисли си Блекмор. Беше удивително колко различно му въздействаше думата сега, отколкото преди година. Но тогава той още не знаеше, че ще намери свършената съпруга. Жена, чиито интереси за реформите ще съвпадат с неговите, чиято искреност винаги будеше възхищение у него и чието тяло... Мили боже, защо не успяваше да отклони мислите си от тази тема.

— Йън дори не трепна, когато видя Лорънс и Софи да влизат — отбеляза Сара и принуди Джордан да се върне към разговора. — А преди пет минути го видях на терасата да целува Фелисити.

— Ти знаеше ли? Това не ме изненадва — заяви Емили самодоволно. — Знаех си, че нещо става там.

— Глупости — изсумтя графът. — Не обръщай внимание на глупостите на сестра ми, Емили. Ако Йън наистина е целунал момичето, това е просто моментен флирт, уверявам те.

Сестра му придоби мистериозно изражение.

— Не съм сигурна, Джордан. Трябваше да видиш начина, по който я гледаше по-рано. Не можеше да откъсне очи от нея. А и си търси съпруга, не е ли така?

— Сара — снизходително каза брат й, — ако си мислиш, че Йън смята да се ожени за упорита всезнайка, твърде малко го познаваш.

Съпругата и доведената му сестра си размениха разбиращи погледи.

— Би трябвало да се довериш на сестра си по този въпрос — каза Емили и бавна усмивка се появи на устните ѝ. — Тя има невероятен нюх. Сара, кажи му какво ми сподели точно преди сватбата ни.

— Какво?

Сара се ухили и очите ѝ изведнъж светнаха злорадо.

— Помниш ли вечерта на бала у Драйдън? Когато вие двамата се срещнахте? Гидиън и аз разбрахме какво става между вас още преди да се качите в онази карета.

— Какво искаш да кажеш? — попита графът.

— Ти каза, че смяташ да изпратиш някаква вдовица до дома ѝ, но Гидиън познаваше Емили и Лорънс и знаеше, че тя е дъщерята на пастора, а Лорънс е неин братовчед. Знаеше, че си се заблудил.

— За бога, защо нищо не ми казахте? Разбирам, че този пират, съпругът ти, е решил, че е добра шега, но би трябвало ти да си помислиш. Би могла да избавиш Емили от сериозно затруднение.

— Да, но тогава нямаше да се срещнете, не е ли така? Освен това реших, че дъщерята на пастора е точно като за брат ми. — Тя се разсмя. — Виждаш ли? Мога да разбера, че една двойка ще е добра, когато я видя.

— Това беше чист късмет — промърмори той, необяснимо раздразнен.

Винаги му бе доставяло удоволствие да си мисли, че съдбата го бе срещнала с Емили, а се оказваше, че сестра му е замесена, дори и в малка степен.

— Би ли предпочел да не се бяхме срещнали? — попита жена му, погрешно изтълкувала смръщването му.

Ядосан на сестра си, че бе повдигнала темата, Блекмор я изгледа остро. Тя промърмори нещо, че се налагало спешно да открие мъжа си и забърза, оставяйки ги сами в ъгъла на стаята, близо до балконските врати.

— Знаеш отговора на този въпрос — каза тихо. Взе ръката ѝ и я целуна. — И ако не си сигурна, нека да излезем навън и... ще ти напомня как точно се чувствам относно това.

Съпругата му срамежливо извърна поглед, но му позволи да я отведе към балкона.

— Наистина ли, Джордан, посред бала?

В някои отношения, тя все още бе онова сладко невинно момиче, в което се бе влюбил. В действителност, особената комбинация от невинност и светски инстинкти винаги му бе харесвала.

— Да.

Той я привлече в прегръдките си и я целуна по главата. Тя го погледна с усмивка.

— Тук е доста студено, неразумни човече.

— Точно това ми трябва. Ще ми помогне да не ти се нахвърля така, както ми се иска през последните два месеца.

— О, но не е нужно да се сдържаш повече. Сутринта докторът ми каза, че вече спокойно мога да изпълнявам съпружеските си задължения. Защо мислиш, че съм облякла тази рокля?

Младият мъж затаи дъх и тялото му откликна незабавно.

— Какво, по дяволите, правим тук тогава? Отиваме си у дома. Незабавно!

Емили се засмя радостно, когато съпругът ѝ я дръпна обратно в залата и се насочи към домакините.

— О, чудесно — чу Джордан шепота ѝ до себе си. — Толкова ми харесва да го правим в карета.

Корица: Рапа

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.